

SOPHIE KINSELLA

SIR Tutabilir misiniz?

Alışverişkolik
serisinin yazarından

İNKILÂP

Emma, dünyadaki milyonlarca genç kadından biri ve birkaç küçük sırrı var...

Annesinden sakladığı sırlar:

1. Bekâretimi anne ve babam alt katta Ben Hur'u seyrederken, misafir yatak odasında, Danny Nesbaum'la kaybettim.

... Erkek arkadaşından sakladığı sırlar:

2. Connor'ın zannettiği gibi 36 değil, 40 bedenim.

3. Her zaman Connor'un Ken'e benzediğini düğündüm;

Barbie ve Ken'deki Ken'e.

... İş arkadaşlarından sakladığı sırlar:

4. Artemis'in görmediği zamanlarda, onun kurdela çiçeğine portakal suyu döküyordum. (Bu, hemen hemen her gün duruyor.)

5. Fotokopi makinesine Râğit sıkıştıran bendim. Adında her seferinde sıkıştıran benim.

... Dünyadaki kimseyle paylaşmadığı sırlar:

6. G-stringim canımı yakıyor.

7. Örgenisişimde matematik notumu gülserek gösterdim.

8. NATO'nun neyin kısıltması olduğunu biliyorum. Hatta ne olduğunu bile biliyorum.

... ta ki bunların hepsini uçakta bir yabancıya anlatana kadar. Yabancı olduğunu sandığı birine...

Sır Tutabilir misiniz? / Can You Keep a Secret?

© 2003, Sophie Kinsella

Akcah Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Türkiye'de yayın hakkı:

© 2005, İnkılâp Kitabevi
Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Sertifika No: 10614

*Bu kitabın her türlü yayın hakkı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.*

Editor Hasan Öztoprak
Sayfa tasarımı Ümit Yavuz
Düzeni Buket Öktülmüş

ISBN: 978-975-10-2351-3

09 10 11 12 10 9 8 7 6 5 4 3

Baskı
İNKILÂP KİTABEVİ BASKI TESİSLERİ

İİ İNKILÂP
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna - İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
posta@inkilap.com
www.inkilap.com

Sophie Kinsella

SIR TUTABİLİR MİSİNİZ?

ROMAN

Çeviren:

Yelda Türedi

Kendisinden hiç sır saklamadığım, H'ye.
Şey, belki çok fazla saklamadığım; her neyse.

Teşekkür

Mark Hedley, Jenny Bond, Rosie Andrews ve Olivia Heywood'a cömert tavsiyeleri için kocaman teşekkürler.

Ve her zaman olduğu gibi, Linda Evans, Patrick Plonkington-Smythe, Araminta Whitley ve Celia Hayley, oğullarım ve yönetim kuruluna en büyük minnettarlıkla.

-Bir-

Elbette sırlarım var.

Elbette var. Herkesin birkaç küçük sırrı vardır. Bu tamamen normal. Benim de herkes kadar sırrım var, daha fazla değil.

Büyük, dünyayı sarsacak sırlardan bahsetmiyorum. Başka-nın-Japonya'yı-bombalamayı-planladığı-ve-dünyayı-bir-tek-Will-Smith'in-kurtarabileceği gibi sırlar değil bunlar. Sadece günlük hayata dair küçük, normal sırlar işte.

Örneğin, aklıma ilk geliveren şu birkaç sırrım gibi:

1. Kate Spade çantam taklit.
2. Hiç de havalı bir içecek olmayan (hatta dünyadaki en az ha-valı içecek olan) tatlı şeriye bayılırım.
3. NATO'nun neyin kısaltması olduğunu bilmiyorum. Hatta ne olduğunu bile bilmiyorum.
4. Aslında 58.5 kiloyum. Connor'ın sandığı gibi 52 değil. (Kendimi savunmak için, bunu söylediğim sırada rejim yapmayı planladığımı belirtmeliyim. Ayrıca adil olmak ge-rekirse elli kısmı tamamen doğru.)
5. Her zaman Connor'ın Ken'e benzediğini düşündüm. Hani şu Barbie bebeklerin Ken'ine.
6. Bazen, seksin tam da çok ateşli bir anında, gülmek istiyorum.
7. Bekâretimi, annem ve babam alt katta *Ben Hur*'u seyreder-ken, misafir yatak odasında, Danny Nussbaum'la kaybet-

tim.

8. Babamın yirmi yıl bekletmemi söylediği şarabı çoktan içtim.
9. Evdeki kırmızı balık annemle babamın Mısır'a giderken bakmam için bana bıraktıkları balık değil.
10. İş arkadaşım Artemis beni sinirlendirdiğinde, kurdele çiçeğini portakal suyuyla suluyorum. (Beni her gün çok sinirlendiriyor.)
11. Bir keresinde ev arkadaşım Lissy'le ilgili tuhaf, lezbiyen bir rüya gördüm.
12. G-stringim canımı yakıyor.
13. İçten içe diğer herkes gibi olmadığımı, köşeyi döndüğümde karşıma çıkacak, beni bekleyen heyecanlı yeni bir hayat olduğuna inandım hep.
14. Şu gri takım elbiseli adamın ne anlattığı hakkında hiçbir fikrim yok.
15. Hem ayrıca, ismini de unuttum.

Ve tanışalı topu topu on dakika oldu.

"Çizginin hem altında hem üstünde, lojistik formatif mutabakat olması gerektiğine inanıyoruz," diyor burmandan konuşarak, vızıltı gibi sesiyle.

"Elbette!" diye cevap veriyorum atılgan bir edayla; "Hepimiz öyle düşünmüyor muyuz?" diyorum adeta.

Lojistik. Peki, bu ne demek?

Aman tanrım. Ya bana sorarlarsa?

Aptal olma, Emma. Birdenbire dönüp "Lojistik ne demektir?" demezler. Ben pazarlama uzmanıyım, değil mi? Elbette bunları biliyorum.

Her neyse, bir kere daha bundan bahsederlerse konuyu de-

giştiririm. Ya da post-lojistik olduğunu falan söylerim.

Önemli olan kendinden emin ve işbilir durmak. Bunu yapabilirim. Bu benim en büyük şansım ve berbat olmasına izin vermeyeceğim.

Glasgow'da Glen Oil'in merkez bürosunun ofislerinden birinde oturuyorum. Pencereye yansıyan görüntüme göz attığımda, tam da üst düzey bir iş kadını görüyorum. Saçlarım fönli. Aynen, "Bu-işi-nasıl-elde-edebilirsiniz?" yazılarında söyledikleri gibi, dikkati çekmeyen, ölçülü küpeler taktım. Üzerimde yeni şık Jigsaw takımım var. (En azından, yeni sayılır. Kanser Araştırma adlı ikinci el mağazasından aldım, eksik düğmesinin yerine bir başkasını diktim, hangisi olduğunu anlamanız neredeyse imkânsız.)

Burada, çalıştığım Panther Anonim Şirketi'ni temsil ediyorum. Toplantı, yeni yabanmersini aromalı Panther Prime ile Glen Oil arasındaki promosyon anlaşmalarını sonuçlandırmak için ve ben bu sabah, özellikle bu iş için, Londra'dan uçtum. (Şirket ödedi, uçuşu ve diğer her şeyi.)

Vardığımda, Glen Oil pazarlamacıları "En-çok-kim-seyahat-etti?" konulu, uçuş mesafeleri ve kırmızı gözlerle Washington'a varmak üzerine, uzun caka satma konuşmalarına başlamışlardı -sanırım oldukça ikna edici palavralar attım. (Concorde ile Ottawa'ya uçtum dediğim ve Concorde'un Ottawa'ya gitmediği ortaya çıktığı zaman hariç.) Ama işin doğrusu, bir anlaşma için ilk kez seyahat ediyorum.

Tamam. Gerçek olan şu ki, hayatımda yaptığım ilk anlaşma bu, nokta. Panther Şirketi'nde on bir aydır pazarlama asistanı olarak çalışıyorum ve şimdiye kadar sadece müsveddeleri dakti-loya çekmeme, başkalarının toplantılarını ayarlamama, gidip sandviçleri getirmeme ve müdürümün kuru temizlemedeki eş-

yalarını almama izin verildi.

Bu yüzden bu bir anlamda benim büyük çıkışım. Ve içimde eğer bu işi iyi kotarırsam, terfi edebileceğime dair küçük bir umut taşıyorum. İş ilanında "bir yıl sonra terfi şansı" diyordu ve pazartesi günü müdürüm Paul'le yıllık değerlendirme toplantım var. Personel Göreve Başlangıç Kitabı'ndaki "Değerlendirme" bölümüne baktım; orada "kariyerinizde ilerlemeyi tartışmak için ideal fırsat" diyordu.

Kariyerinizde ilerleme! Bunu düşündüğümde, içimde büyük bir özlem duyuyorum. İşte bu, babama başarısızlığa mahkûm olmadığımı gösterecek. Ve anneme de... Ve Kerry'ye de... Keşke eve gidip laf arasında "Bu arada, terfi ettim, Pazarlama Sorumlusu oldum," diyebilsem.

Emma Corrigan. Pazarlama Sorumlusu.

Emma Corrigan, Kıdemli Başkan Yardımcısı (Pazarlama).

Bugün her şey yolunda giderse... Paul anlaşmanın yapıldığını ve yapmam gerekenin sadece kafa sallayıp, el sıkışmak olduğunu ve benim bile bunu halledebileceğimi söyledi. Ve şimdiye kadar her şeyin yolunda gittiğini sanıyorum.

Tamam, söylenenlerin yüzde 90'ını falan anlamıyorum. Ama ben lise bitirme Fransızca sözlü sınavından da hiçbir şey anlamamıştım ve yine de "B" almayı başarmıştım.

"Yeniden markalaşma... analiz... maliyet belirleyici..."

Gri takım elbiseli adam hâlâ şunun bunun hakkında vızılda-yıp duruyor. Elimden geldiğince çaktırmadan, elimi uzatıyorum ve kartvizitini yavaş yavaş kendime doğru çevirerek ismini okumaya çalışıyorum.

Doug Hamilton. Doğru. Evet, bunu aklımda tutabilirim. Doug. Dok. Kolay. Şimdi kafamda bir dok ve çekiçler canlandırayım. Şöyle görünsün... şöyle... kötü... ve...

Tamam, bunu unutam. Ben bunu hemen yazayım.

Not defterime “yeniden markalaşma” ve Doug Hamilton yazdım ve bedenimi belli etmeden oynattım. Tanrım, bu külot gerçekten çok rahatsız edici. Yani, G-stringlerin en iyisi bile asla külotlar kadar rahat olamaz, tabii bana göre, ama bu çok rahatsız ediyor. Bunun sebebi iki beden küçük olması olabilir.

Sebebu bu olabilir, çünkü bunları bana Connor aldı. Kadın iç çamaşırları satan mağazadaki tezgâhtara 52 kilo olduğumu söylemiştir. Bunun üzerine tezgâhtar da ona otuz altı beden vermiş olmalı. Otuz altı beden!

Açık konuşmak gerekirse, bence bu yaptığı acımasızlık. O tezgâhtar beyaz bir yalan söylediğimin farkındadır.

Noel Arifesi. Hediyeçerimizi veriyoruz, uçuk pembe ipek iç çamaşırı paketini açıyorum. Otuz altı beden. Ve iki seçeneğim var:

A– Gerçeğı itiraf etmek: “Aslında bunlar çok dar. Ben aslında kırk bedenim, aklıma gelmişken, elli iki kilo değilim,” veya...

B– Kendimi içlerine tıkalabilirim.

Aslında, iyiydi. Çıkarttığım da cildimdeki kırmızı izler belli bile olmuyordu. Ve bu da, Connor fark etmesin diye, bütün giysilerimdeki etiketleri hemen sökmem gerektiğı anlamına geliyordu.

O zamandan beri, bu özel iç çamaşırını nerdeyse hiç giymediğimi söylememe gerek yok. Ama bazen bu güzel ve pahalı çamaşırı çekmecemde görüyorum ve “Oh hadi canım, *o kadar* da dar olamaz, bir şekilde içine sığabilirim,” diye düşünüyorum. Aynen bu sabah olduğu gibi. Hatta biraz kilo vermiş olduğumu düşündüm, çok da kötü gelmedi çünkü.

Ben su katılmamış bir salağım.

"...ne yazık ki yeniden markalaşma ile birlikte... temel kanı... alternatif sinerjileri göz önüne almamız gerektiğini hissettiyor..."

Şu ana kadar sadece oturdum ve kafa salladım; bu toplantı âlemlerinin de kolay olduğunu düşündüm. Ama şimdi Doug Hamilton'ın sesi gittikçe dikkatimi çekiyor. Ne diyor?

"...iki ürün birbirinden farklı yönlere... birbiriyle bağdaşmaz hale geliyor..."

Uyumsuz olan ne? Temel kanı ne? Tehlike sinyalleri alıyorum. Belki bunlar sadece zırva değildir. Belki gerçekten de bir şeyler *söylüyordur*. Çabuk ol, dinle.

"Panther ve Glen Oil'in geçmişte sahip oldukları işlevsel ve sinerjik ortaklığın değerini takdir ediyoruz," diyordu Doug Hamilton. "Ama siz de kabul edersiniz ki kesinlikle farklı doğrultulara gidiyoruz."

Farklı doğrultular?

Tüm bu zaman boyunca *bunun* hakkında mı konuşuyordu? Midem korkuyla buruldu.

Bunu yapıyor olamaz.

Anlaşmadan çekilmeye mi çalışıyor?

"Özür dilerim, Doug," diyorum, en rahat ses tonumla. "Elbette daha önce söylediklerini yakından takip ediyordum." Dostça, burada-hepimiz-profesyoneliz-gülümsemesi yolluyorum. "Ama eğer sadece... ım, hepimiz için durumu özetlesen..."

"Basit bir dille lütfen," diye yalvarıyorum içimden.

Doug Hamilton ve diğer adamlar bakıştılar.

"Marka değerlerinizden pek memnun değiliz," diyor Doug Hamilton.

"Benim marka değerlerim?" diye panik içinde tekrarlıyorum.

“Ürünün marka değerleri,” diyor, bana tuhaf bir bakış atarak. “Açıkladığım gibi, burada Glen Oil’de şu anda yeni bir markalaşma sürecinden geçiyoruz. Yeni imajımızı, yeni nergis logomuzun da gösterdiği gibi, daha ziyade müşfik benzin olarak görüyoruz. Ve sporla rekabete vurgu yapan Panther Prime’in, son derece saldırgan olduğunu düşünüyoruz.”

“Saldırgan?” diyerek gözlerimi dikip şaşkınlıkla ona bakıyorum. “Ama... o yalnızca meyveli gazoz.”

Bu çok anlamsız geliyor. Glen Oil egzoz üreterek, dünyayı mahveden bir petrol şirketi. Panther Prime, masum, yabanmerisini aromalı bir içecek. Nasıl çok saldırgan olabilir?

“Desteklediği yaşam tarzı, değerler.” Eliyle masanın üstündeki pazarlama broşürlerini işaret ediyor. “Şevk. Elitizm. Erkeklik. Temel sloganı, ‘Durma!’ Açıkçası biraz modası geçmiş.” Omuzlarını silkiyor. “Sadece beraberce yeni bir başlangıç yapmamızın mümkün olmadığını düşünüyoruz.”

Hayır. Hayır. Bu olamaz. Anlaşmadan çekiliyor olamaz.

Ofisteki herkes benim hatam olduğunu düşünecek. Benim yanlış bir şeyler yaptığımı ve işe yaramazın teki olduğumu düşünecekler.

Kalbim güm güm atıyor. Yüzümü ateş bastı. Bunun olmasına izin veremem. Ama ne diyeceğim? Hiçbir şey hazırlamadım. Paul her şeyin ayarlandığını ve sadece el sıkışmam gerektiğini söylemişti.

“Elbette bir karara varmadan önce bir kez daha üzerinde görüşeceğiz,” diyor Doug. Bana şöyle bir gülümsüyor. “Ve söylediğim gibi, Panther Şirketi’yle bağlarımızı sürdürmek istiyoruz, bu nedenle, her durumda, yararlı bir toplantı oldu.”

Sandalyesini geri itiyor.

Buna izin veremem! Onları aksine ikna etmeyi denemeli-

yim. Denemeli ve bu anlaşmayı bitirmeliyim.

Anlaşmayı *sonuçlandı*r. Demek istediğim bu.

“Bekle!” diyen sesimi duyuyorum. “Sadece... bir dakika bekle! Açıklamak istediğim birkaç nokta var.”

Ben ne diyorum? Açıklayacağım hiçbir şey yok.

Masanın üstünde bir kutu Panther Prime var; ilham almak için ona yapışıyorum. Zaman kazanmak için ayağa kalkıyor, odanın ortasına yürüyor ve kutuyu hepimizin görebileceği şekilde havaya kaldırıyorum.

“Panther Prime... Bir enerji içeceğidir.”

Duruyorum, nazik bir sessizlik var. Yüzüm karıncalanıyor.

“Bu... ımm... Çok...”

Oh, Tanrım. Ben ne yapıyorum?

Hadi, Emma. *Düşün*. Panther Prime’ı düşün... Panther Cola’yı düşün... Düşün... Düşün...

Evet! Elbette!

Tamam, yeniden başla.

“1980’lerin sonunda, Panther Cola piyasaya sürüldüğünden beri, Panther içecekleri enerjinin, heyecanın ve mükemmelliğin simgesi olmuştur,” diyorum akıcı bir şekilde.

Tanrım sana şükürler olsun. Bu Panther Cola için standart pazarlama girişidir. Bilmem kaç milyon kez yazdığımdan, uykumda bile ezbere söyleyebilirim.

“Panther içecekleri pazarlama fenomenleridir,” diye devam ediyorum. “Panther karakteri dünyada en çok tanınandır, klasik slogan, ‘Durma’ onu sözlüklere taşımıştır. şimdi Glen Oil’e dünya çapında tanınan bu bir numara markayla birleşmesi için özel bir fırsat sunuyoruz.”

Gvenim artıyor, odanın içinde, kutu ile jestler yaparak uzun adımlarla dolaşmaya başlıyorum.

“Panther enerji ieeğini alarak, tüketicici yalnızca en iyiyi seçeeğinin sinyalinii veriyor.” Diğeri elimle kutuya sertçe vuruyorum. “Enerji ieeğinden en iyisini bekliyor, petrolünden en iyisini bekliyor, kendisinden en iyisini bekliyor.”

Uuyorum! İnanılmazım! Eğeri Paul şu an beni görebilseydi, hemen terfi ettirirdi!

Masaya yaklaşıyorum ve Doug Hamilton'ın gözünün iine bakıyorum. “Panther tüketicisi bu kutuyu açtığında, dünyaya kim olduğunu söyleyen bir seçim yapıyor. Glen Oil'in de aynı seçimi yapmasını istiyorum.”

Konuşmamı bitirirken, kutuyu masanın üstüne yerleştiriyorum, çekme halkasını tutuyorum ve serinkanlı bir gülümsemeyle geri çekiyorum.

Patlayan bir volkan gibi.

Fışkırdayan yabancırsini aromalı içecek kutudan vınlayarak fışkırıyor, masanın üstüne boşalan, parlak kırmızı sıvı kâğıtlarla defterleri sırlıslıklam ıslatıyor... Aah, hayır, lütfen, hayır... Doug Hamilton'ın gömleğine sıçırıyor.

“Kahretsin!” diyorum güçlükle soluyarak. “Yani, gerçekten çok üzgünüm...”

“Aman Tanrım,” diyor Doug Hamilton huysuz huysuz, ayağaa kalkıyor ve cebinden mendilini çıkartıyor. “Bu şey leke yaparmı?”

“İıı...” çaresizce kutuyu elime alıyorum. “Bilmiyorum.”

“Bir bez getireceğim,” diyor diğeri adam ve fırlıyor.

Kapı arkasından kapanıyor ve yavaş yavaş yere damlayan yabancırsini ieeğinin sesi dışında ıt ıkkmıyor.

Yüzümü ateş başmış, beynime hücum eden kandan kulaklarım zonklayarak Doug Hamilton'a bakıyorum.

“Lütfen...” diyor ve boğazımı temizliyorum. “Müdürüme

söylemeyin.”

Bütün bunlardan sonra... Her şeyi berbat ettim.

Glasgow Havaalanı meydanında ayaklarımı sürürken, tamamen hüzne gömülmüş bir haldeyim. Doug Hamilton sonunda bir hayli tatlı davrandı. Lekenin çıkacağından emin olduğunu söyledi ve bunu Paul'a söylemeyeceğine söz verdi. Ama anlaşma hakkında fikrini değiştirmedim.

İlk büyük toplantım... İlk büyük fırsatım ve işte sonuç. Kendimi her şeye boş vermiş gibi hissediyorum. Ofise telefon edip “Buraya kadar, asla geri dönmeyeceğim ve aklıma gelmişken, fotokopi makinesine kâğıt sıkıştırın bendim,” diyecekmiş gibi hissediyorum.

Ama yapamam. Bu dört yıl içindeki üçüncü işim. Devam etmeliyim. Kendime değer verdiğim ve elbette babama dört bin sterlin borcum olduğu için.

“Size ne verebilirim?” diyor Avusturyalı adam ve ben sersem sersem bakıyorum. Havaalamna bir saat erken geldim ve dosdoğru bara yollandım.

“İıı...” Kafam bomboş. “İıı... Beyaz şarap. Yo, yo, bir votka tonik. Teşekkürler.”

O uzaklaşınca, yeniden tabureme yığılıyorum. Saçları Fransız örgüsü tarzında toplanmış bir hostes gelip benden iki tabure ileri oturuyor. Bana gülümsüyor, ben de hafifçe gülümseyerek karşılık veriyorum.

Diğer insanların işleriyle nasıl baş ettiğini bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Mesela en eski arkadaşım Lissy'nin avukat olmak istediğini herkes bilirdi. Ve şimdi ta-tam! Dolandırıcılık ve sahtekârlık davalarına bakıyor. Ama ben koleji hiçbir ipucu vermeden bitirdim. İlk işim bir emlak acentasıydı ve o işe girme sebebim de evleri gezmekten her zaman hoşlanmış ol-

mamdı; bir de, kariyer fuarında rastladığım, tırnaklarına şaşırtıcı kırmızılıkta bir oje süren ve kırk yaşında emekli olmasına yetecek kadar çok para kazandığını söyleyen kadındı.

Ama başladığım anda nefret ettim. Diğer tüm stajyer emlakçılardan da nefret ettim. “Nefis bir görünüm...” gibi şeyler söylemekten de nefret ettim. Eğer birisi 300.000 poundluk bir ev alabileceğini söylediyse, en az 400.000 poundluk evlerin detaylarını anlatıp, adeta “Sadece 300.000 poundunuz mu var? Tanrım, siz gerçekten kaybetmeye mahkûmsunuz!” der gibi tepeden bakmak zorunda olmaktan da nefret ettim.

Bu nedenle altı ay sonra iş değiştirip fotoğrafçı olacağımı açıkladım. Bu muhteşem bir andı, tıpkı filmlerdeki gibi. Babam fotoğrafçılık kursu ve fotoğraf makinesi için gerekli parayı ödünç verdi; ben de yaratıcı kariyerime başladım. Ve bu benim yeni hayatımın başlangıcıydı...

Tam olarak böyle olmaması dışında.

Yani, başlangıçta, fotoğrafçı asistanlarına ne ödediklerini biliyor musunuz?

Hiçbir şey. Hiçbir şey ödemiyorlar.

Kaldı ki, biri bana gerçekten asistanlık işini *önerseydi* bunu hiç umursamazdım.

Derin bir iç çekiyorum ve barın aynasındaki kederli görünüme bakıyorum. Diğer her şey gibi, bu sabah özenle düzelttiğim saçım da *arapsaçına* dönmüş. Tipik.

En azından hiçbir şey olamayan tek kişi ben değilim. Gittiğim kurstaki sekiz kişiden, sadece biri hemen başarılı oldu ve şimdi *Vogue* gibi yerler için fotoğraf çekiyor, biri düğün fotoğrafçısı oldu, birinin öğretmenle ilişkisi oldu, biri yolculuğa çıktı, birinin bebeği oldu, biri Snappy Snaps'te çalışıyor ve biri de Morgan Stanley'de.

Bu esnada ben gittikçe daha çok borca battım, geçici, hemen para ödeyen işlerde çalıştım. Ve sonunda, on bir ay önce, Panther Şirketi'nde pazarlama asistanı olarak işe başladım.

Barmen önüme bir votka tonik koydu ve bana muzip bir bakış fırlattı. "Neşelen!" diyor. "Bu kadar kötü olamaz."

"Teşekkürler," diyorum minnetle ve bir yudum alıyorum. Bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Tam ikinci yudumu alırken, cep telefonum çalmaya başlıyor.

Midem sinirle burkuluyor. Ofisten arıyorlar, duymamış gibi yapacağım.

Ama ofis değil, ekranda bizim evin numarası parlıyor.

"Merhaba," diyorum yeşil düğmeye basıp.

"Selamlar," diye Lissy'nin sesi geliyor. "Benim! Nasıl gitti?"

Lissy ile aynı evde oturuyoruz ve benim en eski arkadaşım. Öbek öbek koyu saçları var, IQ'su 600 falan ve dünyadaki en tatlı kişi.

"Bir felaketti!" diyorum mutsuz mutsuz.

"Ne oldu? İş alamadın mı?"

"İş alamamakla kalmadım, Glen Oil'in müdürünü yabancısını içeceği ile sınırlı kıldım."

Barda, hostesin gülümsemesini saklamaya çalıştığını görebiliyorum. Harika! Şimdi tüm dünya biliyor.

"Aaa, hayatım." Lissy'nin söyleyecek olumlu bir şeyler düşünmeye çalıştığını *hissedebiliyorum*. "Şey, en azından dikkatlerini çekmişsin," diyor sonunda. "Seni çabucak unutmayacaklar."

"Öyle sanırım," diyorum huysuz huysuz. "Peki, bana mesaj bırakan oldu mu?"

"Oh! İı... Hayır. Yani, baban telefon etti; ama... ıı... bilir-

sin... işte..." Kaçamak sözlerle geçiştiriyor.

"Lissy, ne istedi?"

Bir sessizlik oluyor.

"Anlaşılan kuzenin endüstri ödülü kazanmış," diyor çekine-
rek. "Cumartesi günü, annenin doğum günüyle beraber bunu da
kutlayacaklarmış."

"Aah. Harika."

Tabureme daha da çöküyorum. İhtiyacım olan tam da buy-
du. Kuzenim Kerry azimle dünyadaki en iyi seyahat acentesi ol-
ma yolunda ilerliyor.

"Ve Connor da nasıl gittiğini sormak için aradı," diye ekli-
yor Lissy telaşla. "Gerçekten çok tatlıydı; toplantı sırasında se-
ni rahatsız etmek istemediği için cep telefonunu aramadığını
söyledi."

"Gerçekten mi?"

Bugün ilk kez biraz kendime geldiğimi hissediyorum.

Connor... Erkek arkadaşım. Benim harika, düşünceli erkek
arkadaşım.

"Öylesine tatlı ki!" diyor Lissy. "Öğleden sonra büyük bir
toplantıda sıkışıp kaldığını ama tenis maçını özellikle iptal etti-
ğini söyledi, yani 'bugün akşam yemeğini dışarıda yemek ister
misin?' diye soruyor."

"Oh!" diyorum zevkle. "Oh, evet, bu iyi olur. Teşekkürler,
Lissy."

Telefonu kapatıyorum ve votkamdan bir yudum daha alıyo-
rum, şimdi çok daha iyi hissediyorum.

Benim erkek arkadaşım.

Aynen Julie Andrews'un dediği gibi. Bir köpek ısırsa ya da
anı soksa, sadece erkek arkadaşım olduğunu düşünürüm ve ani-

den her şey gözüme o kadar da berbat gözükmez.

Ya da o hangi kelimelerle söylediye.

Ve herhangi bir erkek arkadaş değil. Uzun boylu, yakışıklı, akıllı bir erkek arkadaş, *Marketing Week*'in "Bugünün pazar araştırmalarındaki en parlak kıvılcım" dediği kişi.

Hâlâ votkamı çalkalıyorum, Connor'ın beynimin içinde dolanıp beni rahatlatmasına izin veriyorum. Kumral saçlarının güneşte parlaması ve her zaman gülümsemesi. Geçen gün daha ben kendisinden istemeden bilgisayarımın bütün yazılımını güncellemesi ve onun... Onun...

Kafamın içi boşaldı. Bu saçma. Yani, Connor'ın muhteşem olduğu o kadar çok şey var ki. Uzun bacaklarından... 'Uzun bacakları. Evet. Ve geniş omuzları.' Ben grip olduğumda bana bakmasına kadar. Yani, kaç erkek arkadaş bunu yapar? Kesinlikle.

O kadar şanslıyım ki, gerçekten şanslıyım.

Telefonu kenara koyuyorum, elimi saçlarımmın arasında dolaştırıyorum ve başın arkasındaki saate göz atıyorum. Uçuşa kırk dakika var. Artık fazla zaman kalmadı. Sinirlerimin üzerinde küçük böcekler geziniyor sanki, büyük bir yudum votkayı yuvarlayıp bardağıma boşaltıyorum.

İyi olacak, bunu kendime trilyonuncu kez söylüyorum. Kesinlikle iyi olacak.

Korkmuyorum. Ben sadece... sadece...

Tamam. Korkuyorum

16. Uçaktan korkuyorum.

Kimseye uçaktan korktuğumu söylemedim. Çok güçsüz gösteriyor. Yani, fobim falan var anlamına gelmiyor bu. Uçağa binemem demek değil. Sadece... Koşullar elverse, yerde olmayı tercih ederdim.

Eskiden hiç korkmazdım. Ama son bir iki yıl içerisinde, git-tikçe daha sinirli oluyorum. Tamamen mantıksız olduğunu bili-yorum. Her gün binlerce kişinin uçtuğunu biliyorum ve nere-deyse yatakta yatmaktan daha güvenli. Bir uçak kazası geçirme olasılığının... Londra'da bir adam bulma olasılığından falan da-ha az olduğunu biliyorum.

Ama hâlâ. Sadece hoşlanmıyorum.

Belki çabucak bir votka daha içerim.

Uçağımın anonsu yapılıncaya kadar iki votka daha içtim ve şimdi çok daha iyi hissediyorum. Yani, Lissy haklı. En azından bir izlenim bıraktım, öyle değil mi? En azından kim olduğumu hatırlayacaklar. Kapıya doğru, çantamı sıkıca tutarak giderken, neredeyse yeniden kendinden emin bir iş kadını gibi hissetmeye başlıyorum. Bir iki kişi geçerken bana hafifçe gülümsüyor; ben de gülerek karşılık veriyor ve arkadaşlığın sıcaklığını hissediyorum. Görüyorsunuz ya. Her şeye rağmen dünya o kadar da kötü bir yer değil. Bu sadece pozitif olmakla ilgili bir sorun. Hayatta her şey olabilir, öyle değil mi? Bir sonraki kapının arkasında ne olacağını bilemezsiniz.

Uçağın girişine vardım, barda yanıma oturan, saçları Fransız örgülü hostes kapıda, uçuş kartlarını kontrol ediyor.

"Tekrar merhaba!" diyorum gülümseyerek. "Bu ne tesadüf!"

Hostes bana bakıyor.

"Merhaba. İm.."

"Ne?"

Niye utanıyormuş gibi bakıyor?

"Pardon. Sadece... farkında mısınız?.." Nazikçe önümü işaret ediyor.

“Ne var?” diyorum, samimiyetle. Kafamı eğiyorum ve dehşet içinde, donakalıyorum.

Nasıl olduysa ipek gömleğimin düğmeleri kendi kendine açılmış. Üç düğme açık ve önümde bir açıklık var.

Sutyenim gözüktüyor. Pembe dantelli sutyenim. Yıkanınca biraz büzüşen sutyenim.

Bu yüzden insanlar bana gülümsüyordu. Dünya iyi bir yer olduğu için değil, ama ben, pembe-büzüşük-sutyenli-kadın olduğum için.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanıyorum ve beceriksizce düğmelerimi ilikliyorum, yüzüm utançtan yanıyor.

“İyi bir gün değildi, değil mi?” diyor hostes halden anlayarak, bir yandan da uçuş kartım için elini uzatarak. “Üzgünüm, barda, kulak misafir olmakta kendimi alıkoyamadım.”

“Sorun değil.” Yarım ağızla gülümsüyorum. “Evet. Hayatımın en iyi günlerinden biri değildi.” Uçuş kartımla uğraşırken kısa bir sessizlik oluyor.

“Bak sana ne diyeceğim,” diyor alçak sesle. “Bir üst sınıfta uçmak ister misin?”

“Üst mü?” Boş boş ona bakıyorum.

“Hadi. Bir molayı hak ediyorsun.”

“Gerçekten mi? Ama... insanları bu şekilde bir üst sınıfa alabilir misiniz?”

“Eğer boş yer varsa, alabiliriz. Takdirimizi kullanıyoruz. Ve bu uçuş da çok kısa.” Bana işbirliği yapıyormuşçasına gülümsüyor. “Sadece bunu herkese söyleme; tamam mı?”

Beni uçağın ön tarafına götürüyor ve büyük, geniş bir koltuk gösteriyor. Daha önce hayatımda bir üst sınıfa geçmeme hiç izin verilmedi! Bunu yaptığına inanmakta zorluk çekiyorum.

“Bu first class mı?” diye fısıldıyorum, sessiz, lüks atmosfere.

rin havasına girerek. Sağımda şık takım elbiseli bir adam diz-üstü bilgisayarına bir şeyler yazıyor ve iki yaşlıca kadın kulaklıklarını takıyorlar.

"Bussiness class. Bu uçuşta first class yok." Sesini normal tonuna yükselterek soruyor. "Her şey yolunda mı? Bir eksiğiniz var mı?"

"Mükemmel! Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Tekrar gülümsüyor ve evrak çantamı öndeki koltuğun altına itiyor.

Vay. Bu gerçekten harika. Büyük geniş koltuklar, ayak koyma yerleri ve her şey. Bu başından sonuna kadar tam anlamıyla zevkli bir yolculuk olacak, diyorum kendi kendime. Kemerimi alıyor ve kayıtsızca bağlıyorum; midemdeki korku burkulmalarına aldırış etmemeye çalışıyorum.

"Şampanya ister misiniz?"

Bu benim hostes arkadaşım, samimiyetle bana bakıyor.

"Harika olur," diyorum. "Teşekkürler."

Şampanya!

"Ya siz, efendim? Şampanya?"

Yanımdaki koltukta oturan adam daha dönüp bakmadı bile. Kot pantolon ve eski bir sweatshirt giymiş; camdan dışarı bakıyor. Cevap vermek için döndüğünde bir an için koyu gözleri, hafif uzamış sakalı ve çatık kaşları gözüme ilişıyor.

"Hayır, sağ olun. Sadece brendi. Sağ olun."

Sesi kuru ve Amerikan aksanı var. Kibarca nereli olduğunu sormak üzereyim, ama o hemen başını çeviriyor ve yeniden pencereden bakmaya başlıyor.

Bu iyi, çünkü doğruyu söylemek gerekirse, ben de pek konuşacak havada değilim.

-İki-

Tamam. Gerçek şu ki, bunu sevmiyorum.

Bussiness class olduğunu biliyorum, her şey son derecede lüks. Ama midem korkudan düğümlenmiş durumda.

Havalandırırken gözlerimi kapatıp yavaşça saydım ve bir miktar işe yaradı. Ama 350'ye geldiğimde bunu yapacak halim kalmadı. Bu yüzden şimdi sadece oturuyor, şampanyamı yudumluyor ve *Cosmo*'daki "30 Olmadan Yapmanız Gereken 30 Şey" adlı yazıyı okuyorum. Rahat, bussiness-class uçan pazarlama sorumlusu olarak görünmek için büyük gayret sarf ediyorum. Ama... Tanrım! Her ufacık seste yeniden başlıyorum; her sarsıntı da nefes alışverişimi yeniden düzene sokmak zorunda kalıyorum.

Rahat maskesine bürünmek için dışı naylon kaplı güvenlik talimatlarına uzanıyorum ve sakın bir havayla göz gezdiriyorum. Güvenlik çıkışları. Destek pozisyonu. Can yeleği gerekli olan durumlarda, lütfen önce yaşlılara ve çocuklara yardım ediniz. Oh Tanrım!

Neden buna *bakıyorum*? Arkalarında uçakları patlarken okyanusa atlayan bu küçük çöp adamların resimlerine bakmanın bana ne faydası olabilir? Güvenlik talimatnamesini koltuğun cebine tekrar tikiştiriyorum ve hızla şampanyamdan bir yudum alıyorum.

"Özür dilerim, hanımefendi." Yanımda kızıl bukleleri olan bir hostes belirdi. "Bussiness'ta mı yolculuk yapıyorsunuz?"

“Evet,” diyorum saçlarımı gururla düzeltirken. “Evet öyle.”

Bana “Yöneticilere Yönelik Olanaklar” başlıklı bir broşür veriyor; üzerinde dalgalı bir grafik olan, ilan tahtasının önünde konuşurken gösterilmiş iş adamlarının resmi var.

“Burada Gatwick’teki yeni bussiness class salonumuz hakkında bilgi var. Arzu ederseniz, konferans arama olanağı, toplantı odası sunuyoruz. İlgilenir miydiniz?”

Tamam. Üst düzey iş kadınıyım. Üst sınıfta uçan üst düzey sorumluyum.

“Olabilir,” diyorum, kayıtsızca broşüre bakarken. “Evet, bu odalardan birini kullanma olasılığım var. Büyük bir ekibim var ve elbette pek çok brifinge ihtiyaçları oluyor. İş hakkında.” Boğazımı temizliyorum. “Çoğunlukla... lojistik.”

“Size hemen bir oda ayırtmamı ister misiniz?” diyor hostes büyük bir yardımseverlikle.

“İh, hayır, teşekkürler,” diyorum kısa bir duraksamadan sonra. “Takımım şu an... evde. Bütün gün izinliler.”

“Tamam.” Hostes biraz şaşırılmış gözüküyor.

“Ama belki başka bir zaman,” diyorum çabucak. “Ve siz hazır buradayken, sadece merak ediyordum. Bu ses normal mi?”

“Hangi ses?” Hostes kulak kabartıyor.

“Bu ses. Kanattan gelen şu vınlama.”

“Hiçbir şey duyamıyorum.” Bana halden anlar gözlerle bakıyor. “Biraz gerginsizin sanırım?”

“Hayır,” diyorum hemen ve ufak bir kahkaha atıyorum. “Hayır, *gergin* değilim! Sadece ben... merak ediyordum. Sadece merak.”

“Bakalım sizin için bir şey bulabilecek miyim?” diyor nazikçe. “Buyurun, efendim. Gatwick’teki yöneticilere yönelik olanaklar hakkında bilgi.”

Amerikalı adam tek kelime etmeden broşürü alıyor, göz ucuyla bile bakmadan kenara koyuyor ve hostes, uçak sallandıkça biraz sendeleyerek, yürümeye devam ediyor.

Uçak neden sallanıyor?

Oh, aman Tanrım. Hiçbir ikazda bulunmadan ani bir korku atağı üstüme çullanıyor. Bu delilik. Delilik! Bu büyük, ağır kutuda, hiçbir kaçış yolu olmadan yerin binlerce binlerce metre üzerinde oturup...

Bunu kendi başıma halledemeyeceğim. Birisiyle konuşmaya, karşı koyamayacağım kadar çok, ihtiyacım var. Güven veren birine. Sağlam birine.

Connor.

İçgüdüsel olarak cep telefonuma uzanıyorum, ama hostes hemen atlıyor.

"Korkarım bunu uçakta kullanamazsınız," diyor pırıltılı bir gülümsemeyle. "Lütfen, kapalı olduğunu kontrol eder misiniz?"

"Oh. Iıı...üzgünüm."

Elbette cep telefonumu kullanamam. Bunu sadece elli beş trilyon kere söylediler. Ne kadar da kalın kafalıyım. Her neyse, boş ver. Önemli değil. Ben iyiyim. Telefonu çantama koyuyorum ve ekranda gösterilen *Fawlty Towers*'ın eski bir bölümüne konsantre olmaya çalışıyorum.

Belki yeniden saymaya başlarım. Üç yüz kırk dokuz. Üç yüz elli. Üç yüz...

Siktir. Kafam sallandı. Bu sarsıntı neydi? Az önce *çarptık* mı?

Tamam, panikleme. Sadece bir sarsıntıydı. Her şeyin yolunda olduğuna eminim. Büyük olasılıkla bir güvercine ya da başka bir şeye çarptık. Nerede kalmıştım?

Üç yüz elli bir. Üç yüz elli iki. Üç yüz elli...

İşte bu.

İşte bu an.

Her şey parçalanıyor gibi gözüküyor.

Daha ne olduğunu anlamadan, kafamın üstünden dalga dalga çığlıklar geçiyor.

Aman Tanrım. Aman Tanrım Aman, Tanrım Aman, Tanrım, Aman... Aman... Aman.. Yo... Yo... Yo. Yo.

Düşüyoruz. Aman Tanrım, düşüyoruz.

Uçak hızla düşüyor. Kurşun gibi aşağı düşüyoruz. Adamın biri havaya fırladı ve kafasını tavana çarptı. Kafası kanıyor. Güçlkle soluk alıyorum, koltuğuma sıkıca yapışıyorum, aynı şeyi yapmamaya çabalıyorum ama kendimi yukarı çekiliyor gibi hissediyorum, sanki biri bana asılmış yukarı çekiyor, sanki yerçekimi aniden diğer yöne doğru etki etmeye başladı. Düşünecek zaman yok. Aklım... Çantalar havada uçuyor, içecekler dökülüyor, kabin görevlilerinden biri devrildi, koltuklardan birini kavrıldı...

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Tamam, şimdi yavaşladı. Şimdi... Şimdi daha iyi.

Kahretsin. Ben sadece... Ben yapamam... ben...

Amerikalı adama bakıyorum, o da koltuğuna en az benim kadar sıkı sıkı tutunmuş.

Kendimi hasta hissediyorum. Hasta olabilirim, sanırım. Aman Tanrım.

Tamam. Şimdi... bir tür... yeniden normale döndü.

"Bayanlar ve baylar," hoparlörden bir ses geliyor ve herkesin kafası yukarı doğru kalkıyor. "Kaptanınız konuşuyor."

Göğsümde kalbim titriyor. Dinleyemem. Düşünemiyorum.

"Açık-hava türbülansına girmiş bulunuyoruz ve bir süre düzensizlik olabilir. Kemerlerinizi bağlayın düğmesine bastım ve

hepinizden mümkün olduğunca çabuk koltuklarınıza dönmenizi...”

Yeni bir sendeleme oldu ve sesi uçağın her yerinden çılgınlık ve bağırışlar arasında kayboldu.

Kötü bir rüya gibi. Kötü bir kâbus.

Kabin ekibinin hepsi kendilerini kemerleriyle koltuklarına bağlıyor. Hosteslerden biri yüzündeki kanı siliyor. Bir dakika önce neşeyle bal-fıstık dağıtıyorlardı.

Bu diğer uçaklarda başka insanlara olan bir şey. Güvenlik videolarındaki insanlara. Bana değil.

“Lütfen sakın olunuz,” diyor kaptan. “Daha fazla bilgi edindiğimizde...”

Sakin olmak? Nefes bile alamıyorum, nasıl sakın olabilirim? Ne yapacağız? Uçak kontrolden çıkmış bir at gibi zıplarken, hepimizin burada oturmasını bekliyorlar?

Arkamda birisinin “Aziz Meryem, lütuf dolu...” dediğini duyabiliyorum ve yeni, boğucu bir paniğin beni sardığını hissediyorum. İnsanlar dua ediyor. Bu gerçek.

Öleceğiz.

Öleceğiz.

“Pardon?” Yan koltuktaki adam bana bakıyor, yüzü gergin ve bembeyaz.

Bunu yüksek sesle mi söyledim?

“Öleceğiz.” Yüzüne dik dik bakıyorum. Bu hayatımda son gördüğüm kişi olabilir. Koyu renk gözlerinin çevresindeki çizgilere, hafif uzamış sakallarıyla gölgelenmiş güçlü çenesine bakıyorum.

Uçak aniden yine aşağı düşüyor ve ben istemeden bir çılgılık atıyorum.

“Öleceğimizi sanmıyorum,” diyor. Ama o da koltuğunun

kollarına sımsıkı tutunmuş. “Bunun sadece türbülans olduğunu söylediler...”

“Elbette   yle dediler!” Sesimdeki heyecanı duyabiliyorum. “Tabii ki ‘Tamam arkadaşlar, buraya kadar, hepiniz gidicisiniz’ diyemezlerdi!” Uçak bir kez daha korkutucu şekilde sallanıyor ve kendimi panikle adamın elini sıkı sıkı tutarken buluyorum. “Başaramayacağız. Başaramayacağımızı biliyorum. Buraya kadar. Tanrı aşkına, sadece yirmi beş yaşındayım. Hazır değilim. Daha hiçbir şey başaramadım. Çocuklarım olmadı. Hiç hayat kurtarmadım...” Gözlerim kendiliğinden, “30 Olmadan   nce Yapmanız Gereken 30 şey” makalesine takılıyor. “Hiç da  a tırmanmadım. Dövme yaptırmadım. G noktam olup olmadığını bile bilmiyorum...”

“Pardon?!” diyor adam, sesi şaşkın geliyor, ama ben onu zorlukla duyabiliyorum.

“Kariyerim bir hiç. Üst düzey bir i   kadını değilim.” Yan korku içinde takımımı işaret ediyorum. “Bir ekibim yok! Ben sadece boktan bir asistanım, ilk büyük toplantımdan geliyorum ve tam bir felaketti. Orada bulunduğum s  renin yansı insanların ne konuştuğuna dair hiçbir şey anlayamadan geçti; lojistiğin ne demek olduğunu bile bilmiyorum, hiçbir zaman terfi edemeyeceğim, babama dört bin sterlin borcum var ve hiçbir zaman gerçekten aşık olmadım...”

Ani bir sarsıntının şaşkınlığıyla durup kendime geliyorum. “  zg  n  m,” diyorum ve nefesimi kuvvetle dışarı veriyorum. “Bunları dinlemek istemezsiniz.”

“  nemli değil,” diyor adam.

Tanrım. Tam anlamıyla kendimi kaybediyorum.

Ve her neyse, az önce söylediklerim doğru değildi. Çünkü Connor’a aşıkım. İrtifa ya da başka bir şeyler aklıma karıştırmış

olmalı.

Telaşla, saçımı yüzümden çekiyorum ve kendime gelmeye çalışıyorum. Üç yüz elli... altı. Üç yüz...

Aman Tanrım! Aman Tanrım! Yo. Lütfen. Uçak yeniden sarsılıyor. Kurşun gibi düşüyoruz.

"Annemle babamın benimle gurur duyacağı hiçbir şey yapmadım." Ben durduramadan kelimeler ağzımdan dökülmeye başlıyor. "Hiçbir zaman."

"Bunun doğru olmadığına eminim," diyor adam nazikçe.

"Bu doğru. Belki geçmişte benimle gurur duyarlardı. Ama sonra kuzenim Kerry bizimle yaşamaya başladı ve birdenbire sanki annemle babam beni fark etmez oldu. Gözleri sadece onu görüyordu. Geldiğinde on dört yaşındaydı; ben de on yaşındaydım ve harika olacağını düşünüyordum. Bilirsin, ablan olması gibi. Ama öyle olmadı..."

Kendimi susturamıyorum. Susturamıyorum işte.

Uçak her yalpalamaya başladığında ya da sarsıldığında, yeni bir kelime seli ağzımdan kendiliğinden dökülüyor, aynı şelaleden fışkıran sular gibi.

Ya konuşuyorum ya çılglık atıyorum.

"...yüzme şampiyonuydu; her şeyde şampiyondu ve ben sadece... onunla kıyaslanabilir hiçbir tarafım yoktu..."

"...fotoğrafçılık kursu; açıkça söylemeliyim ki hayatımı değiştireceğini düşünüyordum..."

"...elli sekiz buçuk. Ama rejim yapmayı planlıyordum..."

"Dünyadaki her işe başvurduğum. Öylesine çaresizdim ki, hatta şeye başvurduğumda..."

"...Artemis denen kız. Yeni masa geçen gün geldi ve benim

masam gerçekten iğrenç ve küçük olmasına rağmen yeni masayı o aldı...”

“...bazen o aptal kurdele çiçeğini portakal suyuyla suluyorum, hak yerini bulsun diye...”

“...personelde çalışan Katie adlı tatlı bir kız. Aramızda bir şifre var, içeri geliyor ve 'Emma, seninle birtakım rakamları gözden geçirebilir miyiz?' diyor, bu gerçekte 'Starbucks'a kaçalım mı?' demektir...”

“...berbat hediyeler ve onları beğenmiş gibi yapmak zorundayım...”

“...iş yerindeki kahve, içebileceğin en iğrenç şey, kesinlikle zehirli...”

“...özgeçmişime matematik mezuniyet notu 'A' yazdım, ama aslında sadece 'C' almıştım. Bunun sahtekârlık olduğunu biliyorum. Biliyorum, bunu yapmamam gerekirdi, ama bu işe girmeyi o kadar çok istiyordum ki...”

Bana ne oldu? Normalde düşündüğüm her şeyi ağzımdan kaçırmamı engelleyen bir tür filtrem vardır; beni dizginler.

Ama filtre çalışmaktan vazgeçti. Her şey ağzımdan rasgele, büyük bir sel gibi akıyor ve ben durduramıyorum.

“Bazen Tanrı'ya inandığımı düşünüyorum, çünkü başka türlü hepimiz nasıl burada olabilirdik? Ama sonra, 'evet ama savaslara ve bunun gibi diğer şeylere ne demeli' diye düşünüyorum...”

“...G-string giyiyorum çünkü iz bırakmıyor. Ama öyle rahatsız ki...”

“...otuz altı beden ve ne yapmam gerektiğini bilmiyordum o yüzden sadece 'Vav gerçekten inanılmaz' dedim...”

“...kızarmış biber, tam da en sevdiğim yiyecek...”

“...bir kitap grubuna katıldım, ama *Büyük Umutlar*’ı bitirmeyi başaramadım. Bu nedenle sadece arkasını okudum ve tüm kitabı okumuş gibi yaptım...”

“...bütün balık yemini verdim, doğruyu söylemek gerekirse gerçekten de ne olduğunu bilmiyorum...”

“...Carpenters’ın ‘Close to You’ şarkısını *duydum* ve ağlamaya başladım...”

“...*gerçekten* daha büyük memelerim olmasını isterdim, yani üçüncü sayfa güzellerininki kadar büyük değil, çok iri ve aptal değil, ama bilirsin, daha büyük. Sadece nasıl olduğunu anlamak için...”

“...mükemmel bir randevu, masada sanki bir büyü ile beliriveren şampanyayla başlar...”

“...kontrolümü kaybettim, gizlice büyük bir tüp Häagen-Dazstan aldım ve hepsini yuttum ve Lissy’ye hiçbir zaman söylemedim.”

Çevremizde olan bitenin farkında değilim. Dünya, ben ve bu yabancıyla sınırlandı ve ağızım içimdeki en gizli düşüncelerimi ve sırlarımı kusuyor.

Ne dediğimi nerdeyse bilmiyorum artık. Tek bildiğim, iyi geliyor.

Terapi böyle bir şey mi?

“...adı Danny Nussbaum. Annem babam aşağıda Ben Hur’u seyrediyorlardı ve eğer tüm dünyayı bu kadar heyecanlandıran şey buysa o zaman tüm dünya kaçık olmalı diye düşündüğümü hatırlıyorum...”

“...yan uzanırım çünkü böylece göğüslerin arasındaki boşluk daha belirginleşir...”

“...pazar araştırmada alışıyor. Onu ilk gördüğümde, ‘oo, ne kadar da yakışıklı,’ diye düşündüğümü hatırlıyorum. Çok uzun boylu ve sarışın, çünkü yarı-İsveçli ve şaşıtıcı mavi gözleri var. Bana çıkalım mı diye sordu...”

“...her randevumdan önce bir bardak tatlı şeri içerim, sadece sinirlerimi gevşetmek için...”

“Muhteşem biri. Connor muhteşem biri. O kadar şanslıyım ki. Herkes bana ne kadar harika biri olduğunu söylüyor. Tatlı, iyi ve başarılı ve herkes mkemmел bir çift olduğumuzu düşünüyor...”

“...bunu bir milyon yıl geçse de kimseye söylemezdim. Ama bazen neredeyse *fazla* yakışıklı olduğunu düşünüyorum. Hani yapma bebekler gibi? Ken gibi... Sarışın Ken gibi...”

Ve şimdi Connor mevzusundayım, daha önce kimseye söylemediğim şeyler söylüyorum. Kafamda olduklarını hiç fark etmediğim şeyler.

“...Noel’de ona hoş, deri bir saat verdim, ama o bu turuncu diğital şeylerden takıyor, çünkü Polonya’daki sıcaklığı ya da buna benzer aptal şeyleri de gösteriyor...”

“...bütün o caz konserlerine götürdü ve ben de kibarlık olsun diye hoşlanıyormuş gibi yaptım, bu yüzden caz sevdiğimi düşünüyor...”

“...bütün Woody Allen filmlerini ezbere biliyor ve her cümleyi, daha söylenmeden, fısıldıyor ve bu beni deli ediyor...”

“...bana sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bakıyor...”

“...G noktamı bulmaya kararlı, bu yüzden tüm hafta sonunu farklı pozisyonlarda yaparak geçirdik ve sonunda sadece lesi-

ye yorgundum, tek istediğim pizza ve *Friends*'ti..."

"...'Nasıldı? Nasıldı?' diye sorup durdu. Bu yüzden sonunda bir şeyler uydurdum, gerçekten şaşırtıcı olduğunu söyledim ve sanki tüm bedenim bir çiçek gibi açılıyormuş gibi hissettim dedim ve bana ne tür bir çiçek diye sordu, ben de begonya dedim..."

"...başlangıçtaki tutkunun sonuna kadar sürmesini bekleyemezsin. Ama tutkunun iyi, uzun-sürelili-bağıllıkla solması veya boktan birbirimizi-artık-arzulamıyoruz şeklinde bitmesi üzerine ne diyebilirsin?..."

"...parlayan zırhıyla bir şövalye gerçekçi bir seçenek değil. Ama içimde bir yer, büyük ve şaşırtıcı bir masal istiyor. Tutku istiyorum. Ayaklarımın yerden kesilmesini istiyorum. Bir sarıntı istiyorum veya bir... Bilmiyorum, büyük bir kasırğa... *heyecanlı* bir şey. Bazen dışarıda beni bekleyen yepyeni, heyecanlı bir hayat olduğu hissine kapılıyorum ve eğer sadece..."

"Özür dilerim, bayan?"

"Ne?" Afallamış halde kafamı kaldırıyorum. "Ne vardı?" Saçları Fransız örgülü hostes bana gülümsüyor.

"İndik." Ona bakıyorum.

"İndik?"

Bu hiç anlamlı gelmiyor. Nasıl inmiş olabiliriz? Çevreme bakıyorum -ve açık ki- uçak sessiz. Yerdeyiz.

Dorothy gibi hissediyorum. Bir dakika önce Oz'un girdabında dönüp duruyordum, dizlerim birbirine vuruyordu ve şimdi her şey yine durgun, sessiz ve normalken uyandım.

"Artık sarsılmıyoruz," diyorum aptal aptal.

"Bir süredir sarsılmıyoruz," diyor Amerikalı adam.

"Biz... biz ölmeyeceğiz."

"Biz ölmeyeceğiz," diye onaylıyor.

Sanki ilk kez görüyormuş gibi yüzüne bakıyorum ve yumruk yemiş gibi oluyorum. Bir saattir hiç durmadan bir yabancı-
nın kafasını ütüledim. Ne dediğimi sadece Tanrı bilir.

Sanırım şimdi hemen uçaktan inmem lazım.

“Özür dilerim,” diyorum mahcup mahcup. “Beni durdur-
manız gerekirdi.”

“Bu biraz zor olurdu.” Dudaklarında hafif bir gülümseme
var. “Formunuzdaydınız.”

“Öylesine utanıyorum ki!” Gülümsemeye çalışıyorum, ama
bu adamın gözlerinin içine bile bakamıyorum. Yani, adama kü-
lotumu anlattım. *G noktayı* anlattım.

“Endişelenmeyin. Hepimiz stres altındaydık. Bu bir kaçış-
tı.” Asker çantasını alıyor ve koltuğundan kalkıyor -sonra tekrar
bana bakıyor. “Eve gidebilecek kadar iyi misiniz?”

“Evet, iyiyim. Teşekkürler. Gezinizin tadını çıkartın,” diye
sesleniyorum ardından, ama duyduğunu sanmıyorum.

Yavaşça eşyalarımı topluyorum ve uçaktan inmeye başlıyo-
rum. Kendimi terli hissediyorum, saçlarım darmadağın ve ka-
fam zonklamaya başlıyor.

Uçağın yoğun atmosferinden sonra havaalanı çok aydınlık
ve sessiz, sakın görünüyor. Yer çok sağlam gözüküyor. Plastik
bir sandalyenin üstünde bir süre oturup kendimi toparlamaya ça-
lışıyorum, ama sonunda ayağa kalktığımda hâlâ sersem gibi his-
sediyorum. Hafif bir bulanıklık içerisinde yürüyorum, burada
olduğuma inanmakta zorlanıyorum. Yaşıyorum. Doğrusu hiçbir
zaman yere inmeyi başarabileceğimi düşünmemiştim.

“Emma!” Gelenler kapısından geçerken birinin adımla ses-
lendiğini duyuyorum, ama kafamı kaldırıp bakmıyorum. Bu
dünyada pek çok Emma var.

“Emma! Buraya bak!”

İnanmaya inanmaya kafamı kaldırıyorum. Bu...

Hayır. Olamaz, olamaz...

Connor.

Can yakacak kadar yakışıklı görünüyor. Teni İskandinav bronz, gözleri her zamankinden daha mavi ve bana doğru koşuyor. Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Burada ne işi var? Birbirimize ulaştığımızda beni yakalıyor ve sıkıca göğsüne çekiyor.

“Tanrıya şükürler olsun,” diyor kısık sesle. “Tanrıya şükürler olsun. Sen iyi misin?”

“Connor, burada ne... ne yapıyorsun?”

“Uçağının ne zaman ineceğini öğrenmek için havayollarına telefon açtım ve bana uçağın kötü bir türbülansa yakalandığını söylediler. Havaalanına gelmek zorundaydım.” Bana bakıyor. “Emma, uçağının inişini seyrettim. Hemen bir ambulans gönderdiler. Sonra sen görünmedin. Ben de düşündüm ki...” Güçlkle yutkunuyor. “Tam olarak ne düşündüğümü bilmiyorum.”

“Ben iyiyim. Sadece... kendimi toparlamaya çalışıyordum. Aman Tanrım, Connor, çok korkunçtu.” Sesim aniden titriyor, bu saçma, çünkü şu anda güvendeyim. “Doğrusu bir noktadan sonra öleceğimi düşündüm.”

“Sen bariyerden geçmeyince...” Connor susuyor ve birkaç dakika sessiz sessiz bana bakıyor. “Sanırım ilk kez sana beslediğim duyguların ne kadar derin olduğunu fark ettim.”

“Gerçekten mi?” tereddüt ediyorum.

Kalbim güm güm atıyor. Her an yere yığılabiliyim.

“Emma, bence biz...”

Evlenmeliyiz? Kalbim korkuyla çarpıyor. Aman Tanrım. Bana onunla evlenip evlenmeyeceğimi soracak, burada, havaalanında. Ne diyeceğim? Evlenmeye hazır değilim. Ama hayır

dersem küser gider. Kahretsin. Tamam. Diyeceğim ki, vay canına Connor, benim biraz zaman ihtiyacım var çünkü...

"...beraberce bir eve taşınmalıyız," diye bitiriyor.

Ben su katılmamış bir moronum. Elbette bana *evlenme* teklif etmeyecekti.

"Ne dersin?" yavaşça saçlarımı okşuyor.

"İim." Kurumuş yüzümü ovalıyorum, zaman kazanmaya çalışıyorum, düzgün düşünemiyorum. Connor'la bir eve taşınmak. Çok anlamlı. Olmaması için bir neden var mı? Kafam çok karışık. Beynimde bir şeyler oynuyor; bana bir mesaj göndermeye çalışıyor.

Ve aklıma uçakta söylediğim şeylerden bazıları geliyor. Hiçbir zaman tam anlamıyla âşık olmamak üzerine söylediklerim. Connor'ın beni gerçekten anlamadığına dair şeyler.

Ama sonra... Bu sadece saçmalıktı, değil mi? Yani, ölmek üzere olduğumu düşünüyordum, Tanrı aşkına. Aklımın en yerinde olduğu zamanlardan değildi.

"Connor, büyük toplantının ne oldu?" diyorum aniden hatırlayarak.

"İptal ettim."

"İptal ettin?" Ona bakıyorum. "Benim için mi?"

Şimdi gerçekten titriyormuşum gibi geliyor. Adeta bacaklarım beni taşıyor. Bu uçak yolculuğu sonrasında yan etkisi mi, aşk mı bilmiyorum.

Tanrım, şuna bir bak. Uzun boylu ve yakışıklı ve büyük toplantısını iptal etti ve beni kurtarmaya geldi.

Bu aşk. Bu aşk olmalı.

"Seninle beraber bir eve taşınmak isterim, Connor," diye fıslıyorum ve tam bir şaşkınlık içinde, gözyaşlarına boğuluyorum.

-Üç-

Ertesi sabah gözlerimi kamaştıran güneş ışığı ve nefis kahve kokusu ile uyanıyorum.

"Günaydın." Yukarıdan bir yerlerden Connor'ın sesi geliyor.

"Günaydın," diye mınıldanıyorum, gözlerimi açmadan.

"Kahve ister misin?"

"Evet, lütfen."

Yüzükoyun dönüp, zönklayan kafamı yastığa gömüyorum, birkaç dakika daha uykuya dalmaya çalışıyorum. Normalde bu benim için hiç de zor olmaz. Ama bugün sanki kafamı kurcalayan bir şey var. Bir şey mi unuttum?

Mutfakta tıngırdayan Connor'ı ve arka fonda televizyondan hafif hafif gelen sesi bir kulağımla dinlerken, bulanık zihnim etrafta ipuçları arıyor. Cumartesi sabahı. Connor'ın yatağındayım. Akşam yemeği için dışarı çıktık. Aman Tanrım, şu felaket uçak yolculuğu... Havaalanına geldi ve dedi ki...

Beraber bir eve taşınacağız!

Tam ben yatakta dikelip otururken Connor elinde iki fincanla odaya giriyor. Beyaz bornozunu giymiş ve gerçekten çok hoş gözüküyor. İçimde bir gurur kıpırdanması hissediyorum ve öpmek için uzanıyorum.

"Selam!" diyor gülerek. "Dikkat." Kahvemi uzatıyor. "Nasılsın?"

“İyi.” Saçımı yüzümden çekiyorum. “Biraz halsiz.”
“Şaşırmadım.” Connor kaşlarını kaldırıyor. “Dün oldukça yoğun bir gündü.”
“Kesinlikle.” Kafamı sallıyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum. “Demek ki. Biz... beraber yaşayacağız!”
“Eğer hâlâ istiyorsan?”
“Elbette! Elbette istiyorum!” neşeyle gülümsüyorum.
Ve bu doğru. İstiyorum.
Sanki bir gecede bir yetişkine dönüşmüşüm gibi hissediyorum. Erkek arkadaşımınla beraber yaşayacağım. Sonunda hayatım olması gerektiği gibi olacak!
“Andrew’e bildirmeliyim...” Connor ev arkadaşının kaldığı odanın duvarını işaret ediyor.
“Ben de Lissy ve Jemima’ya söylemeliyim.”
“Ve uygun bir yer bulmalıyız. Ve orayı düzenli tutacağına söz vermelisin.” Bana muzip muzip sırtlıyor.
“Bunu sevdim!” Öfkelenmiş gibi yapıyorum. “Elli milyon CD’si olan sensin.”
“Bu farklı!”
“Ne açıdan farklı, sorabilir miyim?” Elimi, Sitcom dizisinin deki gibi, kalçama yaslıyorum ve Connor gülüyor.
Sanki her ikimizin de yakıtı bitmiş gibi, bir duraksama oluyor ve ikimiz de kahvelerimizden birer yudum alıyoruz.
“Neyse...” diyor Connor bir süre sonra. “Gitmeliyim.” Connor bu hafta sonu bir bilgisayar kursuna katılıyor. “Annenlerle olamayacağım için üzgünüm,” diye ekliyor.
Ve gerçekten üzgün. Yani, mükemmel erkek arkadaş olmasaydı bile annelerini ziyaret etmekten *keyif* alırdı demek istiyorum.
“Tamam,” diyorum, “Sorun değil.”

"Ah, sana söylemeyi unuttum." Connor gizemli gizemli sırtıyor. "Tahmin et nereye biletimiz var?"

"Oo..." diyorum heyecanla. "İn..."

Tam ağzımı açıyorum, "Paris'e" diyeceğim.

"Caz festivaline!" diyerek gülümsüyor. "Dennisson Dörtlüsü'ne! Bu yılki son konserleri. Ronnie Scott'da onları dinleyişimizi hatırlasana."

Bir an adeta konuşamıyorum.

"Vay canına!" demeyi başarıyorum sonunda. "Dennisson Dörtlüsü! Hatırlıyorum."

Klarnet çalmışlardı. Tekrar, tekrar ve tekrar, neredeyse iki saat, nefes bile almadan.

"Hoşuna gideceğini biliyordum." Connor şefkatle koluma dokunuyor ve ben de ona hafifçe gülümsüyorum.

"Oo, evet!"

Muhtemelen bir gün caz seveceğim. Aslında oldukça eminim, seveceğim.

Giyinirken, iple dişlerini temizlerken ve evrak çantasına uzanırken sevecenlikle onu seyrediyorum.

"Hediyemi giymişsin," diyor memnuniyetle gülümseyip, yere atılmış iç çamaşırıma bakarak.

"Ben... bunu sık sık giyiyorum," diyorum arkamda parmaklarımı birbirine dolayıp. "Çok güzel!"

"Ailenle hoş zaman geçir." Connor yatağa beni öpmeye geliyor ve sonra duraksıyor.

"Emma?"

"Evet?"

Yatağın üstüne oturuyor ve büyük bir ciddiyetle bana bakıyor. Vay canına, gözleri masmavi.

"Söylemek istediğim bir şey var." Dudağını ısırtıyor. "Bili-

yorsun birbirimize ilişkimiz hakkında daima açık olduk.”

“İıı... evet” diyorum biraz endişeli.

“Bu sadece bir düşünce. Hoşuna gitmeyebilir. Yani... tamamen sana kalmış.”

Kafam karışmış halde Connor'a bakıyorum. Yüzü gittikçe kızarıyor. Ve gerçekten utanıyormuş gibi gözüküyor.

Aman tanrım. Acaba tuhaf olmaya mı başlayacak? Benim tuhaf kıyafetler giymemi mi isteyecek?

Aslında hemşire olabilirim. Veya *Batman*'daki Kedi Kadın. Bunlar havalı olur. Parlak botlar alabilirim...

“Düşünüyordum ki... belki... biz...” utanarak susuyor.

“Evet?” onu cesaretlendirmek için elimi koluna koyuyorum.

“Biz...” yeniden susuyor.

“Evet?”

Yine sessizlik. Neredeyse nefes alamıyorum. Ne yapmamızı istiyor? Ne?

“Birbirimize 'sevgilim' demeye başlayabiliriz,” diyor utanmış bir aceleyle.

“Ne?” diyorum anlamsızca.

“Bu sadece...” Connor gittikçe daha da kızarıyor. “Beraber yaşayacağız. Bu bir tür bağlılık. Ve ben son zamanlarda fark ettim ki, biz hiç kullanmıyoruz..Yani sevgi sözleri kullanmıyoruz.”

Ona bakıyorum, yakalanmış gibi hissediyorum.

“Kullanmıyor muyuz?”

“Evet.”

“İıı...” Bir yudum kahve alıyorum. Şimdi bunu düşünüyorum, haklı. Kullanmıyoruz. Neden kullanmıyoruz?

“Peki ne dersin? Sadece istiyorsan tabii.”

"Tabii ki!" diyorum çabucak. "Yani, haklısın. Elbette söylemeliyiz." Boğazımı temizliyorum. "Sevgilim!"

"Teşekkür ederim, sevgilim," diyor, sevgi dolu bir gülümsemeyle ve ben de ona gülümsüyorum, kafamın içindeki küçük itirazları duymamaya çalışıyorum.

Bu doğruymuş gibi hissetmiyorum.

Sevgili gibi hissetmiyorum.

Sevgili, evli, incileri ve dört tekerlekli aracı olan kişidir.

"Emma?" Connor bana bakıyor. "Yolunda olmayan bir şey mi var?"

"Emin değilim." Bilinçli olarak bir kahkaha atıyorum. "Sadece bir 'sevgili' gibi hissedip hissetmediğimi bilmiyorum. Ama... bilmiyorum. Hoşlanabilirim."

"Gerçekten mi? Şey, başka bir şey de diyebiliriz. Canıma ne dersin?"

Canım mı? Ciddi mi?

"Yo," diyorum telaşla. "Sanırım 'sevgilim' daha iyi."

"Ya da 'tatlım'... 'şekerim'... 'meleğim'."

"Belki. Bak, bunu olurlarına bırakamaz mıyız?"

Connor'ın yüzü asıldı ve kötü hissettim. Hadi. Allah aşkına, erkek arkadaşına "sevgilim" diyebilirim. Yetişkin olmak bu demektir. Sadece bunları söylemeye alışmam gerekecek.

"Connor, üzgünüm," diyorum. "Derdim ne bilmiyorum. Belki hâlâ şu uçuş nedeniyle gerginim." Elini tutuyorum. "Sevgilim."

"Sorun değil, sevgilim." O da bana gülümsüyor, ısıldayan görüntüsü geri geldi ve beni öpüyor. "Sonra görüşürüz."

Görüyorsun ya... Çok kolay.

Tanım.

Her neyse. Önemli değil. Her çiftin böyle uyumsuz zamanları olur. Bu kesinlikle mükemmel derecede normaldir.

Connor'ın oturduğu Maida Vale'den benim oturduğum yer olan Islington'a gelmek yarım saatimi aldı. Kapıyı açtığımda Lissy'yi kanepede buldum. Kâğıtlarla çevrelenmişti ve kaşlarının çatıklığı konsantre olduğunu gösteriyordu. Lissy, o kadar çok çalışıyor ki. Bazen gerçekten aşırıya kaçıyor.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diyorum sevecenlikle. "Şu do-landıncılık davası mı?"

"Hayır, bu yazı," diyor Lissy ve parlak kapaklı magazini gösteriyor. "Kleopatra'dan bu yana, güzellik oranlarının aynı olduğunu ve ne kadar güzel olduğunu anlamanın bilimsel bir yolu olduğunu söylüyor. Tüm ölçümleri yapıyorsun..."

"Oo, tamam!" diyorum ilgiyle. "Peki sen ne durumdasın?"

"Şu an bununla uğraşıyorum." Tekrar sayfaya dönüp kaşlarını çatıyor. "Bu 53 eder... 20 çıkar... bu... Aman Tanrım" Umut-suzluk içinde sayfaya bakıyor. "Sadece 33 topladım!"

"Kaç üzerinden?"

"Yüz! Yüz üzerinden 33!"

"Lissy. Bu boktan bir şey."

"Biliyorum," diyor Lissy gayet ciddi. "Ben çirkinim. Bili-yordum. Biliyorsun, bütün hayatım boyunca içten içe *biliyor-dum*, ama..."

"Hayır!" diyorum, gülmemeye çalışarak. "Demek istiyorum ki bu magazin boktan! Güzelliğini aptal göstergelerle ölç-mezsın. Sadece kendine *bak!*" Dünyadaki en iri yeşil gözlere ve harika, pürüzsüz, beyaz tene sahip olan Lissy'yi gösteriyorum, son saç kesimi fazla sade olsa da. "Yani, kime inanacaksın? Ayna ya mı, aptal uyduruk bir dergi yazısına mı?"

"Aptal uyduruk dergi yazısına," diyor Lissy, bu zaten apa-

çık ortada olmasına rağmen.

Biliyorum ki kısmen dalga geçiyor. Ama erkek arkadaşı Simon terk ettiğinden beri, Lissy'nin özsaygısı azaldı. Aslında onun için biraz endişeleniyorum.

"Bunlar güzelliğin altın oranları mı?" diyor, topuklu terlikleriyle takırdayarak içeri giren diğer ev arkadaşım Jemima. Uçuk pembe kot pantolon ve beyaz dar büstiyer giymiş ve her zamanki gibi, mükemmel derecede bronz ve harika görünüyor. Teorik olarak Jemima'nın bir işi var, bir heykel galerisinde çalışıyor. Ama görüldüğü kadarıyla tüm işi ağda ve masaj yaptırmakla, evet demeden önce maaşlarını kontrol ettiği bankacılarla yemeğe gitmek.

Jemima ile anlaşıyorum. Bir bakıma. Sadece bütün cümlelerine şöyle başlaması, "*Eğer* parmağında büyük bir tek taş olmasını istiyorsan..." ve "*Eğer* adresinin SW3 olmasını istiyorsan..." ve "*Eğer* gerçekten ciddi bir akşam yemeği hostesi olarak bilinmek istiyorsan..."

Yani, iyi bir akşam yemeği hostesi olarak bilinmek *umrumda* değil. Bilirsiniz. Şu anda hayatımdaki en büyük önceliklerden biri bu değil.

Ayrıca, Jemima'mın gerçekten ciddi bir akşam yemeği hostesi olmaktan anladığı pek çok zengin arkadaşı eve davet etmek, tüm evi havalı şeylerle dekore etmek, lezzetli yemekler pişirmesi için catering firmaları tutmak ve sonra bunları kendisinin pişirdiğini söylemek, sonra ev arkadaşlarını (beni ve Lissy'yi) o gece sinemaya göndermek ve onlar gece yarısı sürüne sürüne eve gelme ve kendilerine sıcak çikolata yapma cüretini gösterince incinmiş görünmek.

"Bu testi ben de yaptım," diyor pembe Louis Vuitton çantasını alırken. Bir iş adamından ayrıldığından üç gün sonra baba-

sı hediye etmişti. Sanki kalbi kırılmış gibi.

İlginizi çeker mi bilmem, ama adamın bir yatı vardı ve bu nedenle muhtemelen kalbi kırıktır.

"Peki kaç çıktı?" diyor Lissy.

"Seksen dokuz." Parfüm sıkıyor, sarı saçlarını karıştırıyor ve aynada kendine gülümsüyor. "Söylesene Emma, Connor'la ev tutacağınız doğru mu?" Ağzım açık ona bakıyorum.

"Bunu nerden biliyorsun?"

"Herkesin ağzında. Andrew bu sabah kriket için Rupes'i aradığında söyledi.

"Connor'la beraber ev mi tutuyorsunuz?" diyor Lissy inanamazmış gibi. "Neden bana söylemedin?"

"Doğrusu, tam söylemek üzereydim. Harika değil mi?"

"Kötü hamle, Emma." Jemima başım sallıyor. "Çok kötü taktik."

"Taktik mi?" diyor Lissy, gözlerini döndürerek. "*Taktik?* Jemima, bir ilişkileri var, satranç oynamıyorlar!"

"Her ilişki bir satranç karşılaşmasıdır," diye lafı iade ediyor Jemima, kirpiklerine maskara sürerken. "Annem daima ileriye bakmalısın der. Strateji ile oynamalısın. Yanlış hamle yaparsan, her şeyi mahvedersin."

"Bu saçmalık!" diyor Lissy cüretkârca. "Bir ilişki benzer ruhlarla ilgilidir. Birbirini bulan ruh ikizleriyle ilgilidir."

"Ruh ikizi!" diyor Jemima önemsemeden ve bana bakıyor. "Sadece şunu aklında tut, Emma, *eğer* parmağında büyük bir tek taş olmasını istiyorsan, Connor'la beraber ev tutma."

Gözleri şartlanmış bir bakışla şöminenin üzerinde duran ve bir hayır kurumu yararına yapılan polo maçında Prens William'la tanışmasını gösteren fotoğrafa kayıyor.

"Hâlâ Kraliyet ailesini mi bekliyorsun?" diyor Lissy. "Sen-

den kaç yaş genç olduğunun, bir kez daha, farkına varır mısın?"

"Aptallaşma!" diye bağırıyor Jemima, yanaklarına allık sürerken. "Bazen o kadar çocukça konuşuyorsun ki, Lissy."

"Her neyse, parmağımda büyük bir tek taş olmasını *istemiyorum*," diye tersliyorum.

Jemima "seni zavallı, cahil aptal" der gibi kusursuzca şekillendirilmiş kaşlarını kaldırıyor ve çantasını alıyor.

"Oo," diye ekliyor aniden, gözlerini kısarak. "İkinizden biri benim Joseph kazağını ödünç aldı mı?"

Kısa bir sessizlik oluyor.

"Hayır," diyorum masum masum.

"Hangisi olduğunu bile bilmiyorum," diyor Lissy, omuz silerek.

Lissy'ye bakamıyorum. Geçen gece bu kazağı üzerinde gördüğüme eminim.

Jemima'nın mavi gözleri radar gibi Lissy ve benim üzerinde gidip geliyor.

"Çünkü çok narin kollarım var," diyor uyararak, "Ve kazağımın kollarının bollanmasını istemiyorum. Fark etmeyeceğimi sanmayın. Çav."

"Kahretsin," diyor Lissy.

Peki. Gerçek şu ki, ikimiz de, zaman zaman Jemima'nın giysilerini ödünç alıyoruz. Sormadan. Ama kendimizi savunmak için, pek çok giysisi olduğunu ve bunu hemen hemen hiç fark etmediğini söylemeliyim. Artı, Lissy'ye göre, ev arkadaşlarının birbirlerinin giysilerini ödünç almaları temel insan haklarındandır. Bunun İngiliz Anayasası'nın içinde olduğunu söylüyor.

"Ve her neyse," diye ekliyor Lissy. "Park cezaları nedeniyle belediye konsülüne yazdığım bütün o mektuplar için bana

borçlu. Biliyorsun, bir teşekkür bile etmedi.” Nicole Kidman hakkında bir yazıyı okurken. “Daha sonra ne yapacaksın? Sinemaya gidelim mi?” diye soruyor.

“Gidemem,” diyorum gönülsüzce. “Annemin doğum günü için verilen öğle yemeğine gitmeliyim.”

“A, evet, elbette.” Sevecen bir yüz ifadesi takınıyor. “İyi şanslar. Umarım yolunda gider.”

Dünya üzerinde ailemi ziyaret ettiğimde nasıl hissettiğim hakkında bir fikri olan tek insan Lissy. Ve Lissy bile hepsini bilmiyor.

-Dört-

Trene binip yerime oturunca, bu sefer daha iyi geçeceğine karar verdim. Geçen gün Cindy Blaine'in şovunu seyrediyordum, uzun zamandır birbirini görmemiş kızlarla annelerini yeniden bir araya getiriyordu. Ve öylesine etkileyiciydi ki çok geçmeden gözlerimden yaşlar gelmeye başladı. Sonunda, ailelerimizin bizim için yaptıklarına minnettar olmak yerine ne kadar şanslı olduğumuzu unutmanın çok daha kolay olduğu ve bize hayat verdikleri için ailelerimizi sevmemiz gerektiği üzerine kısa bir konuşma yaptı Cindy.

İşte bu yüzden bugünkü kararlarım şunlar:

Yapmayacaklarım:

Ailemin beni germesine izin vermeyeceğim.

Kerry'yi kıskanmayacağım veya Nev'in benimle dalga geçmesine izin vermeyeceğim.

En erken ne zaman gidebileceğimi düşünerek durmadan saatime bakmayacağım.

Yapacaklarım:

Sakin ve sevgi dolu olacağım ve sonsuz hayat döngüsünde kutsal bağlarımız olduğunu hatırlayacağım.

(Bunu da Cindy Blaine'den dinledim.)

Anne ve babam eskiden Twickenham'da yaşarlardı. Ben orada büyüdüm. Ama şimdi Londra dışında Hampshire yakınlarında bir köye taşındılar. Evlerine on ikiyi biraz geçe vanyorum.

Annemi mutfakta kuzenim Kerry ile buluyorum. O ve kocası Nev de şehir dışına, anne ve babamın köyünden arabayla beş dakika uzaklıktaki bir köye taşındılar. Bu yüzden birbirlerini her zaman görebiliyorlar.

Onları fırının yanında yan yana gördüğümde bildik bir sancı hissediyorum. Teyze yeğenden çok, anne kıza benziyorlar. Her ikisinin de saçları inceltilerek kesilmiş -sadece Kerry'nin gölgesi anneminkinden biraz daha belirgin-, her ikisinin de üstünde parlak renkli, dekoltesinden yanık göğüs aralarını gösteren bluzlar var ve her ikisi de gülüyor. Tezgâhın üzerinde yansı çılmış bir şişe beyaz şarap durduğunu fark ediyorum.

"Mutlu yıllar!" diyorum, annemi kucaklayarak. Gözüme mutfak masasının üzerinde duran hediye paketi ilişince, içimi sabırsızlıktan doğan bir heyecan sanyor. Anneme en güzel hediyeyi ben aldım. Ona bunu vermek için sabırsızlanıyorum.

"Selamlar!" diyor Kerry, dönerek. Üzerine önlüğünü takmış. Mavi gözlerinde ağır bir makyaj ve boğazında daha önce hiç görmediğim elmas bir haç var. Kerry'yi gördüğüm her sefer mutlaka yeni bir mücevher takmıştır. "Seni görmek ne güzel, Emma! Seni pek sık göremiyoruz. Öyle değil mi, Rachel Teyze?"

"Kesinlikle evet," diyor annem, bana sarılırken.

"Paltonu alayım mı?" diyor Kerry, ben getirdiğim şampanya şişesini buzdolabına koyarken. "Ve bir içkiye ne dersin?"

Kerry benimle her zaman böyle konuşur. Sanki ben misafirmişim gibi.

Ama önemli değil. Bundan dolayı gerilmeyeceğim. Sonsuz hayat döngüsünde kutsal bağlar.

"Tabii," diyorum, cana yakın görünmeye çalışarak. "Ben alırım." Bardakların her zaman durduğu dolabı açıyorum ve

kendimi domates konservelerine bakarken buluyorum.

"Şuradalar," diyor Kerry, mutfağın diğer tarafından. "Her şeyin yerini değiştirdik! Şimdi eskisinden çok daha iyi oldu."

"Tabii. Teşekkürler." Bana uzattığı bardağı alıyorum ve bir yudum şarap içiyorum "Size yardım edebilir miyim?"

"*Sanmıyorum.*" diyor Kerry, eleştirel gözlerle mutfakta dolaşırken. "Her şey hemen hemen hazır. Bu yüzden Elaine'e dedim ki..." diye annemle konuşmaya devam ediyor. "Bu ayakka-bıları nereden aldın? 'Marks & Spencer'dan!' dedi. İnanama-dım!"

"Elaine kim?" diyorum konuşmaya katılmak için.

"Golf kulübünden" diyor Kerry.

Annem eskiden golf oynamazdı. Ama Hampshire'a taşınınca, o ve Kerry beraberce golfe başladılar. Ve artık tüm duyduğum golf maçları, golf kulübü yemekleri ve golf kulübünden ah-baplarla sonu gelmeyen partiler.

Bir keresinde nasıl olduğunu görmek için ben de gittim. Ama her şeyden önce, giyilmesi gerekenler hakkında, benim bilmediğim aptalca kuralları vardı ve yaşlı bir adam kot pantolon giydiğim için neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Bu nedenle bana bir etek bulmak zorundaydılar ve bir de kramponlu ağır ayakka-bılar. Sonra sahaya gittik ve ben vuruş yapamadım. Vuruş yapamadım değil. Gerçekte sopayı topa değdiremedim. Sonunda birbirlerine baktılar ve kulüp binasında beklememin daha iyi olacağını söylediler.

"Pardon, Emma, şunu alabilir miyim?..." Kerry omzumun üstünden bir servis kabına uzanıyor.

"Pardon," diyorum ve kenara çekiliyorum. "Yani, yapabileceğim hiçbir şey yok mu, anne?"

"Sammy'ye yem verebilirsin," diyor, bana balık yemi kabı-

nı verirken. Kaygıyla kaşlarını çatıyor. "Biliyorsun, Sammy için endişeleniyorum."

"Oo" karnımda alarm niteliğinde bir kasılma hissediyorum. "Nnn... Neden?"

"Pek iyi gözüküyor," diyor fanustaki balığa bakarak. "Ne dersin? İyi gözüküyor mu?"

Bakışlarını izliyorum ve Sammy ile ilgileniyormuş gibi yaparak düşünceli bir ifade takınıyorum.

Of Tanrım. Fark edeceği hiç aklıma gelmemişti. Mümkün olduğunca Sammy'ye benzeyen bir balık bulmak için elimden geleni yaptım. Yani turuncu, iki yüzgeci olan, yüzen... Farkı ne?

"Muhtemelen biraz morali bozuk," diyorum sonunda. "Üstesinden gelir."

Tanrım lütfen veterinere ya da başka birilerine götürmesine izin verme, diye dua ediyorum. Aynı cinsiyette olup olmadığını bile kontrol etmedim. Bu balıkların *cinsiyeti* olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı?" diyorum, suyun üstüne bol bol balık yemi atarken, bir yandan annemin Sammy'yi görmesini engellemeye çalışarak.

"Neredeyse bitirdik," diyor Kerry nazikçe.

"Neden gidip babana merhaba demiyorsun?" diyor annem, bezelyelerin suyunu süzerken. "Yemek on dakikadan önce hazır olmaz."

Babamı ve Nev'i oturma odasında, kriket başında buluyorum. Babamın beyazlayan sakalına her zamanki gibi gayet düzgün biçim verilmiş ve gümüş bir Arjantin bardaktan bira içiyor. Oda kısa zaman önce yeniden dekore edilmiş, ama duvarda yine Kerry'nin yüzmede kazandığı tüm kupalar sergileniyor. An-

nem onları düzenli olarak parlatıyor, yani her hafta.

Benim binicilik rozetlerim... Sanırım onlara toz beziyle şöyle bir pat pat yapıyor.

"Selam, Baba" diyorum, öperken.

"Emma!" diye mahsusuktan şaşırılmış gibi yaparak elini ağzına götürüyor. "Başardın! Dolanmadan! Tarihi yerleri ziyaret etmeden!"

"Bu sefer değil." Kahkaha atıyorum. "Sağ salım."

Bir seferinde, annemle babam bu eve taşındıktan hemen sonra, yolda yanlış trene bindim ve Salisbury'ye gittim; babam daima bununla dalga geçer.

"Selam, Nev," ruhsuzca yanağından öpüyorum, tıraş losyonunun kokusundan boğulmamaya çalışarak. Beyaz balıkçı yaka bir kazak giymiş ve bileğinde kalın altın bir bileklik var. Nev, ailesinin, tüm ülkeye ofis ekipmanları satan şirketini yönetiyor. Kerry ile genç girişimciler toplantılarından birinde tanıştılar. Anlaşılan birbirlerinin Rolex saatlerine hayran olarak konuşmaya başladılar.

"Merhaba, Emma," diyor. "Yeni arabayı gördün mü?"

"Ne?" Boş boş ona bakıyorum, sonra eve vardığımda gördüğüm parlak yeni arabayı hatırlıyorum. "Oo, evet! Çok hoş."

"Mercedes 5 serisi." Bir yudum bira alıyor. "Liste fiyatı kırk iki bin pound."

"Vay canına."

"Tabii ben bu fiyatı ödemedim." Alnına parmağıyla vurarak. "Tahmin et."

"İı... Kırk?"

"Tekrar dene."

"Otuz dokuz?"

"Otuz yedi bin iki yüz elli," diyor Nev, zafer kazanmışçası-

na. "Ve bedava CD deęiřtirici. Vergiden dūřūlebilir," diye ekliyor.

"Çok uygun. Vay canına."

Bařka ne söylemem gerektięini bilmiyorum, bu yūzden kanepenin kenarına iliřiyorum ve bir fıstık yiyorum.

"Hedefin bu değil mi Emma? Başarabileceğine inanıyor musun?" diyor babam.

"Ben... bilmiyorum. İıı... baba, bu bana senin çekini hatırlattı." Mahcup mahcup çantama uzanıyorum ve 300 poundluk bir çek çıkartıyorum.

"Aferin," diyor babam. "Bu hesabından dūřūlecek." Çeki cebine koyarken yeřil gözleri parlıyor. "Buna paranın deęerini öęrenmek denir. Buna kendi ayakları ūstünde durmak denir."

"Değerli bir ders," diyor Nev kafasını sallayarak. Bir yudum bira alıyor ve babama sırtıyor. "Hatırlamama yardımcı ol, Emma, bu haftaki işin ne?"

Nev'le ilk tanıştığım sırada fotoğrafçı olmak için emlak bürosundaki içimden yeni ayrılmıştım. İki buçuk yıl önce. Ve onu her gördüğümde aynı şakayı yapıyor. Her Allah'ın cezası...

Tamam. Sakinleř. Mutlu dūřūnceler. Aileni sev. Nev'i sev.

"Halen pazarlama!" diyorum neşeyle. "Neredeyse bir yıl oldu."

"A, pazarlama. İyi, iyi!"

Birkaç dakika, kriket yorumcusunun sesi dışında, sessizlik oluyor. Aniden babam ve Nev kriket sahasında olan biten ūzerine beraberce iniltiler çıkartıyor. Bir dakika sonra yine iniliyorlar.

"Peki," diyorum. "şey, ben..."

Ben kanepeden kalkarken, kafalarını bile çevirmiyorlar.

Hale çıkıyorum ve beraberimde getirdiğim karton koliyi yerden alıyorum. Yan kapıdan geçiyorum, müştemilatın kapısı-

nı çalıyorum ve dikkatli dikkatli açıyorum.

“Dede?”

Dedem annemin babası ve on yıl önce kalp ameliyatı geçirdiği günden beri bizimle yaşıyor. Twickenham'daki eski evimizde sadece yatak odası vardı. Ama bu ev daha büyük. Bu nedenle iki odası ve kkk bir mutfadı olan, evin hemen yanına iliştirilmiş kendi müştemilatı var. En sevdiği deri koltuğunda oturuyor, radyoda klasik müzik çalıyor ve önünde yerde ıvır zıvırla ağzına kadar dolu altı koli duruyor.

“Merhaba, dedeciğim,” diyorum.

“Emma!” Bana bakıyor ve yüzü aydınlanıyor. “Sevgili kızım. Buraya gel!” Onu öpmek için eğiliyorum ve elimi kuvvetle sıkıyor. Derisi kuru ve soğuk, saçları onu son grdğmdekinden daha beyaz.

“Senin için biraz daha Panther Bar getirdim,” diyorum kafamla kutuyu işaret ederek. Dedem ve bowling kulübündeki arkadaşları Panther Barın bağımlısı, bu yüzden eve her gelişimde onun için bir koli alma hakkımı kullanıyorum.

“Teşekkürler canım.” Dedem gülümsüyor. “Sen iyi bir kızsın, Emma.”

“Bunları nereye koyayım?”

İkimiz de çaresizlikle karman orban odaya göz gezdiriyoruz.

“Oraya, televizyonun arkasına ne dersin?” diyor dedem en sonunda. Odayı aşıyorum, kutuyu yere atıyorum, sonra aynı noktalara basarak ve hiçbir şeyi iğnememeye çalışarak geri dönüyorum.

“Emma, geçen gün gazetede beni çok kaygılandıran bir yazı okudum,” diyor dedem, ben sandıklardan birinin üzerine otururken. “Londra'nın ne kadar güvenli olduğu hakkında bir yazı.”

Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Akşamları toplu ulaşım araçlarına binmiyorsun, değil mi?"

"İıı... çok ender," diyorum tek ayağımı kaldırarak. "Sadece ara sıra, kesinlikle binmek zorunda kaldığımda..."

"Sevgili kızım, binmemelisin!" diyor dedem, üzülmüş görünüyor. "Kapüşonlu gençler ceplerinde çakıllarla metroda aylak aylak dolaşıyorlar, diye yazıyor. Sarhoş hödükler, şişe kırıp, birbirlerinin gözlerini oyuyor..."

"O kadar da kötü değil..."

"O kadar kötü değil mi? "Emma, taksiye para vermemek için bu riske değmez!"

Eğer dedeme Londra'daki ortalama taksi ücretlerini sorsam, beş şilin diyeceğine eminim.

"Doğrusu, dedeciğim, gerçekten çok dikkatliyim," diyorum rahatlatıcı bir şekilde. "Ve gerçekten taksiye biniyorum."

Bazen. Yaklaşık yılda bir kere.

"Her neyse. Bütün bunlar ne?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek için ve dedem derin bir iç çekiyor.

"Annen geçen hafta tavan arasını temizledi. Sadece saklayacaklarımı ve atacaklarımı ayırmaya çalışıyorum."

"Bu iyi bir fikir gibi." Yerde duran çöp yığınınına bakıyorum. "Bunlar atacakların mı?"

"Yo, yo! Bütün bunları saklıyorum." Elini onları korumak ister gibi üzerlerine koyuyor.

"Peki, atacakların nerede?"

Sessizlik oluyor. Dedem gözlerini benimkilerden kaçırıyor.

"Dede! Bunun bir kısmım atmalısın!" diyorum neredeyse bağırarak, bir yandan gülmemeye çalışıyorum. "Bütün bu eski gazete kupürlerine ihtiyacın yok. Ve bu nedir?" gazete kupürlerini geçiyorum ve bir yo-yo yakalıyorum. "Bu kesinlikle çöp."

"Jim'in yo-yosu." Dedem yo-yoyu eline alıyor, bakışları yumuşuyor. "Eski arkadaşım tatlı Jim."

"Jim kimdi?" diyorum. Daha önce Jim hakkında hiçbir şey duymadım. "İyi bir arkadaşın mıydı?"

"Panayırda karşılaştık. Bütün öğleden sonrayı beraber geçirdik. Dokuz yaşındaydım." Dedem elindeki yo-yoyu tekrar tekrar evirip çeviriyor.

"Arkadaş mı oldunuz?"

"Bir daha onu hiç görmedim." Gözleri buğulu, başını sallıyor. "Onu hiç unutmadım."

Dedemin sorunu hiçbir zaman, hiçbir şeyi unutamaması.

"Peki bu kartlar?" Bir tomar eski Noel kartını çekip alıyorum.

"Kartları asla atmam." Dedem uzun uzun bana bakıyor. "Benim yaşıma geldiğinde, bütün hayatın boyunca tanıdığın ve sevdiğin insanlar diğer tarafa gitmeye başladığında... her hatıraya sarılmak istersin. Ne kadar küçük olursa olsun."

"Bunu anlayabiliyorum," diyorum, biraz mahcup hissedererek. En üstteki kartı alıyorum, açıyorum ve ifadem değişiyor. "Dede! Bu 1965 yılından ve Smith'in Elektrik Bakım İşleri'nden."

"Frank Smith iyi bir adamdı..." diye başlıyor dedem.

"Hayır," diyerek kartı sert bir şekilde yere koyuyorum. "Bu gidiyor. Şuna da ihtiyacın yok..." sıradaki kartı açıyorum. "Güneybatı Gaz Gereçleri. *Punch*'ın yirmi eski sayısına da ihtiyacın yok." Onları yığının üstüne koyuyorum. "Ve bunlar ne?" Tekrar kutuya eğiliyorum ve fotoğraf dolu zarfı çekiyorum. "Bunları gerçekten istediğin..."

Kalbime bir bıçak saplanıyor ve sözümün ortasında susuyorum.

Annem ve babamla parkta, bir bankta çekilmiş fotoğrafıma bakıyorum. Annem çiçekli bir elbise giymiş, babam aptal bir şapka takmış ve ben dizlerimdeyim; dokuz yaşlarımda falanım, dondurma yiyorum. Hepimiz bir arada çok mutluyuz.

Tek söz etmeden, başka bir fotoğrafa geçiyorum. Babamın şapkası kafamda ve hepimiz kendimizden geçmiş bir şeye gülüyoruz. Sadece biz üçümüz.

Sadece biz. Kerry hayatımıza girmeden önce.

Geldiği günü hâlâ hatırlarım. Holde kırmızı bir bavul ve mutfakta yeni bir ses ve havada alışılmadık bir parfüm kokusu. İçeri girdim ve işte orada, bir yabancı, çay içiyordu. Üstünde okul üniforması vardı, ama bana yine de bir yetişkin gibi gözük-müştü. Daha o zamandan çok iri göğüsleri, kulaklarında altın küpeleri ve saçlarında gölge vardı. Ve akşam yemeğinde, an-nemle babam bir bardak şarap içmesine izin verdiler. Annem durmadan, annesi öldüğü için, ona karşı kibar olmam gerektiği-ni söyleyip duruyordu. Hepimiz ona karşı çok kibar olmalıydık. Bu nedenle benim odamı o aldı.

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalışarak, resimlere teker teker bakıyorum. Şimdi burayı hatırladım. Eskiden gittiğimiz, kaydırac ve salıncaklar olan park. Ama Kerry için çok sıkıcıydı ve ben de umutsuzca onun gibi olmak istiyordum. Ben de sıkıcı olduğunu söyledim ve bir daha oraya gitmedik.

“Tak, tak!” İrkilerek bakıyorum ve kapıda, elinde şarap bar-dağıyla dikilen Kerry’yi görüyorum. “Yemek hazır!”

“Teşekkürler,” diyorum. “Hemen geliyoruz.”

“Dedecik!” Kerry azarlar gibi parmağım sallıyor ve sandık-ları işaret ediyor. “Daha bunlara bir yer bulamadın mı?”

Koruyucu bir tavrıyla “Çok zor,” derken buluyorum kendi-mi. “Burada pek çok hatıra var. Onları öylece atamazsın.”

"Eğer öyle diyorsan." Kerry gözlerini deviriyor. "Ben ol-
saydım, bunların hepsi çöpe giderdi."

Onu sevemiyorum. Bunu yapamıyorum. Suratına şeker
pekmezi turtası atmak istiyorum.

Kırk dakikadır masada oturuyoruz ve tek duyduğumuz
Kerry'nin sesi.

"Her şey imaja bağlı," diyor şimdi. "Her şey doğru giysi,
doğru görünüş, doğru yürüyüşe bağlı. Sokakta yürürken, dünya-
ya verdiğim mesaj, 'Ben başarılı bir kadıyım,' olmalı."

"Göster bize," diyor annem takdirle.

"Şey." Kerry sahte bir alçakgönüllülükle gülümsüyor. "Bu-
nun gibi." Sandalyesini geri itiyor ve ağzını peçeteye siliyor.

"Bunu izlemelisin, Emma," diyor annem. "Birkaç tüyo ya-
kala."

Hepimiz izlerken, Kerry odayı adımlamaya başlıyor. Çene-
si yukarıda, göğüsleri ileri doğru fırlamış, gözleri tam orta nok-
taya sabitlenmiş ve kalçaları sağa sola sallanıyor.

Bir devekuşu ile Klonların Saldırısı'ndaki androidlerin ka-
rışımı gibi görünüyor.

"Elbette, topuklu ayakkabılarım olmalı," diyor, yürümeye
ara vermeden.

"Size söyleyeyim, Kerry bir konferans salonuna girdiğinde,
kafalar ona doğru dönüyor!"

Bahse girerim öyledir.

Of tanrım. Kıkır kıkır gülmek istiyorum. Gülmemeliyim.
Gülmemeliyim.

"Denemek ister misin, Emma?" diyor Kerry. "Beni taklit
et!"

"İıı... sanmıyorum," diyorum. "Muhtemelen işin temelini

kaptım sanırım."

Aniden ufak bir kahkaha koyuveriyorum ve bunu öksürüğe dönüştürüyorum.

"Kerry sana yardım etmeye çalışıyor, Emma!" diyor annem. "Minnettar olmalısın! Emma'ya karşı çok iyisin, Kerry."

Memnuniyetle, kendisine sırttan Kerry'ye bakıyor. Ve ben bir yudum şarap alıyorum.

Ya, gerçekten de. Kerry bana yardım etmek istiyor.

Bu yüzden ben çaresizce iş ararken deneyim kazanmak için şirketinde bir iş istediğimde, "hayır" dedi. Ona uzun, özenli bir mektup yazıp bunun kendisini uygun olmayan bir duruma sokacağını farkında olduğumu ama birkaç günlük ayak işi bile olsa, verdiği her fırsat için minnettar olacağımı yazdım.

Ve o bana standart bir ret mektubu gönderdi.

Öylesine küçük düşürülmüştüm ki, kimseye söylemedim. Özellikle de anneme ve babama.

"Kerry'nin iş hayatı hakkındaki öğütlerini dinlemelisin, Emma," diyor babam aniden. "Belki daha çok dikkatini vermiş olsaydın hayatta daha iyi şeyler başarabilirdin."

"Sadece yürümek," diyerek iğneliyor Nev bir yandan gülerken. "Mucize bir tedavi değil."

"Nev!" diyor annem yarı alayla.

"Emma şaka yaptığımı biliyor, değil mi Emma?" diyor Nev rahatlıkla ve kadehine biraz daha şarap dolduruyor.

"Elbette!" diyorum, kendimi neşeyle gülümsemeye zorlar-ken.

Sadece ben terfi edinceye kadar bekle.

"Emma! Dünyadan Emma'ya!" Kerry tuhaf bir şekilde elini yüzümün önünde sallıyor. "Uyan, uykucu! Hediyeleri veriyoruz."

"Oo, doğru! diyorum giderken. "Tamam. Gidip benimkini getireyim."

Annem babamın hediye ettiği fotoğraf makinesinin ve dedemin hediye ettiği cüzdanın paketlerini açarken heyecanlanmaya başlıyorum. Annemin hediyesi çok beğeneceğini ümit ediyorum.

"Çok büyük değil," diyorum pembe zarfı verirken "Ama açınca göreceksin ki..."

"Ne olabilir?" diyor annem, ilgiyle. Zarfı yırtarak açıyor, çiçekli kartı açıyor ve bana bakıyor. "Oo, Emma!"

"Neymiş?" diyor babam.

"Kaplıcada bir gün!" diyor annem memnuniyetle. "Bütün bir gün şımartılacağım."

"Ne güzel bir fikir," diyor dedem ve elimi okşuyor. "Her zaman hediye konusunda harika fikirlerin olmuştur, Emma."

"Teşekkür ederim, camm. Ne kadar düşüncelisin!" Annem beni öpmek için eğiliyor ve içimde bir sıcaklık hissediyorum. Bu fikir birkaç ay önce aklıma geldi. Gerçekten hoş, ücretsiz bakımlar ve her şey dahil günlük paket.

"Öğlen şampanya içeceksin," diyorum hevesle. "Ve terlikler sende kalıyor!"

"Harika!" diyor annem. "Dört gözle bekliyorum. Emma, bu harika bir hediye."

"Oo, hayatım," diyor Kerry, hafifçe gülümseyerek. Elindeki büyük krem rengi zarfa bakıyor. "Benim hediyem biraz gölgede kaldı. Önemli değil. Değiştireceğim."

Alarma geçerek, ona bakıyorum. Kerry'nin sesinde bir şey var. Kötü bir şeyin gelmek üzere olduğunu hissediyorum. Bunu biliyorum.

"Ne demek?" diyor annem.

"Önemli değil," diyor Kerry. "Ben sadece... başka bir şey bulurum. Kafanı takma." Zarfı çantasına koyuyor.

"Kerry, canım!" diyor annem. "Dur! Saçmalama. Neydi?"

"Şey," diyor Kerry. " Sadece Emma ve benim aklıma aynı fikir gelmiş gibi gözüküyor." Hafifçe gülerek zarfı anneme veriyor. "İnanabiliyor musun?"

Endişeyle tüm bedenim kasılıyor.

Yo. Hayır.

Yo. Yaptığım düşündüğüm şeyi yapmış olamaz.

Annem zarfı açarken odaya tamamen sessizlik hakim.

"Aman Tanrım," diyor, parlak sarı kabartmalı broşürü çıkartırken. "Bu nedir? Le Meridien Kaplıcaları?" Eline bir şeyler düşüyor ve onlara bakıyor. "Paris biletleri? Kerry!"

Yaptı. Hediye mi berbat etti.

"Her ikiniz için de," diye ekliyor Kerry, biraz kendini beğenmişçe. "Brian Amca için de."

"Kerry!" diyor babam memnuniyetle. "Sen bir mucizesin."

"Oldukça iyi olması gerekiyor," diyor Kerry kendinden memnun bir gülümsemeyle. "Beş-yıldızlı konaklama... Üç yıldızlı Şef Michelin..."

"İnanamıyorum," diyor annem. Heyecanla broşüre göz gezdiriyor. "Yüzme havuzuna bak! Bahçeye bak!"

Benim çiçekli kartım yerde, paket kâğıdının üstünde unutulmuş duruyor.

Birdenbire gözyaşlarına boğulmak üzereyim. Biliyordu. Biliyordu.

"Kerry, biliyordun." Aniden, kendimi durduramaz halde, patlıyorum. "Anneme bir kaplıca terapisi hediye edeceğimi söylemiştim. Sana söyledim! Aylar önce bu konuyu konuştuk. Bahçede!"

“Öyle mi?” diyor Kerry önemsemeden. “Hatırlamıyorum.”

“Hatırlıyorsun. Elbette hatırlıyorsun.”

“Emma!” diyor annem sertçe. “Basit bir hata. Öyle değil mi, Kerry?”

“Elbette!” diyor Kerry, masumiyetle gözlerini açarak. “Emma, eğer bir pot kırdıysam, sadece özür dileyebilirim...”

“Özür dilemene gerek yok, Kerry hayatım,” diyor annem. “Böyle şeyler olur. Ve *her ikisi* de çok tatlı hediyeler. *Her ikisi de.*” Yeniden benim kartıma bakıyor. “Bakın kızlar, ikiniz birbirinizin en iyi arkadaşısınız! Sizi tartışırken görmek istemiyorum. Özellikle de doğum günümde.”

Annem bana gülümsüyor ve ben de ona gülümsemeye çalışıyorum. Ama içimde, yine on yaşındaymışım gibi hissediyorum. Kerry daima beni faka bastırmayı başarır. Geldiğinden beri bunu daima başardı. Ne yaparsa yapsın, herkes onun tarafını tutar. Çünkü annesi ölmüş olan odur. Hepimiz ona karşı nazik olmak zorundayız. Ben asla, asla kazanamam.

Kendimi toplamaya çalışarak, şarap kadehime uzanıyorum ve büyük bir yudum alıyorum. Ve sonra kendimi gizlice saatime bakarken buluyorum. Trenlerin geç kalmasıyla ilgili bir bahane uydurabilirsem saat dörtte çıkabilirim. Bu da gitmeme sadece bir buçuk saat kaldığını gösterir. Ve belki televizyon izlerim ya da başka bir şeyler yaparım...

“Yine aklından neler geçiyor?” diyor dedem elimi okşarken hafifçe gülümsüyor ve ben suçlulukla ona bakıyorum.

“İıı... hiçbir şey,” diyorum ve kendimi zorlayarak gülümsüyorum. “Aslında hiçbir şey düşünmüyordum.”

-Beş-

Her neyse. Önemli değil. Çünkü terfi edeceğim. Sonra Nev benim kariyerimle dalga geçemeyecek ve babama olan borcumu ödeyeceğim. Herkes çok etkilenecek... ve harika olacak!

Pazartesi sabahı tamamen canlı ve pozitif hissederek uyanıyorum ve işe giderken kotla güzel bir bluz giyiyorum. Bu bluz French Connection'dan

Şey, aslında tam olarak French Connection'dan değil. Ama etiketinde French Connection yazıyor. Bir yandan babama borcumu ödemeye devam ettiğim için, alışveriş yaptığım yerler konusunda pek fazla seçeneğim yok. Yani, French Connection'da bir bluz elli pound, ama bu 7.5 pound. Ve bir anlamda yeni!

Metronun merdivenlerini zıplaya zıplaya çıkıyorum. Güneş parlıyor ve iyimserlikle doluyum. Terfi ettiğimi düşünsenize. Bunu herkese söylerken gözünüzde canlandırın beni. Annem "Bütün hafta nasıldı?" diyecek ben de "Şey, aslında..."

Yo, yo, eve gidinceye kadar bekleyeceğim ve sonra kayıtsızca yeni kartvizitimi uzatacağım.

Ya da belki şirketin bana verdiği araba ile eve giderim, diye düşünüyorum heyecan içinde! Yani, diğer pazarlama sorumlularının arabası olup olmadığını bilmiyorum -ama asla belli olmaz, öyle değil mi? Bu yeni bir uygulama olabilir. Veya şöyle diyebilirler "Emma, senin için özellikle şunu seçtik..."

"Emma!"

Personelde çalışan arkadaşım Katie'ye bakmak için dönüyorum. Arkamdan, nefes nefese metronun merdivenlerini çıkıyor. Kıvrıkcık kızıl saçları karman çorman ve ayakkabılarından birini elinde tutuyor.

"Sana ne oldu böyle?" diyorum merdivenin tepesine yaklaşıırken.

"Aptal ayakkabı!" diyor Katie yıkılmışçasına. "Daha geçen gün tamir ettirdim ve az önce topuğu yerinden çıktı." Ayakkabısını bana doğru sallıyor. "Bu topuğa tam 6 pound ödedim! Tanrım, bugün tam bir felaket. Sütçü bana süt getirmeyi unuttu ve *berbat* bir hafta sonu geçirdim..."

"Hafta sonunu Charlie'yle geçireceğini sanıyordum," diyorum şaşkınlıkla. "Ne oldu?"

Charlie, Katie'nin bulduğu son adam. Birkaç haftadır görüşüyorlar ve hafta sonu Charlie'nin kendi elleriyle onardığı kır evine gideceklerdi.

"Felaketti! Varır varmaz, golf oynamaya gideceğini söyledi."

"Ee tabii..." Olumlu açıdan bakmaya çalışıyorum. "Şey, en azından senin yanında kendini rahat hissediyor. Olduğu gibi davranıyor."

"Belki..." Şüpheyi bana bakıyordu. "Ama sonra, dışarıdayken ona biraz yardım etmek isteyip istemediğimi sordu. Ben de 'Elbette,' dedim tabii -ve bana fırçayla üç kutu boya verdi ve eğer hızlı çalışırsam oturma odasını bitirebileceğimi söyledi."

"Ne?"

"Ve sonra saat altıda geri döndü -ve çok dikkatsizce boya yaptığımı söyledi! Sadece bir parçacık kaçırdım, o da aptal merdiven yeterince uzun olmadığı için oldu."

Ona bakıyorum.

“Katie, bana gerçekten de odayı boyadığını söylemiyorsun değil mi?”

“Şey... evet.” Bana mavi gözlerini kocaman kocaman açarak bakıyor. “Biliyorsun, yardım etmek için. Ama şimdi düşünüyorum da... yoksa beni kullanıyor mu?”

Kulaklarıma inanamıyorum, neredeyse dilim tutuluyor.

“Katie, elbette seni kullanıyor,” demeyi başarıyorum sonunda. “Bedava boya yapacak, dekorasyon yapacak birini istiyor! Ona tekme basmalısın. Hemen. Şimdi!”

Katie birkaç saniye sessiz kalıyor ve ben sinirli sinirli gözümü ona dikiyorum. Yüzü ifadesiz ama içinde pek çok şey olup bittiğini söyleyebilirim. Jaws dalgalı denizin içinde kaybolduğundaki gibi, bilirsiniz ki her an...

“Tanrım, haklısın!” diye patlıyor aniden. “Haklısın. Beni kullanıyor! Bu benim suçum. Bana su tesisatı veya çatı tamirinden anlayıp anlamadığımı sorduğunda hemen fark etmeliydim.”

“Sana bunu ne zaman sordu?” diyorum kuşkuyla.

“İlk buluşmamızda! Ben sadece, bilirsin işte, konuşacak konuyu bulmaya çalışıyor sanmıştım.”

“Katie, senin suçun değil.” Kolunu sıkıyorum. “Bilmek zorunda değilsin.”

“Ama benim sorunum ne?” Katie caddede hareketsiz duruyor. “Niye sadece boktan herifler beni çekici buluyor?”

“Bu doğru değil!”

“Evet doğru! Çıktığım erkeklere bir baksana.” Parmaklarıyla teker teker saymaya başlıyor. “Daniel tüm paramı ödünç aldı ve Meksika’ya kaçtı. Gary ona bir iş bulduğum anda bana tekme bastı. David’in başka biriyle ilişkisi vardı. Sence bütün bunların bir ortak noktası yok mu?”

“Ben... u...” diyorum çaresizce. “Muhtemelen...”

"Bence vazgeçmeliyim." Yüzü asılıyor. "Asla iyi bir adam bulamayacağım."

"Yo, yo," diyorum hemen. "Vazgeçme! Katie, hayatının tamamen değişeceğini biliyorum. Hoş, nazik, harika bir erkek..."

"Ama nerede?" diyor umutsuzca.

"Ben... bilmiyorum." Bir ayağımı havaya kaldırıyorum. "Ama olacağını biliyorum. İçimde bir his var, güçlü bir his..."

"Gerçekten mi?" Bana bakıyor. "Öyle mi hissediyorsun?"

"Kesinlikle!" Hızla düşünüyorum. "Bak, bir fikrim var. Neden sen bugün... öğle yemeğini farklı bir yerde yemeyi denemiyorsun? Tamamen farklı bir yerde. Ve belki orada birine rastlarsın."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Bana bakıyor. "Peki. Deneyeceğim."

Derin bir nefes alıyor ve yeniden kaldırım boyunca yürümeye başlıyoruz. "Hafta sonunda olan tek iyi şey," diye ekliyor köşeye vardığımızda, "son bluzumu bitirmemdi. Ne diyorsun?"

Övünçle ceketini çıkartıyor ve kendi etrafında dönüyor. Ne diyeceğimi bilemeden, bir iki saniye ona bakıyorum

Tığ işini *sevmiyor* değilim...

Tamam. Tığ işini sevmiyorum.

Özellikle pembe oyuk-yuvarlak-yaka-ajurlu tığ işi bluzları sevmiyorum. Aslında aralardan sutyenini görebilirsiniz.

"Bu... şaşırtıcı!" Sonunda başardım. "Gerçekten olağanüstü!"

"Harika, di mi?" Bana memnuniyetle gülümsüyor. "Ve o kadar çabuk işleniyor ki! Bir dahaki sefere buna uygun bir etek yapacağım!"

"Harika!" diyorum zayıf bir sesle. "Çok beceriklisin."

"Zor bir şey değil ki! Sadece hoşuma gidiyor."

Alçakgönüllülikle gülümsüyor ve ceketini tekrar giyiyor. "Her neyse, sen nasılsın?" diye ekliyor biz caddeyi geçmeye başladığımızda. "Hafta sonun iyi geçti mi? Bahse girerim iyi geçmiştir. Bahse girerim Connor muhteşem ve romantiktir. Bahse girerim seni akşam yemeğine dışarı falan götürmüştür."

"Aslında, beraberce bir eve taşınmamızı istiyor," diyorum mahcubiyetle.

"Gerçekten mi?" Katie hüzünlü hüzünlü bana bakıyor. "Tanrım, Emma, ikiniz mükemmel bir çiftsiniz. Bunun bana da olabileceğine dair umut veriyorsun. Senin için her şey çok kolay gibi."

İçimde memnuniyet kıvılcımının parlamasına engel olamıyorum. Ben ve Connor. Mükemmel çift... Diğerleri için örnek model.

"*O kadar da* kolay değil," diyorum mütevazı bir kahkahayla. "Yani, biz de diğer herkes gibi, tartışıyoruz."

"Öyle mi?" Katie şaşırılmış gözüküyor. "Sizi hiç tartışırken görmedim."

"Elbette, tartışıyoruz!"

Bir süre kafamı zorluyorum, Connor ve benim en son ne zaman kavga ettiğimizi hatırlamaya çalışıyorum. Yani, elbette *tartışıyoruz*. Pek çok kez. Her çift tartışır. Bu sağlıklıdır.

Hadi, bu aptalca. Biz...

Evet. Nehir kenarında o büyük beyaz kuşların kaz olduğunu söylediğim ve Connor'ın onların kuğu olduğunu söylediği zaman. Kesinlikle. Normaliz. Biliyorum.

Panther'in binasına yaklaşıyoruz. Her birinde sıçrayan panterler olan açık renkli granit basamakları çıkarken biraz gergin hissediyorum. Paul Glen Oil'le toplantının nasıl geçtiğine dair

tam bir rapor isteyecek.

Ne diyeceğim?

Şey, elbette tamamen dürüst ve samimi olacağım. Ona tam anlamıyla gerçeği söylemeden...

"Hey, baksana." Katie'nin sesi düşüncelerimi bölüyor ve gözünü diktiği yere bakıyorum. Binanın ön cephesinde, girişte bir kargaşa var. Bu normal değil. Neler oluyor?

Tanrım, yangın veya başka bir şey mi var?

Katie ve ben dönen cam kapıları itip geçerken, şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. Her yerde kargaşa var. İnsanlar oraya bu-
raya seğirtiyor, birileri pirinç tırabzanları parlatıyor, başka birileri taklit çiçekleri siliyor ve kıdemli ofis yöneticisi olan Cyril insanları asansöre gitmeleri için kış kışlıyor.

"Lütfen ofislerinize gider misiniz! Resepsiyon alanında dolanmanızı istemiyoruz. Şimdiye kadar hepinizin masalarınızda olması gerekirdi." Sesi tamamen stres dolu çıkıyor. "Burada aşağıda görecektik hiçbir şey yok! Lütfen masalarınıza gidin."

"Neler oluyor?" diyorum, her zamanki gibi, elinde çay fincanı, tembel tembel duvara yaslanmış olan güvenlik görevlisi Dave'e. Bir yudum alıyor, ağzında döndürüyor ve bize gülümüyor.

"Jack Harper geliyor."

"Ne?" Her ikimiz de avar avar Dave'e bakıyoruz.

"Bugün mü?"

"Ciddi misin?"

Panther Şirketi'nin dünyasında, bu Papa'nın geldiğini söylemek gibi bir şey. Ya da Noel Baba'nın. Jack Harper Panther Şirketi'nin kurucu ortağı. Panther Cola'yı *icat eden* kişi. Bunu biliyorum çünkü yaklaşık olarak bir milyon kere onun hakkında tanıtıcı reklamlar yazdım. "1987 yılında genç, dinamik iş ortak-

ları Jack Harper ve Pete Laidler güçsüz durumdaki Zoot alkol-süz-içecekler firmasını satın aldı, Zootacola'yı Panther Cola olarak yeniden piyasaya sürdü, 'Durma' sloganını icat etti ve böylece pazarlama tarihini yarattı."

Neden Cyril'in cinlerinin tepesinde olduğu belli.

"Beş dakika içinde." Dave saatine bakıyor. "Üç aşağı beş yukarı."

"Ama... ama nasıl olur?" diyor Katie. "Yani, böyle aniden."

Dave'in gözleri parlıyor. Besbelli ki bütün sabah insanlara bu havadisi verdi ve bundan çok zevk alıyor.

"Görünen o ki, İngiltere operasyonuna bir göz atmak istiyor."

"Artık aktif iş hayatı olmadığını sanıyordum," diyor, muhabeden Jane ve heyecanla bizi dinliyor. "Pete Laidler öldüğünden beri acı içinde her şeyden el ayak çekip büyük çiftliğinde ya da her neredeyse inzivaya çekildiğini sanıyordum."

"Bu üç yıl önceydi," diye belirtiyor Katie. "Belki şimdi daha iyidir."

"Belki de, daha büyük ihtimalle, bu şirketi satmak istiyorur," diyor Jane karamsarlıkla.

"Bunu neden yapsın?"

"Asla bilemezsin."

"Benim teorim," diyor Dave ve hepimiz dinlemek için kafalarımızı eğiyoruz "bitkilerin yeterince parlak olup olmadığını görmek istiyor." Kafasıyla Cyril'i işaret ediyor ve hepimiz kıkırıyoruz.

"Dikkatli olun," Cyril parmaklarını şaklatıyor. "Saplarına zarar vermeyin." Yukarıya göz atıyor. "Hepiniz orada hâlâ ne yapıyorsunuz?"

"Şimdi gidiyoruz!" diyor Katie ve merdivenlere doğru yö-

neliyoruz. Her zaman merdivenleri kullanırım çünkü jimnastik salonuna gitme zahmetine girmek istemiyorum. Hem ayrıca, bereket versin ki, Pazarlama ilk katta. Merdiven sahanlığına gelir gelmez Jane cıyıklamaya başlıyor. "Bakın! Aman tanrım! Bu o!"

Caddede bir limuzinin motoru uğuldadı ve gelip cam kapının önünde durdu.

Bazı arabalar diğerlerinden nasıl da farklıdır. Öyle parlak ve ışıltılıdır ki, sanki normal arabaların yapıldığı maddeden çok farklı bambaşka bir metalden yapılmışlardır.

Sanki zamanlaması ayarlanmış gibi, girişin diğer ucundaki asansörün kapıları açılıyor ve Baş Sorumlu Graham Hillingdon, İşletme Müdürü ve diğer altı kişi asansörden iniyor, hepsi koyu takım elbiselerinin içinde kusursuz gözüküyor.

"Bu kadar yeter!" Cyril girişteki zavallı temizlikçileri telaşla azarlıyor. "Gidin! Bırakın!"

Limuzinin arka kapısı açılırken, üçümüz, çocuklar gibi kırdarak ayakta bekliyoruz. Bir saniye sonra, lacivert paltolu sarışın bir adam iniyor. Koyu gözlükler takıyor ve elinde çok pahalı gözüken bir evrak çantası var.

Vay be. Muhteşem gözüküyor.

Graham Hillingdon ve diğerleri şimdi dışarıda, kapının önünde, basamaklara dizildiler. Sırayla elini sıkıp, içeri Cyril'in beklediği yere doğru eşlik ediyorlar.

"İngiltere Panther Şirketi'ne hoş geldiniz," diyor Cyril dalkavukça. "Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir?"

"Çok kötü değil, teşekkürler," diyor adam, Amerikan aksanıyla.

"Gördüğünüz gibi, bu *normal* bir iş günü..."

"Hey bakın," diye mırıldanıyor Katie. "Kenny dışarıda ka-

pının önünde kalakaldı.”

Kenny Davey tasarımcılardan biri. Basamaklarda, kotu ve beyzbol botlarıyla içeri girip girmemesi gerektiğini bilmeden, kararsızca bekleyip duruyor. Bir elini kapıya koyuyor, sonra biraz geri çekiliyor, sonra yine kapıya doğru geliyor ve kararsızlıkla içeri bakıyor.

“İçeri gel, Kenny!” diyor Cyril, kapıyı oldukça öfkeli bir gülümsemeyle açarken. “Tasarımcılarımızdan biri, Kenny Davey. On dakika önce burada olmuş olmanız gerekirdi, Kenny. Yine de, boş ver!” Şaşkınlık içindeki Kenny’yi asansöre doğru itiyor, sonra yukarı bakıyor ve rahatsızlıkla bizi kış kışlıyor.

“Hadi,” diyor Katie “Gitsek iyi olacak. “ Ve kıkırdamama-
ya çalışarak, aceleyle merdivenlerden çıkıyoruz.

Pazarlama Bölümü’ndeki hava, altıncı sınıfta, parti öncesi benim yatak odamda olduğu gibi. İnsanlar saçlarını tanyor, parfüm sıkıyor, kâğıtlarını düzenliyor ve heyecanla dedikodu yapıyor. Medya stratejileri sorumlusu Neil Gregg’in ofisinin önünden geçerken dikkatle Marketing Effectiveness’ı dizdiğini, asistanı Fiona’nın Neil’in ünlü insanlarla el sıkışırken çekilmiş fotoğrafların çerçevelerini parlattığını görüyorum.

Paltomu asarken, bölüm müdürü Paul beni kenara çekiyor.

“Glen Oil’de neler oldu? Bu sabah Doug Hamilton’dan çok tuhaf bir mail aldım. Onun üzerine içecek falan dökmüşsün?”

Şoke olmuş halde ona bakıyorum. Doug Hamilton Paul’a anlatmış? Ama bana anlatmayacağına dair söz vermişti!

“Tam olarak öyle olmadı,” diyorum çabucak. “Panther Prime’in pek çok iyi özelliğini göstermeye çalışıyordum ve ben... ben Panther Prime’i döktüm. “ Paul pek dostça olmayan bir şe-

kilde, kaşlarını kaldırıyor.

"Peki. Sana sormam gereken pek çok şey var."

"Kötü değildi," diyorum çabucak. "Yani, iyi olacaktı, eğer... demek istediğim, bana bir şans daha vererseniz, daha iyisini yapacağıma söz veriyorum."

"Göreceğiz." Saatine bakıyor. "İşe koyulsan iyi olur. Masan darmadağınık."

"Tamam. İı, benim değerlendirmem saat kaçta olacak?"

"Emma, eğer duymadıysan şimdi söylüyorum, bugün bizi Jack Harper ziyaret ediyor," diyor Paul, en alaycı tavrıyla. "Ama elbette, sen, değerlendirmenin şirketi *kuran* kişiden daha önemli olduğunu düşünüyorsan..."

"Bunu demek istemedim... ben sadece..."

"Git masanı topla," diyor Paul sıkılmış bir sesle. "Ve eğer Harper'ın üzerine Panther Prime dökersen, kovulursun."

Masama seğirtirken, Cyril huzursuz huzursuz odaya geliyor.

"Dikkat!" diyor, ellerini çırparak. "Hepinizin dikkatine! Bu sadece gayri resmi bir ziyaret, o kadar. Bay Harper içeri gelecek, belki bir ikinizle konuşacak, ne yaptığınızı gözleyecek. Bu yüzden hepinizden normal davranmanızı istiyorum, ama aşikârdır ki, en yüksek standartlarınızla... Bu kâğıtlar ne?" diye bağırıyor aniden, Fergus Grady'nin masasının olduğu köşedeki son derece düzenli baskı yığınınına bakarak.

"Bunlar... m... yeni Panther Sakız kampanyasının grafikleri," diyor son derece utangaç ve yaratıcı olan Fergus. "Masamda onlar için yer yok."

"İyi, ama burada duramazlar!" Cyril onları alıyor ve Fergus'a iteliyor. "Kurtul bunlardan. Şimdi, eğer içinizden herhangi birine soru sorarsa, samimi ve doğal olun. Geldiğinde, hepi-

nizin çalışmasını istiyorum. Sadece normal bir günde yapmayı, alışkanlık edindiğiniz şeyleri yapın." Telaşlı telaşlı etrafa bakıyor. "Bazılarınız telefonla konuşabilir, bazılarınız bilgisayarda yazı yazabilirsiniz... birkaçınız yaratıcı beyin fırtınaları ile meşgul olabilirsiniz... Aklınızdan çıkarmayın, bu bölüm şirketin kalbidir. Panther Şirketi pazarlamadaki başarısı ile bilinir."

Duruyor ve hepimiz dilimizi yutmuş halde ona bakıyoruz.

"Hadi!" Tekrar ellerini çırpıyor. "Orada öylece durmayın. Sen!" Parmağıyla beni işaret ediyor. "Hadi. Kımıl!"

Of. Tanrım, masam ıvır zıvırla kaplı. Çekmecelerden birini açıyorum ve bir tomar kâğıdı içine tıkıyorum, sonra hafif bir panikle, kalemleri kalemlige yerleştirmeye başlıyorum. Yan masada, Artemis Harrison rujunu tazeliyor.

"Onunla tanışmak gerçekten bir esinlenme anı olacak," diyor, el aynasında kendine hayran hayran bakarken. "Biliyorsun, pek çok kişi elinin bir hareketiyle tüm pazarlama uygulamalarını değiştirdiğine inanıyor." Gözleri bana takılıyor. "Bu yeni bir bluz mu, Emma? Nereden aldın?"

"İıı, French Connection'dan," diyorum kısa bir duraksamadan sonra.

"Hafta sonunda French Connection'daydım." Gözleri kısılıyor. "Böyle bir şey görmedim."

"Şey, muhtemelen bitmiştir." Dönüyorum ve en üst çekmecem düzenliyormuş gibi yapıyorum.

"Ona ne diyeceğiz?" diyor Caroline. "Bay Harper mı, Jack mi?"

"Onunla baş başa beş dakika," diyor pazarlama sorumlularından biri olan Nick telefonda. "Bana gereken bu. Onu web sitesi fikrine ikna etmek için beş dakika. Yani, Tanrım, eğer bunu kabul ederse..."

Tanrım, heyecan havası bulaşıcı. Adrenalin atağıyla, kendimi fırçama uzanırken ve dudak parlatıcımı kontrol ederken buluyorum. Yani, hiçbir zaman bilemezsiniz, belki bir şekilde benim potansiyelimi keşfeder. Belki beni kalabalığın içinden çeker çıkarır!

“Tamam, arkadaşlar,” diyor Paul, bölümü adımlarken. “Kendisi bu katta. İlk önce İdari İşlere...”

“Her günkü işlerinizle uğraşın,” diye bağırıyor Cyril. “Şimdi!”

Kahretsin. Benim her günkü işim ne?

Telefonu elime alıyorum ve sesli-mesaj kodumu tuşluyorum. Mesajlarımı dinleyebilirim.

Bölüme bakıyorum -ve diğer herkesin de aynı şeyi yaptığını görüyorum.

Hepimiz telefonda olamayız. Bu çok aptalca! Tamam, bilgisayarım düğmesine basacağım ve açılmasını bekleyeceğim.

Ekrandaki renklerin değişimini izlerken, Artemis yüksek sesle konuşmaya başlıyor.

“Bence tüm kavramın özü *canlılık*,” diyor, gözleri sürekli kapıya doğru kayarken. “Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

“İl, evet,” diyor Nick. “Demek istiyorum ki, modern pazarlama çerçevesinde, akmamız gereken... u... stratejilerin birleşimi ve ileriye dönük düşünme vizyonudur diye düşünüyorum.”

Tanrım, bugün bilgisayarım ne kadar yavaş. Jack Harper gelecek ve ben de hâlâ moron gibi ekrana bakıyor olacağım.

Ne yapacağımı biliyorum. Kahve alan kişi olacağım. Yani, bundan daha doğal ne olabilir ki?

“Kahve almayı düşünüyorum,” diyorum kendinden emin bir şekilde ve yerimden kalkıyorum.

“Bana da getirir misin?” diyor Artemis, talimat verir bir havada. “Böylece, her neyse, işletme mastırım sırasında...”

Kahve makinesi bölüm girişinin yanında, küçük köşede duruyor. Zehirli içeceğin kupama dolmasını beklerken, çevreye bakıyorum ve Graham Hillingdon'ın, peşindeki birkaç kişiyle beraber, idari işler bölümünden çıktığını görüyorum. Kahretsin! Geliyor!

Tamam. Sakin ol. İkinci kupayı doldurmak için bekle, samimi ve doğal.

Ve işte o! Kumral saçları, pahalı gözüken takım elbisesi ve koyu gözlükleriyle. Ama hafif şaşkınlığıma rağmen, adımını geri atıyor ve yoldan çekiliyor.

Aslında, kimse ona bakmıyor. Herkesin dikkati başka birinin üzerine odaklanmış. Kotlu ve siyah balıkçı yakalı biri şimdi dışarı çıkıyor.

Ben etkilenmiş halde bakarken, dönüyor. Ve yüzünü gördüğüm anda, içimde, sanki göğsüme bir bowling topu çarpmış gibi, müthiş bir gümbürtü duyuyorum.

Aman tanrım.

Bu o.

Aynı koyu gözler. Çevresinde aynı çizgiler. Sakalı gitmiş, ama bu kesinlikle o.

Bu uçtaki adam.

Burada ne işi var?

Ve niye herkesin gözü onun üzerinde? Şu an konuşuyor ve söylediği her sözü yalayıp yutuyorlar.

Yeniden dönüyor ve ben içgüdüsel olarak görüş alanından çıkmak için eğiliyorum. Burada ne işi var? Olamaz...

Bu olamaz...

Bu mümkün olamaz...

Titreyen bacaklarla, yere kahve dökmemeye çabalayarak, masama dönüyorum.

"Hey," diyorum Artemis'e sesim istemeden biraz yüksek çıkıyor. "İl... Jack Harper'ın nasıl biri olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diyor ve kahvesini alıyor. "Teşekkürler."

"Koyu saçlı," diyor birisi.

"Koyu saçlı?" yutkunuyorum. "Kumral değil mi?"

"Bu tarafa geliyor!" diyor telaşlı bir fısıltıyla. "Geliyor!"

Güçsüz bacaklarla sandalyeme çöküyorum ve tadını bile almadan, kahvemi yudumluyorum.

"...pazarlama ve promosyon bölümümüzün başı, Paul Fletcher," dediğini duyuyorum Graham'ın.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Paul." Aynı kuru, Amerikan aksanlı ses.

Bu o. Kesinlikle o.

Tamam, sakın ol. Belki beni hatırlamaz. Sadece kısa bir uçuştur. Büyük olasılıkla pek çok uçuş yapıyordur.

"Herkes dinlesin." Paul, Jack Harper'ı ofisin ortasına doğru yönlendiriyor. "Size kurucu babamızı takdim etmekten şeref duyuyorum, pazarlamanın bir neslini etkileyen ve ilham veren adam, Jack Harper!"

Bütün ofiste alkışlar patlıyor ve Jack Harper gülümseyerek, başını sallıyor. "Lütfen," diyor. "Vaveylaya gerek yok. Normalde ne yapıyorsanız onu yapın."

Ofisin içinde yürümeye başlıyor, bir an duruyor ve insanlarla konuşmaya başlıyor. Paul yol gösteriyor, herkesi takdim ediyor ve kumral adam nereye giderlerse gitsinler sessizce onları takip ediyor.

"İşte geliyor!" Artemis fısıldıyor ve ofisin bizim oturdu u-

muz tarafında olan herkes ciddileşiyor.

Kalbim güm güm atmaya başlıyor ve sandalyemde büzülüyor. bilgisayarımın arkasına saklanmaya çalışıyorum. Belki beni fark etmez. Belki hatırlamaz. Belki...

Kahretsin. Bana bakıyor. Gözlerinden bir şaşkınlığın gelip geçtiğini görüyorum ve kaşlarını kaldırıyor.

Beni tanıyor.

Lütfen bu tarafa gelme. Sessizce dua ediyorum. Lütfen bu tarafa gelme.

"Ve bu bayan kim?" diyor Paul'e.

"Bayan Emma Corrigan, kıdemsiz pazarlama asistanlarımızdan."

Bana doğru yürüyor. Artemis konuşmasını kesti. Herkes bakıyor. Utançtan ateş bastı.

"Merhaba," diyor samimiyetle.

"Merhaba." Durumu idare ediyorum "Bay Harper."

Tamam, beni tanıdı. Ama bu söylediğim şeyleri hatırladığı anlamına gelmez. Yani koltukta oturan birinin söylediği birkaç tesadüfi yorum. Bunu kim hatırlar ki? Belki *dinlemiyordu* bile.

"Buradaki göreviniz nedir?"

"Ben, III, pazarlama bölümüne yardımcı oluyorum ve promosyon baskılarının hazırlanmasına yardım ediyorum," diye ağzımda geveliyorum.

"Emma geçen hafta iş için Glasgow'daydı," diyor Paul bana sahte bir gülümseme yollarken. "Kıdemsiz elemanlara mümkün olduğunca erken sorumluluk vermemiz gerektiğine inanıyoruz."

"Çok akıllıca," diyor Jack Harper, kafasını sallayarak. Bakışları masamın üzerinde dolanıyor ve kahve dolu kupamı görünce ani bir ilgiyle gözleri parlıyor. Bana bakıyor ve göz göze

geliyoruz. "Kahve nasıl?" diye soruyor içtenlikle. "Lezzetli mi?"

Kafamda bir bant kaydı dönüyormuş gibi, aniden kendi aptal sesimin zıvaladığını duyuyorum.

"...iş yerindeki kahve içebileceğin en iğrenç şey, kesinlikle zehirli..."

"Harika!" diyorum. "Gerçekten... çok lezzetli!"

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Gözünde eğlendiğini gösteren bir parıltı var ve kızardığımı hissediyorum.

Hatırlıyor. Kahretsin. Hatırlıyor.

"Ve bu Artemis Harrison," diyor Paul. "Genç pazarlama sorumlularımızdan."

"Artemis," diyor Jack Harper düşünceli düşünceli. Çalıştığı yere doğru birkaç adım atıyor. "Büyük bir masanız var, Bayan Artemis." Artemis'e gülümsüyor. "Yeni mi?"

"...Artemis denen kız. Yeni masa geçen gün geldi ve benim masam gerçekten iğrenç ve küçük olmasına rağmen yeni masayı o aldı..."

Her şeyi hatırlıyor, değil mi? Her şeyi.

Of, Tanrım. Daha ne boklar söyledim?

Artemis gösteri yaparak cevap verirken, sevimli, ifademle, son derece sakın oturuyorum. Ama aklım çılgınca makaraları geri sarıyor; hatırlamaya, söylediklerimi bir araya getirmeye çalışıyor. Aman Tanrım. Bu adama kendim hakkında her şeyi anlattım. Her şeyi. Ne tür külot giydiğimi, ne çeşit dondurma sevdiğimi ve bekâretimi nasıl kaybettiğimi ve... her şeyi anlattım.

Kamm donuyor.

Ona söylememem gereken bir şeyi söylediğimi hatırlıyorum.

Kimseye söylememem gereken bir şeyi söyledim.

“...biliyorum, bunu yapmamam gerekirdi, ama bu işe girmeyi o kadar çok istiyordum ki...”

Özgeçmişimde doğru olmadığı halde matematikten ‘A’ aldığımı yazdım.

Şey, işte oldu. Ben öldüm.

Beni kovacak. Dürüst olmadığım kayda geçilecek ve bir daha kimse beni işe almayacak ve sonum “İngiltere’nin En Kötü İşleri” belgeseli olacak, inek pislği temizleyeceğim ve neşeli neşeli “Çok kötü değil,” diyeceğim.

Tamam. Panik yapma. Yapabileceğim bir şeyler olmalı. Özür dileyeceğim. Evet. Şu an çok pişman olduğumu, bir hata olduğumu ve hiçbir zaman firmayı yanlış yönlendirmek istemediğimi söyleyeceğim ve diyeceğim ki...

Hayır, diyeceğim ki, “Aslında, ‘A’ aldım, ha ha, aptallık işte unuttum. Ve sonra şu hattat çocuklara taklit bir GCSE sertifikası yaptıracağım. Yani, Amerikalı, hiçbir zaman farkına varmaz.

Yo. Farkına varır. Aman Tanrım Aman Tanrım.

Tamam. Belki aşırı tepki veriyorum. Olayı büyütmeden bakalım. Jack Harper çok çok önemli bir adam. Baksana Limuzini, üniformalı uşakları ve yılda milyonlar kazanan büyük bir firması var. Çalışanlarından birinin “A” notunun yalan olmasını umursamaz!

Sinirden sesli sesli güldüm ve Artemis bana tuhaf tuhaf baktı.

“Hepinizle tanıştığıma çok memnun olduğumu söylemek istiyorum,” diyor Jack Harper sessizlik içindeki ofise bakarak. “Ve size asistanım Sven Petersen’i tanıştırmak istiyorum.” Kumral saçlı adamı işaret ediyor. “Burada birkaç gün kalacağım. Böylece içinizden birkaçını daha yakından tanıma şansım

olacağını ümit ediyorum. Bildiğiniz gibi, benimle beraber bu firmanın kurucularından olan Pete Laidler İngiliz'di. Bu nedenle, diğer pek çok ülkenin içinde, bu ülke benim için çok önemli olmuştur.”

Ofiste duygulu bir mırıltı dolaşıyor. Elini kaldırıyor, başıyla selam veriyor ve yürüyüp gidiyor. Sven ve diğer müdürler onu takip ediyor. O gidinceye kadar sessizlik hüküm sürüyor ve ardından heyecanlı bir uğultu kopuyor.

Bütün bedenim ferahlamayla gevşiyor. Tanrıya şükürler olsun. Şükürler olsun Tanrım.

Doğrusu, ben çok moronum. Jack Harper'ın söylediklerimi hatırlayacağını düşünmek bile sadece kuruntu, kaldı ki söylediklerimi dikkate alsın! Benim özgeçmişimdeki yalan kadar önemsiz ve küçük bir şey için yoğun, önemli programından zaman ayıracağını düşünmek ne aptalca bir kuruntu! Mouseuma uzanıyorum ve yeni bir dosya açıyorum. İçten bir şekilde gülümsüyorum.

“Emma.” Kafamı kaldırıp Paul'un masamın yanında dikildiğini görüyorum. “Jack Harper seni görmek istiyor,” diyor sert sert.

“Ne?” Gülümsemem sönüp gidiyor. “Beni?”

“Beş dakika içinde toplantı odasında.”

“Nedenini söyledi mi?”

“Hayır.”

Paul uzaklaşıyor ve ben görmeden bilgisayar ekranıma bakıyorum, kendimi hasta hissediyorum.

İlk düşündüklerim doğruydu.

İşimi kaybedeceğim.

Aptal bir uçak yolculuğunda aptal sözler söylediğim için işimi kaybedeceğim.

Neden özelliklerimi abartmam gerekiyordu? *Neden* aptal ağzımı açtım? Ben aptalım, *aptal* bir koca ağızlıyım.

“Jack Harper neden seni görmek istiyor?” diyor Artemis, sesi sinirli çıkıyor.

“Bilmiyorum,” diyorum.

“Başka birilerini de görmek istiyor mu?”

“Bilmiyorum,” diyorum kafam karışmış halde.

Bana daha fazla soru sormasını engellemek için, bilgisayarımda saçma sapan şeyler yazmaya başlıyorum, beynim fınl fınl dönüyor.

Bu işi kaybedemem. Bir kariyeri daha mahvedemem.

Beni işten atamaz. Atamaz işte. Bu adil değil. Kim olduğumu bilmiyordum. Yani, elbette ki, eğer benim işverenim olduğumu *söyleseydi*, özgeçmişimden asla bahsetmezdim. Ya da... anlattıklarımın hiçbirinden.

Ve sonuçta, *öğrenim durumum* hakkında yalan söylemedim, di mi? Suç kaydım olması gibi bir şey değil. Ben iyi bir çalışanıyım. Gerçekten çok çabalıyorum ve çok sık kaytarmıyorum ve bu spor giyim promosyonu için o kadar saat fazladan çalıştım ve Noel çekilişini düzenledim...

Gittikçe daha büyük gayretle yazıyorum ve yüzüm heyecanla gittikçe daha çok kızıyor.

“Emma,” Paul anlamlı anlamlı saatine bakıyor.

“Tamam.” Derin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum.

Beni işten kovmasına izin vermeyeceğim. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Ofisten çıkıp, koridoru geçerek toplantı salonuna gidiyorum, kapıyı çalıyorum ve itip açıyorum.

Jack Harper konferans masasının başında bir sandalyeye oturmuş, deftere bir şeyler karalıyor. Ben içeri girerken, kafası-

nı kaldırıp bakıyor ve yüzündeki ifade midemin dönmesine sebep oluyor.

Ama kendimi savunmak zorundayım. Bu işi elimde tutmalıyım.

“Merhaba” diyor, “kapıyı kapatabilir misin?” Ben kapıyı kapatıncaya kadar bekliyor, sonra bana bakıyor. “Emma, konuşmamız gereken bir şeyler var.”

“Bunun farkındayım,” diyorum sesimi kontrol etmeye çalışarak. “Ama ilk önce ben söyleyeceklerimi söylemek istiyorum, eğer mümkünse.”

Jack Harper bir an şaşırılmış görünüyor -ve sonra kaşlarını kaldırıyor.

“Elbette. Buyrun.”

Odada ilerliyorum, derin bir nefes alıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

“Bay Harper beni neden görmek istediğinizi biliyorum. Yanlış olduğunu biliyorum. Gerçekten pişman olduğum bir değerlendirme hatası yaptım. Aşırı derecede üzgünüm ve asla bir daha olmayacak. Ama kendimi savunmak için...” sesimin heyecandan yükseldiğini duyabiliyorum. “Kendimi savunmak için, uçak yolculuğunda sizin kim olduğunuzu bilmediğimi söyleyebilirim. Ve dürüst olmak gerekirse ufak bir hata için cezalandırılacağıma inanmıyorum.”

Bir duraksama oluyor.

“Seni cezalandıracağımı mı düşünüyorsun?” diyor Jack Harper sonunda, kaşlarını çatarak.

Nasıl bu kadar duygusuz olabilir?

“Evet! Eğer kim olduğunuzu bilseydim asla özgeçmişimden bahsetmeyeceğimi göz önüne almalısınız! Biliyorsunuz, eğer bu bir mahkeme olsaydı hakim bunu kayıtlardan çıkartırdı.

Hatta izin vermezlerdi, yani sizin..."

"Özgeçmişin?" Kaşları düzeliyor. "Aha! Özgeçmişindeki 'A' mı?" Delip geçen bir bakış atıyor. "Yanlış yazılmış 'A' notunuz, diye ifade edeceğim ben."

Bunu sesli olarak duymak beni susturuyor. Yüzümü gittikçe daha fazla ateş bastığını hissediyorum.

"Biliyorsunuz, pek çok insan bunu dolandırıcılık olarak nitelendirecektir," diyor Jack Harper, sandalyesinde geriye doğru kaykılırken.

"Öyle diyeceklerini biliyorum. Yanlış olduğunu biliyorum. Yapmamalıydım... Ama bunun benim işime hiçbir etkisi olmuyor. Hiçbir *anlama* gelmiyor."

"Böyle mi düşünüyorsunuz?" düşünceli şekilde kafasını sallıyor. "Bilmiyorum. Notunuzu 'C'den 'A'ya değiştirmeniz... bu oldukça büyük bir artış. Ya matematikle ilgili bir şeyler yapmanız gerekirse?"

"Yapabilirim," diyorum umutsuzca. "Bana matematikle ilgili bir şeyler sorun. Hadi, bir şey sorun."

"Peki." Ağzını kıpırdatıyor. "Sekiz kere dokuz."

Ona bakıyorum, kalbim çok hızlı atıyor, kafam bomboş. Sekiz kere dokuz. Hiçbir fikrim yok. Kahretsin. Tamam bir kere dokuz dokuz. İki kere dokuz...

Yo. Tamam, buldum. Sekiz kere on 80. Yani sekiz kere *dokuz*...

"Yetmiş iki!" diye bağırıyorum ve Jack Harper hafifçe gülünce ürküyorum. "Yetmiş iki," diye ekliyorum daha sakin.

"Çok iyi." Nazikçe sandalyeyi işaret ediyor. "Şimdi. Söylemek istediklerinin hepsini söyledin mi veya daha söyleyeceğin bir şey var mı?"

Kafam karışmış halde yüzümü ovuşturuyorum. "Siz... beni

işten atmayacak mısınız?"

"Hayır," diyor Jack Harper sabırla. "Sizi işten atmayacağım. Şimdi konuşabilir miyiz?"

Otururken, zihnimde korkunç bir şüphe büyümeye başlıyor.

"Beni..." Boğazımı temizliyorum. "Benimle özgeçmişim için görüşmek istemediniz mi?"

"Hayır," diyor gayet yumuşak. "Seni bunun için görmek istemedim."

Ölmek istiyorum.

Şimdi, hemen ölmek istiyorum.

"Tamam." Saçımı düzelterek kendimi yatıştırmaya çalışıyorum, sağduyulu görünmeye çalışıyorum. "Tamam. Şey. Yani ıı, siz ne... ne..."

"Senden ufak bir iyilik isteyecektim."

"Tabii!" İçimde kötü bir önsezi oluşuyor. "Her şey! Yani... nedir?"

"Çeşitli nedenlerle," diyor, Jack Harper yavaş yavaş, "geçen hafta İskoçya'da olduğumu kimsenin bilmemesini tercih ederim." Göz göze geliyoruz. "Eğer karşılaşmamız ikimizin arasında kalırsa çok sevinirim."

"Tabii!" diyorum hafif bir duraksamadan sonra. "Elbette! Kesinlikle! Bunu yapabilirim."

"Kimseye söylemedin, değil mi?"

"Yo, yo, kimseye. Hatta benim... yani, hiç kimseye. Kimseye söylemedim."

"İyi. Çok teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum." Gülümüyor ve sandalyesinden kalkıyor. "Seninle yeniden görüşmek hoştu Emma. Eminim tekrar görüşeceğiz."

"Bu kadar mı?" diyorum şaşkınlıkla.

“Bu kadar. Tabii konuşmak istediğin başka bir şey yoksa.”
“Yo!” Telaşla ayağa kalkarken ayak bileğimi masanın bacağına vuruyorum.
Yani, ne düşündüm? Heyecan verici yeni uluslararası projesini yürütmemi mi isteyecekti?
Jack Harper kapıyı açıyor ve kibarca, benim için, tutuyor. Ve tam çıkmak üzereyken duruyorum. “Bir dakika.”
“Ne oldu?”
“Benimle ne konuşmak isteğinizi sorduklarında ne diyeceğim?” diyorum utanarak. “Herkes bana soracak.”
“Neden lojistik hakkında bir şeyler tartıştığımızı söylemeyesin?” Kaşlarını kaldırıyor ve kapıyı kapatıyor.

-Altı-

Günün geri kalanında ofiste şenlik havası var. Ama ben sadece, olanlara inanamayarak, oturuyorum. Ve bu akşam eve giderken, kalbim olup bitenlerin olağandışılığından ötürü hâlâ gümbür gümbür çarpıyor. Tüm bu olup bitenin *haksızlık* olmasından...

Bir yabancıydı. *Yabancı* olması gerekiyordu. Yabancıların en önemli özelliği uzayda yok olup gitmeleri, onları bir daha görmemenizdir. Ofiste tekrar karşınıza çıkmazlar. Sekiz kere dokuzun kaç olduğunu sormazlar. Sizin mega-patronunuz olarak ortaya çıkmazlar.

Şey, tüm söyleyebileceğim, bu bana bir şeyler öğretti. Annem babam bana hep yabancılarla konuşmamamı tembihlediler ve haklılardı. Bundan sonra yabancılara hiçbir şey anlatmayacağım. *Asla*.

Akşam Connor'a gitmeyi planlıyorum ve ofisten uzaklaşıp rahatladıkça bedenim büyüymüş gibi hissediyorum. Bütün Jack Harper konuşmalarından uzakta. Vardığımda, Connor yemeği pişirmeye başlamıştı bile. Yani, bu ne kadar hoş değil mi? Mutfak sarımsak kokusu ile kaplı ve masamın üzerinde beni bekleyen bir kadeh şarap var.

"Selam!" diyorum ve bir öpücük veriyorum.

"Selam, sevgilim!" diyor, ocağın başından.

Kahretsin. Sevgilim, diyeceğimi tamamen unuttum. Ta-

manı, bunu nasıl aklımda tutacağım?

Buldum. Elimini üstüne yazacağım.

“Şunlara bir baksana. İnternet’ten indirdim.” Masanın üzerindeki dosyayı işaret ediyor, kocaman güler. Dosyayı açıyorum ve bir kanepenin ve pek çok yeşil bitki ile dolu olan bir odanın siyah beyaz bilgisayar baskısı fotoğrafını buluyorum.

“Dairenin detayları!” diyorum, şaşkınlıkla. “Vay! Çok hızlısın. Ben daha ilan bile vermedim.”

“Şey, bakmaya başlamamız lazım,” diyor Connor. “Bak, bunun balkonu da var. Ve bir de çalışır durumda şöminesi olan bir tane var.”

“Vay canına!”

Yakındaki bir sandalyeye oturuyorum ve bulanık fotoğrafa bakıyor, kendimi ve Connor’ı orada beraber yaşarken hayal etmeye çalışıyorum. Kanepede otururken. Sadece ikimiz, her Allah’ın günü.

Ne konuşacağımızı merak ediyorum.

Şey! Her zaman konuştuğumuz... şeyler hakkında konuşacağız.

Belki monopoli oynarız. Eğer sıkılırsak falan.

Başka bir sayfaya bakıyorum ve heyecandan kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Bu dairenin yerleri ahşap ve panjurları var! *Her zaman* ahşap zemin ve panjurlar istedim! Ve şu harika mutfığa bakın hele, bütün tezgâhlar granit...

Oo, bu çok harika olacak. Sabırsızlanıyorum.

Şarabımdan mutlulukla bir yudum alıyorum ve tam gevşeyerek arkama yaslanırken, Connor “Yani! Jack Harper’ın gelmesi heyecan verici değil mi?” diyor.

Tanrım. Lütfen. Kahrolası Jack Harper hakkında *daha faz-*

la konuşmak istemiyorum.

"Onunla tanıştın mı?" diye ekliyor, bir kâse yer fıstığı ile yanına gelirken. "Pazarlama bölümüne geldiğini duydum."

"İl... Evet, tanıştım."

"Bu öğleden sonra Araştırma Bölümü'ne geldi, ama ben bir toplantıdaydım." Connor coşkuyla bana bakıyor. "Nasıl biri?"

"O... Bilmiyorum. Koyu saçlı... Amerikalı... Toplantın nasıl geçti?"

Connor konuyu değiştirme girişimlerimi hiç umursamıyor.

"Yine de çok heyecan verici değil mi?" Yüzü parlıyor. "Jack Harper!"

"Sanırım öyle." Omuz silkiyorum. "Her neyse..."

"Emma! Heyecan duymuyor musun?" Connor şaşırmış gözüküyor. "Şirketin kurucusundan bahsediyoruz. Panther Cola kavramını yaratan adamdan bahsediyoruz. Bilinmeyen bir markayı alıp, yeni bir adla piyasaya sürüp, tüm dünyaya sattı! Çöken bir şirketi büyük, başarılı bir şirkete dönüştürdü. Ve hepimiz onunla tanışacağız. Bunu heyecan verici bulmuyor musun?"

"Evet," diyorum sonunda. "Evet... heyecan verici."

"Bu hepimiz için hayatımızın fırsatı olabilir. Dahinin kendisinden öğrenme şansı! Biliyorsun ki ne kitap yazdı, ne de fikirlerini, Pete Laidler haricinde, kimse ile paylaştı..." Bir kutu Panther Cola almak için buzdolabına uzanıyor ve açmak için halkasını çekiyor. Connor dünyadaki en sadık çalışan olmalı. Bir keresinde pikniğe gittiğimizde Pepsi almıştım ve neredeyse sinir krizi geçiriyordu.

"En çok neye bayılacağımı biliyorsun değil mi?" diyor, kolısından büyük bir yudum alırken. "Onunla bire bir görüşmek." Gözleri parlayarak bana bakıyor. "Jack Harper'la bire bir görüşmek! Bu bir kariyer için en harika teşvik olmaz mı?"

Jack Harper'la bire bir görüşmek.

Yaa, bu kariyerim için çok büyük teşvik oldu.

"Sanırım," diyorum isteksizce.

"Elbette olur! Sadece onu dinleme şansı. Dediklerini duyma şansı! Yani, bu adam üç yıldır ortalıklarda yok. Bu kadar zaman içerisinde ne fikirler geliştirmiştir kim bilir? Pek çok anlayış ve teori, sadece pazarlama hakkında değil, ama iş hakkında... insanların çalışması hakkında... hayat hakkında."

Connor'ın hayranlık dolu sesi yaralarımın tuz basıyor. Yani, bu şansı ne kadar olağanüstü bir şekilde değerlendirdiğime bakalım. Bir uçakta büyük Jack Harper'ın yanında oturuyorum, kendisi yaratıcı bir dahi, ticaret ve pazarlama konusunda bilgelik kaynağı, hayatın gizemleri konusundaki derinliğinden bahsetmeye bile gerek yok.

Ve ben ne yapıyorum? Ona kavrayış dolu sorular mı soruyorum? Onunla entelektüel bir konuşma mı yapıyorum? Ondan herhangi bir şey mi öğreniyorum?

Hayır. Ne tarz iç çamaşırlarını tercih ettiğim konusunda gevezelik yapıyorum.

Büyük kariyer hamlesi, Emma. En iyilerinden biri.

Ertesi gün Connor, sabah bir toplantıya katılacağı için, erken çıkıyor. Ama evden çıkmadan önce eski bir dergiden Jack Harper hakkında bir yazı kesiyor.

"Oku bunu," diyor, ağzı tostla doluyken. "Burada geçmiş hakkında önemli bilgiler var."

Ben geçmiş hakkında bilgi istemiyorum! Ona sert bir cevap vermek istiyorum, ama Connor kapıyı kapatıp çıkmış bile.

Yazıyı evde bırakma arzusundayım ve hatta bakma zahmetine bile girmek istemiyorum, ama Connor'ın eviyle işyeri ara-

sında yol oldukça uzun ve yanımda okuyacak dergi falan yok; gönülsüzce yazıyı okumaya başlıyorum ve sanırım epeyce ilginç bir hikâye. Harper ve Pete Laidler nasıl arkadaş oldular ve iş kurmaya karar verdiler; Jack Harper yaratıcı, Pete de dışadönük oyucuydu; nasıl beraberce milyoner oldular, o kadar yakındılar ki kardeş gibiydiler. Ve sonra Pete bir araba kazasında öldü. Ve Jack o kadar yıkılmıştı ki kendini dünyaya kapattı ve her şeye boş verdi.

Ve elbette bütün bunları okudukça kendimi aptal gibi hissetmeye başlıyorum. Jack Harper'ı tanımam gerekirdi. Yani, elbette Pete Laidler olsa tanırdım. En azından Robert Redford'a benziyordu. Ve ayrıca, öldüğünde bütün gazetelerde fotoğrafları vardı. Şu an bile apaçık hatırlıyorum, üstelik o zaman Panther Şirketi ile hiçbir alakam yoktu. Mercedesiyle kaza yaptı ve herkes aynı Prenses Diana gibi demişti.

Okumakla öyle meşgulüm ki, neredeyse durağı kaçınıyorum ve kapiya yetişmek için şu aptal fırlayışlardan birini yapıyorum, hani herkesin size şöyle baktığı fırlayışlardan: Hey süzme salak, ineceğin durağa yaklaştığımızı bilmiyor muydun? Ve sonra, kapılar kapandığında, yazıyı metroda bıraktığımı fark ediyorum.

Olsun. Ana fikrini anlamış sayılıyorum.

Parlak güneşli bir sabah ve genelde işten önce uğradığım meyve suyu barına doğru gidiyorum. Her sabah mango içmek gibi bir alışkanlığım var, çünkü sağlıklı bir şey.

Ve ayrıca tezgâhta çalışan Aidan adlı, Yeni Zelandalı bir çocuk var. (Aslında, Connor'la çıkmaya başlamadan önce ona biraz tutulmuştum.) Burada çalışmadığı zamanlarda spor bilimleriyle okuyor ve bana daima temel mineraller ve alınması gereken karbonhidrat oranları hakkında bir şeyler anlatıyor.

“Selam!” diyor ben içeri girerken. “Kick-boks nasıl gidiyor?”

“Oo!” diyorum, hafifçe kızarak. “Harika, teşekkürler.”

“Sana anlattığım son hareketi denedin mi?”

“Evet! Gerçekten işe yaradı!”

“İşine yarayacağım biliyordum,” diyor memnun görünerek ve mangomu hazırlamaya gidiyor.

Tamam. Gerçek şu ki, kick-boks yapmıyorum. Bizim oradaki spor merkezinde bir kere denedim ve doğruyu söylemek gerekirse şoke oldum! Bu kadar *can yakacağı*ni hiç düşünmemiştim! Ama Aidan bunu duyunca o kadar heyecanlandı ve bunun hayatımı nasıl dönüştüreceği hakkında öyle bir konuştu ki sadece bir sefer gidip bıraktığımı söyleyemedim. Beni çok narın gösterecekti. Bu nedenle ben de... beyaz bir yalan söyledim. Yani bu önemli değil. Asla öğrenmeyecek. Onunla bu dükkân haricinde bir yerlerde görüşmüyorum.

“İşte mango içeceğiniz!” diyor Aidan.

“Ve bir de çikolatalı brownie,” diyorum. “Şey için... iş arkadaşım için.” Aidan brownieyi alıp, kesekâğıdına koyuyor.

“İş arkadaşının rafine şeker seviyesine dikkat etmesi gerektiğini biliyorsun değil mi?” diyor kaşlarını kaygıyla çatarak. “Bu haftaki dördüncü brownie.”

“Biliyorum,” diyorum gayet ciddi. “Kendisine söylerim. Teşekkürler, Aidan.”

“Sorun değil!” diyor Aidan. Ve aklından çıkarma: Bir-iki-dön!”

“Bir-iki-dön!” diye tekrarlıyorum neşeyle. “Aklımda tutacağım!”

Ofise vardığımda, Paul odasından çıkıyor, parmağım bana

doğru sallıyor ve "Değerlendirme," diyor.

Midem şiddetli biçimde buruluyor ve neredeyse son çikolata-
talı brownie lokması ile boğuluyorum. Tanrım. İşte bu kadar, hiç
hazır değilim.

Evet hazırım. Hadi. Kendine güven aşıla. Ben başarı yolun-
da ilerleyen bir kadını.

Aniden Kerry'yi ve "Ben başarılı bir kadını," yürüyüşünü
hatırlıyorum, Kerry'nin iğrenç bir inek olduğunu biliyorum,
ama kendi seyahat acentesi var ve her sene trilyonlarca pound
kazanıyor. Bir şeyleri olması gerektiği gibi yapıyor olmalı. Bel-
ki ben de denemeliyim. Dikkatle göğüslerimi öne doğru çıkartı-
yorum, kafamı yukarı kaldırıyorum, yüzümde sabit, uyanık bir
ifadeyle ofis boyunca ilerliyorum.

"Adet kanaman nedeniyle ağrın falan mı var?" diyor Paul
gayet kaba bir tavırla, kapıya vardığımda.

"Hayır!" diyorum şaşkınlıkla.

"Şey çok tuhaf görünüyorsun. Şimdi lütfen otur." Kapıyı
kapatıyor, masasına oturuyor ve önüne bir Eleman Değerlendir-
me Formu açıyor. "Kusura bakma dün seninle görüşemedim.
Ama Jack Harper'ın gelişiyse, her şey birbirine girdi."

"Tabii!"

Gülümsemeye çalışıyorum, ama aniden ağzım kuruyor. Bu
kadar gergin olduğuma inanamıyorum. Bu okul karnelerinden
bile kötü.

"Peki... Emma Corrigan." Forma bakıyor ve kutuları işaret-
lemeye başlıyor, "Genelde oldukça iyi gidiyorsun. Genellikle
geç kalmıyorsun... sana verilen görevleri anlıyorsun... oldukça
verimlisin... iş arkadaşlarınla iyi çalışıyorsun... falan... filan...
Sorun var mı?"

"İl... yok."

“Cinsiyetin nedeniyle tacize uğruyor musun?”

“İl... hayır.”

“İyi.” Başka bir kutuyu daha işaretliyor. “Şey sanırım hep-
si bu. Aferin. Şimdi Nick’i gönderebilir misin?”

Ne? Unuttu mu?

“Şey, peki terfim?” diyorum, çok kaygılı gözükmemeye ça-
lışarak.

“Terfi?” Bana bakıyor. “Ne terfisi?”

“Pazarlama Sorumlusu olarak.”

“Sen neler saçmalıyorsun?”

“Dedim ki. İş ilanında öyle diyordu...” dünden beri durdu-
ğu yerden, kotumun cebinden, buruşmuş ilanı çıkartıyorum.”
Burada “Bir yıl sonra terfi olasılığı,” diye yazıyor. Masamn üze-
rinden ona doğru itiyorum ve kaşlarını çatarak bakıyor.

“Emma, bu sadece olağanüstü adaylar içindi. Sen terfi et-
meye hazır değilsin. İlk önce kendini kanıtlaman gerekir.

“Ama bana verilen her işte elimden gelenin en iyisini yapı-
yorum! Sadece bana bir şans verseniz...”

“Bu şans sana Glen Oil’de verildi.” Kaşlarını kaldırarak ba-
na bakıyor ve aşağılanmanın acısını çekiyorum. “Emma, temel
sebepten, daha iyi bir pozisyona hazır olmaman. Bir yıl içinde ge-
lişmeleri göreceğiz.”

Bir yıl?

“Tamam mı? Şimdi zıpla.”

Kafam karmakarışık. Bunu sakın ve mağrur bir şekilde kar-
şılamalıyım. “Kararınıza saygı duyuyorum, Paul,” falan gibi bir
şeyler söylemem, elini sıkmam ve odadan çıkmam gerekiyor.
Yapmam gereken bu.

Tek sorun sandalyemden kalkabilecekmiş gibi görünme-
mem.

Birkaç saniye sonra Paul şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bu kadar, Emma."

Hareket edemiyorum. Bu odadan bir kez çıktım mı, her şey bitecek.

"Emma?"

"Lütfen beni terfi ettirin," diyorum umutsuzca. "Lütfen. Ailemin gözüne girmek için terfi etmem gerekiyor. Tüm dünyada en çok istediğim şey bu ve çok çalışacağıma söz veriyorum, söz veriyorum, hafta sonları da geleceğim, ve... şık takımlar giyeceğim..."

"Ne?" Paul bana bir balığa dönüşmüşüm gibi bakıyor.

"Bana daha fazla maaş vermeniz gerekmez! Daha önce yaptığım işleri yapmaya devam ederim. Yeni kartvizitimin parasını bile öderim. Yani, sizin için bir şey değişmez, demek istiyorum. Yani terfi ettirildiğimi bile *fark etmeyeceksiniz*."

Güçlülükle nefes alarak susuyorum.

"Emma, terfinin anlamının bu olmadığını anlayacağını sanıyorum," diyor Paul alayla. "Korkarım ki cevabım hayır. Şimdi daha da kesin."

"Ama..."

"Emma, sana bir öğütte bulunayım. Eğer ilerlemek istiyorsan, kendi şansını kendin yaratacaksın. Kendi fırsatlarını kollamalısın. Şimdi lütfen ofisimden def olup gider ve Nick'i çağır mısın?"

Ben çıkarken gözlerini yukarı kaldırıp, formuma bir şeyler daha karaladığımı görebiliyorum.

Harika. Büyük olasılıkla, "Akli dengesi bozuk, tıbbi yardıma ihtiyacı var," yazıyordur.

Hüzün içerisinde masama doğru yürürken, Artemis parla-

yan gözlerle bana bakıyor. "Oo, Emma," diyor "Şimdi kuzenin Kerry aradı."

"Gerçekten mi?" diyorum şaşkınlıkla. Kerry beni asla işten aramaz. "Mesaj bıraktı mı?"

"Evet, bıraktı. Terfin hakkında bir gelişme olup olmadığını bilmek istiyormuş."

Tamam. Artık resmen Kerry'den nefret ediyorum.

"Doğru," diyorum sanki bu sıkıcı, her gün sorulan bir soruymuş gibi yapmaya çalışarak.

"Terfi mi ettirileceksin, Emma?" Bunu bilmiyordum." Sesi yüksek ve soğuk." Ve birkaç kişinin ilgiyle kafalarını kaldırdığını görebiliyorum. "Yani pazarlama sorumlusu mu olacaksın?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, yüzümü küçük düşmekten ateş basıyor. "Yo."

"Oo," Artemis alayla kafası karışmış gibi bir ifade takınıyor." O zaman neden..."

"Kapa çeneni, Artemis," diyor Caroline. Ona minnettarlıkla bakıyorum ve sandalyeme gömülüyorum.

Bir yıl daha. Sürüngen pazarlama asistanı olarak bir tam yıl daha ve herkes benim işe yaramaz olduğumu düşünüyor. Bir yıl daha babama borçlu kalacağım ve Kerry ve Nev bana gülecek ve tam bir başarısızlık timsali olduğumu düşünecekler. Bilgisayarımı açıyorum ve umudum kırılmış halde birkaç kelime yazıyorum. Ama aniden tüm enerjim gidiyor.

"Sanırım bir kahve alacağım," diyorum. "İsteyen var mı?"

"Kahve alamazsın," diyor Artemis, bana tuhaf bir bakış atarak. "Görmedin mi?"

"Ne?"

"Kahve makinesini götürdüler," diyor Nick. "Sen Paul'ün yanındayken."

"Götürdüler mi?" şaşkınlıkla Nick'e bakıyorum. "Ama neden?"

"Bilmem," diyor, Paul'ün ofisine doğru yürürken. "Sadece geldiler ve alıp götürdüler."

"Yeni bir makine geliyor," diyor Caroline, bir tomar baskıyla yanımdan geçerken. "Aşağıda böyle dediler. Gerçekten iyi bir makine, uygun kahvesiyle birlikte. Anlaşılan, Jack Harper sipariş etmiş."

Yürüyüp gidiyor ve ben ardından bakakalıyorum.

Jack Harper yeni bir kahve makinesi mi sipariş etmiş?

"Emma," diyor Artemis sabırsızlıkla. "Duydun mu? İki sene önce Tesco promosyonu için hazırladığımız broşürü bulmanı istiyorum. Pardon, anne," diyor telefonda. "Asistanıma yapması için bir şeyler söylüyordum."

Asistanı. Tanrım bu lafı ettiğinde beni çıldırtıyor.

Ama dürüst olmak gerekirse, sinirlenmek için biraz fazla sersemlemiş haldeyim.

Bunun benimle bir ilgisi yok, diyorum kendime dosya dolabına doğru giderken. Bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmek saçma. Demek ki yeni bir kahve makinesi ısmarlamayı düşünüyormuş. Muhtemelen...

Kollarımda bir yığın dosyayla dikiliyorum ve neredeyse hepsini yere düşürmek üzereyim.

İşte orda.

Tam önümde duruyor.

"Yeniden merhaba," Gülümsemekten gözleri kırışıyor. "Nasıl gidiyor?"

"İl... iyi, teşekkürler," zorlukla yutkunuyorum. "Kahve makinesini şimdi duydum. İl... teşekkürler."

"Sorun değil."

“Herkes dinlesin.” Paul uzun adımlarla arkamdan geliyor. “Bu sabah Bay Harper bölümde oturacak.”

“Lütfen.” Jack Harper gülümsüyor. “Bana Jack deyin.”

“Tabii, haklısınız. Bu sabah *Jack* burada oturup, neler yaptığınızı, bir ekip olarak nasıl çalıştığınızı izleyecek. Normal davranın. Özel olarak farklı bir şeyler yapmayın.” Paul gözlerini bana dikeyyor ve yalaka yalaka gülümsüyor. “İşte, Emma! Nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?”

“İl, evet teşekkürler, Paul,” diye geveliyorum. “Her şey harika.”

“İyi! Bu iş yerinde mutlu çalışanlar istiyoruz. Ve hazır beni dinliyorsanız,” kendinden emin bir şekilde biraz öksürüyor, “bir hafta sonraki cumartesi Şirket Aile Günü olduğunu size hatırlatayım. Hepimizin eğlenmesi, gevşemesi ve birbirimizin aileleriyle tanışması için bir fırsat.”

“Her neyse, işlerinize dönün, hepiniz! Jack, sana bir sandalye getireyim.”

“Beni umursamayın,” diyor Jack keyifle köşeye otururken. “Normal davranın.”

Normal davranın. Doğru. Elbette.

Yani oturacağım, ayakkabılarımı çıkartacağım, maillerimi kontrol edeceğim, birkaçSmarty yiyeceğim, iVillage'daki burcumu okuyacağım, Connor'ın burcunu okuyacağım, defterime defalarca el yazısıyla “Emma Corrigan, İşletme Müdürü” yazacağım, kenarlarına çiçekten bordür yapacağım, Connor'a mail göndereceğim, birkaç dakika bekleyip cevap yazıp yazmadığını kontrol edeceğim, bir yudum maden suyu içeceğim ve sonunda Artemis için Tesco broşürünü bulmakla uğraşacağım.

Sanmıyorum.

Masama oturduğumda, kafam hızla çalışıyor. Kendi şansını kendin yarat. Kendi fırsatlarını kolla. Paul aynen böyle dedi.

Ve bu bir fırsattan başka ne olabilir?

Jack Harper'ın kendisi burada oturuyor, çalışırken beni izliyor. Büyük Jack Harper. Tüm şirketin patronu. *Bir şekilde* onun üzerinde bir izlenim bırakabilirim.

Tamam, belki onunla yapılabilecek en iyi başlangıcı yapmadım. Ama belki de bu kendimi kurtarmak için bir şanstır. Eğer bir şekilde gerçekten motive olduğumu ve akıllı olduğumu gösterebilirsem...

Oturup, promosyon dosyalarına göz gezdirirken kafamı normalden biraz daha yukarıda, duruş eğitimi sınıfında gibi, tuttuğumun farkındayım. Ve ofise göz gezdirdiğimde, diğer herkesin de duruş eğitimi sınıfında gibi durduğunu görüyorum. Jack Harper gelmeden önce, Artemis telefonda annesiyle konuşuyordu ama şimdi boynuz çerçeveli gözlüklerini taktı ve hızla bilgisayarda bir şeyler yazıyor, arada bir durup yazdıklarına "ne kadar dahiyane" şeklinde gülümsemek için duraksıyor. Nick *Telegraph*'ın spor sayfalarını okuyordu, ama şimdi, kaşları çatık, üzerinde grafikler olan birtakım belgeleri çalışırken görülebilir.

"Emma?" diyor Artemis yalandan tatlı bir sesle. "Senden istediğim broşürü bulabildin mi? Acelesi yok..."

"Evet, buldum," diyorum. Sandalyemi geriye itiyorum, ayağa kalkıyorum ve masasına doğru yürüyorum. Mümkün olduğunca doğal görünmeye çalışıyorum. Tanrım, bu televizyonda olmak falan gibi bir şey. Bacaklarım düzgün çalışmıyor ve gülümsemem yüzüme yapıştırılmış gibi ve her an "külot" diye bağırabileceğime dair bir kanı taşıyorum.

"Buyur, Artemis," diyorum ve broşürü özenle masasına yayıyorum.

"Sağ ol," diyor Artemis, parlayan gözleriyle gözlerimin içine bakıyor ve onun da rol yaptığını fark ediyorum. Elini elimin üstüne koyuyor ve kısa bir an gülümsüyor. "Sensiz ne yapardık bilemiyorum, Emma!"

"Rica ederim," diyorum, onun ses tonuyla. "Her zaman!"

Kahretsin, diye düşünüyorum masama geri dönerken. Akıllıca laflar etmeliydim. Şöyle diyebilirdim: "İşimizi bir arada tutan şey ekip çalışmasıdır."

Tamam, kafana takma. Halen iyi bir izlenim bırakabilirsin.

Mümkün olduğunca normal davranmaya çalışarak, bir belge açıp, sırtım dimdik, bilgisayarda elimden geldiğince hızlı yazmaya başlıyorum. Ofisin hiç bu kadar sessiz olduğunu bilmezdim. Herkes bir şeyler yapıyor, kimse sohbet etmiyor. Sanki bir sınavda gibiyiz. Ayağım kaşınıyor ama kaşımayacağım.

İnsanlar nasıl oluyor da gerçek hayat belgeselleri yapabiliyor? Ben kendimi tamamen tükenmiş hissediyorum ve sadece beş dakika oldu.

"Burası çok sessiz," diyor Jack Harper, şaşırmış bir sesle. "Burası her zaman bu kadar sessiz midir?"

"İıı..." Hepimiz şüpheyle çevremize bakıyoruz.

"Lütfen, bana aldırmayın. Normalde konuşacağınız gibi konuşun. Ofis tartışmaları yapıyorsunuzdur." Dostça gülümsüyor. "Ben ofiste çalışırken, dünya üzerindeki her şeyden konuşurduk. Politika, kitaplar... örneğin, son zamanlarda sizler neler okudunuz?"

"Aslında, ben son zamanlarda Mao Tse Tung'un yeni biyografisini okuyordum," diyor Artemis hemen. "Etikleyici bir çalışma."

"On dördüncü yüzyıl Avrupa tarihi hakkındaki bir kitabın ortalarındaym," diyor Nick.

"Proust'u tekrar okuyorum," diyor Caroline, alçakgönüllü bir omuz silkişle. "Fransızca orijinalinden."

"Aha." Jack Harper kafasını sallıyor, yüzü ifadesiz. "Ve... Emma'ydı, değil mi? Sen ne okuyorsun?"

"Ben.. aslında.." Zaman kazanmak için yutkunuyorum.

Celebrity Doodles -diyemem. Aslında çok iyi olsa da. Çabuk. Ciddi bir kitap?

"Büyük Umudlar'ı okuyordun, değil mi Emma?" diyor Artemis. "Kitap kulübün için."

"Evet," diyorum rahatlamayla. "Evet, doğru..."

Ve sonra Jack Harper'ın bakışlarıyla karşılaşınca aniden susuyorum.

Kahretsin.

Kafamın içinde, uçaktaki sesim masum masum gevezelik yapıyor.

"...bu nedenle sadece arkasını okudum ve tüm kitabı okumuş gibi yaptım..."

"*Büyük Umudlar*" diyor Jack Harper düşünceli düşünceli. "Sence nasıl bir kitap?"

Bana bunu sorduğuna inanamıyorum.

Birkaç saniye konuşamıyorum

"Şey!" Sonunda boğazımı temizliyorum. "Düşünüyorum da... kitap... gerçekten... fazlasıyla..."

"Harika bir kitaptı," diyor Artemis ciddiyetle. "Sembolizmi tam olarak anladıktan sonra."

Kapa çeneni seni aptal gösterişçi. Aman Tanrım. Ne diyeceğim?

"Gerçekten yankılandığını düşünüyorum," diyorum sonunda.

"Ne yankılanması?" diyor Nick.

"İl... şey..." Boğazımı temizliyorum. "Yankı."

Şaşkınlıktan herkes susuyor.

"Yankı... yankılanmak?" diyor Artemis.

"Evet," diyorum kararlılıkla. "Yankılanmak! Her neyse. İşime dönmek zorundayım." Gözlerimi devirerek hararetle yazma işime dönüyorum.

Tamam. Kitap tartışma işi pek iyi gitmedi. Ama bu sadece küçük bir talihsizlikti. Pozitif düşün. Hâlâ yapabilirim. Hâlâ üzerinde iyi bir izlenim...

"Sorunun ne olduğunu bilmiyorum!" diyor Artemis sesini incelterek. "Her gün suluyorum."

Parmaklarıyla kurdele çiçeğine şöyle bir dokunuyor ve çekici bir şekilde Jack Harper'a bakıyor. "Bitkiler hakkında bir şeyler bilir misiniz?"

"Korkarım, bilmiyorum," diyor Jack ve bana bakıyor, yüzü ruhsuz.

"...bazen Artemis beni sinirlendirdiğinde..."

"Benim... benim hiçbir fikrim yok," diyorum sonunda ve yazmaya devam ediyorum, yüzüm yanıyor.

Tamam. Aldırma. Önemli değil. Tamam küçük bir bitkiyi portakal suyuyla suladım. Ne olmuş?

"Benim Dünya Kupası amblemli kupamı gören var mı?" diyor Paul, ofiste kaşları çatılmış dolaşırken. "Hiçbir yerde bulamıyorum."

"...Geçen hafta amirimin kupasını kırdım ve parçaları çantama sakladım..."

Kahretsin!

Tamam. Aldırma. Önemsiz bir kupayı da kırdım. Önemli değil. Yazmaya devam et.

"Hey, Jack," diyor Nick, dostça, ahaba delikanlılar gibi.

"Eğer hiç eğlenmediğimizi sanıyorsan, şuraya, yukarı bak!" geçen Noel'den beri ilan panosunda duran, fotokopisi çekilmiş, G-stringli popoyu gösteriyor. "Kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz..."

"...Geçen Noel partisinde birkaç içki içtim..."

Tamam, artık ölmek istiyorum. Lütfen biri beni öldürsün.

"Merhaba, Emma!" Bu Katie'nin sesi ve onu telaşla ofise girerken görüyorum, heyecandan yüzü pembeleşmiş. Jack Harper'ı görünce, ölü gibi hareketsiz kalıyor. "Oh!"

"Sorun yok. Ben sadece normal bir gününüzü izliyorum." Elini ona doğru dostça sallıyor. "Devam et. Ne söyleyeceksen söyle."

"Selam, Katie!" demeyi başarıyorum. "Ne vardı?"

Adını söylediğim anda, Jack Harper tekrar bakıyor, yüzünde yine ruhsuz bir ifade var.

Ruhsuz ifadeden hoşlanmıyorum.

Katie hakkında ona ne söyledim? Ne? Kafam çılgınca geriye doğru sarıyor. Ne söyledim? Ne söyle...

İçimde bir sancı hissediyorum. Aman tanrım.

"...Aramızda bir şifre var, içeri geliyor ve 'Emma, seninle birtakım rakamları gözen geçirebilir miyiz?' diyor ve bu gerçekte 'Starbucks'a kaçalım mı?' demektir..."

Aramızdaki şifreyi söyledim.

Katie'nin sabırsızlanan yüzüne bakıyorum, bu mesajı bir şekilde ona iletmeliyim.

Söyleme. Benimle birtakım rakamları gözden geçirmek istediğini söyleme.

Ama o her şeyden bihaber.

"Ben sadece... ıııı..." Boğazını temizliyor ve özgüvenle Jack Harper'a bakıyor. "Seninle birtakım rakamları gözden geçirebilir miyiz, Emma?"

Kahretsin.

Yüzüm renkten renge giriyor. Tüm bedenim karıncalanıyor. "Bilemiyorum," diyorum yapay bir sesle. "Bugün mümkün olduğundan emin değilim."

Katie bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Ama bunu yapmak zorundayız... Gerçekten benim seninle birtakım rakamları gözden geçirmem *gerekiyor*." Heyecanla başını sallıyor.

"Katie, şu an yapmam gereken işlerle çok meşgulüm." Zorla gülümsüyorum, bir yandan da "Kapa çeneni" mesajı göndermeye çalışıyorum.

"Uzun sürmeyecek! Hızla!"

"Gerçekten de sanmıyorum."

Katie bir sağ ayağı bir sol ayağı üzerinde sıçırıyor.

"Ama Emma gerçekten... *önemli* rakamlar. Gerçekten ihtiyacım var... sana onları anlatmaya ihtiyacım var..."

"Emma." Jack Harper'ın sesiyle arı sokmuş gibi sıçırıyorum. Bana doğru hafifçe eğiliyor. "Belki rakamları gözden geçirmelisiniz."

Birkaç saniye ona bakıyorum, konuşamıyorum, kulaklarım uğulduyor.

"Tabii," diyorum uzun bir duraksamadan sonra. "Peki. Gözden geçireceğim."

-Yedi-

Katie ile sokakta yürürken, bir yanım dehşetten uyuşmuş durumda ve bir yanım isterik gülme krizine tutulmak istiyor. Ofisteki diğer herkes, Jack Harper'ı etkilemek için ellerinden geleni yapıyor. Ve ben buradayım, bir cappuccino içmek için sokaklarda dolanıyorum.

"İşini böldüğüm için özür dilerim," diyor Katie neşeyle, Starbucks'un kapısından girerken. "Jack Harper oradaydı. Orada oturduğundan hiç haberim yoktu! Ama biliyorsun, ben gerçekten çok kumazım," diye ekliyor kendinden emin bir şekilde. "Ne yaptığımızdan asla haberi olmayacak."

"Bence de," diye durumu idare ediyorum. "Bir milyon yıl geçse, ne yaptığımızı tahmin edemez."

"İyi misin, Emma?" Katie merak içinde bana bakıyor.

"İyiyim," diyorum bir tür tiz kahrkaha ile. "Gerçekten iyiyim! Yani... neden acil durum zirvesi yapıyoruz?"

"Sana anlatmam *gerekliyordu*. İki cappuccino, lütfen." Katie heyecanla bana gülümsüyor. "İnanamayacaksınız!"

"Neye?"

"Biriyle randevum var. Yeni biriyle."

"Yaa!" diyorum, ona bakarak. "Gerçekten mi? Çok hızlı oldu."

"Evet, dün oldu, aynen söylediğin gibi! Yemek saatinde normalde gittiğimden daha uzağa yürüdüm ve öğlen yemeği ve-

riken hoş bir yer buldum. Ve benim yanımdaki sırada çok hoş bir adam vardı ve benimle sohbet etmeye başladı. Sonra aynı masaya oturduk ve biraz daha sohbet ettik...Ve ben tam kalkarken, onunla bir ara bir şeyler içmek isteyip istemeyeceğimi sordu." Gülümseyerek cappuccinoları alıyor. "Yani bu akşam dışarı çıkıyoruz."

"Bu harika!" diyorum memnuniyetle. "Hadi anlat, nasıl birini?"

"Harika biri. İsmi Phillip! Muhteşem biri... parıldayan gözleri var ve gerçekten çekici. Kibar ve espri anlayışı var..."

"Kulağa çok hoş geliyor!"

"Biliyorum. İçimde onunla ilgili çok iyi hisler var gerçekten." Katie'nin yüzü kızarıyor. "Gerçekten. Farklı biri gibi gözüküyor. Bunun aptalca geldiğini biliyorum. Emma..." Duraksıyor. "Ama onu bana senin *getirdiğine* inanıyorum."

"Ben?" Ağzım açık ona bakıyorum.

"Onunla konuşmam için ihtiyacım olan güveni bana sen verdin."

"Ama benim bütün söylediğim..."

"Bana birisiyle karşılaşacağıma emin olduğunu söyledin. Bana inandın. Ve başardım!" Gözleri parlamaya başlıyor. "Üzgünüm," diyor ve peçeteyle gözlerini kuruluyor. "Sadece biraz etkilendim."

"Oo, Katie!"

"Gerçekten hayatımın tamamen değiştiğine inanıyorum. Her şeyin daha iyi olacağına inanıyorum. Ve bunların hepsinin kaynağı sensin, Emma!"

"Gerçekten, Katie," diyorum mahcubiyetle. "Bir şey yapmadım."

"Yaptın." Yutkunuyor. "Ben de sana bunun karşılığında bir

şey yapmak istedim. "Çantasını altüst edip bir şeyler arıyor ve sonra turuncu tığ işi büyük bir şey çekiyor. "Bu nedenle dün gece senin için bunu yaptım." Beklentiyle bana bakıyor. "Atkı!"

Birkaç saniye kıpırdayamıyorum. Tığ örgüsü atkı.

"Katie" diyorum sonunda, atkıyı ellerimde evirip çevirerek. "Gerçekten bunu... yapman gerekmezdi!"

"Yapmak istedim! Teşekkür etmek için. "Büyük bir ciddiyetle bana bakıyor. "Noel'de yaptığım tığ işi kemerini kaybettiğin için de üzuldüm."

"Oo!" diyorum suçluluk sancılıyla. "İ, evet. Bu... ne talihsizlikti." Yutkunuyorum. "Ne hoş bir kemerdi. Kaybettiğimde çok üzülmüştüm."

"Boş ver!" Yine gözleri doluyor. "Senin için yeni bir kemer de yapacağım."

"Yo!" diyorum panikle. "Yo, Katie, hiç gerek yok."

"Ama yapmak istiyorum!" Öne doğru eğiliyor ve bana sarılıyor. "Dostlar bunun içindir!"

İkinci cappucinolarımızı içip ofise dönüşümüz bir yirmi dakika daha sürüyor. Panther binasına yaklaştıkça saatime bakıyorum ve sendeleyerek toplam otuz beş dakikadır dışarıda olduğumuzu fark ediyorum.

"Yeni kahve makinesi alınması şartırtıcı değil mi?" diyor Katie biz basamakları telaşla çıkarken.

"Oo... Tabii. Harika."

Jack Harper'la yeniden yüz yüze gelme düşüncesi midemin burkulmaya başlamasına sebep oldu. Klarnet sınavına girip, öğretmen benim adımlı sorduğunda gözyaşlarına boğulduğumdan beri kendimi bu kadar ürkek hissetmemiştim.

"Sonra görüşürüz," diyor Katie ilk kata vardığımızda. "Ve

teşekkürler, Emma.”

“Sorun değil,” diyorum. “Sonra görüşürüz.”

Koridorda pazarlama bölümüne doğru yürürken, bacakları-
nın normalde hareket ettiği kadar hızlı hareket etmediğim fark
ediyorum Aslına bakarsanız, yaklaştıkça yavaşlıyorlar, daha da
yavaşlıyorlar... daha da yavaş...

Muhasebe bölümünün sekreterlerinden biri yüksek topukla-
rıyla beni sollayıp geçiyor. Geçerken de tuhaf tuhaf bana bakı-
yor.

Tanrım. İçeri giremem.

Evet girebilirim. Her şey yolunda gidecek. Sessizce yerime
oturup, işime başlayacağım.

Hadi. Uzatıkça, daha da kötü olacak. Derin bir nefes alıyo-
rum, gözlerimi kapatıyorum, pazarlama bölümüne doğru birkaç
adım atıyorum ve gözlerimi açıyorum.

Artemis’in masasının çevresinde bir gürültü var ve Jack
Harper’dan hiçbir iz yok.

“Belki de tüm şirketi tekrar gözden geçirecek, demek isti-
yorum,” diyor birisi.

“Gizli bir projesi olduğu söylentisini duydum.”

“Pazarlama fonksiyonunu tamamen merkezileştiremez,” di-
yor Artemis, sesiyle diğerlerinin sesini bastırmaya çalışarak.

“Jack Harper nerede?” diye soruyorum, önemsemez görün-
meye çalışarak.

“Gitti,” diyorlar ve bir rahatlama dalgası hissediyorum.

Gitti! Gitti!

“Geri gelecek mi?”

“Sanmıyorum. Emma, şu mektuplarımı hâlâ yazamadın mı?
Onları sana üç gün önce verdim...”

“Şimdi hallederim,” diyorum ve Nick’e bakıyorum. Masa-

ma otururken, kendimi helyum dolu bir balon kadar hafif hissediyorum. Neşeyle ayakkabılarımı çıkartıyorum, Evian şişeme uzanıyorum ve duruyorum.

Klavyemin üzerinde katlı bir kâğıt parçası duruyor, üzerinde tanımadığım bir el yazısıyla Emma yazıyor.

Şaşkınlıkla, ofise göz gezdiriyorum. Kimse bana kâğıdı bulmamı bekler gibi bakmıyor. Aslında kimse fark etmiş gibi gözüküyor. Hepsi Jack Harper hakkında konuşmaya dalmışlar.

Yavaşça kâğıdı açıyorum ve mesaja bakıyorum.

Toplantınızın verimli geçtiğini ümit ediyorum. Rakamlar her zaman beni de heyecanlandırmıştır.

Jack Harper.

Daha da kötüsü olabilirdi. Şu da yazabilirdi: “Masanı topla.”

Yine de, günün geri kalanı boyunca, tam anlamıyla çok gergindim. Bölüme biri girdiğinde, her seferinde, bir panik spazmı hissettim. Ve birisi kapının dışında yüksek sesle, “Jack Pazarlamaya geri gelebileceğini söyledi,” diye konuşmaya başlayınca, ben ciddi anlamda o gidinceye kadar tualete saklanmayı düşündüm.

Saat tam 17.30'da, bir cümlenin ortasında yazmayı kesiyorum, bilgisayarımı kapatıyorum ve paltomu alıyorum. Merdivenlerden neredeyse koşarak iniyorum ve ancak büyük cam kapının diğer tarafına geçip, tam anlamıyla kurtulunca rahatlamaya başlıyorum.

Mucizevi şekilde metro, kırk yılda bir, çok hızlı. Eve yirmi dakikada varıyorum. Dairemin kapısını açarken, Lissy'nin odasından tuhaf sesler duyuyorum. Bir tür patırtı gürültü. Belki de eşyalarının yerini değiştiriyordur.

“Lissy!” diye sesleniyorum mutfağa giderken. “Bugün olanlara inanamayacaksınız.” Buzdolabını açıyorum, bir şişe Evi-an alıyorum ve yanan alnıma dayıyorum. Bir süre sonra şişeyi açıyorum ve biraz içiyorum ve tekrar hole çıkıp, Lissy’nin kapısının önüne geliyorum.

“Lissy!” diye başlıyorum. “Ne işler...”

Ve sonra duruyorum, çünkü kapıdan Lissy değil, bir adam çıkıyor.

Bir adam! Uzun ince bir adam, modaya uygun siyah bir pantolon ve çelik çerçeveli gözlükleri var.

“Oo,” diyorum şaşkınlıkla. “İl... Selam.”

“Emma!” diyor arkasından gelen Lissy. Daha önce hiç görmediğim gri tozlukların üzerine bir T-shirt giymiş, bir bardak su içiyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. “Eve erken geldin.”

“Biliyorum. Acelem vardı.”

“Bu Jean-Paul,” diyor Lissy. “Jean-Paul bu ev arkadaşım Emma.”

“Selam, Jean-Paul,” diyorum dostça bir gülümsemeyle.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diyor Jean-Paul, Fransız aksanıyla.

Tanrım, Fransız aksanı ne kadar seksi. Yani, işte seksi.

“Jean-Paul ve ben tam da... bazı dava notlarının üzerinden geçiyorduk,” diyor Lissy.

“Oo tabii,” diyorum neşeyle. “Harika!”

Dava notları. Ya, tabii. Çünkü bu kadar sesi onlar yapıyordu.

Lissy tam bir kirli çıkı!

“Gitmem gerekiyor,” diyor Jean-Paul, Lissy’ye bakarak.

“Seni geçireyim,” diyor, telaşla Lissy.

Kapının önüne çıkıyorlar ve merdiven sahanlığında mınıl-

dandıklarını duyuyorum.

Evian'dan biraz daha içiyorum, sonra oturma odasına geçiyorum ve kanepeye çöküyorum. Bütün gün stres içinde oturaktan tüm vücudum ağrıyor. Bu gerçekten sağlığım için zararlı. Lanet olsun, Jack Harper'la bir hafta nasıl yaşayacağım?

"Peki!" diyorum Lissy odaya girdiğinde. "Neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?" diyor kıvrılarak.

"Sen ve Jean-Paul. Siz ne kadar zamandır?..."

"Değiliz," diye başlıyor Lissy, kızarak. "Öyle değil... Dav notlarının üzerinden geçiyorduk. Sadece o kadar."

"Eminim öyledir."

"Öyleydi! Sadece o kadardı!"

"Peki..." diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Öyle diyorsan."

Lissy bazen böyle olur, utangaç ve çekingen. Bir gece onu sarhoş etmek zorundayım, o zaman itiraf eder.

"Peki senin günün nasıldı?" diyor, bir dergi almak için yeğilirken.

Günüm nasıl geçti?

Nerden başlayacağımı bilemiyorum.

"Günüm," diyorum sonunda. "Bir tür kâbus gibiydi."

"Gerçekten mi?" diyor Lissy, şaşkınlıkla bana bakarak.

"Yo, geri alıyorum. Tam anlamıyla bir kâbustu."

"Ne oldu?" Lissy tüm dikkatini odaklamış durumda. "Anlatsana!"

"Peki." Nereden başlayacağımı bilemeden, derin bir nefes alıyorum ve saçımı arkaya doğru atıyorum. "Peki, geçen hafta korkunç İskoçya'dan dönüş uçuşumu hatırlıyorsun?"

"Evet." Lissy'nin yüzü aydınlanıyor. "Ve Connor seni karışlamaya geldi ve gerçekten her şey çok romantikti..."

"Evet. Şey..." Boğazımı temizliyorum. "Bundan önces

Uçuşta. Yanımda... bir adam vardı. Ve uçak gerçekten çok sallanmaya başladı." Dudağımı ısırıyorum. "Olay şu ki, gerçekten hepimizin öleceğini düşündüm ve o, göreceğim son kişiydi, ve... ben..."

"Aman Tanrım!" Lissy eliyle ağzını kapatıyor. "Onunla yatmadın değil mi?"

"Daha da beteri! Ona bütün sırlarımı anlattım."

Lissy'nin şaşkınlıktan nefesinin kesilmesini veya şefkatle "Yo, hayır!" demesini bekliyorum, ama o bomboş bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne sırları?"

"Sır. Bilirsin işte."

Lissy, sanki bir takma bacağım olduğunu söylemişim gibi bakıyor.

"Sırların mı var?"

"Elbette var!" diyorum. "Herkesin birkaç sırrı vardır."

"Benim yok!" diyor hemen. Gücenmiş görünüyor. "Benim hiç sırrım yok."

"Evet, var!"

"Ne gibi?"

"Ne?... Ne?... Tamam." Parmaklarımla teker teker saymaya başlıyorum. "Babana garajın anahtarını senin kaybettiğini hiçbir zaman söylemedin..."

"Bu asırlar önceydi!" diyor Lissy küçümseyerek.

"Simon'a sana evlenme teklifinde bulunmasını ümit ettiğini asla söylemedin..."

"Etmiyordum!" diyor Lissy, kızarak. "Şey, tamam, belki ümit ediyordum..."

"Yan dairedeki hüzünlü adamın seni arzuladığını düşünüyorsun..."

"Bu sır değil ki!" diyor, gözlerini devirerek.

"Tabii doğru. O zaman, gidip ona söyleyebilirim?" Açık pencereye doğru eğilip. "Hey, Mike," diye sesleniyorum. "Lissy ne düşünüyor tahmin et? Düşünüyor ki..."

"Kes!" diyor Lissy çığınca.

"Gördün mü? Senin de sırların var. Herkesin var. Papanın bile muhtemelen birkaç sırrı var."

"Peki," diyor Lissy. "Peki. İşin özünü anlattın. Ama derdini anlamıyorum. Uçaktaki bir adama sırlarını anlatmışsan..."

"Şimdi işyerimde karşıma çıktı."

"Ne?" Lissy gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Ciddi misin? Kim?"

"O..." Tam Jack Harper'ın ismini söylemek üzereyken, verdiğim sözü hatırlıyorum. "O... o, incelemeye gelen şu adam..." diyorum.

"Kıdemli mi?"

"O... evet. Hatta oldukça kıdemli olduğunu söyleyebilirsin."

"Rezalet." Lissy kaşlarını çatıyor, biraz düşünüyor. "Şey, aslında ne fark eder ki? Yani senin hakkında birkaç şey biliyor olması..."

"Lissy birkaç şey değil." Yavaş yavaş kızardığımı hissedebiliyorum. "Her şeyi. Özgeçmişimdeki yalan notu bile söyledim."

"Özgeçmişine yalan bir not mu yazdın?" diye tekrarlıyor Lissy şoke olmuş halde. "Ciddi misin?"

"Artemis'in kurdele çiçeğine portakal suyu verdiğimi söyledim. G-stringin rahat olmadığını düşündüğümü söyledim..."

Sesimi gittikçe alçaltarak donakalmış Lissy'e bakıyorum.

"Emma," diyor sonunda. "Sen hiç 'aşın bilgilendirme' diye

bir terim *duydun* mu?"

"Hiçbirini söylemek istememiştim!" diye karşılık veriyorum, kendimi savunma çabasıyla. "Kendiliğinden ağzımdan dökülüyverdi! Üç votka içmiştim ve ölmek üzere olduğumuzu düşündüm. Doğrusu, sende de aynısı olurdu Lissy. Herkes bağırıyor, dua ediyordu; uçak da yalpalıyordu..."

"Yani müdürüne bütün sırlarını yumurtladın."

"Ama uçakta müdürüm *değildi*!" diye ağlıyorum sinir bozukluğuyla. "Bir yabancıydı. Onu yeniden görmeyeceğim sanıyordum!"

Lissy bütün bunları sindirmeye çalışırken bir sessizlik oluyor.

"Bu benim kuzenimin başına gelenlere çok benziyor," diyor sonunda. "Bir partiye gitmiş ve orada, tam önünde, iki ay önce bebeğini doğurtan doktor duruyormuş."

"Ooo!" diyorum yüzümü buruşturarak.

"Aynen! O kadar utanmış ki, oradan gitmek zorunda kalmış. Yani düşünsene, adam her şeyi görmüş! Hastane odasında nasıl oluyorsa önemli gelmiyormuş, ama orada karşısında elinde bir kadeh şarap ile at fiyatları hakkında sohbet ederken görünce, farklı olmuş."

"Şey, bu da aynen öyle," diyorum umutsuzca. "Benim en özel şeylerimi biliyor. Fark şu ki, ben çıkıp gidemiyorum! Orada oturmak ve iyi bir çalışanmış gibi yapmak zorundayım. Ve o iyi bir çalışan olmadığımı *biliyor*."

"Peki ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum! Sanırım tüm yapabileceğim ondan uzak durmaya çalışmak."

"Ne kadar zaman burada kalacak?"

"Haftanın geri kalanı boyunca," diyorum umutsuzca. "Tüm

hafta.”

Kumandayı alıyorum ve televizyonu açıyorum ve birkaç dakika sessizce Gap kotları içinde dans eden modellere bakıyorum.

Reklam bitiyor ve kafamı kaldırıyorum, Lissy merakla bana bakıyor.

“Ne?” diyorum. “Ne var?”

“Emma...” Beceriksizce boğazını temizliyor. “Benim hakkımda sırların yok değil mi?”

“*Senin hakkında?*” diyorum hafifçe kaşlarımı çatarak.

Kafamda bir dizi görüntü parlayıp sönüyor. Lissy ve benim lezbiyen oluşumuz üzerine gördüğüm tuhaf rüya. Süper marketten aldığım bildiğimiz havuçların “saf doğal ürün” olduklarına dair ettiğim yeminler. On beş yaşımızdayken, Fransa’ya gittiğinde, deliler gibi tutulduğu Mike Appleton’la çıkmam ve ona hiçbir zaman söylememem.

“Yo! Elbette yok!” diyorum ve hızla bir yudum su alıyorum. “Neden? Senin var mı?”

Lissy’nin yanaklarında iki kırmızı yuvarlak beliriyor.

“Yok, elbette yok!” diyor doğal olmayan bir sesle. “Ben sadece... merak etmişim. “TV dergisine uzanıyor ve bakışlarımdan kaçınarak, amaçsızca karıştırmaya başlıyor. “Bilirsin işte. Sadece meraktan.”

“Tamam, peki.” Omuzlarımı silkiyorum, “Ben de meraktan sordum.”

Vay. Lissy’nin sırrı var. Ne olduğunu merak ediyorum...

Elbette. Şu adamla dava notlarını gözden geçirmesi gibi. Benim geri zekâlı olduğumu mu sanıyor?

-Sekiz-

Ertesi sabah işe vardığımda kafamda kesinlikle tek bir amaç var. Jack Harper'dan uzak durmak.

Bu çok kolay. Panther Şirketi büyük bir binada yer alan büyük bir şirket. Muhtemelen bugün diğer bölümlerle ilgilenecektir. Pek çok toplantıya katılmak zorunda kalacaktır. Bütün gününü on birinci katta falan geçirmek zorunda kalacaktır.

Öyle bile olsa, büyük camlı kapıya yaklaştıkça, adımlarım yavaşlıyor ve kendimi Jack Harper'ın orada olup olmadığını anlamak için içeriye dikkatle bakarken buluyorum.

"İyi misin, Emma?" diyor güvenlik görevlisi Dave, bana kapıyı açmaya geldiğinde. "Kafan karışıkmiş gibi gözüküyorsun."

"Yo, iyiyim, sağ ol!" hafifçe gülümsüyorum, gözlerim hızlı hızlı girişi tanıyor.

Hiçbir yerde onu göremiyorum. Tamam. Bu iyi oldu. Muhtemelen daha gelmemiştir. Muhtemelen bugün gelmeyecektir. Saçlarımı güvenle arkaya savuruyorum, mermer girişi hızlı ve çevik adımlarla geçiyorum ve merdivenleri tırmanmaya başlıyorum.

"Jack," dendiğini duyuyorum birinci kata yaklaştığımda. "Bir dakikan var mı?"

"Elbette."

Bu onu sesi. Lanet olsun...

Sersemlemiş halde geri dönüyorum ve üst katın girişinde, onu Graham Hillingdon'la konuşurken görüyorum. Kalbim yerinden oynuyor ve pirinç tırabzanlara tutunuyorum. Kahretsin. Eğer aşağıya bakarsa, beni görebilir.

Neden tam *orada* dikilmek zorunda? Gidebileceği büyük ve önemli bir ofisi yok mu?

Her neyse... Önemli değil. Ben sadece... farklı bir yoldan gideceğim. Çok yavaş hareketlerle, topuklarımla merdivenlerde ses çıkartmamaya veya ani hareketlerle gözüne batmamaya çalışarak, birkaç basamak aşağıya iniyorum. Ben dikkatli adımlarla merdivenleri inerken Muhasebeden Moira yanımdan geçiyor ve tuhaf tuhaf bana bakıyor, ama önemsemiyorum. Kurtulmak zorundayım.

Görüş alanından çıktığım anda kendimi gevşemiş hissediyorum ve girişe daha bir hızlı yürüyorum. Merdivenler yerine, asansörle gideceğim. Sorun yok. Kendimden emin şekilde girişte yürüyorum ve büyük mermer alanın ortasına geldiğimde, donakalıyorum.

"Doğru!" Yine onun sesi. Ve gittikçe yakınlaşıyor gibi. Yoksa sadece paranoyak mıyım?

"...sanırım buna bir de yakından bakacağım..."

Başım dönüyor. Şimdi nerede? Ne tarafa gidiyor?

"Gerçekten düşünüyordum da..."

Kahretsin. Merdivenlerden aşağı iniyor. Saklanacak hiçbir yer yok!

Hiç düşünmeden camlı kapıya doğru neredeyse koşuyorum, açmak için itiyorum ve kendimi binanın dışına atıyorum. Merdivenlerden seğirtiyorum, sokakta neredeyse yüz metre koşuyorum, nefes nefese duruyorum.

İyi gitmiyor.

Sabah güneşinde kaldırımlarda birkaç dakika duruyorum, girişte ne kadar kalacağını tahmin etmeye çalışıyorum, sonra sakınarak yeniden cam kapıya yaklaşıyorum. Yeni taktik. Ofisime inanılmaz bir hızda gideceğim. Kimseyle göz göze gelmeyeceğim. Böylece Jack Harper'ın yanından geçip geçmemem önemli olmayacak. Sağıma soluma bakmadan dosdoğru yürüyeceğim. Tanrım, orada, Dave'le konuşuyor.

Pek anlamlı olmasa da, kendimi yeniden merdivenlerden inip caddeye koşarken buluyorum.

Bu iş gittikçe saçmalaşıyor. Bütün gün burada sokakta kalamam. Masama gitmem lazım. Hadi, düşün. Bir çözüm yolu olmalı. Olmalı...

Evet! Tam anlamıyla müthiş bir fikrim var. Bu kesinlikle işe yarayacak.

Üç dakika sonra, Panther binasının kapısına bir kez daha yaklaşıyorum, kendimi tam anlamıyla *The Times*'daki bir yazıya kaptırmışım. Çevremde olan bitenin farkında değilim. Ve kimse yüzümü göremez. Mükemmel kamuflaj!

Kapıyı omzumla açıyorum, giriş boyunca yürüyorum ve merdivenleri tırmanıyorum, bu esnada hiç kafamı kaldırmıyorum. Koridorda pazarlama bölümüne doğru yürürken, *Times*'ı ma gömülmüş halde, kendimi bir kozada, güvende hissediyorum. Bunu daha sık yapabilirim. Beni buraya girerken kimse göremez. Bu gerçekten güven veren bir his, sanki görünmezmişim gibi veya...

"Oo! Pardon!"

Birine çarptım. Kahretsin. Gazetemi indiriyorum, Paul bana bakıyor ve kafasını ovuşturuyor.

"Emma, ne halt ediyorsun?"

"Sadece *The Times* okuyordum," diyorum zayıf bir sesle.

“Gerçekten çok üzgünüm.”

“Tamam. Her neyse, hangi cehennemdeydin? Bölüm toplantısı için çay kahve yapılmasını istiyorum. Saat onda.”

“Ne çayı kahvesi?” diyorum, şaşkınlıkla. Genellikle bölüm toplantılarında yiyecek içecek olmaz. Aslında sadece altı kişi katılır.

“Bugün çay kahve olacak,” diyor. “Ve bisküvi. Tamam mı? Ve Jack Harper da katılacak.”

“Ne?” Dehşet içinde ona bakıyorum.

“Jack Harper da katılacak,” diyor Paul sabırsızlıkla. “Onun için acele et.”

“Ben de gelmek zorunda mıyım?” diyorum, kendime engel olamayarak.

“Ne?” diyor Paul ifadesizce kaşlarını çatarak.

“Sadece merak ediyordum eğer ben... gitmek zorunda kalırsam veya eğer...” sesim giderek alçalıyor.

“Eğer telepati ile çay kahve servisi yapabiliyorsan, tabii olur Emma,” diyor Paul alayla, “O zaman masanda gönül rahatlığıyla oturabilirsin. Ama yapamıyorsan, o nazik kıcını kaldırıp konferans odasına gel.” Kafasını sallıyor ve dimdik yürüyüp gidiyor.

Bugün, daha ben masama bile oturmadan, nasıl da bu kadar kötü olabilir her şey?

Çantamı ve ceketimi masama atıyorum, koridorda asansöre doğru koşuyorum ve yukarı düğmesine basıyorum. Bir saniye sonra, asansörlerden biri duruyor ve kapısı açılıyor.

Hayır. Hayır!

Bu kötü bir rüya.

Asansörde, eski bir kot ve kahverengi kaşmir kazağı içinde

Jack Harper duruyor.

Kendime hakim olamayıp, korkuyla bir adım geri atıyorum. Jack Harper cep telefonunu cebine koyup, kafasını eğiyor ve bana şakacı bir edayla bakıyor.

"Asansöre mi bineceksin?" diyor kibarca.

Tıkandım. Ne diyebilirim? "Dügmeye sadece eğlence olsun diye bastım, ha ha ha!" diyemem.

"Evet," diyorum sonunda ve kaskatı bacaklarla asansöre biniyorum. "Evet."

Kapılar kapanıyor ve sessizlik içinde üst kata çıkıyoruz. Midem genilimden düğümlenmiş durumda.

"İl, Bay Harper," diyorum güçsüzce ve kafasını kaldırıp bana bakıyor. "Ben sizden özür dilemek istemiştım şey için... Şey, çünkü kaytarma serüveni için. Tekrar olmayacak."

"Artık içilebilir kahveniz var," diyor Jack Harper, kaşlarını kaldırarak. "Starbucks'a gitmenize hiç gerek yoktu."

"Biliyorum. Gerçekten çok üzgünüm," diyorum, yüzüm ateş gibi yanarken. "Ve sizi temin ederim ki, bu gerçekten de son seferdi." Boğazımı temizliyorum. "Kendimi tamamen Panther Şirketi'ne adanmış durumdayım ve bu firmaya elimden gelenin en iyisini yaparak hizmet etmek için can atıyorum, yüzde yüz kendimi vererek, şimdi ve gelecekte."

"Amin," diye ekleyecektim neredeyse.

"Gerçekten mi?" Jack bana bakıyor, ağzı seğiriyor. "Bu... harika." Bir an düşünüyor. "Emma, sır tutabilir misin?"

"Evet," diyorum endişeyle.

Jack bana doğru eğiliyor ve fısıldıyor. "Ben de numaralar yapardım."

"Ne?" Ona bakıyorum.

"İlk işimde." Normal ses tonuyla devam ediyor. "Eskiden

beraber takıldığım bir arkadaşım vardı. Bir şifremiz de vardı.” Gözleri parlıyor. “İkimizden biri diğerine Leopold dosyasını getirmesini söylerdi.”

“Leopold dosyası neydi?”

“Öyle bir dosya yoktu ki.”

“Oo. Tabii.”

Aniden kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Jack Harper da eskiden kaytanmış? Bense onun zamanının parlak yaratıcı bir dahi falan olmakla dolu olduğunu düşündüm.

Asansör üçüncü katta duruyor ve kapı açılıyor, ama kimse içeri girmiyor.

“Evet, iş arkadaşların çok hoş bir ekip gibi gözüküyor,” diyor Jack asansör tekrar yukarı çıkmaya başladığında. “Çok içten, çalışkan bir ekip. Her zaman böyleler mi?”

“Kesinlikle!” diyorum hemen. “Beraber çalışmaktan çok hoşlanıyoruz, bütünleşmiş, ekip-temelli... profesyonel...” Başka uzun bir kelime düşünmeye çalışırken göz göze geliyoruz.

Bunların saçmalık olduğunu *biliyor*, değil mi?

Aman Tanrım. Derdi ne?

“Peki.” Asansörün duvarına yaslanıyorum “Gerçekte, böyle davranmıyoruz. Genellikle Paul bana günde altı kere bağırır, Nick ve Artemis birbirinden nefret eder ve genelde bir arada oturup edebiyat tartışmayız. Hepsi numaraydı.”

“Beni şaşırtıyorsun.” Ağzı seğiriyor. “İdari İşler Bölümü’nün atmosferi de sahte gözüküyordu. İki çalışan birdenbire Panther Şirketi’nin şarkısını söylemeye giriştiğinde, şüphe duymaya başladım. Panther Şirketi’nin şarkısı *olduğunu* bile bilmiyordum.

“Ben de bilmiyordum,” diyorum şaşkınlıkla. “İyi mi bari?”

“Sen ne dersin?” Kaşlarını komik bir şekilde kaldırıyor ve kırdıyor.

Tuhaf ama aramızdaki atmosfer artık hiç de utandırıcı değil. Aslında, sanki eski arkadaşmışız falan gibi.

“Peki bu Şirket Aile Günü nedir?” diyor. “Heyecanla bekliyorsunuz?”

“Diş çektiirmek gibi,” diyorum daha doğru.

“Bu elektriği aldım,” diyor kafasını sallarken, şaşırmış gözüküyor. “Ve ne...” Tereddüt ediyor. “İnsanlar benim hakkımda ne düşünüyor?” farkında olmadan saçlarını karıştırıyor. “İstemiyorsan, cevap vermek zorunda değilsin.”

“Yo, herkes sizi seviyor.” Birkaç saniye düşünüyorum. “Her ne kadar... bazıları arkadaşınızın tüyler ürpertici olduğunu düşünse de.”

“Kim, Sven mi?” Jack bir dakika bana bakıyor ve sonra kafasını arkaya atıp gülüyor. “Seni temin ederim ki Sven benim en eski, en yakın arkadaşlarımdan birdir ve kesinlikle tüyler ürpertici değildir. Aslında...”

Asansör kapısı tıngırdayınca, susuyor. Her ikimiz de kayıtsız ifadeler takınıyoruz ve yavaşça birbirimizden uzaklaşıyoruz. Kapılar açılıyor ve karnım kasılıyor.

Kapının diğer tarafında Connor duruyor.

Jack Harper’ı görünce, yüzü şansına inanamıyormuş gibi aydınlanıyor.

“Selam!” diyorum, doğal olmaya çabalayarak.

“Selam,” diyor, gözleri heyecanla parlıyor, asansöre biniyor.

“Merhaba,” diyor Jack samimiyetle. “Hangi kata gitmek istiyordunuz?”

“Dokuz, lütfen.” Connor yutkunuyor. “Bay Harper, size

hızla kendimi takdim edebilir miyim?" Hevesle elini uzatıyor.
"Araştırma Bölümü'nden Connor Martin. Bugün daha sonra bizim bölümümü ziyaret etmeye geleceksiniz."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Connor," diyor Jack kibarca. "Bizimki gibi bir firma için araştırma hayatidir."

"Çok haklısınız!" diyor Connor, heyecanlanmış gözüküyor. "Aslında, sizinle Panther Sportswear üzerine araştırmalarımızı son bulgularını tartışmak için can atıyorum. Kumaş kalınlığı üzerine müşterilerin tercihlerini de içeren çok etkileyici sonuçlara ulaştık. Şaşıracaksınız!"

"Ben... öyle olacağına eminim," diyor Jack. "Dört gözle bekliyorum."

Connor bana heyecanlı bir gülücük yolluyor.

"Pazarlama Bölümümüzden Emma Corrigan'la zaten tanışmışsınız," diyor.

"Evet, tanıştık." Jack gözleri parlayarak bana bakıyor.

Bir iki saniye sessizlik içinde çıkıyoruz.

Bu acayip.

Hayır. Acayip değil. İyi.

"Saat kaç gibi yapalım?" diyor Connor. Saatine bakıyor ve hafif bir korkuyla, Jack'in gözlerinin bana dikildiğini görüyorum.

Aman Tanrım.

"... ona hoş deri bir saat verdim, ama o bu turuncu dijital şeylerden takıyor..."

"Bir dakika!" diyor Jack, yüzü aydınlanarak. Connor'ı ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. "Bir dakika. Sen Ken'sin!"

"Oo yo!"

Oo yo, oo yo, oo yo, oo yo, oo yo, oo yo, oo...

"Connor," diyor Connor şaşkınlıkla. "Connor Martin."

“Pardon!” Jack yumruğuyla kafasına vuruyor. “Connor. Elbette. Ve siz ikiniz...” beni işaret ediyor “berabersiniz?”

Connor rahatsız rahatsız bakıyor.

“Sizi temin ederim efendim, işyerinde ilişkimiz tamamen profesyonelce sürmektedir. Ancak, özel bağlamda, Emma ve ben... evet, özel bir ilişkimiz var.”

“Bu harika!” diyor Jack yüreklendirerek ve Connor güneşte açan bir çiçek gibi ısıldıyor.

“Aslında” diye ekliyor gururla, “Emma ve ben beraber yaşamaya karar verdik.”

“Öyle mi?” Jack bana gerçekten şaşkın bir bakış atıyor.

“Bu... harika bir haber. Buna ne zaman karar verdiniz?”

“Birkaç gün önce,” diyor Connor. “Havaalanında.”

“Havaalanında,” diye yineliyor Jack Harper kısa bir sessizlikten sonra. “Çok ilginç.”

Jack Harper'a bakamıyorum. Umutsuzca yere bakıyorum. Neden bu kahrolası asansör daha hızlı çıkmıyor?

“Eminim, bir arada çok mutlu olacaksınız,” diyor Jack Harper Connor’a. “Çok uyumlu gözüküyorsunuz.”

“Öyleyiz!” diyor Connor hemen. “Örneğin, her ikimiz de caz seviyoruz.”

“Öyle mi?” diyor Jack düşünceli düşünceli. “Dünyada paylaşılan caz sevgisinden daha hoş bir şey olabileceğini hayal edemiyorum.”

Dalga geçiyor. Katlanılamaz.

“Gerçekten mi?” diyor Connor hevesle.

“Kesinlikle.” Başını salıyor Jack Harper. “Ben caz ve Woody Allen filmleri derim.”

“Biz Woody Allen filmlerine bayılırız,” diyor Connor şaşkın bir memnuniyetle. “Öyle değil mi, Emma?”

“Şimdi Connor, söyle bakalım,” diyor Jack kendinden emin bir sesle. “Hiç Emma’nın...”

Eğer “G noktası” derse öleceğim. Öleceğim. *Öleceğim.*

“...buradaki mevcudiyetinin dikkatini dağıttığını düşündüğün oldu mu? Çünkü ben senin yerinde olsaydım öyle düşünürdüm.” Jack Connor’a dostça gülümsüyor, ama Connor ona karşılık vermiyor.

“Söylediğim gibi efendim,” diyor biraz sertçe “Emma ve ben işyerinde profesyonel bazda çalışıyoruz. Firmanın zamanını kendi... amaçlarımız için taciz etmeyi asla aklımıza bile getirmeyiz.” Yüzü kızarıyor. “Yani, amaçla, demek istediğim... demek istiyorum ki...”

“Bunu duyduğuma sevindim,” diyor Jack, şaşırmış gözükecek.

Tanrım, Connor neden bu kadar *iyi çocuk* olmak zorunda?

Asansör tıngırıyor ve ben içimin yavaş yavaş rahatlama ile dolduğunu hissediyorum. Şükürler, Tanrım, sonunda kaçabileceğim.

“Hepimiz aynı yere gidiyormuşuz gibi gözüküyor,” diyor Jack Harper sırtarak. “Connor, yolu neden sen göstermiyorsun?”

Bununla baş edemem. Baş edemem işte. Pazarlama Bölümü üyeleri için çay ve kahve servisi yaparken, görünüşte son derece sakinim, herkese gülümsüyorum ve hatta samimiyetle sohbet ediyorum. Ama içimde allak bullak olmuş durumdayım. Kendime itiraf etmek istemiyorum, ama Connor’ı Jack Harper’in gözünden görmek beni afallattı.

Connor’ı seviyorum. Kendime tekrar tekrar bunu söylüyorum. Uçakta söylediklerimin hiçbirini kastetmemiştim. Onu seviyorum. Kendimi temin etmeye çalışarak, gözlerimi yüzümden

gezdriyorum, bunda şüphe edecek bir şey yok. Connor herhangi bir standarda göre çok yakışıklı. Sağlıktan yanaklarından kan damlıyor. Saçları parlak, gözleri mavi ve gülümsediğinde muhteşem gamzeleri var.

Öte yandan, Jack Harper bitkin ve dağınık gözüküyor. Gözlerinin altında morluklar var ve saçları darmadağınık. *Ve* kotunda bir delik var.

Ama öyle de olsa. Sanki bir mıknatıs gibi. Burada oturuyorum, dikkatimi çay servis arabasına odaklamışım ve yine de nasılsa gözlerimi ondan alamıyorum.

Bu uçak yüzünden, diyorum kendime durmadan. Bu sadece ikimiz travmatik bir durumda bir arada olduğumuz için, nedeni bu. Başka sebebi yok.

“Daha fazla lateral düşünen insana ihtiyacımız var,” diyor Paul. “Panther Bar yapması gereken performansı göstermiyor. Connor, sende son araştırma istatistikleri vardı değil mi?”

Connor ayağa kalkıyor ve ben onun için kaygılanıyorum. Gömlek manşetleriyle amaçsızca uğraşmasından çok gergin olduğunu anlayabiliyorum.

“Evet, Paul.” Eline bir dosya alıyor ve boğazını temizliyor. “Son anketlerde, 10 ile 18 yaş arasındaki 1000 gence Panther Bar yönünde sorular yöneltildi. Ne yazık ki, sonuçlar yetersizdi.”

Uzaktan kumandasına basıyor. Arkasındaki ekranda bir grafik beliriyor ve hepimiz itaatkâr bir şekilde bakıyoruz.

“10-14 yaş arasındakilerin yüzde yetmiş dördü sertlik derecesini yüksek bulmuş ve daha çığnenebilir yapıda olması gerektiğini belirtmiştir,” diyor Connor ciddiyetle. “Ancak 15-18 yaş arasındakilerin yüzde 67’si ise sertlik derecesinin daha çıtır olabileceğini, yüzde 22’si de daha az çıtır olabileceğini belirtmiş-

tır...”

Artemis’in omzunun üzerinden yazdıklarına göz atıyor ve defterine “çiğnenebilir/çıtır?” yazdığını görüyorum.

Connor uzaktan kumandaya yeniden basıyor ve başka bir grafik beliriyor.

“Bu çalışmaya göre, 10-14 yaş arasındakilerin yüzde 46’sı lezzetinin fazla keskin olduğunu düşünüyor. Ancak 15-18 yaş arasındakilerin yüzde 33’ü tadın yeterince keskin olmadığı görüşünde, oysa...”

Tanrım. Bunun Connor olduğunu biliyorum. Ve onu seviyorum. Ama bunu biraz daha *ilginç* hale sokamaz mıydı?

Jack Harper’ın nasıl algıladığına bakmak için bir göz atıyorum ve bana kaşlarını kaldırıyor. Hemen kendimi sadık *değilmi* gibi hissederek kızarıyorum.

Connor’a güldüğümü sanacak. Oysa gülmüyordum. Gülmüyordum.

“...ve 10-18 yaş arasındaki bayanların yüzde 90’ı kalori değerinin azaltılmasını tercih ediyor,” diye sonuca bağlıyor. “Ama yine aym oranda kişi daha kalın çikolata kaplamasını tercih ediyor.” Çaresizce omuz silkiyor.

“Ne istediklerini bilmiyorlar ki,” diyor birileri.

“Grubumuz 10-18 yaş arasında geniş bir kesiti içeriyor,” diyor Connor, “İçerdiği gruplar içinde Kafkaslar, Afro-Karayipliler, Asyalılar, ve... ee...” kâğıdına bakıyor. “Jedi şövalyeleri var.”

“Gençler!” diyor Artemis gözlerini döndürerek.

“Bize hedef kitlemizi kısaca özetle, Connor,” diyor Paul çatık kaşlarla.

“Hedef kitlemiz...” Connor başka bir dosyaya uzanıyor. “10-18 yaş arası, tam zamanlı öğrenim gören kitle. Haftada dört kere Panther Cola içiyor, üç kere burger yiyor, haftada iki kere

sinemaya gidiyor, magazin ve mizah dergileri okuyor, ama kitap okumuyorlar; pek çoğu 'Havalı olmak zengin olmaktan daha önemlidir,' cümlesiyle ifade edilen hayat tarzında mutabık..." kafasını kaldırıp bakıyor. "Devam edeyim mi?"

"Sabah kahvaltılarında kızarmış ekmek yiyorlar mı?" diyor biri düşünceli düşünceli. "Veya corn-flakes?"

"Ben... emin değilim," diyor Connor, hızla sayfaları karıştırıyor. "Daha fazla araştırma yapabiliriz..."

"Sanırım resmi anladık," diyor Paul. "Bu konuda düşünceleri olan var mı?"

Bütün bu zaman boyunca, konuşmak için cesaretimi toplamaya çalışıyor ve şimdi derin bir nefes alıyorum.

"Biliyor musunuz, dedem gerçekten Panther Barı çok seviyor," diyorum. Herkes bana bakmak için sandalyelerinde geri dönüyor. Ve yüzümü ateş bastığını hissedebiliyorum.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" diyor Paul kaşlarını çatarak.

"Ben sadece düşündüm ki..." yutkunuyorum, "dedeme ne düşündüğünü sorabilirim..."

"Maalesef -özür dilerim ama- bundan daha iyi bir şey aklına gelirse..." diyor Connor cevap vermeye tenezzül ettiğini belirten bir gülümsemeyle "Deden bizim hedef demografiğimizde yer almıyor!"

Kızarıyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum ve çay poşetlerini yeniden düzenliyormuş gibi yapıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, biraz incinmiş hissediyorum. Connor neden böyle söylemek zorundaydı? Tam bir profesyonel olmak ve işte münasip biçimde davranmak istediğini biliyorum. Ama bu kaba olmak anlamına gelmiyor, değil mi? Oysa ben her zaman onu müdafaa etmeye hazırım.

"Benim görüşüme göre," diyor Artemis "Eğer Panther Bar

performans göstermiyorsa, onu kaldırmalıyız. Problemlı bir çocuk olduğu açık."

Hafif bir ümitsizlikle kafamı kaldırıp bakıyorum. Pantheon Barı kaldıramazlar! O zaman dedem Bowling Turnuvaları'na ne götürür?

"Elbette tam fiyat-bazlı, müşteri-yönelimli yeniden marka-laşma..." diye başlıyor birisi.

"Katılmıyorum." Artemis öne doğru eğiliyor. "Eğer konsept yenilenmesini fonksiyonel ve lojistik bir şekilde maksimize edeceksek, o zaman stratejik rekabete odaklanmamız gerekir..."

"Özür dilerim," diyor Jack Harper, elini kaldırarak. İlk kez konuşuyor ve herkes ona bakmak için dönüyor. Havada beklenti kıpırtısı var ve Artemis kendini beğenmişliktən kızarıyor. "Buyurun, Bay Harper?" diyor Artemis.

"Ne konuştuğunuz hakkında hiçbir fikrim yok," diyor. Tüm oda bu şokla yankılanıyor ve ben pek de anlamlı olmayan küçük bir kahkaha atıyorum.

"Hepinizin bildiği gibi bir süredir iş dünyası arenasından uzak kaldım." Gülümsüyor. "Acaba söylediklerinizi standart dile çevirebilir misiniz?"

"İmm," diyor Artemis, rahatsız olmuş gözükerek. "Şey, basitçe şöyle diyordum, stratejik bakış açısıyla, şirket vizyonumuz za rağmen..." diyor sesi gittikçe alçalarak.

"Yeniden dene," diyor Jack nazikçe. "Stratejik kelimesini kullanmadan."

"İn," diyor Artemis yeniden ve burnunu sıvazlıyor. "Şey, ben sadece diyordum ki... biz... neyi iyi yapıyorsak ona konsantre olmalıyız."

"Aha!" Jack Harper'ın gözleri parlıyor. "Şimdi anladım. Lütfen devam edin."

ona Bana bakıyor, gözlerini döndürüyor ve sırtıyor ve kendimi hafif bir kıkırdıyla karşılık vermekten alıkoyamıyorum.

Toplantıdan sonra, insanlar, konuşmaya devam ederek, odadan dışarı süzülüyor ve ben masanın çevresinde dolamp kahve fincanlarını topluyorum. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, Bay Harper," dediğini duyuyorum Connor'ın büyük bir hevesle. "Prezentasyonumun bir kopyasını isterseniz..."

"Biliyor musun, gerekeceğini hiç sanmıyorum," diyor Jack kuru ve eleştirel bir sesle. "Hemen hemen ana fikrini kaptım."

Tanırım. Connor şansını çok zorladığını *fark etmiyor* mu? Fincanları tepside pek güvenli olmayan bir şekilde dengeleyip, bisküvi ambalajlarını toplamaya başlıyorum.

"Şu anda tasarım stüdyosunda olmam gerekiyor," diyor Jack Harper. "Ama nerede olduğunu pek iyi hatırlayamıyorum..."

"Emma!" diyor Paul sert bir sesle. "Lütfen Jack'e tasarım stüdyosunun nerede olduğunu gösterir misin? Masayı toplama-ya sonra devam edersin."

Portakal kremalı ambalajlardan birini sıkıca tutarak, donakalıyorum.

Lütfen, bu kadar kafi.

"Elbette," demeyi başarıyorum sonunda. "Benim için... bir zevktir. Bu taraftan."

Beceniksizce, Jack Harper toplantı odasından çıkarken, ona eşlik ediyorum ve koridorda yürümeye başlıyorum. İnsanlar bize bakmamaya çalışırken yüzüm hafiften seğiriyor ve koridordaki herkesin bizi görür görmez robotlara dönüştüğünü fark ediyorum. Bitişik ofislerde insanlar birbirlerini heyecanla dürtüyor ve en azından bir kişinin telaşla fısıldadığını duyuyorum. "Geli-

yor!”

Jack Harper'ın gittiği her yerde böyle mi oluyor?

“Yani,” diyor bir süre sonra Jack Harper sohbet başlatmal ister bir havada. “Ken’le beraber yaşayacaksınız.”

“İsmi *Connor*,” diyorum. “Ve evet.”

“Dört gözle bekliyor musun?”

“Evet. Evet, bekliyorum.”

Asansöre vardık ve düğmeye basıyorum. Eleştirel gözlerin üzerimde hissedebiliyorum. Gözlerini *hissedebiliyorum*.

“Ne?” diyorum savunmaya geçerek, ona bakmak için dönüyorum.

“Yanlış bir şey mi söyledim?” Kaşlarını kaldırıyor. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde, içim sızlıyor. Bu konuda ne biliyor?

“Ne düşündüğünü biliyorum,” diyorum, meydan okurcasına çenemi kaldırarak. “Ama yanılıyorsun.”

“Yanılıyor muyum?”

“Evet! Sen... yanlış anladın.”

“Yanlış anladım?”

Gülmek istermiş gibi bakıyor ve kafamın içindeki küçük bir ses susmamı söylüyor. Ama susamam. Ona nasıl olduğunu açıklamam gerekiyor.

“Bak. Biliyorum ki, uçakta sana... kesin yorumlarda bulunmuş olabilirim,” diye başlıyorum, yumruğumu sıkarak. “Ama bilmen gereken bu konuşmanın baskı altında, olağandışı koşullar altında yapıldığı. Gerçekten kastetmediğim pek çok şey söyledim. Gerçekten de, pek çok şey!”

İşte! Bu ifade etti.

“Anlıyorum,” diyor Jack düşünceli düşünceli. “Yani... çikolata parçaları Häagen-dazs dondurmalarını *sevmiyorsun*.”

Rahatsızlık içerisinde ona bakıyorum.

“Ben...” Birkaç kez boğazımı temizliyorum. “Bazı şeyleri, açıktır ki, *kastettim...*”

Asansörün kapısı tıngırdıyor ve her ikimiz de refleksle kafalarımızı yukarı kaldırıyoruz.

“Jack!” diyor Cyril, kapının diğer tarafında duruyor. “Nerde olduğunu merak ettim.”

“Emma ile burada güzel güzel sohbet ediyorduk. Bana büyük bir nezaketle yolu göstermeyi teklif etti.”

“Aa!” Cyril’in gözleri beni göndermek ister gibi üzerime kayıyor. “Şey, seni stüdyoda bekliyorlar.”

“Yani, ıı... O zaman, ben gideyim bari,” diyorum beceriksizce.

“Sonra görüşürüz,” diyor Jack gülümseyerek. “Seninle konuşmak hoştu, Emma!”

-Dokuz-

Akşam ofisten çıkarken kendimi altüst olmuş hissediyorum. Çıg düşmüş gibi. Sıradan, sıkıcı ufak bir İsveç köyü olmaktan mutluydum. Ama şimdi Jack Harper geliyor ve beni sarıyor. Ve her tarafta dönüp duran kar tabakaları var.

Ve bir parçacık da parıltı. Parlak, gizli heyecan parıltıları.

Her göz göze geldiğimizde veya sesini duyduğumda, göğsüme küçük bir ok saplanıyor.

Ki bu saçma. Saçma.

Connor benim erkek arkadaşım. Connor benim geleceğim. Beni seviyor, ben de onu seviyorum ve onunla beraber yaşayacağım. Ve ahşap döşemelerimiz ve panjurlarımız ve granit tezgâhlarımız olacak. Yani böyle.

Yani böyle.

Eve vardığımda, Lissy'i oturma odasında dizlerinin üzerinde buluyorum. Jemima'ya gördüğüm en dar siyah süet elbiseye girmesi için yardım ediyor.

"Vay!" diyorum, çantamı yere koyarken. "Çok şaşırtıcı!"

"İşte!" diyor Lissy nefes nefese ve topukları üzerine çöküyor. "Fermuar kapatıldı. Nefes alabiliyor musun?"

Jemima tek bir kasını bile oynatmıyor. Lissy ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Jemima!" diyor Lissy panik halinde. "Nefes alabiliyor mu-

“İdare eder,” diyor Jemima sonunda. “Birazdan toparlanırım.” Çok yavaşça, kaskatı bir bedenle, sandalyedeki Louis Vuitton çantasının üzerine doğru sendeliyor.

“Eğer tuvalete gitmen gerekirse ne yapacaksın?” diyorum, ona bakarak.

“Ya da evine gidersen?” diyor Lissy kıkırdayarak.

“Sadece ikinci çıkmamız! Evine gitmeyeceğim!” diyor Jemima dehşetle. “Bu uygun bir yol değil...” Nefes almak için mücadele veriyor. “parmağınıza tek taş geçirmek için.”

“Ama eğer birbirinize olan arzunuz seni sürüklerse?”

“Ya seni takside ellere?”

“Öyle biri değil,” diyor Jemima, gözlerini devirerek. “Aslında kendisi hazine bakanlığı alt sekreterliğinin baş yardımcısı.”

Lissy ile göz göze geliyoruz ve kendimi kontrol edemiyorum ve püskürerek gülüyorum.

“Emma, gülme,” diyor Lissy ruhsuz ruhsuz. “Sekreter olmakta kötü bir şey yok ki. Her zaman ilerleyebilir, niteliklerini artırabilir...”

“Oo, ha ha ha, çok komik,” diyor Jemima kızgınlıkla. “Göreceksiniz, bir gün şövalye unvanı alacak. O zaman sanırım gülemeyeceksiniz.”

“Umarım bu olur,” diyor Lissy. “Daha bile fazlası olur.” Birden, hâlâ sandalyenin yanında duran ve çantasına ulaşmaya çabalayan Jemima’ya odaklanıyor. “Aman tanrım! Eğilip çantanı bile alamıyorsun, değil mi?”

“Alabilirim,” diyor Jemima, bedenini bükmek için son bir kez çaresizce çabalıyor. “Elbette alabilirim. İşte!” Akrilik tırnaklarından biriyle çantanın saplarından birini yakalıyor ve zaferle omzuna asıyor. “Gördün mü?”

“Eğer dans etmek isterse?” diyor Lissy muzipçe. “O zaman ne yapacaksın?”

Jemima'nın yüzünde açıkça görülebilen tam bir panik ifadesi beliriyor ve sonra kayboluyor.

“İstemeyecek,” diyor küçümseyerek. “İngiliz erkekleri asla dans etmek istemez.”

“Doğru.” Lissy sırtıyor. “İyi eğlenceler.”

Jemima kapının önünde gözden kaybolurken, kanepeye olanca ağırlığıyla çöküyorum ve bir dergiye uzanıyorum. Lissy'e bir göz atıyorum, ama o yüzünde düşünceli bir ifadeyle önüne bakıyor.

“Dilek şart,” diyor aniden. “Elbette! Nasıl bu kadar aptal olabildim?”

Kanepenin etrafında eşeleniyor, bir sürü eski gazete bulmacası çıkarıyor ve bunları taramaya başlıyor.

Doğruyu söylemek gerekirse. Sanki birinci sınıf bir avukat olmak yeterince beyin gücü gerektirniyormuş gibi, Lissy tüm zamanını bulmaca çözerek ve mektupla satranç oynayarak ve aşırı-zeki insanlar derneğinden edindiği özel bulmacalarla geçirir. (Tabii o kulübün adı böyle değil. Şöyle bir şey: “Zekâ Takımı-düşünmeyi seven insanlar için.” Soma, en altta, katılmak için IQ'nuzun en az 600 olması gerektiği öylesine bir belirtilir.)

Ve eğer bir soruyu çözemezse, benim yaptığım gibi, “aptal bulmaca,” deyip onu atmaz. Saklar. Üç ay sonra, televizyonda *East Enders* falan seyrederken, aniden cevabı bulur. Ve kendinden geçer! Bir bulmacadaki son kelimeyi bulduğu için falan hem de.

“O nedir?” diyorum, Lissy cevabı yazarken. “1993'ten kalma bir bulmaca mı?”

“Ha ha,” diyor ilgisizce. “Peki bu akşam ne yapıyorsun?”

“Sakin bir gece geçirmeyi düşünüyordum,” diyorum, dergiyi karıştırırken. “Aslında, giysilerimi elden geçirebilirim,” diye ekliyorum, gözlerim “Temel Gardırop Bakımı” adlı bir yazıya takıldığında.

“Ne yapabilirsin?”

“Düşünüyorum da, eksik düğme veya kopça var mı diye hepsini bir gözden geçirebilirim,” diyorum, yazıyı okuyarak. “Ve tüm ceketlerimi elbise fırçasıyla fırçalayabilirim.”

“Elbise fırçan var mı?”

“Öyleyse bir saç fırçasıyla.”

“Tabii.” Omuz silkiyor. “Oh şey. Sadece merak etmişim de, yani belki dışarı çıkmak istersin diye?”

“Oo!” Dergim kayarak yere düşüyor. “Nereye?”

“Tahmin et neyim var?” Umutlandırıncasına kaşlarını kaldırıyor, sonra çantasını karıştırıyor. Çok yavaşça ucunda yepyeni Yale anahtarı takılı büyük, paslı bir anahtarlık çıkartıyor.

“Bu ne?” diye başlıyorum anlamayarak -sonra aniden fark ediyorum, “Yo!”

“Evet! Kabul edildim!”

“Oo Tanrım! Lissy!”

“Biliyorum!” Lissy ışıldayan gözlerle bana bakıyor. “Masal gibi değil mi?”

Lissy’nin elinde tuttuğu anahtar dünyadaki en havalı anahtar. Clerkenwell’de başlı başına bir olay olan ve girmek mümkün olmayan, özel bir kulübün kapısını açıyor.

Ve Lissy girdi!

“Lissy, en havalı sensin!”

“Yo, değilim diyor, memnun görünerek. “Odadan Jasper yardım etti. Komitedeki herkesi tanıyor.”

“Kim olduğu umrumda değil. Çok etkilendim!”

Anahtarını ondan alıyorum ve hayranlıkla bakıyorum. Ama üzerinde hiçbir şey yazmıyor. Babamın bahçedeki barakasının anahtarına benziyor bir parça diye düşünürken buluyorum kendimi. Ama elbette çok, çok daha havalı, diye ekliyorum aceleyle.

"Sence orada kimler olacak?" Kafamı kaldırıp bakıyorum. "Biliyorsun, anlaşılan Madonna da üyelerden biri. Ve Jude ve Sadie! Ve şu East Enders'taki muhteşem yeni aktör. Yani herkesin gerçekte homo olduğunu söylemesi dışında..."

"Emma," diye bölüyor Lissy. "Ünlülerin orada olacağı kesin değil."

"Biliyorum," diyorum, biraz alınarak.

Gerçekten. Lissy benim kim olduğumu sanıyor? Ben havalı ve görmüş geçirmiş bir Londralı'yım. Aptal ünlüler beni heyecanlandırmaz. Sadece bunu da belirtmek istemiştım, o kadar.

"Aslında," bir süre duraksadıktan sonra ekliyorum "Eğer orası ünlülerle tıka basa dolu olsaydı, muhtemelen atmosfer bozulurdu. Yani, bir masaya oturup her şey normalmiş gibi sohbet etmeye çalışmaktan daha kötü bir şey olabilir mi? Yani çevrede bütün o yıldızlar... süper modeller ve... ve pop yıldızları..."

Bunu düşünürken ikimiz de susuyoruz.

"Yani..." diyor Lissy umursamazca. "Gidip hazırlanabiliriz."

"Neden olmasın?" diyorum, benzer bir umursamazlıkla.

Uzun sürmez. Yani, sadece ayağıma bir kot geçireceğim. Ve belki de çabucak saçlarımı yıkarım, zaten yıkayacaktım.

Belki çabucak bir yüz maskesi yaparım.

Bir saat sonra Lissy odamın kapısında beliriyor, bir kot bir de dar siyah jorjet bluzla ayaklarının su toplamasına neden olan

yüksek topuklu Bertie'lerini giymiş.

"Ne diyorsun?" Umursamaz bir ses tonuyla. "Yani, pek uğraşmadım da..."

"Ben de..." diyorum, ojelerimin ikinci katını üflerken. "Bu sadece dışarıda rahat bir akşam. Makyajla uğraşmak bile istemiyorum." Kafamı kaldırıyorum ve Lissy'c bakıyorum. "Bunlar takma kirpikler mi?"

"Yo! Yani... evet. Ama fark etmemen gerekirdi. Bunlara doğal görünümlü diyorlar." Aynaya gidiyor ve kaygıyla kendine bakıyor. "Gerçekten de belli mi oluyor?"

"Yo!" diyorum güven vererek ve allığıma uzanıyorum. Tekrar Lissy'ye baktığımda, Lissy omuzlarına bakıyor.

"Bu nedir?"

"Ne?" diyorum masumiyetle ve kürek kemiğimdeki küçük parıltılı kalbe dokunuyorum. "Oo. *Bu*. Evet, bu sadece bir sticker. Komik olacağını düşündüm." Boyundan bağlı bluzuma uzanıyorum, giyip bağlıyorum ve ayaklarımı puanlı süet botlarıma sokuyorum. Bunları bir sene önce Sue Ryder'dan aldım ve biraz çizilmişler ama karanlıkta neredeyse fark edilmiyor.

"Sence abarttık mı?" diyorum. Yanına gidiyorum ve aynanın önünde beraberce dikiliyoruz. "Ya herkes sadece kot giymişse?"

"Biz de kot giydik!"

"Ama ya kocaman kalın kazakları varsa ve aptal durumuna düşersek?"

Lissy her zaman başkalarının ne giyeceği konusunda tam bir paranoyak olmuştur. Baronun Noel partisine ilk katılışında, "Kıyafet zorunludur"un uzun gece elbisesi mi yoksa sadece parıltılı bluzlar mı olduğunu anlayamadığı için, gerekirse çabucak değişebilsin diye, oraya gidip içinde altı çeşit giysi olan çantay-

la dikilmek zorunda kaldım. (Elbette üstündeki elbise gayet iyiydi. Zaten söylemiştim.)

“Büyük kalın kazaklar falan giymeyecekler,” diyorum.
“Hadi, gidelim.”

“Gidemeyiz!” Lissy saatine bakıyor. “Daha çok erken.”

“Evet gidebiliriz. Yolumuzun üstündeki başka bir ünlüler partisinde hızlı bir içki içebilirsiniz.”

“Oo evet.” Lissy canlanıyor. “Havalı olur. Hadi gidelim!”

Islington’dan Clerkenwell’e gitmek on beş dakikamızı alıyor. Lissy beni Smithfield Market’in yakınlarındaki, depo ve boş ofislerle dolu, ıssız bir sokağa götürüyor. Sonra köşeyi dönüyoruz ve sonra bir köşeden daha dönüyoruz ve sonunda binaların arasında dar bir geçide varıyoruz.

“Tamam,” diyor Lissy, sokak lambasının altında, küçük bir kâğıt parçasını incelerken. “Buralarda bir yerlerde gizli.”

“Bir tabela falan yok mu?”

“Yok. Tüm mesele, üyeler dışında kimsenin nerede olduğunu bilmemesi. Doğru kapıyı çalıp, Alexander’ı sormak gerekiyor.”

“Alexander kim?”

“Bilmiyorum” Lissy omuzlarını silkiyor. “Gizli şifreler.”

Gizli şifre! Bu iş gittikçe daha havalı oluyor. Lissy duvardaki dahili telefon sistemine bakarken, ben amaçsızca etrafa bakınıyorum. Bu sokak tam anlamıyla tuhaf. Aslında, oldukça dükküntü. Sadece dizi dizi birbirinin aynı kapılar ve karanlık pencereler, nerdeyse hiçbir yaşam işareti yok. Ama bir düşünün. Bu korkunç cephenin gerisinde ünlü Londra sosyetesini eğleniyor!

“Selam, Alexander orada mı?” diyor Lissy gerginlikle. Bir saniye sessizlik oluyor, sonra sanki sihirli değnek dokunmuşçasına, kapı açılıyor.

Aman Tanrım. Bu Aladdin'in sihirli lambası falan mı? Müzikle inleyen aydınlatılmış koridorda ilerlerken, birbirimize kaygıyla bakıyoruz. Karşımıza düz, paslanmaz çelik bir kapı çıkıyor ve Lissy anahtarına uzamıyor. Kapı açılırken, hızla bluzumu çektiştiriyorum ve hafifçe saçlarımı düzeltiyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyor Lissy. "Bakınma. Gözlerini dikme. Sadece havalı ol."

"Peki," diye mırıldanarak cevap veriyorum ve kulübe giren Lissy'i takip ediyorum. Masadaki kıza üye kartını gösterirken, dikkatle onun sırtına bakıyorum ve büyük, loş salona girerken, gözlerimi bej halıya dikiyorum. Ünlülere aval aval bakmayacağım. Bakmayacağım...

"Önüme bak!"

Of. Yere bakmakla öyle meşguldüm ki, Lissy'e doğru sendeliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Nereye oturacağız?"

Boş yer var mı diye etrafa bakınmak istemiyorum, çünkü Madonna'yı görebilirim ve o da benim kendisine baktığımı zannedebilir. "İşte" diyor Lissy, kafasını tuhaf bir şekilde sallayarak tahta bir masayı işaret ediyor.

Sonunda oturmayı başarıyoruz, çantalarımızı yerleştiriyoruz ve kokteyl listesini elimize alıyoruz, bütün bu zaman zarfında sadece birbirimize bakıyoruz.

"Birilerini gördün mü?" diye fısıldayarak soruyorum.

"Hayır. Ya sen?"

"Hayır." Kokteyl münüsünü açıyorum ve yukarıdan aşağıya doğru göz gezdiriyorum. Tanrım bu çok zor. Gözlerim yanmaya başlıyor. Çevreye bakmak istiyorum. Buranın nasıl olduğunu görmek istiyorum.

"Lissy," diye tıslıyorum. "Ben çevreye şöyle bir bakaca-

ğım.”

“Gerçekten mi?” Lissy bana endişeyle bakıyor, sanki ben tel üstünde yürüyeceğini ilan eden Steve McQueen’miş gibi.

“Şey... Tamam. Ama dikkatli ol. Sakıncınlı davran.”

“Peki. Dikkatli olacağım.”

Tamam. İşte başlıyoruz. Aval aval bakmadan, hızla şöyle bir etraftı tarayacağım. Sandalyeme yaslanıyorum, derin bir nefes alıyorum ve sonra mümkün olduğunca hızlı, yapabildiğimi kadar çok detay toplayarak, gözlerimin çevrede şöyle bir dolaşmasına izin veriyorum. Loş ışıklar... Pek çok mor kanepe ve sandalye... T-shirtli birkaç adam... Kot ve kazak giymiş üç kız, Tanrım, Lissy çılgına dönecek.... Birbirine bir şeyler fısıldayan bir çift... Private Eye’ı okuyan sakallı bir adam...Ve hepsi bu.

Bu kadar olamaz.

Bu doğru olamaz. Robbie Williams nerede? Jude ve Sadie nerede? Bütün süper-modeller nerede?

“Kimleri gördün?” diye fısıldıyor Lissy, hâlâ kokteyl mönüsüne bakarken.

“Emin değilim,” diye fısıldıyorum şüpheyle. “Belki sakallı adam ünlü bir aktördür?”

Lissy oturduğu yerde ilgisizce dönüyor ve adama şöyle bir bakıyor.

“Sanmıyorum,” diyor sonunda, geri dönerek.

“Peki, gri T-shirtli adama ne dersin?” diyorum umutla işareti ederken. “Bir müzik grubunda falan mı?”

“İmm... hayır. Hiç sanmıyorum.”

Birbirimize bakarken sessizlik oluyor.

“Burada ünlü biri var mı?” diyorum sonunda.

“Ünlülerin olması garanti değil!” diyor Lissy savunma havasında.

“Biliyorum! Ama düşün...”

“Selam!” Bir ses sözümü kesiyor ve ikimiz de dönüp bakıyoruz ve kotlu kızların masamıza doğru yaklaştığını görüyoruz. İçlerinden biri bana sinirli sinirli gülümsüyor. “Umarım rahatsız etmiyoruz, ama ben ve arkadaşlarım *Hollyoaks*’daki yeni kişi olup olmadığınızı merak ettik?”

Tanrı aşkına.

Her neyse. Önemsemiyorum. Buraya koko içen ve gösteriş yapan üçüncü sınıf ünlüleri görmeye gelmedik. Beraberce birer içki içmek için buradayız.

Çilekli daiquiris ve lüks karışık çerez ısmarlıyoruz. (Küçük kâse 4.50 pound. İçkilerin ne kadar tuttuğunu hiç *sormayın*.) Ve itiraf etmeliyim ki, etkilememiz gereken ünlü birileri olmadığını daha da rahatlamış durumdayım.

“İşin nasıl gidiyor?” diye soruyorum, içkimi yudumlarken.

“Oo, iyi,” diyor Lissy, belirsizce omuzlarım silkeleyerek. “Bugün Jersey Fraudster’i gördüm.”

Jersey Fraudster Lissy’nin dolandırıcılıkla suçlanan ve yüksek mahkemeye başvurusu yapılan ve -Lissy çok zeki olduğu için- serbest kalan müşterisi. Bir bakıyorsunuz kelepçeli, bir bakıyorsunuz el yapımı takım elbise giymiş ve Lissy’i Ritz’de yemeğe götürüyor.

“Bana elmas bir broş almaya kalktı,” diyor Lissy, gözlerini döndürerek. “Asprey kataloğu vardı ve ‘Bu çok hoş,’ deyip durdu. Ve ben ‘Humphrey, kodestestin! Konsantre ol!’ havasındaydım.” Başını sallıyor, içeceğiinden bir yudum alıyor ve kafasını kaldırıp bakıyor. “Peki... senin adamdan ne haber?”

Hemen Jack’i kastettiğini anladım, ama aklımın orda olduğunu itiraf etmek istemiyorum, bu yüzden anlamsız anlamsız

yüzüne bakıyorum ve şöyle diyorum. "Kim, Connor mı?"

"Elbette hayır, aptal şey! Uçaktaki yabancı. Senin hakkındaki her şeyi bilen adam."

"Oo, şu adam." Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum ve kabartmalı kâğıt bardak altlığına bakıyorum

"Evet, o! Ondan uzak durmayı başarabildin mi?"

"Hayır." İtiraf ediyorum. "Kahrolası başımdan gitmiyor."

Garson masaya iki taze çilekli daiquiris koyarken, susuyorum. Garson gittiğinde, Lissy bana dikkatli bir bakış atıyor.

"Emma, sen bu adamdan hoşlanıyor musun?"

"Yo, tabii ki ondan *hoşlanmıyorum*," diyorum kızgınlıkla. "O sadece... benim huzurumu kaçırıyor, hepsi bu. Bu tamamen doğal bir tepki. Sen olsan... sen de aynı tepkiyi verirdin. Her neyse, her şey yoluna girecek. Sadece cuma gününe kadar bununla uğraşmam gerekiyor. Sonra gitmiş olacak."

"Sen de Connor'la beraber bir eve taşınacaksın." Lissy daiquirisinden bir yudum alıyor ve bana doğru eğiliyor. "Biliyorsun, sana evlenme teklif edeceğini düşünüyorum!"

Midemde, içtiklerimden olduğunu sandığım, hafif bir sızı hissediyorum.

"O kadar şanslısın ki," diyor Lissy özlemle. "Biliyorsun ya, geçen gün o rafları ben daha istemeden odama taktı! Kaç erkek bunu yapar?"

"Biliyorum. O... harika." Bir duraksama oluyor ve ben bardak altlığını küçük parçalara bölmeye başlıyorum. "Sanırım tek ufak sorun artık o kadar romantik olmaması olacak."

"Sonsuza kadar romantik olmasını bekleyemezsin," diyor Lissy. "Her şey değişir. Biraz akıllı uslu olması doğaldır."

"Oh, bunu biliyorum!" diyorum. "Yetişkin ve duyarlı insanların ve hoş, akıllı uslu ilişkilerimiz var. Bildiğin gibi, hayatta

beklediğim bu. Ancak..." Mahcup mahcup boğazımı temizliyorum. "Artık o kadar sık seks yapmıyoruz..."

"Bu uzun süreli ilişkilerde yaygın bir sorundur," diyor Lissy bilgiç bilgiç. "Biraz ateşlendirmelisin."

"Ne ile?"

"Kelepçe denedin mi?"

"Hayır! Ya sen?" dikkatle Lissy'ye bakıyorum.

"Uzun zaman önce..." Önemsemezce omuz silkiyor. "O kadar da... Imm... Neden farklı bir yerde yapmayı denemiyorsun? İş yerinde yapmayı dene!"

İş yerinde! Evet, bu çok iyi bir fikir. Lissy çok akıllı.

"Tamam!" diyorum. "Bunu deneyeceğim."

Çantama uzanıyorum, kalem çıkartıyorum ve elime, "nb: sevgilim" in yanına "koku@iş" yazıyorum.

Aniden taze bir hevesle doluyorum. Bu harika bir plan. Yalnız işte Connor'la koklaşacağım ve bu şimdiye kadar yaptıklarımızın en iyisi olacak ve kıvılcım yeniden parlayacak ve yeniden çılgınlar gibi âşık olacağız. Çok kolay. Ve bu da Jack Harper'a gününü gösterecek.

Yo. Bunun Jack Harper'la bir ilgisi yok. Bunun neden aklıma geldiğini bilmiyorum.

Kafamdaki tasarı için sadece ufak bir engel var. İşyerinizde erkek arkadaşınızla koklaşmak düşündüğünüz kadar kolay değildir. Daha önce işyerimizde her şeyin ne kadar açıkta olduğunu fark etmemiştim. Ve kaç tane cam bölme olduğunu. Ve her zaman etrafta dolanan kaç insan olduğunu.

Ertesi sabah saat on bir buçuğa kadar hâlâ bir oyun planı kuramamıştım. Kafamda, bir saksının arkasında falan olacağım, kurmuştum. Ama şimdi onlara baktığımda... çok küçükler! Ve

hepsinin yaprakları eğreltiotu gibi. Connor ve benim herhangi birinin arkasına gizlenmemizin hiçbir yolu yok, hele ki herhangi bir... hareket.

Tuvalette de yapamayız. Kızlarınkinde her zaman dedikodu yapan ya da makyajını tazeleyen birileri var ve erkeklerinki.. Bööö. Mümkün değil.

Connor'ın ofisinde yapamayız çünkü tüm duvarları camdan ve perde falan da yok. Hem insanlar dosya dolabından bir şeyler almak için sürekli girip çıkıyor.

Of, bu çok saçma. İlişkileri olan insanlar ofiste seks yapıyor olmalı. Benim bilmediğim gizli bir koklaşma odası olabilir mi?

Connor'a mail atıp önerilerini soramam, çünkü ona sürpriz yapmam çok önemli. Çünkü şok unsuru büyük bir ateşleme yaratacak, gerçekten kavurucu bir ateş ve romantizm yaratacak. Ayrıca haberi olursa, benimle şirket hakkında konuşup, bu iş için ücretsiz bir saat ayırmamızı falan söylemesi gibi ufak bir risk de var.

Nick kâr miktarları hakkında bir şeyler söyleyerek Paul'un ofisinden çıktığında, tam da yangın çıkışına süzülüp süzüleceğimizi merak ediyordum.

Kafamı yukarı kaldırıyorum ve kaygıdan dolayı hafif bir sancı hissediyorum. Dünkü büyük toplantıdan beri ona söylemek için cesaretimi toplamaya çalıştığım bir şey var.

"Hey, Nick" diyorum masama doğru gelirken. "Panther Bar senin ürünün değil mi?"

"Eğer ona ürün diyebilirsen," diyor, gözlerini devirerek.

"Kaldırılacak mı?"

"Büyük ihtimalle."

"Şey, dinle," diyorum çabucak. "Bir dergiye kupon reklam koymak için ufak bir pazarlama bütçesi isteyebilir miyim?"

Nick ellerini kalçalarına koyuyor ve bana bakıyor.

"Ne yapacaksın?"

"Reklam vereceğim. Söz veriyorum, çok pahalı olmayacak. Kimse fark etmeyecek bile."

"Nereye?"

"Monthly Bowling," diyorum, hafifçe kızarak. "Dedem okur."

"Bowling ne?"

"Lütfen! Bak, hiçbir şey yapman gerekmiyor. Her şeyi ben ayarlayacağım. Verdiğiniz onca reklamın içinde okyanusta bir damla gibi olacak." Yalvaran gözlerle ona bakıyorum. "Lütfen.. lütfen..."

"Of, tamam!" diyor sabırsızlıkla. "Zaten bu iş sizlere ömür."

"Teşekkür ederim," sevimli ve içten bakışlarla ona bakıyorum, sonra Nick yürüyüp giderken, telefona uzanıyorum ve dedemin numarasını çeviriyorum.

"Selam dede!" derken telesekreteri bipliyo. "Monthly Bowling'e Panther Bar için indirim kuponları koyuyorum. Tüm arkadaşlarına söyle! Çok ucuza stok yapabilirsiniz. Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Emma?" Aniden dedemin sesi kulaklarımda patlıyor. "Buradayım! Sadece gizleniyordum."

"Gizleniyordun?" diye yinelıyorum, çok şaşırılmış görünmeye çabalayarak. Dedem gizleniyor?

"Bu yeni hobim. Bunu duymamış mıydın? Arkadaşların mesaj bırakırken dinliyorsun ve mesajlarına gülüyorsun. Çok eğlenceli. Şimdi Emma'cığım, seni arayacağım. Dün gazetede Londra merkezindeki yankesicilik hakkında uyanıcı bir yazı gördüm."

Bu tekrarlanmasın.

“Dede...”

“Bana Londra toplu taşıma araçlarını kullanmayacağına söz ver, Emma.”

“Ben ııı... söz veriyorum,” diyorum, tek ayağımı kaldırarak “Dede, kapatmalıyım, gerçekten. Ama en yakın zamanda yeniden arayacağım. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, sevgili kızım.”

Telefonu kapattığımda bir parçacık tatmin hissi yaşıyorum. Bir şey yapıldı.

“Sanırım gidip arşivde aramak zorundayım,” diyor Caroli ne ofisin diğer tarafından ve kafamda şimşek çakıyor.

Arşiv odası. Tabii. Tabii ya! Kimse mutlaka gitmesi gerekmedikçe arşiv odasına gitmez. Bodrum katının oralarda ve hiç penceresi yok ve karanlık, eski kitaplar ve dergilerle dolu ve istediğinizi bulmak için dizlerinizin üstünde sürünür hale geliyor sunuz.

Mükemmel.

“Ben giderim,” diyorum, kayıtsız görünmeye çalışarak “Eğer istersen. Ne bulman gerekiyor?”

“Yapar mısın?” diyor Caroline minnettarlıkla. “Teşekkür ederim, Emma. *Defunct* dergilerinden birindeki eski bir reklam. Bu da referans...” bana bir parça kâğıt uzatıyor ve heyecanlı bir ürperti hissederek kâğıdı alıyorum. O yürüyüp giderken, ben gayet ağırbaşlı bir şekilde telefonumu kaldırıyorum ve Connor’ın numarasını çeviriyorum.

“Hey Connor...” diyorum kısık bir sesle. “Arşiv odasında buluşalım. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

“Ne?”

“Sadece... oraya gel,” diyorum, kendimi Sharon Stone gibi

hissederek.

Hah! Ofis koklaşması bekle geliyorum!

İncibildiğim kadar hızlı koridordan iniyorum, ama İdari İşleri geçerken, voleybol takımında oynamak isteyip istemediğimi öğrenmek isteyen Wendy Smith yamma gelip konuşuyor. Böylece bodruma birkaç dakika içinde inemiyorum ve kapıyı açtığımda, Connor'ı saatine bakarak dikilirken buluyorum.

Bu oldukça sinir bozucu. Ben onu beklemeyi planlamıştım. Üst üste dizdiğim bir kitap yığını üzerinde, bacak bacak üstüne atıp, eteğim baştan çıkarıcı şekilde sıyrılmış halde oturacaktım.

Tamam.

"Selam," diyorum aynı kısık sesle.

"Selam," diyor Connor, kaşlarını çatarak. "Emma, nedir bu? Bu sabah gerçekten çok meşgulüm."

"Sadece seni görmek istedim. Hem de çok." Bir hareketle kapıyı itiyorum ve parmağımı, tıraş losyonu reklamlarındaki gibi, göğsünden aşağı kaydırıyorum. "Artık plansız sevişmiyoruz."

"Ne?" Connor bana bakıyor.

"Hadi." Seksi bir ifadeyle gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum. "Hadi yapalım. Hemen burada, hemen şimdi."

"Çıldırдың mı?" diyor Connor, parmaklarını iterek ve telaşla düğmelerini ilikleyerek. "Emma, ofisteyiz!"

"Ne olmuş? Genciz, birbirimize âşığız..." Elimi daha da aşağılara kaydırıyorum ve Connor'ın gözleri kocaman oluyor.

"Dur!" diye bağırıyor kısık sesle. "Hemen dur! Emma, içki falan mı içtin?"

"Sadece seks yapmak istiyorum! Bu çok şey istemek mi oluyor?"

"Bunu normal insanlar gibi yatakta yapmayı istemek çok

şey istemek mi?"

"Ama yatakta *yapmıyoruz* ki! Demek istediğim, çok ender!"

İçe işleyen bir sessizlik oluyor.

"Emma" diyor Connor sonunda. "Şimdi ne yeri ne zamanı?"

"Hayır! Olabilir! Bu yeniden ateşimizi yakacak! Lissy dedi ki..."

"Seks hayatımızı Lissy ile mi konuşuyorsun?" Connor şaşkınlık içinde bakıyor.

"Elbette ki *bizden* bahsetmedim," diyorum telaşla geri çekilerek. "Sadece konuşuyorduk... Yani çiftler hakkında ve dedi ki iş yerinde yapmak. Seksi olabilir! Hadi, Connor!" Yavaşça ona doğru yaklaşıyorum ve elini sutyenimin içine doğru çekiyorum. "Bunu heyecan verici bulmuyor musun? Sadece şu an birinin koridordan aşağı doğru yürüdüğünü düşünmenin..." Bir ses duyunca duruyorum.

Sanırım şu an biri koridordan buraya doğru geliyor.

Kahretsin.

"Ayak sesleri duyuyorum!" diye haykırıyor Connor alçak sesle ve sertçe benden uzaklaşıyor ama eli olduğu yerde, sutyenimin içinde kalıyor. Dehşet içinde eline bakıyor. "Takıldım! Aptal saatim. Kazağına takıldı!" Hızla çekiyor. "Kahretsin! Kolumu oynatamıyorum!"

"Çek!"

"Çekiyorum!" Çılgınca etrafa bakıyor. "Bir makas yok mu?"

"Kazağımyı kesmeyeceksin," diyorum dehşet içinde.

"Başka önerin var mı?" Yeniden hızla çekiyor ve boğuk bir çığlık atıyorum. "Of dur! Kazağımyı mahvedeceksin!"

"Ah, kazağımyı mahvedeceğim ve temel kaygımız bu ha!"

“Her zaman şu aptal saatinden nefret ettim! Eğer sana verdiğim saati takmış olsaydın...”

Susuyorum. Kesinlikle yaklaşan ayak sesleri var. Nerdeyse kapının önünde.

“Kahretsin!” Connor telaşla etrafa bakıyor.” Kahretsin... kahretsin...”

“Sakinleş! Sadece köşeye büzüleceğiz,” diye fısıldıyorum. “Belki de içeri bile girmezler.”

“Bu harika bir fikirdi, Emma,” diye söyleniyor kızgınlıkla, biz beceriksizce odanın diğler tarafına doğru beraberce ilerlemeye çalışırken. “Gerçekten, harika.”

“Beni suçlama!” diye karşılık veriyorum. “Sadece ilişkimize tutkuyu tekrar kazandırmak...” Kapı açılınca donakalıyorum. Yo. Tanrım! Yo!

şoktan başım dönüyor, bayılmak üzereyim.

Kapıda, bir öbek eski dergiyle Jack Harper duruyor.

Yavaşça gözleri bizim üzerimize kayıyor, Connor’ın sinirli ifadesini, sutyenimin içindeki elini, benim heyecan ve ısırap içindeki yüzümü yakalıyor

“Bay Harper.” Connor kekelemeye başlıyor. “Ben gerçekten çok, çok üzgünüm. Biz... yapmıyoruz... yapmıyorduk.” Boğazını temizliyor. “Ne kadar küçük düştüğümü... yani düştüğümü söyleyebilir miyim?”

“Eminim öyledir,” diyor Jack. Yüzü ifadesiz; sesi kupkuru. “Belki masalarınıza dönmeden elbiselerinizi düzeltseniz iyi olur?”

Kapıyı arkasından kapatıyor ve taştan heykeller gibi, kıpırtısız duruyoruz.

“Bak, kahrolası elini bluzumdan çekler misin?” diyorum sonunda. Aniden Connor’a inanılmaz derecede gıcık oluyorum.

Seks isteğim söndü. Kendime son derece kızgıyım. Ve Connor'a. Ve herkese.

-On-

Jack Harper bugün gidiyor.

Tanrım sana şükürler olsun. Çünkü artık *ona* daha fazla... dayanamayacaktım. Eğer başımı kaldırmaz ve saat beşe kadar ondan sakınabilir, sonra kapıdan koşa koşa çıkıp gidersem, sanırım her şey yoluna girecek. Hayat yine normal olacak ve ben de görülmez manyetik bir kuvvet radarlarımı uyanyormuş gibi hissetmeyeceğim.

Neden böyle gergin ve huysuz olduğumu bilmiyorum. Çünkü dün her ne kadar utançtan ölmek üzere olsam da, işler şimdi oldukça iyi. İlk olarak, başta korktuğum gibi, Connor ve ben iş yerinde seks yaptığımız için işten atılacak gibi görünmüyoruz. İkinci olarak planım işe yaradı. Masalarımıza döner dönmez, Connor bana özür dolu mailler göndermeye başladı. Sonra dün gece seks yaptık. Hem de iki kere. Kokulu mumlar eşliğinde.

Sanırım Connor bir yerlerde kızların seks esnasında kokulu mumlardan hoşlandığını okumuş olmalı. Belki *Cosmo*'da. Çünkü bu mumları her çıkarttığında, bana, "Sence düşünceli değil miyim?" bakışından fırlatıyor ve ben de, "Oo! Kokulu mumlar! Ne hoş!" demek zorunda kalıyorum.

Yani, beni yanlış anlamayın. Kokulu mumlardan *rahatsız* olmuyorum. Sadece gerçekten özel bir etkileri olmuyor, değil mi? Sadece öylece duruyor ve yanıyorlar. Ve o çok önemli anlarda kendimi, "Umarım bu kokulu mumlar devrilmezler," diye

düşünürken buluyorum, ki bu biraz dikkatimi dağıtıyor.

Her neyse. Yani seks yaptık.

Ve bu akşam beraberce gidip bir daire bakacağız. Yerleri ahşap değil ve panjurları yok, ama banyosunda jakuzi var, bu da oldukça havalı. Böylece hayatım hoş bir şekilde yoluna giriyor. Neden canım bu kadar sıkın anlamıyorum. Bilmiyorum ki ne...

Connor'la beraber yaşamak istemiyorum, diyor, daha ben susturamadan, beynimin içinde incecik bir ses.

Yo. Bu doğru olamaz. Bunun doğru olması mümkün değil. Bunu herkes biliyor.

Ama ben istemiyorum...

Kapa çeneni. Biz Mükemmel Çiftiz. Kokulu mumlarla seks yapıyoruz. Ve nehir kenarında yürüyüşlere çıkıyoruz. Ve pazar günleri elimizde kahve fincanlarımız, pijamalarımızla gazete okuyoruz.

Ama...

Kes sesini!

Ne kadar zor da olsa, bunu kabul etmeliyim. Connor hayatımdaki tek iyi şey. Eğer Connor olmasaydı, neye sahip olmuştum olacaktım?

Masamdaki telefon çalınca düşüncelerim bölünüyor ve telefonu kaldırıyorum.

"Selam, Emma?" diyor bildik kuru bir ses. "Ben Jack Harper."

Korkudan yüreğim ağzıma geliyor ve neredeyse kahveni döküyorum. Dünkü sutyen içindeki el olayından beri onu görmedim. Ve gerçekten de görmek istemiyordum.

Telefona hiç cevap vermemeliydim.

Aslında, bugün işe hiç gelmemeliydim.

"Oo," diyorum. "İl... selam!"

“Bir dakika için odama gelebilir misin?”

“Ne... ben mi?” diyorum gerginlikle.

“Evet, sen.”

Boğazımı temizliyorum.

“Bir şey getirmem gerekiyor mu?”

“Yo, sadece sen gel yeter.”

Kapatıyor ve sırtımda bir ürpertiyle, birkaç saniye telefonuma bakakalıyorum. Bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum. Beni işten atacak. Bağışlanamaz... İhmalkârlık... Bağışlanamaz...

Yani, işyerinde erkek arkadaşınızın eli göğsünüzde yakalanmanız oldukça bağışlanmaz bir şey.

Tamam. Yapabileceğim hiçbir şey yok.

Derin bir nefes alıyorum, ayağa kalkıyorum ve on birinci kata doğru yola koyuluyorum. Kapısının önünde bir masa var, ama masada sekreter yok, o yüzden doğrudan gidip kapıyı çalıyorum.

“İçeri gel.”

Sakınarak kapıyı itiyorum. Oda büyük, çok aydınlık ve lambriplerle kaplanmış, Jack de yuvarlak bir masada oturuyor. Masanın çevresinde altı kişi daha var. Bu altı insanı daha önce hiç görmediğimi fark ediyorum. Hepsi ellerinde birer parça kâğıt tutuyor ve sularını yudumluyor. Biraz gergin bir hava var.

Benim işten atılışımı izlemek için mi toplandılar? Bu bir çeşit insanlar-nasıl-kovulur eğitimi falan mı?

“Merhaba,” diyorum, mümkün olduğunca sakın davranmaya çalışarak. Ama yüzüm ateş gibi yanıyor ve kızardığımı biliyorum.

“Selam,” Jack’in yüzü gülümserken kırışıyor. “Emma... gevşec. Kaygılanman için hiçbir sebep yok. Sana bir şey sormak

istedim.”

“Tabii, buyurun,” diyorum, şaşkınlıkla.

Tamam, şimdi kafam iyice karman çorman oldu. Bana ne sorması gerekebilir ki?

Jack bir kâğıt parçasına uzanıyor ve rahatça görebileyim diye havada tutuyor. “Bunun neyin resmi olduğunu düşünüyor musun?”

İşte şimdi battık.

Bu en kötü kâbusum. Laines Bank'a mülakata gittiğimde bana bir eğri göstermişlerdi ve ben de bunun bir eğri olduğunu düşündüğümü söylemiştim.

Herkes bana bakıyor. Bu nedenle doğru cevabı vermek istiyorum. Bir bilsem.

Resme bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor. İki yuvarlak nesnenin grafiği. Biraz yamuk. Bunların ne olması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Hem de hiç. Şeye benziyorlar... şeye..

Aniden görüyorum.

“Bunlar ceviz! İki adet ceviz!”

Jack kahkahalara boğuluyor ve birkaç kişi hafifçe kıkırdıyor, telaşla gülmelerini bastırıyorlar.

“Sanırım bu benim belirttiğim hususu kanıtlıyor,” diyor Jack.

“Bunlar ceviz değil mi?” Masanın çevresindekilere çaresizce bakıyorum.

“Bunların yumurtalık olması gerekiyor,” diyor çerçevesiz gözlükleri olan bir adam.

“Yumurtalıklar?” sayfaya bakıyorum. “Oo, tabii! Şey, evet. Şimdi siz söyleyince, kesinlikle görüyorum... Yumurtalık gibi...”

“Cevizler.” Jack gözlerindeki yaşları siliyor.

“Yumurtalıkların kadınlığın sembolik betimlemesi olduğu”

nu açıklamıştım," diyor ince bir adam kendini savunurcasına. "Yumurtalıklar doğurganlığı temsil eder, göz bilgeliği, bu ağaç toprak anayı...."

"Önemli bir husus bu imajların tüm ürün yelpazesinde kullanılabilir olmasıdır," diyor siyah saçlı bir kadın, öne doğru eğilerek. "Meyveli içecekler, giysiler, kokular..."

"Hedef pazar soyut imajlara iyi yanıt veriyor," diye ekliyor çerçevesiz gözlüklü adam. "Araştırmalar gösterdi ki..."

"Emma," Jack tekrar bana bakıyor. "Sen üzerinde yumurtalıklar olan bir içeceği alır mısın?"

"İl..." Boğazımı temizliyorum, bana düşmanca bakan yüzlerin farkındayım. "Şey... muhtemelen almam."

Birkaç kişi birbirine bakıyor.

"Bu çok alakasız," diyor birleri mırıldanarak.

"Jack, üç kreatif ekip bu konuda çalıştı," diyor siyah saçlı kadın ciddiyetle. "Tekrar başa dönemeyiz. Yapamayız."

Jack Evian şişesinden bir yudum alıyor, ağzını siliyor ve siyah saçlı kadına bakıyor.

"Bildiğin gibi, 'Durma' sloganını, bir bar peçetesi üzerinde, iki dakikada buldum."

"Evet, biliyoruz," diye mırıldanıyor çerçevesiz gözlüklü adam.

"Üzerinde yumurtalıklar olan bir içecek satmayacağız." Kuvvetle nefesini veriyor ve elini dağınık saçlarının arasından geçiriyor. Sonra sandalyesini geri itiyor. "Peki, bir mola verelim. Emma, benim bu dosyaları Sven'in ofisine taşımama yardım edebilir misin?"

Tanrım, bunların tümünün ne anlama geldiğini çok merak ediyorum. Ama sormaya cesaret edemiyorum. Jack beni önüne

kaup, tek kelime bile etmeden, koridordan, asansöre doğru götürüyor. Asansör birkaç saniye indikten sonra, "STOP" d  ğme  sine basıyor ve asansör duruyor. Sonunda, bana bakıyor.

"Bu binadaki aklı başındaki kişiler yalnızca ikimiz miyiz?"

"İl..."

"G  d  lere ne oldu?" Yüzü kuşku. "Hiç kimse iyi fikri kötüsünden ayırt edemiyor. Yumurtalıklar." Kafasını sallıyor. "Kahrolası yumurtalıklar!"

Bir şey yapamam.   ylesine   fkeli gözüküyor ki... ve "yumurtalıklar" deyiş   aniden dünyadaki en komik ş  ye dönüşüyor ve farkına bile varmadan g  lmeye başlıyorum.

Bir an Jack hayretler içinde kalıyor, sonra yüzü buruşuyor ve sonra aniden o da g  lmeye başlıyor. G  ld  ğ   vakit burnu bir bebeğinki gibi, havaya kalkıyor ve bu da onu nasıl oluyorsa oluyor, bir milyon kere daha komik yapıyor.

Tanrım. Şimdi gerçekten gülüyorum. Burnumdan ufak h  rilt  lar çıkıyor, kasıklarım ağrıyor ve ona her baktığımda yeni bir kahkaha tufanına kapılıyorum. Burnum akıyor ve mendilim yok... Burnumu yumurtalıkların resmine silmek zorundayım...

"Emma, neden o adamla berabersin?"

"Ne?" kafamı kaldırıp bakıyorum, hâlâ gülüyorum, ta ki Jack'in artık g  lmediğini fark edinceye kadar. Yüzünde ne olduğ  u anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor.

"Neden o adamla berabersin?" diye yineliyor.

Kıkırdamalarım sona eriyor ve saçımı geriye atıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diyorum, zaman kazanmak için.

"Connor Martin. Seni mutlu edemeyecek. Seni tatmin edemeyecek."

Ona bakıyorum ve kendimi yan basmış gibi hissediyorum.

"Kim demiş?"

“Connor’ı tanıyor sayılırım. Onunla toplantılara katıldım. Yaptığı çalışmaları, düşüncelerini gördüm. İyi bir adam, ama senin iyi bir adamdan fazlasına ihtiyacın var.” Jack bana uzun, kurnaz bir bakış atıyor. “Benim tahminim, aslında onunla beraber yaşamak istemediğin yönünde. Ama sen başkalarının umutlarını boşa çıkarmaktan korkuyorsun.

İçimde kabaran bir öfke hissediyorum. Ne hakla benim akıldan geçenleri okur ve böyle bir sonuca... böyle *yanlış* bir sonuca varır. Tabii ki Connor’la beraber yaşamak istiyorum.

“Aslında, epeyce yanılıyorsun,” diyorum kırıncı biçimde. “Onunla beraber yaşamayı dört gözle bekliyorum. Aslında... aslında... masamda oturmuş, nasıl sabredeceğimi düşünüyorum!”

İşte.

Jack başını sallıyor.

“Senin daha canlı birine ihtiyacın var. Seni heyecanlandıran birine.”

“Sana söyledim, o uçakta söylediklerimi aslında *kastetmemiştim*. Connor beni çok *heyecanlandırıyor!*” Ona cüretkâr bir şekilde bakıyorum. “Yani demek istiyorum ki... bizi son gördüğünde, oldukça ateşliydik, değil mi?”

“Oo, şu.” Jack omuz silkiyor. “Ben aşk hayatınızı canlandırmak için umutsuz bir çaba olduğunu varsaymışım.”

Korkunç bir öfkeyle ona bakıyorum.

“O aşk hayatımı canlandırmak için umutsuz bir çaba *değil*di!” Ona neredeyse tükürüyorum. “Bu sadece... tutkunun kendiliğinden ortaya çıkışıydı.”

“Özür dilerim,” diyor Jack nezaketle. “Benim hatam.”

“Her neyse, niye senin umrunda olsun ki?” Kollarımı bağıyorum. “Benim mutlu olup olmamam seni niye ilgilendirsini?”

Derin bir sessizlik oluyor ve bu esnada bir hayli hızlı nefes aldığımı fark ediyorum. Gözlerim koyu gözleriyle buluşuyor, sonra hemen gözlerimi kaçınıyorum.

“Ben de kendime aynı soruyu sordum,” diyor Jack. “Omuz silkiyor.” Belki de şu sıra dışı uçak yolculuğunu birlikte yaşadığımız içindir. Belki tüm firmada bana yapmacık tavırlar sergilemeyen tek kişi olduğum içindir.”

Eğer şansım olsaydı yapmacık tavırlar sergilerdim, diye karşılık vermek istiyorum.

“Sanırım söylediklerim... Seni bir arkadaşım gibi görüyorum,” diyor. “Ve arkadaşlarımin başına gelenleri önemserim.”

“Oo” diyorum ve burnumu sıvazlıyorum.

Kibarca onun da benim için arkadaş gibi olduğunu söylemek üzereyken, şunları ekliyor, “Hem ayrıca Woody Allen film-lerini satırı satırına bilen biri kaybetmeye mahkûmdur.”

Connor’ın adına kızgınlık duyuyorum.

“Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun!” diye haykırıyorum. “Keşke şu aptal uçakta yamna hiç oturmamış olsaydım! Etrafa dolaşarak, beni huzursuz edip, sanki beni diğer herkesten daha iyi tanıyormuş gibi davranıyorsun...”

“Belki de tanıyorum,” diyor, gözleri parlayarak.

“Ne?”

“Belki de seni diğer herkesten çok daha iyi tanıyorum.”

Tekrar ona bakıyorum, öfke ve keyfin karışımı nefesimi keşiyor. Aniden tenis oynuyormuşuz gibi hissediyorum. Ya da dans ediyormuşuz gibi.

“Beni diğer herkesten daha iyi tanıımıyorsun!” diye karşılık veriyorum, elimden geldiğince sert bir tonla.

“Connor Martin’le sonunuz yok, biliyorum.”

“Bunu bilmiyorsun.”

“Biliyorum.”

“Bilmiyorsun.”

“Evet.”

Gölmeye başlıyor.

“Hayır! Eğer bilmek istiyorsan, muhtemelen Connor’la evleneceğim.”

“Connor’la evlenmek mi?” diyor Jack, sanki bu duyduğu en komik şakaymış gibi.

“Evet! Neden olmasın? Uzun boylu, yakışıklı ve kibar ve çok... o...” Batmamaya çabalıyorum, “Ve her neyse ne, bu benim özel hayatım. Sen benim patronumsun ve benimle daha bir hafta önce karşılaştın ve açıkçası, bu seni hiç ilgilendirmez!”

Jack’in gülmesi kesiliyor ve sanki kendisini tokatlamışım gibi bakıyor. Bir süre hiçbir şey söylemeden bana bakıyor. Ve sonra bir adım geri çekiliyor ve asansörün düğmesine basıyor.

“Haklısın,” diyor tamamen farklı bir sesle. “Senin özel hayatın beni ilgilendirmez. Çizgiyi aştım ve özür diliyorum.”

İçimi ümitsizlik kaplıyor.

“Ben... ben öyle demek istemedim...”

“Yo. Haklısın.” Birkaç saniye yere bakıyor sonra kafasını kaldırıyor. “Yarın Amerika’ya gidiyorum. Çok hoş bir ziyaret oldu ve sana yardımların için teşekkür etmek isterim. Seni bu akşamki partide göreceğim miyim?”

“Ben... bilmiyorum,” diyorum.

Atmosfer darmadağın oldu.

Bu çok korkunç. Dehşetengiz. Bir şeyler söylemek istiyordum. Önceden olduğu hale geri döndürmek istiyordum, rahat ve esprili. Ama kelimeleri bulamıyorum.

Dokuzuncu kata geliyoruz, kapılar açılıyor.

“Bundan sonrasını kendim halledebilirim,” diyor Jack.

Beceriksizce, dosyaları ona devrediyorum.

"Evet, Emma," diyor aynı resmi ses tonuyla. "Eğer seni tekrar görmezsem... Seni tanımak güzeldi." Gözlerimi yakalıyor ve eski sıcak ifadesinin, parlaklığının bir parçası geri geliyor. "Gerçekten."

"Seni de," diyorum, boğazım düğümlenerek.

Gitmesini istemiyorum. Böyle bir son istemiyorum. Ona çabucak bir içki içmeyi önermek istiyorum. Ellerine yapışmak ve şöyle demek istiyorum: Gitme.

Tanrım, benim neyim var?

"İyi yolculuklar," demeyi başarıyorum elimi sıkarken. Sonra topukları üzerinde dönüyor ve koridorda yürüyüp gidiyor. İ

Ona seslenmek için birkaç kere ağızımı açıyorum -ama ne diyeceğim? Diyecek hiçbir şey yok. Yarın sabah bir uçağa binip, her zamanki hayatına dönecek. Ben de burada kendi başıma kalacağım.

Günün geri kalanı boyunca kendimi kederli hissediyorum. Başka herkes Jack Harper'ın veda partisinden bahsediyor, ama ben işten yarım saat erken çıkıyorum. Doğruca eve gidiyorum, kendime sıcak çikolata yapıyorum ve kanepenin üzerine oturuyorum, Connor kendini içeri atıncaya kadar, boşluğa bakıyorum.

Odaya girerken kafamı kaldırıp ona bakıyorum ve hemen bir şeylerin farklı olduğunu fark ediyorum. Onunla ilgili değil. O değişmedi.

Ama ben. Ben değiştim.

"Selam," diyor ve beni alnımdan yavaşça öpüyor. "Gidecek miyiz?"

"Gitmek?"

"Edith Caddesi'ndeki daireye bakmak için. Eğer partiye ye-

tişeceksek acele etmemiz gerekiyor. Ve annem bize bir ev hediyesi gönderdi. İşyerine getirdiler.”

Bana karton bir kutu uzatıyor. Cam bir çaydanlık çıkartıyorum ve boş gözlerle bakıyorum.

“Çay yapraklarını sudan ayrı yerde tutabiliyorsun. Annem çayı gerçekten de çok iyi demlediğini...”

“Connor,” dediğimi duyuyorum. “Bunu yapamayacağım.”

“Çok kolay. Sadece şunu kaldırman...”

“Hayır.” Gözlerimi kapatıp, biraz cesaret toplamaya çalışıyorum, sonra yeniden açıyorum. “Bunu yapamam. Seninle beraber yaşayamam.”

“Ne?” Connor bana bakıyor. “Bir şey mi oldu?”

“Evet. Hayır.” Yutkunuyorum. “Bir süredir kuşkularım var. Bizim hakkımızda. Ve son zamanlarda bu kuşkular... doğrulandı. Eğer devam edersek, ben ikiyüzlü olacağım. İkimize de haksızlık olur.”

“Ne?” Connor yüzünü sıvazlıyor. “Emma, sen bana şey yapmak istediğini...”

“Ayrılmak istiyorum,” diyorum, gözlerimi halıya dikerek.

“Şaka yapıyorsun.”

“Şaka yapmıyorum,” diyorum ani bir ıstırapla. “Şaka yapmıyorum, tamam mı?”

“Ama... bu çok saçma! Saçma!” Connor odamın içinde kafese kısılmış bir aslan gibi dolanıyor. Aniden bana bakıyor.

“Bu şu uçak yolculuğu ile mi ilgili?”

“Ne?” başımdan aşağı kaynar sular boşalmış gibi sıcıyorum. “Ne demek istiyorsun?”

“İskoçya’dan döndüğünden beri farklı davranıyorsun.”

“Farklı davranmıyorum!”

“Davranıyorsun! Sinirli oldun. Gergin oldun...” Connor

önüne, yere oturuyor ve ellerimi tutuyor. "Emma, belki haklı bir travma yaşıyorsun. Bir terapistle gitsen."

"Connor, terapistle ihtiyacım yok!" Ellerimi çekiyorum. "Ama belki de haklısın. Belki de uçak yolculuğu sebep oldu..." Yutkunuyorum. "Beni etkiledi. Belki hayatıma yeni bir bakış açısı getirdi ve birkaç şeyi fark etmeme yol açtı. Ve bu fark ettiğim şeylerden biri, birbirimize uygun olmadığımız."

Yüzü sersemlemiş halde, Connor yavaşça haliya çöküyor.

"Ama her şey harikaydı! Çok seks yaptık..."

"Biliyorum."

"Başka biri mi var?"

"Hayır!" diyorum keskin bir sesle. "Kesinlikle başka biri yok!" Parmağımı yavaşça kanepenin üstünde aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Konuşan sen değilsin," diyor Connor aniden. "Bu sadece şu anda bulunduğun ruh halinden. Sana sıcak hoş bir banyo hazırlayacağım, kokulu mumlar yakacağım..."

"Connor, lütfen!" diye feryat ediyorum. "Artık kokulu mum istemiyorum. Beni dinlemelisin. Ve bana inanmalısın." Gözlerimin içine bakıyorum. "Ayrılmak istiyorum."

"Sana inanmıyorum!" diyor başını sallayarak. "Seni tanıyorum, Emma! Sen böyle biri değilsin. Sen böyle bir şeyi elinin tersiyle itmezsin. Sen yapmazsın..."

Hiçbir şey söylemeden, cam çaydanlığı yere fırlattığımda donakalıyor.

İkimiz de afallamış halde yere bakıyoruz.

"Kırılması gerekiyordu," diyorum bir duraksamadan sonra. "Bu da, eğer benim için uygun olmadığımı biliyorsam, herhangi bir şeyi elimin tersiyle itebileceğimi sana kanıtladı."

"Sanırım kırıldı," diyor Connor, çaydanlığı yerden alıyor ve

incelemeye başlıyor. "En azından, bir çatlak var."

"İşte."

"Halen kullanabiliriz..."

"Hayır. Kullanamayız."

"Seloteyp ile yapıştırırız."

"Ama asla işe yaramaz." Yumruklarını iki yanımda sıkıyorum. "İşe... yaramaz."

"Anlıyorum," diyor Connor biraz duraksadıktan sonra.

Ve samırım, sonunda, anlıyor.

"Şey... o zaman ben gidiyorum," diyor sonunda. "Şu daireye telefon edeceğim ve onlara gelmeyeceğimizi..." Duruyor ve burnunu siliyor.

"Tamam," diyorum benim sesim gibi gelmeyen bir sesle.

"Bunu işyerindeki insanlardan saklayabilir miyiz?" diye ekliyorum. "Sadece şu an için."

"Elbette," diyor kaba bir şekilde. "Bir şey söylemem."

Kapıdan çıkmak üzereyken, aniden arkasını dönüyor, elini cebine sokuyor. "Emma, burada caz festivalinin biletleri var," diyor, sesi biraz çatlıyor. "Sende kalsın."

"Ne?" Dehşet içinde ona bakıyorum. "Hayır! Connor, onlar senin! Sende kalsın!"

"Sende kalsın. Dennisson Dörtlüsü'nü dinlemek için dört gözle beklediğini biliyorum." Parlak renkli biletleri zorla elime sıkıştırıyor ve sonra parmaklarını kapatıyor.

"Ben...ben..." yutkunuyorum. "Connor... ben... ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Her zaman caz dinleyeceğiz," diyor Connor tikanarak ve kapıyı arkasından kapatıyor.

-On bir-

Böylece artık ne terfi var *ne de* erkek arkadaş. Ağlamakta şişmiş gözlerim var. Ve herkes delirmiş olduğumu düşünüyor.

"Sen delisin," diyor Jemima neredeyse her on dakikada bir. Cumartesi sabahı ve her zamanki gibi geceliklerimizle, kahve içiyor ve akşamdan kalmışlığımızla uğraşıyoruz. Tabii ben ilişkinimin bitişiyle uğraşıyorum. "Ona sahip olduğunun farkındasın değil mi?" Yavruağzı ojeler sürdüğü ayak tırnaklarına bakıp kaşlarını çatıyor. "Altı ay içerisinde parmağında tek taş olacağını tahmin ediyordum."

"Ben Connor'la beraber yaşamayı kabul ederek bütün şanslarımı mahvettiğimi söylediğini sanmıştım," diye karşılık veriyorum somurtarak.

"Şey, Connor'la beraber güvenli, sakın bir ilişkin olacaktı." Kafasını sallıyor. "Sen kaçıksın."

"Kaçık olduğumu mu düşünüyorsun?" diyorum, sallanan sandalyede kolunu dizlerine dolamış vaziyette oturan ve Selanik gevreği yiyen Lissy'ye dönerek. "Dürüst ol."

"İn... Yoo," diyor Lissy ikna etmekten uzak bir sesle. "Elbette değilsin."

"Doğruyu söyle!"

"Sadece... harika bir çift gibi gözüküyordunuz."

"Öyle gözüküttüğümüzü biliyorum. Dışarıdan harika gözüküttüğümüzü biliyorum." Açıklamak için biraz durup düşünüyorum.

rum. "Ama gerçek şu ki, kendim olduğumu hissedemiyordum. Sanki rol yapıyormuş gibiydik. Bilirsin işte. Bir şekilde gerçek gibi değildi."

"Sebep *bu* mu?" diye bölüyor Jemima, sanki anlamsız sesler ıkartıyormuşum gibi bana bakarak. "Ayrılma sebebin *bu* mu?"

"Sence de oldukça geçerli bir sebep, değil mi?" diyor Lissy vefayla.

Jemima her ikimize de boş boş bakıyor.

"Elbette değil! Emma, eğer bu durumu kabul edip, yeteri kadar mükemmel çifti oynasaydın, sonunda mükemmel çifti olurdunuz."

"Ama... ama biz mutlu olmazdık!"

"Mükemmel ifti olurdunuz," diyor Jemima, sanki geri zekalı bir çocuğa anlatıyormuş gibi. "*Elbette* mutlu olurdunuz." Sakınarak ayağa kalkıyor, ayak parmakları pembe süngerden pedikr parmak aralığı ile ayrılmış, kapıya doğru gitmeye alışıyor. "Ve her neyse. İlişkilerde herkes rol yapar."

"Yapmaz! En azından, yapmamalılar."

"Elbette yapmaları gerekir! Birbirine karşı dürüst olmak mevzusu çok abartılıyor." Bize bilmiş bir bakış atıyor. "Annem babamla otuz yıldır evli ve babam hâlâ onun doğal sarışın olmadığını bilmiyor."

Odadan çıkıyor ve Lissy'le birbirimize bakıyoruz.

"Sence haklı mı?" diyorum.

"Hayır," diyor Lissy kararsızca. "Elbette haklı değil! İlişkiler şey üzerine kurulmalıdır... şey üzerine... güven ve... dürüstlük zerine..." Duraksıyor ve tedirginlikle bana bakıyor. "Emma, bana şimdiye kadar Connor'a karşı böyle hislerin olduğunu söylemedin."

“Kimseye... söylemedim.”

Bunun çok da doğru olmadığını, söyler söylemez fark ettim. Ama en yakın arkadaşşıma hiç tanımadığım bir yabancıya bunu anlattığımı söyleyemem, değil mi?

“Keşke bana daha fazla güvenseydin,” diyor Lissy açık yüreklilikle. “Emma, bir anlaşma yapalım. Bundan sonra birbirimize *her şeyi* anlatalım. Ne olursa olsun, birbirimizden sır saklamayalım. Biz birbirimizin en yakın arkadaşşıyız!”

“Anlaştık!” derken, içimi bir sıcaklık kaplıyor. Hiç düşünmeden öne eğilip onu kucaklıyorum.

Lissy çok haklı. Birbirimize güvenmeliyiz. Birbirimizden bir şeyler saklamamalıyız. Yani, birbirimizi yirmi yıldır tanıyoruz.

“Yani birbirimize her şeyi anlatacağsak...” Lissy Selanik gevreğinden bir parça ısıtıyor ve bana yan yan bakıyor. “Connor’ dan ayrılmanla şu adamın bir ilgisi var mı?”

Mideme saplanan ağrıyı kahvemden bir yudum alarak görmezden geliyorum.

Bu konunun onunla bir ilgisi var mı? Yok. Hayır, yok.

“Yo,” diyorum kafamı kaldırmadan. “Hiç ilgisi yok.”

Birkaç saniye ikimiz de televizyon ekranına, Kylie Mino-gue röportajına bakıyoruz.

“Peki! Peki!” diyorum aniden hatırlayarak. “Birbirimizi böyle sorular soracaksak... Sen Jean-Paul denen o adamla *aslında* ne yapıyordun?”

Lissy nefesini içine çekiyor.

“Ve lütfen bana dava notlarına baktığınızı söyleme,” diye ekliyorum. “Çünkü bu bütün o gümbürtüleri açıklamaz.”

“Oh!” diyor Lissy, köşeye sıkışmış gözüküyor. “Peki. şey... biz...” Kahvesinden büyücek bir yudum alıyor ve benimle göz

öze gelmemeye çalışıyor. "Biz... ııı... seks yapıyorduk."

"Ne?" Huzursuz huzursuz ona bakıyorum.

"Evet. Seks yapıyorduk. Sana bu nedenle söylemek istemedim. Utanmıştım."

"Sen ve Jean-Paul seks mi yapıyordunuz?"

"Evet!" Boğazını temizliyor. "Biz tutkulu... şehvetli... hayvani bir şekilde seks yapıyorduk."

Burada yanlış olan bir şey var.

"Sana inanmıyorum," diyorum, uzun uzun ona bakarak.

"Seks yapmıyordunuz."

Lissy'nin yanaklarındaki pembelik koyulaşiyor.

"Evet, yapıyorduk!"

"Hayır, yapmıyordunuz! Lissy *aslında* ne yapıyordunuz?"

"Seks yapıyorduk, tamam mı?" diyor Lissy tavır koyarak.

"Kendisi benim yeni erkek arkadaşım...ve işte seks yapıyorduk! Şimdi beni yalnız bırak." Telaşla ayağa kalkıyor, Selanik gevreğinin kırıntılarını etrafa saçıyor, odadan dışarı çıkarken halının üzerinde hafifçe tökezliyor.

İçimi saran merakla arkasından bakıyorum.

Neden yalan söylüyor? Orada ne yapıyordu? Seksten daha utanç verici ne yapıyor olabilir ki? Öylesine meraklandım ki, kendimi nerdeyse neşçelenmiş gibi hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu hayatımın en harika hafta sonlarından biri değil. Postadan annemle babamın Le Spa Meriden'den gönderdiği, ne kadar hoş bir tatil geçirdiklerini bildiren kartı almam ile durum daha da az harika oldu. Ve *Mail*'deki burcumu okuduğumda daha da az harika oldu. Büyük bir hata yaptığımı yazıyordum.

Ama pazartesi sabahı, kendimi artık daha iyi hissediyorum.

Hata yapmadım. Bugün yeni hayatıma başlıyorum. Aşk ve romantizm hakkında her şeyi unutup, kariyerime odaklanacağım. Belki yeni bir iş bile ararım.

Metrodan çıkarken, bu fikir çok hoşuma gitmeye başlıyor. Coca Cola'da falan Pazarlama Sorumlusu olarak bir işe başvuracağım. Ve o işi alacağım. Ve Paul aniden ne büyük bir hata yaptığını anlayacak, ama ben "Çok geç! Sen şansını kaybettin," diyeceğim. Ve sonra bana yalvaracak. "Emma, fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok mu?" diyecek. Ve ben de şöyle diyeceğim...

Paul, ben masamda kayıtsızca otururken, yere diz çökmüş, dizlerimden birine yapışmışken (görünüşe göre yeni bir pantolon-cekete takımım ve Prada ayakkabılarım var) ben şöyle diyeceğim: "Bildğin gibi Paul, tüm yapman gereken bana biraz saygı göstermekti..."

Kahretsin. Gözüm takılıyor ve elim camlı kapıda duraklıyorum. Girişte sarı bir kafa var.

Connor. Bir panik dalgasına kapılıyorum. İçeri giremem. Girip...

Sonra kafa oynuyor ve sarı kafanın Connor değil, Muhasebeden Andrea olduğunu anlıyorum. Kapıyı kendimi tam bir moron gibi hissederek, itiyorum. Tanrım, ben bir belayım. Kendime sahip çıkmalıyım, çünkü çok geçmeden Connor'a rastlayacağım ve bununla baş etmek zorundayım.

En azından henüz işyerinden hiç kimse bilmiyor, diye düşünüyorum merdivenlerden çıkarken. İnsanların bana gelmesi ve şöyle demesi...

"Emma, senin ve Connor'ın ayrılmasına üzüldüm!"

"Ne?" Kafam şokla sarsılıyor ve Nancy diye bir kızın bana doğru geldiğini görüyorum.

“Beklenmedik bir havadisti. Herkesin ayrılacağı aklıma gelirdi. sizin ayrılacağınız gelmezdi. Ama anlaşılan, bu işler asla...”

Afallamış halde ona bakıyorum.

“Nerden... nerden biliyorsun?”

“Oo, herkes biliyor!” diyor Nancy. “Hani cuma gecesi parti vardı ya? Şey, Connor katıldı ve oldukça fazla içti. Ve herkeşe anlattı. Aslında, ufak bir konuşma yaptı!”

“O... ne yaptı?”

“Gerçekten, oldukça dokunaklıydı. Panther Şirketi’ni ailesi gibi gördüğünü, herkesin bu zor zamanda kendisine destek olacağını bildiğini söyledi. Ve elbette, sen...” diye ekliyor aklına gelmişçesine. “Elbette ayrılan sen olduğun için, Connor gerçekten de incinmiş taraf.” Kendinden emin, bana doğru eğiliyor. “Kızların çoğu aklını kaçırmış olman gerektiğini söylüyor!”

Buna inanamıyorum. Connor ayrılışımız hakkında bir konuşma yapmış. Hem de kimseye söylememeye söz verdikten sonra. Ve herkes *onun* tarafını tutuyor.

“Tabii,” diyorum sonunda. “Şey, ben gitsem...”

“Ne yazık,” diyor merakla bana gözlerini dikerek. “Öylesi-ne mükemmel gözüküyordunuz ki!”

“Biliyorum.” Zorla gülümsüyorum. “Her neyse sonra görüşürüz.”

Yeni kahve makinesine doğru yöneliyorum ve yere bakıp bunu düşünmemeye çalışırken, titrek bir ses düşüncelerimin akışını kesiyor.

“Emma?” Kafamı kaldırıyorum ve içimi derin bir hüznü kaplıyor. Bu Katie, bana sanki birden üç başım olmuş gibi bakıyor.

“Oo selam!” diyorum, neşeli görünmeye çalışarak.

“Doğru mu?” diye fısıldıyor. “Doğru mu? Bunu kendi ağzından duyuncaya dek bunun doğru olduğuna inanamayacağım.”

“Evet,” diyorum gönülsüzce. “Doğru. Connor ve ben ayrıldık.”

“Aman Tanrım.” Katie gittikçe daha hızlı nefes alıyor. “Aman Tanrım. Bu doğru. Aman Tanrım, aman Tanrım, Emma bunu kaldıramam...”

Kahretsin. Hiperventilasyona geçti.. Boş bir şeker torbasını alıyorum ve ağzına tutuyorum.

“Sakin ol, Katie!” diyorum çaresizce. “Nefes al... nefes ver...”

“Bütün hafta sonu panik atak yaşadım,” demeyi başarıyor nefes alıp verme aralarında. “Dün gece soğuk terler içerisinde uyandım ve kendi kendime, eğer bu doğruysa, bu dünyanın bir anlamı kalmadı, diye düşündüm. Bir anlamı yok.”

“Katie, biz ayrıldık! Hepsi bu. İnsanlar ayrılır.”

“Ama sen ve Connor sadece insanlar değilsiniz! Siz mükemmel çiftsiniz.”

“Katie biz mükemmel çift değildik!” diyorum sakın olmaya çalışarak. “Biz al elade bir çifttik. Yanlış değildi... bunlar olur.”

“Ama...”

“Ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Oo” diyor ve torbanın gerisinden bana bakıyor. “Oo Tanrım, elbette. Üzgünüm, Emma. Ben... hiç istemezdim... ben sadece... anlarsın, şoke olmuşum!”

“Boş ver, bana hâlâ Philip’le randevunun nasıl geçtiğini anlatmadın,” diyorum güvenle. “İyi haberler ver de neşeleneyim.”

Katie'nin nefes alışverişı giderek düzeliyor ve torbayı ağzından çekiyor.

"Aslında, çok iyi geçti," diyor. "Birbirimizi görmeye devam edeceğiz!"

"İşte oldu," diyorum cesaretlendirerek.

"Öyle çekici ki. Ve nazik. Ve espri anlayışımız aynı. Aynı şeylerden hoşlanıyoruz." Katie'nin yüzüne utangaç bir gülümseme yayılıyor. "Cidden, harika biri!"

"Öyle görünüyor! Gördün mü?" Kolunu sıkıyorum. "Büyük olasılıkla sen ve Philip bizim olduğumuzdan çok daha iyi bir çift olacaksınız. Kahve ister misin?"

"Yo, sağ ol. Gitmem gerekiyor. Personel hakkında Jack Harper'la bir toplantımız var. Görüşürüz."

"Tamam, görüşürüz," diyorum dalgın dalgın.

Beş saniye sonra, jetonum düşüyor.

"Bir saniye." Koridorda telaşla ilerliyorum ve omzunu yakalıyorum. "Sen Jack Harper mı dedin?"

"Evet."

"Ama... ama o gitti. Cuma günü gitti."

"Yoo, gitmedi. Fikrini değiştirmiş."

İnanamayarak ona bakıyorum.

"Fikrini mi değiştirdi?"

"Evet."

"Yani..." yutkunuyorum. "Yani burada?"

"Tabii ki burada!" diyor Katie gülerek. "Üst katta."

Aniden bacaklarım tutmaz oluyor.

"Ama neden..." Sesim biraz boğuklaştığı için, boğazımı temizliyorum. "Neden fikrini değiştirdi?"

"Kim bilir?" Katie omuz silkiyor. "Patron o. Canı ne isterse yapabilir, değil mi? Eğer merak ediyorsan, dünya işleriyle

çok ilgili gözüküyor.” Bir kutu sakız çıkartmak için elini cebine atıyor ve bana da ikram ediyor. “Connor konuşmasını yaptıktan sonra, Jack Harper ona çok sıcak davrandı...”

Yeni bir şok hissediyorum.

“Jack Harper Connor’ın konuşmasını duydu mu? Bizim ayrılmamızla ilgili olanı?”

“Evet! Tam onun yanında duruyordu.” Katie sakızını kâğıdından çıkarıyor. “Ve sonrasında, Connor’ın kendini nasıl hissettiğini çok iyi anladığı gibi, hoş şeyler söyledi. Çok tatlı değil mi?”

Oturmam gerekiyor. Düşünmem gerekiyor. İhtiyacım var...

“Emma, iyi misin?” diyor Katie dehşet içinde. “Tanrım, öylesine düşüncesizim ki...”

“Yo. Sorun değil,” diyorum şaşkınlıkla. “Ben iyiyim. Sonra sana uğrarım.”

Pazarlama bölümüne doğru yürürken aklımdan hızla düşünceler geçiyor.

Öyle olmaması gerekiyordu. Jack Harper’ın Amerika’ya dönmüş olması gerekiyordu. Konuşmamızdan hemen sonra, Connor’dan ayrıldığımı asla bilmemeliydi.

Kendimi aşağılanmış hissediyorum. Bana asansörde söyledikleri yüzünden, Connor’dan ayrıldığımı düşünecek, öyle değil mi? Kendisi yüzünden olduğunu sanacak. Bu doğru değil. Doğru değil. Öyle *olmadı*.

En azından, sadece...

Belki bu yüzden...

Yo. Kalışının benimle bir ilgisi olduğunu düşünmek çok saçma. Neden bu kadar sinirli olduğumu bilmiyorum.

Masama yaklaştığımda, Artemis Marketing Week’in arka-

sından bana akıyor.

"Oo Emma. Sen ve Connor'ın durumu hakkında duyduklarıma çok üzıldüm."

"Sağ ol," diyorum. "Eğer mümkünse bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Peki," diyor Artemis. "Her neyse. Kibar olmaya çalışıyordum." Masasının üzerindeki post-ite bakıyor. "Bu arada, Jack Harper'dan sana bir mesaj var."

"Ne?" diyorum.

Kahretsin. Sesimin böyle cırlamasını istememiştim. "Yani, nedir?" diye daha sakın bir şekilde ekliyorum.

"Leopold dosyasını," kısık gözlerle elindeki kâğıt parçasına bakıyor, "ofisine götürmeni istiyor. Ne olduğunu bildiğini söyledi. Ama eğer bulamazsan, sorun değilmiş."

Ona bakıyorum, göğsümün altında kalbim güm güm atıyor. Leopold dosyası.

...bu sadece masalarımızdan kalkmak için bir bahaneydi...

Bu gizli bir şifre. Beni görmek istiyor.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Hiç bu kadar heyecanlı, ürkmüş, taş kesilmiş olmamıştım. Hepsi bir anda.

Oturuyorum ve bir süre boş ekrana bakıyorum. Sonra titreyen parmaklarla bir dosya alıyorum. Artemis arkasını dönene kadar bekliyorum. Sonra bir tarafına el yazımı değiştirmeye çalışarak, "Leopold" yazıyorum.

Şimdi ne yapacağım?

Şey, çok açık. Yukarı ofisine götüreceğim.

Ancak... Kahretsin. Gerçekten bu kadar aptal olabilir miyim? Gerçekten Leopold dosyası var mı?

Telaşla şirketin veritabanına giriyorum ve hızla Leopold

dosyasını arıyorum. Ama böyle bir dosya yok.

Tamam. İlk düşüncem doğruydu.

Tam sandalyemi geriye itecekken, paranoyak bir düşünce kapıldım. Eğer biri beni durdurur ve Leopold dosyasının ne olduğunu sorarsa? Veya, ya yere düşürürsem ve herkes boş olduğunu görürse?

Hızla, yeni bir dosya açıyorum, güzel bir başlık seçiyorum ve Bay Ernest P. Leopold'dan Panther Şirketi'ne bir mektup yazıyorum. Çıktı almaya basıyorum, hemen yazıcıya gidiyorum ve başka kimse fark etmeden kâğıdı alıyorum. Kimsenin dikkatini çekmiyor.

"Doğru," diyorum hiç bozuntuya vermeden, kâğıdı dosyaya sokarken. "Sadece bu dosyayı yukarı götüreceğim, sonra..."

Artemis kafasını bile kaldırmıyor.

Koridorda yürürken, mideme kramplar giriyor ve sanki binadaki herkes ne yaptığımı biliyormuş gibi, kendimi huysuz ve kendine güvenini kaybetmiş hissediyorum. Yukarı çıkan bir asansör var, ama ben merdivenleri tercih ediyorum, birinci olarak kimseyle konuşmak zorunda kalmam ve ikinci olarak kalbim o kadar hızlı atıyor ki, biraz sinirimi boşaltmam gerektiğini hissediyorum.

Jack Harper beni neden görmek istesin? Connor hakkında ki sözlerinin ne kadar doğru olduğunu söyleyip, sonra da... ne kadar iyi... Aniden asansördeki korkunç atmosferi hatırlıyorum ve midem allak bullak oluyor. Eğer gerçekten beni utandırmak için çağırdıysa? Eğer bana kızgınsa?

Kendime gitmek zorunda olmadığımı hatırlatıyorum. Bana açık kapı bıraktı. Sekreterine telefon edip "Üzgünüm, Leopold dosyasını bulamadım," diyebilir ve bu işi böyle sonlandırabilirim.

Bir an mermer merdivenleri çıkar ve parmaklarım sıkıca dosyayı kavrarken, şüpheye kapılıyorum. Ve sonra yoluma devam ediyorum.

* * *

Jack'in ofis kapısına yaklaşıırken, kapıda sekreterlerden birinin değil, Sven'in beklediğini görüyorum.

Aman Tanrım. Jack onun en eski arkadaşlarından biri olduğunu söyledi, ama elimden gelen bir şey yok. Bu adamı çok ür-kütücü buluyorum.

"Selam," diyorum. "İl... Bay Harper Leopold dosyasını getirmemi istemişti."

Sven bana bakıyor ve bir an sanki aramızda sessiz bir konuşma geçiyor. Biliyor olmalı, değil mi? Muhtemelen kendisi de Leopold şifresini kullanıyor olmalı. Ahizeyi kaldırıyor ve şöyle diyor "Jack, Emma Corrigan Leopold dosyasını getirmiş." Ahizeyi yerine koyuyor ve gülümsemeden, "İçeri girin," diyor.

İçeri girerken, ne yaptığımı bilmek beni gerginleştiriyor. Odası büyük ve lambri kaplanmış ve Jack büyük ahşap bir masada oturuyor. Kafasını kaldırıyor, bakışları sıcak ve dostça; parmak uçlarıma kadar gevşediğimi hissediyorum.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba," diye karşılık veriyorum, kısa bir sessizlik oluyor.

"İşte, ııı, Leopold dosyasını getirdim," diyorum ve Leopold dosyasını uzatıyorum.

"Leopold dosyası." Gülüyor. "Çok iyi." Sonra dosyayı açıyor ve dosyadaki kâğıda şaşkınlıkla bakıyor. "Bu nedir?"

"Bu... bu Leopold firmasından Bay Leopold'un mektubu."

“Bay Leopold adına bir mektup mu yazdın?” Şaşırmış görünüyor ve aniden kendimi çok aptal hissediyorum.

“Eğer dosyayı yere düşürürsem ve birileri görürse diye,” lafı ağızımda geveliyorum. “Hızla bir şeyler uydurmam gerektiğini düşündüm. Önemli değil.” Geri almaya çalışıyorum ama Jack geriye çekiyor.

“Ernest P. Leopold'un ofisinden” diye yüksek sesle okuyor ve yüzü zevkten kınışıyor. “Görüyorum ki 6,000 kasa Panther Cola sipariş etmek istiyor. Bu Leopold oldukça iyi bir müşteri.”

“Bu şirket içi bir konu,” diye açıklıyorum. “Aslında Pepsi kullanıyorlarmış, ama geçenlerde bir çalışanları Panther Cola'yı tatmış ve o kadar iyiymiş ki...”

“Panther Cola'ya geçmek zorunda kalmışlar,” diye tamamlıyor Jack. “Firmanızı her açıdan takdir ettiğimi ve hatta şimdiye kadar gördüğüm en rahat eşofmanlar olan, Panther eşofmanlarından aldığımı eklemek isterim.” Önce mektuba, sonra gülümseyerek bana bakıyor. Gözlerindeki parıltı beni şaşırtıyor. “Bilmeni isterim ki, Pete buna bayılırdı.”

“Pete Laidler?” diyorum şüpheyle.

“Evet. Leopold dosyası manevrasının yaratıcısı Pete'ti. Her zaman bu tür şeyler yapardı.” Mektubu gösteriyor. “Saklayabili miyim?”

“Elbette,” diyorum, hafif huzursuz bir şaşkınlıkla.

Kâğıdı katlayıp cebine koyuyor, birkaç saniye sessizlik oluyor.

“Yani,” diyor Jack sonunda. Kafasını kaldırıyor ve ne anlama geldiği anlaşılmaz bir ifadeyle yüzüme bakıyor. “Connor'la ayrıldın.”

Midem kasılıyor. Ne demem gerektiğini bilemiyorum.

“Yani,” diyorum çenemi meydan okurcasına kaldırarak

“Kalmaya karar verdin.”

“Evet, şey...” parmaklarını esnetiyor ve dikkatle parmaklarına bakıyor. “Avrupa’daki şubeleri daha yakından inceleyebiliyim diye düşündüm.” Kafasını kaldırıyor. “Peki ya sen?”

Connor’ı kendisi yüzünden bıraktığını söylememi istiyor, değil mi? Ama söylemeyeceğim. Hiç yolu yok.

“Aynı nedenle,” diye kafamı sallıyorum. “Avrupa şubeleri...”

Jack’in ağzı gülmek istemese de yavaş yavaş kıvrılıyor.

“Anlıyorum. Ve sen... iyi misin?”

“İyiyim. Aslında, yeniden, bekârlığın tadını çıkarıyorum.” Kollarımı iki yana açarak ekliyorum. “Bilirsin, özgürlük, esneklik...”

“Bu harika. Ama belki de bunu söylemek için doğru zaman değil...” susuyor.

“Neyi söylemek için?” diyorum, biraz fazla aceleyle.

“Şu anda acı çekiyor olmalısın,” diyor dikkatle. “Ama merak ediyordum da.” Sanki sonsuza kadar gelen bir an boyunca susuyor, göğsümün altında kalbimin çılgın gibi attığını duyabiliyorum. “Bir ara akşam yemeğine gitmek ister misin?”

Bana çıkma teklif etti. Bana çıkma teklif etti.

Neredeyse ağzımı oynatamıyorum.

“Evet,” diyorum sonunda. “Evet, bu harika olur.”

“Çok iyi.” Duraksıyor. “Tek sorun şu anda hayatımın biraz karmaşık olması. Ve ofisteki durum göz önüne alındığında...” Ellerini iki yana açıyor. “Bunu aramızda tutmak daha iyi bir fikir olabilir.”

“Oo, ben de tamamıyla hemfikirim,” diyorum çabucak. “Sakinimli davranmalıyız.”

“Yani şöyle diyebilir miyim... Yarın akşama ne dersin? Sa-

na uyar mı?"

"Yarın akşam çok uygun."

"Gelir, seni alırım. Tabii bana ev adresini maille gönderir
sen. Saat sekizde?"

"Saat sekizde!"

Jack'in ofisinden çıkarken, Sven gözlerini dikeyor ve kaşını
kaldırıyor, ama hiçbir şey söylemiyorum. Yüzümü elimden gel-
diğince sakın ve tutkusuz tutmaya çalışarak, Pazarlama Bölü-
mü'ne dönüyorum. Ama midem heyecandan kabarıyor ve tüm
yüzümü büyük bir gülümseme kaplıyor.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Jack Harper'la yemeğe çıkı-
cağım. Ben... ben inanamıyorum...

Oo, kimi kandırıyorum ki? Bunun olacağını biliyordum.
Amerika'ya gitmediğini duyduğum anda bunu biliyordum.

-On iki-

Jemima'yı hiç bu kadar şaşkın görmemiştim.

"Senin bütün sırlarını biliyor mu?" Bana sanki az önce ona bir seri katille çıkacağını söylemişim gibi bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Uçakta yanına oturdum ve kendim hakkında her şeyi anlattım."

Aynadaki görüntüme kaşlarımı çatarak bakıyorum ve kaşlarımdan bir kıl daha alıyorum. Saat yedi, banyomu yaptım, saçlarımı kurttum ve şimdi makyajımı yapmaya geçtim.

"Ve şimdi sana çıkma teklif etti," diyor Lissy, dizlerine sarnılarak. "Romantik değil mi?"

"Şaka yapıyorsun herhalde?" diyor Jemima, dehşet içinde gözüküyor. "Bana bunun bir şaka olduğunu söyleyin."

"Elbette şaka yapmıyorum! Sorun nedir?"

"Senin hakkında her şeyi bilen bir adamla çıkacaksın."

"Evet."

"Ve bana sorunun ne olduğunu soruyorsun?" sesi kuşkuyla giderek daha fazla yükseliyor. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Elbette aklımı kaçırmadım!"

"Ondan hoşlandığını biliyordum," diyor Lissy bir milyonnuncu kere. "Biliyordum. Onun hakkında konuşmaya başladığından beri biliyordum." Aynadaki görüntüme bakıyor. "Ben olsam sağdaki kaşımla uğraşmazdım."

"Gerçekten mi?" Dikkatle yüzüme bakıyorum.

"Emma, erkeklere kendin hakkındaki her şeyi anlatamazsın! Bir şeyleri saklamak zorundasın! Annem bana her zaman bir erkeğin duygularını ya da çantanın içindekileri görmesine asla izin vermemelisin der."

"Şey, artık çok geç," diyorum, az biraz kendimi savunarak. "Hepsini gördü."

"O zaman bu iş asla yürümez," diyor Jemima. "Asla sana saygı duymayacak."

"Duyacak."

"Emma," diyor Jemima, nerdeyse acıyarak. "Anlamıycamusun? Sen baştan kaybettin."

"Kaybetmedim."

Bazen Jemima'nın erkekleri insan olarak değil, ama mümkün olan her yol kullanılarak fethedilmesi gereken, uzaylı robotlar olarak gördüğünü düşünüyorum.

"Pek destek olmuyorsun, Jemima," diyor Lissy. "Hadi. Bir ton zengin iş adamıyla çıktın. Bazı işe yarar öğütlerin olmalı!"

"Tamam." Jemima iç geçiriyor ve çantasını yere koyuyor. "Bu ümitsiz bir vaka, ama elimden geleni yapacağım." Parmaklarını tıkrıdıyor. "İlk olarak dış görünüşüne çok özen göstermelisin."

"Sence neden kaşlarımı alıyorum?" diyorum, neşeyle.

"İyi. Tamam, ikinci olarak, hobilerine ilgi göstermelisin. Nelerden hoşlanır?"

"Bilmiyorum. Sanırım, arabalardan. Görünüşe göre, bütün lüks arabalardan almış.

"Tamam o zaman!" Jemima canlanıyor. "Bu iyi. Arabalar dan hoşlanıyormuş gibi davran, bir araba fuarına gitmeyi öner. Bu esnada araba dergilerinden birine göz atabilirsin."

“Bunları söyleyemem,” diyorum, randevu öncesi rahatlamak için içtiğim Harvey Bristol Cream'den bir yudum alırken. “Uçakta lüks arabalardan hoşlanmadığımı söyledim.”

“Ne söyledin?” Jemima beni dövmek istermiş gibi bakıyor. “Randevun olan adama en sevdiği hobisinden nefret ettiğini mi söyledin?”

“O zaman onunla çıkacağımdan haberim yoktu, di mi?” diyorum kendimi savunarak, fondötenime uzanırken. “Ve her neyse ne, gerçekten de öyle. Lüks arabalardan nefret ediyorum. İçlerinde oturanlar çok kendini beğenmiş ve kendilerinden pek memnun gözüküyor.”

“Gerçeğin bununla ne ilgisi var?” Jemima'nın sesi kızgınlıkla yükseliyor. “Emma, çok üzgünüm, ama sana yardım edemem. Bu bir felaket. Sen tamamen savunmasız kalmışsın. Bu gecelikle savaşa gitmek gibi bir şey.”

“Jemima, bu bir savaş değil,” diyorum, gözlerimi devirerek. “Bu bir satranç maçı da değil. Bu hoş bir adamla akşam yemeği!”

“Çok şüphecisin, Jemima” diye çınlıyor Lissy'nin sesi. “Bu gerçekten de romantik! Bu harika bir randevu, çünkü, çünkü aralarında uyumsuzluk yaratabilecek hiçbir şey yok. O Emma'nın nelerden hoşlandığını biliyor. Nelerle ilgilendiğini biliyor. Tamamen uyum içindeler.”

“Şey, ben bu işten elimi çekiyorum,” diyor Jemima. Hâlâ kafasını sallıyor. “Ne giyeceksin?” Gözleri kısılıyor. “Kıyafetini nereye koydun?”

“Siyah elbisemi,” diyorum gayet masum bir şekilde. “Ve banılı sandaletlerimi” Siyah elbisemi astığım kapının arkasını işaret ediyorum.

Jemima'nın gözleri daha da kısılıyor. Bazen, iyi bir SS su-

bayı olacağını düşünüyorum.

“Benden hiçbir şey ödünç almayacaksın.”

“Yo!” diyorum içlerleyerek. “Doğrusu Jemima, bildiğin gibi, benim kendi kıyafetlerim var.”

“İyi. Peki. İyi eğlenceler.”

Lissy ve ben ayak sesleri kesilip, sokak kapısı kapanınca kadar bekliyoruz.

“Hadi!” diyorum heyecanla, ama Lissy elini kaldırıyor.

“Bekle.”

Birkaç dakika hiç ses çıkarmadan oturuyoruz. Sonra sokak kapısının sessizce açıldığını duyuyoruz.

“Bizi yakalamaya çalışıyor,” diye fısıldıyor Lissy. “Selam!” diyor sesini yükselterek. “Kim var orada?”

“Oo selam,” diyor odanın kapısında beliren Jemima. “Dudak parlaticımı unutmuşum da.” Gözleri hızla odayı tarıyor.

“Burada bulabileceğini sanmıyorum,” diyor Lissy masumane bir tavırla.

“Yo. Tabii.” Gözleri yine şüpheyle odada geziniyor. “Tamam. İyi akşamlar.”

Yine koridorda ayak sesleri yankılanıyor ve sokak kapısı kapanıyor.

“Hadi!” diyor Lissy. “Gidelim.”

Jemima’nın odasının kapısına yapıştırdığı selobandı çıkarıyoruz ve Lissy bandın olduğu yeri işaretliyor. “Bekle!” diyor, ben kapıyı itmek üzereyken. “Alt tarafta bir tane daha var.”

“Sen casus olmalıymışsın,” diyorum, dikkatle bandı sökmesini izlerken.

“Tamam” diyor, verdiği dikkatten kaşları çatılmış. “Birkaç tane daha bubi tuzağı olması lazım.”

“Gardıropta da bir bant var,” diyorum. “Ve.. Aman Tanrım!” yukarıyı gösteriyorum. Gardırobun tepesine bir bardak su, kapağı açtığımızda devrilecek şekilde, yerleştirilmiş.

“İnek!” diyor Lissy ben bardağa uzanırken. “Geçen geceyi onun telefonlarına cevap vererek geçirdim ve müteşekkir bile olmadı.”

Ben bardağı güvenli bir şekilde yere koyana kadar bekliyor, sonra kapağa uzanıyor. “Hazır mısın?”

“Hazırım.”

Lissy derin bir nefes alıyor, sonra gardırobun kapağını açıyor. Aniden, çok gürültülü, keskin bir siren çalmaya başlıyor. “Nini nini mnu...”

“Kahretsin!” diyor, kapağı çarparak. “Kahretsin! Bunu nasıl yapmış olabilir?”

“Hâlâ devam ediyor!” diyorum dehşet içinde. “Durdur şunu. Durdur şunu!”

“Nasıl durduracağımı bilmiyorum! Özel bir şifresi falan vardır!”

Çılgınca gardırobu itekliyoruz, vuruyoruz, durduracak bir yer arıyoruz.

“Bir düğme falan göremiyorum...”

Ani bir şekilde ses susuyor ve soluk soluğa birbirimize bakıyoruz.

“Sanırım...” diyor Lissy uzun bir duraksamadan sonra. “Sanırım, aslında çalan dışarıda bir araba alarmıydı.”

“Oo,” diyorum. “Oo doğru. Evet, olabilir.”

Lissy biraz çekinerek tekrar kapağa uzanıyor ve bu sefer sessizlik devam ediyor. “Tamam,” diyor. “İşte oldu.”

“Vay be,” dolap kapağını açınca derin bir nefes alıyoruz.

Jemima’nın dolabı define sandığı gibi. Noel çoraplarına

benzer adeta. Yeni, parıltılı, şahane kıyafetler, birbiri ardına, düzenle katlanmış, kokulu askılara asılmış. Bütün ayakkabı kutularının üzerine ayakkabının polaroid fotoğrafı asılmış. Bütün kabinlerler askılara asılmış. Bütün çantalar belli bir düzenle bir raf dizilmiş. Bir süredir Jemima'dan hiçbir şey ödünç almamıştı ve o zamandan beri her bir parça değişmiş gibi gözüküyor.

"Bu düzeni korumak için günde en az bir saat harcıyor olmalı," diyorum hafifçe iç geçirerek ve kendi dolabımın karmaşık düzenini düşünüyorum.

"Harcıyor," diyor Lissy. "Onu gördüm."

İlginizi çekiyorsa, Lissy'nin dolabı benimkinden de beterdir. Her şeyi odadaki bir sandalyenin üzerinde yığılı durur. Eşyaları dizmenin başını ağrıttığını ve temiz oldukları sürece hiçbir şeyin fark etmediğini söylüyor.

"İşte!" diyor Lissy sırtarak ve beyaz parıltılı bir elbiseye uzanıyor.

Beyaz parıltılı elbise giymem ben. Ama bir denemek isterim. Aslında, pek çok şeyi denedik ve sonra da, büyük bir dikkatle yerlerine yerleştirdik. Bir ara yine bir araba alarmı çaldı ve ikimiz de dehşet içinde sıçradık ve hemen sanki hiçbir şey olmamış gibi yaptık.

Sonunda, Jemima'nın, omuzlarında yırtmaçları olan yeni kırmızı bluzuna uzanıyorum. Altıma DKNY siyah şifon pantolonumu (Notting Hill Housing Trust'dan 25 pounda aldım) ve Jemima'nın Prada'dan aldığı yüksek gümüş topuklu ayakkabılarını giyeceğim. Ve son anda, aslında öyle bir niyetim olmaması rağmen, Gucci'den bir çanta kapıyorum.

"Harika görünüyorsun!" diyor Lissy ben kendi çevremde dönerken. "Çok muhteşem."

“Sence fazla şık mı gözüküyorum?”

“Hiç de değil! Hadisene, bir multi-milyonerle yemeğe çıkıyorsun.”

“Böyle söyleme!” diye çılgık atıyorum, sinirlendiğim için midem kasılıyor. Saatime bakıyorum. Neredeyse sekiz olmuş.

Aman Tanrım. Şimdi gerçekten de gergin hissetmeye başlıyorum. Kendimi hazırlanmanın eğlencesine kaptırmış, bütün bunları niye yaptığımı tamamen unutmuştum.

Sakin ol, diyorum kendime. Sadece akşam yemeği. Sadece bu kadar. Özel bir şey yok. Hiçbir...

“Kahretsin!” Lissy oturma odasının camından dışarı bakıyor. “Kahretsin! Dışarıda kocaman harika bir araba duruyor!”

“Ne? Nerede?” Yanına koşuyorum, kalbim güm güm atıyor. Bakışlarına eşlik ederken, nerdeyse nefes alamıyorum.

Büyük gösterişli bir araba bizim evin önünde duruyor. Yani, büyük demek istiyorum. Metalik gümüş renginde ve bizim küçük sokağımızda inanılmaz derecede dikkat çekiyor. Hatta karşıdaki evden birilerinin merakla baktığını görebiliyorum.

Ve gerçekten de, birden çok korkuyorum. Ben ne yapıyorum? Bu hakkında hiçbir şey bilmediğim bir dünya. Uçakta koltuklarımızda otururken, Jack ve ben eşit konumlardaydık. Ama şimdi bize bir baksanıza. Onun yaşadığı dünyaya bakın ve benim yaşadığım dünyaya bakın.

“Lissy,” diyorum zayıf bir sesle. “Ben gitmek istemiyorum.”

“Evet, istiyorsun!” diyor Lissy, ama görebiliyorum, o da en az benim kadar tuhaf gözüküyor.

Zil çalıyor ve sıcıyoruz.

Kendimi kusacak gibi hissediyorum.

Tamam. Tamam. İşte gidiyorum.

"Selam!" diyorum diyafona. "Ben... ben hemen geliyorum." Almacı yerine koyuyorum ve Lissy'e bakıyorum.

"Şey," diyorum titrek bir sesle. "İşte bu kadar!"

"Emma," Lissy ellerimi kavırıyor. "Gitmeden önce... Jemima'nın söylediklerini dikkate alma. Sadece hoşça vakit geçirmeye çalış." Bana sıkıca sarılıyor. "Fırsatın olursa beni ara."

"Aranım."

Aynada kendime son bir kez bakıyorum, sonra kapıyı açıyorum ve merdivenlerden iniyorum.

Dış kapıyı açıyorum. Jack ceket ve kravat giymiş, orada beni bekliyor. Bana gülümsüyor ve bütün korkularım kuşlar gibi kanat açarak uçup gidiyor. Jemima yanılıyor. Ben ona karşı değil, onunla *beraber* oynuyorum.

"Selam," diyor, sıcak bir gülümsemeyle. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Kapı koluna uzanıyorum, ama kasketli bir adam bana kapıyı açmak için atılıyor.

"Aptallık!" diyorum gergin gergin.

Bu arabaya bindiğime inanmakta zorluk çekiyorum. Ben Emma Corrigan. Kendimi bir prenses gibi, bir film yıldızı gibi hissediyorum.

Pelüş koltuğa oturuyorum, şimdiye kadar bindiğim herhangi bir arabadan ne kadar farklı olduğunu düşünmemeye çalışıyorum, bindiğim tüm arabalardan...

"İyi misin?" diyor Jack.

"Evet! İyiyim!" Sesim sinirden cik cik diye çıkıyor.

"Emma," diyor Jack. "Çok eğleneceğiz. Randevularında önce içtiğin tatlı şerinden içtin mi?"

Nasıl bilebilir...

Oo tabii. Uçakta söylemiştim.

“Evet, içtim,” diye itiraf ediyorum.

“Daha ister misin?” Barı açıyor ve gümüş bir tepsi üzerinde bir şişe Harvey’s Bristol Cream görüyorum.

“Bunu özellikle benim için mi aldın?” diyorum inanamayarak.

“Yo, bu benim en gözde içkimdir.” İfadesi öyle ruhsuz ki, kendimi gülmekten alıkoyamıyorum. “Sana eşlik ederim,” diyor bana bir kadeh uzatırken. “Daha önce hiç içmemiştim.” Kadehi ne çokça dolduruyor, bir yudum alıyor ve ağzını şapırdatıyor. “Ciddi misin?”

“Çok nefis! Noel tadında!”

“Tadı sanki...” Başını sallıyor. “Ben tadının nasıl olduğunu bile söylemek istemiyorum. Eğer sakıncası yoksa, ben viskiyle devam edeceğim.”

“Tabii,” diyorum omuz silkerek. “Ama çok şey kaçırıyorsunuz.” Bir yudum daha alıyorum ve mutlulukla gülümsüyorum. Artık tam anlamıyla gevşemiş durumdayım.

Bu mükemmel bir randevu olacak.

-On üç-

Mayfair'de, daha önce hiç gitmediğim bir restorana gidiyoruz. Aslında daha önce Mayfair'e gelip gelmediğimden bile emin değilim. O kadar lüks ki, daha önce böyle bir yerde ne nedenle bulunmuş olabilirim?

"Bu bir tür özel bir yer," diye mırıldanıyor Jack, sütunları bezeli bir avluda yürürken. "Burayı pek fazla kişi bilmez."

"Bay Harper. Bayan Corrigan," diyor sanki birdenbire ortaya çıkan, Nehru kıyafetleri giymiş bir adam. "Lütfen, bu tarafı tan gelin."

Vay be! İsmimi biliyorlar!

Üç çiftin daha oturduğu aşırı süslü bir odaya gitmek için daha pek çok sütunun arasından süzülüyoruz. Sağımızda bir çift var ve biz yanlarından geçerken, platin saçlı ve altın sarısı ceketi orta yaşlı kadın gözlerini gözlerime dikeyor.

"Merhaba!" diyor. "Rachel!"

"Ne?" Sersem sersem çevreme bakmıyorum. Bana mı bakıyor?

Yerinden kalkıyor ve hafifçe sendeleyerek yanıma gelip beni öpüyor. "Nasılsın, hayatım? Çok uzun zamandır seni göremedik!"

Tamam, beş metre öteden alkol kokusunu alabilirsiniz. Ve akşam yemeğinde kendisine eşlik eden kişiye baktığımda, o da en az bu bayan kadar kötü durumda.

“Sanırım karıştırıyorsunuz,” diyorum kibarca. “Ben Rachel değilim.”

“Oo!” Kadın bana bir süre bakıyor. Sonra Jack'e bir bakış atıyor ve sonra yüzü anlayışla değişiyor. “Oo! Oo! Anlıyorum. Elbette Rachel değilsin.” Bana göz kırpmıyor.

“Yo!” diyorum dehşetle. “Anlamıyorsunuz. Ben gerçekten Rachel değilim. Benim ismim Emma.”

“Emma. Elbette!” Kurnaz kurnaz kafasını sallıyor. “Şey, size afiyet olsun! Ve bir ara beni ara.”

Sandalyesine doğru yalpalarken, Jack bana alaycı bir bakış atıyor.

“Bana söylemek istediğin herhangi bir şey mi var?”

“Evet,” diyorum. “Bu kadın aşırı derecede sarhoş.” Göz göze geldiğimizde, ufak bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum.

“Peki, oturalım mı, yoksa merhaba demek istediğin uzun zamandır göremediğin başka arkadaşların da var mı?”

Düşünceli düşünceli odaya göz gezdiriyorum.

“Sanırım hepsi bu kadar.”

“Eğer eminsen. Keyfine bak. Şuradaki yaşlı adamın büyük-baban olmadığına emin misin?”

“Sanmıyorum...”

“Ayrıca, takma isimlerin benim için hiçbir mahsuru yok,” diye ekliyor Jack. “Ben kendim de çoğu zaman Egbert ismini kullanırım.”

Bumumdan gürültüyle patlayan kahkahamı telaşa bastırmaya çalışıyorum. Burası şık bir restoran. İnsanlar bize bakıyor.

Bize şöminenin yanındaki köşede bir masa gösteriyorlar. Bir garson sandalyeme oturmama yardım ediyor ve dizime bir peçete bırakıyor, bu sırada başka bir garson su koyuyor ve baş-

ka biri bana yuvarlak ekmek sunuyor. Aynı servis, masanın diğer tarafında Jack'e de yapıyor. Bizimle ilgilenen altı kişi var. Jack'le göz göze gelmek ve gülmek istiyorum, ama o, bu tam da normal olanmış gibi, aldırma görünüyor.

Belki bu onun için normal, diye aklıma geliveriyor. Ama Tanım. Belki de ona çay yapan ve her gün gazetesini ütöleyen bir uşağı vardır.

Ama öyle olsa ne olur? Bunların başımı döndürmesine izin vermemeliyim.

"Peki" diyorum, bütün o çevremizdeki garsonlar ortadan kayboluverirken. "Ne içmemiz gerekir?" Aslında şu altın renzi kıyafetler içindeki kadının içtiği şeyi şimdiden gözümde kestirdim. Pembe renkli bir içecek, bardağı kavun dilimleriyle süslenmişler ve kesinlikle çok nefis gözüküyor.

"Ben o konuyla ilgilendim bile," diyor Jack gülümseyerek, o esnada garsonlardan biri bir şişe şampanya getiriyor, patlatıyor ve şampanya köpürüyor. "Hatırladığıma göre, uçakta, mükemmel bir randevunun masada, sanki bir büyü ile beliriveren şampanyayla başladığını söylemiştin."

"Oo," diyorum içimdeki ufak hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak. "İ... evet! Öyle demiştim."

"Şerefe!" diyor Jack ve hafifçe kadehime vuruyor.

"Şerefe!" Bir yudum alıyorum ve bu nefis bir şampanya. Gerçekten. Kuru ve nefis.

Kavunlu içeceğin tadını merak ediyorum.

Kes şunu. Şampanya mükemmel. Jack haklı, bu bir randevu için harika bir başlangıç.

"İlk kez şampanya içtiğimde altı yaşındaydım..." diye başlıyorum.

"Sue Hala'nın evinde..." diyor Jack gülümseyerek. "Üsün-

deki her şeyi çıkarıp, gölete attın.”

“Tabii,” diyorum, lafım ağızımda kalmış bir şekilde. “Doğru, sana anlatmıştım, değil mi?”

Ona yeniden bu hikâyeyi anlatarak canını sıkmayacağım. Şampanyamı yudumluyorum ve hızla başka bir şeyler düşünmeye çabalıyorum. Onun bilmediği bir şey.

Var mı?

“Seveceğini düşündüğüm özel bir yemek seçtim,” diyor Jack gülümseyerek. “Hepsini önceden, senin için, ısmarladım.”

“Vay canına,” diyorum şaşkınlıkla, içimde hafif bir memnuniyetsizlik hissediyorum. “Ne... harika!”

Benim için özellikle önceden ısmarlanmış bir yiyecek! Vay be! Bu inanılmaz.

Sadece... yemeği seçmek, yemek kadar zevklidir, değil mi? Hatta benim için yemek yemenin en zevkli kısmı yemeği seçmektir.

Her neyse. Önemli değil. Mükemmel olacak. Şu anda mükemmel zaten.

Tamam. Şimdi sohbet etmeye başlayalım.

“Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanırsın?” diye soruyorum ve Jack omuzlarını silkiyor.

“Dışarıda takılırım. Beyzbol izlerim. Arabalarımı tamir ederim...”

“Lüks araba koleksiyonun var, tabii. Harika...”

“Lüks arabalardan nefret ediyorsun.” Gülüyor. “Hatırlıyorum ”

Kahretsin. Unutmuş olabileceğini ümit ediyordum.

“Arabaların kendisinden nefret etmiyorum,” diyorum çabucak. “Benim nefret ettiğim insanlar, yani şey insanlar...”

Kahretsin. Pek doğru olmadı. Şampanyamdan büyük bir

yudum alıyorum, ama şampanya yanlış yere gidiyor ve öksürmeye başlıyorum. Tanrım, allak bullak olmuş durumdayım. Gözlerimden yaşlar akıyor.

Ve şimdi orada bulunan altı kişi dönmüş bana bakıyor.

"İyi misin?" diyor Jack korkuyla. "Biraz su iç. Evian tercih ederdin, değil mi?"

"İl... evet. Sağ ol."

Oo, kahretsin. Jemima'nın haklı olabileceğini itiraf etmekten nefret ediyorum. Ama eğer sadece "Oo, lüks arabalara bayılırım!" diyebilseydim çok daha kolay olurdu.

Her neyse. Önemli değil.

Suyumu içerken, nasıl oluyorsa oluyor, önümde bir tabak közlenmiş biber beliriyor.

"Harika!" diyorum memnuniyetle. "Közlenmiş bibere bayılırım."

"Hatırlıyorum," Jack kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyor. "Uçakta en sevdiğin yemeğin közlenmiş biber olduğunu söylemiştin."

"Söyledim mi?" Biraz şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Puf! Bunu hatırlamıyorum. Yani, közlenmiş biber severim, ama...

"Bu nedenle restoranı arayıp senin için özel olarak közlenmiş biber hazırlamalarını istedim. Ben biber yiyemem," diye ekliyor Jack, önünde bir tabak istiridyeye belirirken. "Yoksa sana eşlik ederdim."

Tabağı görünce ağzım açık kalıyor. Aman Tanrım! Bu istiridyeler harika gözüküyor. İstiridyelere bayılırım.

"Afiyet olsun!" diyor Jack neşeyle.

"İl... tabii! Afiyet olsun."

Ağzıma közlenmiş biberden atıyorum. Nefis. Ve bunu hatırlıyorum.

laması çok kibar olduğunu gösterir.

Ama gözlerimi istiridyelerinden çekemiyorum. Ağzımı sulandırıyorlar. Ve şu yeşil sosa bakın! Tanrım, sebze suyundan yapıldığına ve tam kıvamında pişirildiğine eminim...

"Biraz ister misin?" diyor Jack, bakışlarını görünce.

"Yo!" diyorum, sıçrayarak. "Yo, sağ ol. Bu biberler kesinlikle... harika!" Ona gülümseyip, ağzıma büyük bir lokma atıyorum.

Aniden Jack elini cebine atıyor.

"Cep telefonum," diyor. "Emma, cevap vermemin bir sakıncası var mı? Önemli bir şey olabilir.

"Elbette yok," diyorum. "Buyur."

Gidince, kendimi tutamıyorum. Uzanıp, istiridyelerinden birini alıyorum. Çiğnerken gözlerimi kapatıp, lezzetinin tat duyulararımdan akmasını hissediyorum. Bu kutsal bir şey. Bu hayatımda yediğim en lezzetli şey. Eğer diğerlerini biraz sağa sola itelesen, belli etmeden, ikinci bir tane alabilir miyim, diye düşünürken, cın kokusu alıyorum. Altın rengi ceketli bayan hemen sağ kulağımın dibinde.

"Hemen anlat!" diyor. "Neler oluyor?"

"Biz... yemek yiyoruz."

"Bunu görebiliyorum!" diyor sabırsızlıkla. "Ama Jeremy'ne ne olacak? Bunu biliyor mu?"

Aman Tanrım.

"Bakin," diyorum çaresizce. "Ben düşündüğünüz kişi değilim..."

"Bunu görebiliyorum! Bu tür şeyler yapabileceğini hiç düşünmemiştim." Kadın kolumu sıkıyor. "Tamam, aferin sana. Sana biraz eğlenmeni tavsiye ederim! Çünkü evliliğini mahvettin,"

ıye ek iyor so e ime a ara . “Akıllı kız... vay! e iyor! Gıt, sem iyi olacak!”

Jack yerine otururken, altın rengi ceketli bayan sallanarak uzaklaşıyor ve ben kıkırdayarak, bükülüyorum. Jack buna bayılacak.

“Ne oldu tahmin et!” diyorum. “Jeremy adında bir kocam var! Şuradaki arkadaşım geldi ve benimle konuştu. Ne dersin? Jeremy de birileriyle dışarılarda sürüyor mudur?”

Sessizlik ve Jack kafasını kaldırıp bakıyor, yüzünde gergin bir ifade var.

“Özür dilerim?” diyor.

Dediklerimin bir kelimesini bile dinlemedi.

Aynı şeyi bir kere daha söyleyemem. Kendimi aptal gibi hissederim. Aslında, zaten kendimi aptal gibi hissediyordum. “Önemli değil,” diyorum ve zorla gülümsüyorum.

Yine sessizlik ve söyleyecek bir şeyler bulmaya çabalıyorum. “Şey, ıı, bir şey itiraf etmek zorundayım,” diyorum, tabağını göstererek. “İstiridyelerinden birini yürüttüm.”

Şoke olmuş ya da kızmış gibi yapmasını bekliyorum. Ya da işte bir şeyler yapmasını.

“Önemli değil,” diyor dalgın dalgın ve geri kalanları yemeye başlıyor.

Anlamıyorum. Ne oldu? Sohbetimize ne oldu? Tamamen değişti.

* * *

Roket salata ve kızarmış patatesli Tarragon tavuğumuzu bitirdiğimizde, mutsuzluktan tüm bedenim kasılmıştı. Bu randevu bir felaket. Tam bir felaket. Sohbet etmek, şakalaşmak ve komik

olmak için, mümkün olduğunca çabaladım. Ama Jack'e iki telefon daha geldi ve sonra Jack düşüncelere daldı ve doğrusu orada olmasam fark etmezdi.

Nerdeyse yaşadığım hayal kırıklığından ağlayacaktım. Hiç anlamıyorum. Her şey çok iyi gidiyordu. Harika anlaşıyorduk. Yolunda gitmeyen ne?

"Ben gidip, makyajımı tazeleyeceğim," diyorum ana yemeğimiz kaldırılırken ve Jack sadece başını sallıyor.

Bayanlar tualeti daha ziyade oturma salonu gibi, altın çerçeveli aynalar, pelüş sandalyeler ve havlu uzatmak için üniformalı bir bayan. Bir an onun önünde Lissy'e telefon etmekten çekiniyorum, ama bunu daha önce de görmüş olmalı, değil mi?

"Alo," diyorum, Lissy telefonu açar açmaz. "Benim."

"Emma! Nasıl gidiyor?"

"Korkunç," diyorum kederle.

"Ne demek istiyorsun?" diyor dehşet içinde. "Nasıl korkunç olabilir? Ne oldu?"

"Bu olabilecek en kötü şey." Bir sandalyeye çöküyorum. "Her şey çok harika başladı. Gülüyor, şakalaşıyorduk, restoran inanılmazdı ve benim için, en sevdiğim yemeklerden oluşan, özel bir münü sipariş etmişti..."

Zorlukla yutkunuyorum. Şimdi böyle söyleyince, oldukça mükemmel gözüküyorum.

"Kulağa harika geliyor," diyor Lissy şaşkınlıkla. "Peki nasıl..."

"Sonra onu cepten aradılar." Burnumu siliyorum. "Ve o zamandan beri, benimle neredeyse tek kelime etmedi. Sonra telefon görüşmesi yapmak için ortadan kayboldu ve ben kendi başıma kaldım ve sonra geldiğinde yapmacık ve zoraki sohbet ettik ve dikkatini doğru düzgün vermedi bile."

“Belki kafasına takılan bir şeyler vardır, ama senin canınla bunlarla sıkılmak istemiyordur,” diyor Lissy sessiz bir aradan sonra.

“Haklısın,” diyorum yavaşça. “Oldukça huzursuz gözüküyor.”

“Belki çok kötü bir şey oldu, ama ortamı bozmak istemiyor. Onunla konuşmaya çalış. Endişelerini paylaş.”

“Tamam,” diyorum, kendimi daha neşeli hissediyorum. “Tamam, bunu deneyeceğim. Sağ ol, Lissy.”

Kendimi biraz daha pozitif hissederek masaya doğru yürüyorum. Oturmama yardımcı olmak için bir garson beliriyor ve otururken Jack’e en sıcak, en sempatik bakışım ile bakıyorum. “Jack, her şey yolunda mı?”

Kaşlarını çatıyor.

“Neden sordun?”

“Şey, durmadan ortadan kayboluyorsun. Ben sadece... konuşmak istediğin bir şey mi var diye merak etmiştim.”

“Yok,” diye kestirip atıyor. “Sağ ol.” Sesi “mahrem konu” tınısını taşıyor, ama ben o kadar kolay pes etmeye niyetli değilim.

“Kötü bir haber mi aldın?”

“Yo.”

“İşle ilgili bir şey mi?” diye ısrar ediyorum. “Ya da... özel...”

Jack başını kaldırıyor, yüzü aniden öfkeden kızarıyor.

“Bir şey yok dedim. Konuyu kapa.”

Harika. Bu beni olmam gereken yere koydu değil mi?

“Tatlı ister miydiniz?” Garsonun sesi düşüncelerimi bölüyor ve gergin bir şekilde gülümsüyorum.

“Ben, hiç sanmıyorum.”

Bu gece yetti. Bitsin ve eve gideyim istiyorum.

“Peki.” Garson bana gülümsüyor. “Kahve?”

“Tatlı istiyor,” diyor Jack.

Ne? Ne dedi? Garson şüpheyle bana bakıyor.

“Hayır, istemiyorum!” diyorum net bir şekilde.

“İladi, Emma,” diyor Jack ve şimdi sıcak, muzip sesi geri geldi. “Benim yanımda ‘mı’ gibi yapman gerekmiyor. Uçakta söylemiştin, her zaman böyle söylersin. Tatlı istediğinde, tatlı istemiyorum dersin.”

“Ama bu sefer gerçekten istemiyorum.”

“Özellikle senin için yapıldı,” diyor Jack öne eğilerek. “Häagen-Dazs, Meringue kurabiyesi, kenarında Bailey’s sosu...”

Aniden bana tepeden baktığını hissediyorum. Canımın ne istediğini nereden bilebilir? Belki sadece meyve yemek istiyorum. Belki hiçbir şey istemiyorum. Beni hiç tanımıyor. Hem de hiç.

“Aç değilim.” Sandalyemi geri itiyorum.

“Emma, seni tanıyorum. İstiyorsun, aslında...”

“Beni *tanımıyorsun!*” diye haykırıyorum öfkeyle, kendimi durduramadan önce. “Benim hakkımda rastgele bir şeyler bilebilirsin. Ama bu beni tanıdığın anlamına gelmez!”

“Ne?” Jack bana bakıyor.

“Eğer beni tanısaydın,” diyorum titreyen bir sesle “birle-riyle yemeğe çıktığımda, beni dinlemelerini istediğimi bilirdin. Bana biraz saygı göstermelerini isterim ve ben sohbet etmek için elimden geleni yaparken, bana ‘Konuyu kapa,’ demelerini istemem...”

Jack şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Emma, sen iyi misin?"

"Hayır. İyi değilim! Bütün gece ben yokmuşum gibi dayırandın."

"Bu doğru değil."

"Evet, doğru! Otomatik pilottaydın. Cep telefonun çalmayışladığından beri..."

"Bak." Jack ellerini yüzüne sürüyor. "Şu anda hayatımda ir şeyler oluyor ve bunlar çok önemli..."

"Peki. Onlar bensiz de olmaya devam edebilir."

Ayağa kalkarken yaşlar gözümü yakıyor ve çantama uzanıyorum. Bu gecenin mükemmel olmasını ne kadar da çok istemişim. Öylesine büyük beklentilerim vardı ki. Her şeyin bu kadar kötü gitmesine inanmıyorum.

"Bu doğru! Ona söyle!" Salonun diğer tarafındaki altın giyili kadın savunurcasına sesleniyor. "Bilmelisin ki, bu kızın çok harika bir kocası var," diye haykırıyor Jack'e. "Sana ihtiyacı yok!"

"Yemek için teşekkürler," diyorum gözlerimi masa örtüsüne dikerek, garsonlardan biri sihirli bir şekilde mantomla yanı başımda beliriyor.

"Emma," diyor Jack inanamayarak, ben ayağa kalkarken. "Gerçekten gitmiyorsun."

"Gidiyorum."

"Bir şans daha ver. Lütfen. Kal ve bir kahve iç. Söz veriyorum, konuşacağım..."

"Kahve istemiyorum," diyorum, garson mantomu giymeniyordum yardım ederken.

"Nane çayı iç öyleyse. Çikolata! Sana bir kutu Godiva truffle ısmarladım..." Sesi yalvarır gibi ve bir saniye duraksıyor. "Godiva truffle'ı ok severim."

Ama hayır, kararımı verdim.

“Umrumda değil.” Yutkunuyorum. “Gidiyorum. Çok teşekkürler.” Sonra dönüp garsona, “Mantomu istediğimi nasıl bildiniz?” diyorum.

“Bizim işimiz bilmektir,” diyor garson saygıyla.

“Görüyorsun ya...” diyorum Jack’e. “Beni *tanıyorlar*.”

Bir an birbirimize bakıyoruz.

“Peki,” diyor Jack sonunda ve pes etmişçe omuzlarını silkeliyor. “Peki. Daniel seni eve götürsün. Dışarıda kapının önünde bekliyor olması lazım.”

“Eve senin arabanla gitmeyeceğim!” diyorum dehşet içinde. “Kendim giderim, sağ ol.”

“Emma. Aptallık yapma.”

“Hoşça kal. Ve çok teşekkürler.” Sonra garsona dönüyorum “Hepiniz çok kibar ve özenliydiniz.”

Restorandan dışarı çıktığımda yağmurun başlamış olduğunu fark ediyorum. Ve şemsiyem yok.

Ama umrumda değil. Bir şekilde giderim. Caddeleri adımlıyorum, ıslak kaldırımlarda hafif hafif savruluyorum, düşen yağmur damlaları yüzümdeki gözyaşlarıyla karışıyor. Nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim yok. En yakın metronun nerede olduğunu bile bilmiyorum ya da...

Bir dakika. Bir otobüs durağı. Otobüslerin numaralarına bakıyorum ve Islington’a gideni buluyorum.

İyi, peki. Otobüsüme bineceğim ve evime gideceğim. Ve sonra bir fincan nefis sıcak çikolata içeceğim. Ve belki de televizyonun önünde biraz dondurma da yerim.

Bu üstü kapalı ve küçük oturakları olan otobüs duraklarından ve otururum, Tanrı’na şükranlarımı daha fazla ıslanmadı. İki in

teşekkür ediyorum. Boş gözlerle bir araba reklamına bakıyorum, Häagen-Dazsli pudingin tadını merak ediyorum ve Merin-gue kurabiyesinin sert beyaz olanlardan mı yoksa harika karamelli sakız gibi olanlardan mı olduğunu merak ediyorum, ben bunları düşünürken, büyük gümüşü bir arabanın motoru kaldırımın kenarında ötüyor.

İnanamıyorum.

“ Lütfen,” diyor Jack, dışarı çıkarak. “Seni evine götürmemeye izin ver.”

“Hayır!” diyorum, kafamı bile çevirmeden.

“Burada yağmurun altında duramazsın.”

“Evet, durabilirim. Bazılarımız, bildiğin gibi, gerçek dünyada yaşıyorlar.”

Dönüp, sanki AIDS ile ilgili bir posterini inceliyormuş gibi yapıyorum. Bir saniye sonra Jack yanıma, otobüs durağının altına geliyor. Benim oturağımın yanındakine oturuyor ve bir süre ikimiz de sessiz kalıyoruz.

“Bu akşam berbat bir arkadaş olduğumu biliyorum,” diyor Jack sonunda. “Ve çok üzgünüm. Ve sana bu konuda hiçbir şey anlatamadığım için de üzgünüm. Ama hayatım... çok karmaşık. Ve bazı noktalar çok hassas. Anlıyor musun?”

Hayır demek istiyorum. Ben sana hayatımdaki en ufak şeyleri bile anlatmışken, hayır, anlamıyorum.

“Sanırım,” diyorum hafifçe omzumu silkerek.

Yağmur daha da şiddetlenip, durağın tavanını dövüyor ve benim -Jemima'nın- gümüş sandaletlerine süzülüyor. Tanrım, umarım leke yapmaz.

“Bu akşam seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm,” diyor sesini motor uğultusunun sesinden daha yüksek çıkarmaya çalışarak.

“Değildi,” diyorum, aniden kendimi kötü hissederek. “Ben sadece... çok büyük beklentilerim vardı! Seni biraz tanımak istiyordum ve eğlenmek istiyordum... ve güleriz diye düşünüyordum... ve şampanya değil, şu pembe kokteyllerden istedim...”

Kahretsin. *Kahretsin*. Ağzımdan kaçtı.

“Ama... sen şampanya seversin!” diyor Jack, afallamış bir halde. “Bana mükemmel bir randevunun şampanya ile başlaması gerektiğini söyledin.”

Jack'in gözlerine bakamıyorum.

“Evet, öyle. Ama o zaman şu pembe kokteyli bilmiyordum, değil mi?”

Jack kafasını geriye atıp, kahkaha atıyor.

“Haklısın. Çok haklısın. Ve ben sana seçme şansını bile vermedim, değil mi?” Esefle kafasını sallıyor. “Muhtemelen orada oturmuş, şu aptal adam pembe kokteylden istediğimi fark etmiyor mu, diye düşünüyordun?”

“Yo!” diyorum hemen, ama yanaklarım kızarıyor ve Jack bana öyle komik bir ifadeyle bakıyor ki onu kucaklamak istiyorum.

“Oo, Emma. Çok üzgünüm.” Kafasını sallıyor. “Ben de seni tanımak istedim. Ve ben de eğlenmek istedim. İkimiz de aynı şeyi istemişiz gibi görünüyor. Ve bunların olmaması sadece benim suçum.”

“Senin *suçun* değil,” diye mırıldanıyorum beceriksizce.

“Ben böyle olmasını planlamamıştım.” Ciddiyetle bana bakıyor. “Bana bir şans daha verir misin?”

Büyük çift katlı bir otobüs durağa doğru gürüldeye gürüldeye geliyor ve ikimiz de kafamızı kaldırıp bakıyoruz.

“Gitmem gerek,” diyorum ayağa kalkarken. “Bu benim otobüsüm.”

"Emma, aptallık yapma. Arabaya gel."

"Hayır. Ben otobüsle gidiyorum."

Otomatik kapılar açılıyor ve otobüsün basamağına adımlıyorum. Şoföre mavi kartımı gösteriyorum o da başını sallıyor.

"Ciddi ciddi bununla gitmeyi mi düşünüyorsun?" diyor Jack, arkamdan gelirken. İçeride her zamanki gibi türlü türlü tip, ten oluşan gece otobüsü yolcu koleksiyonuna göz gezdiriyor. "Bu güvenli mi?"

"Dedem gibi konuşuyorsun! Elbette güvenli. Gideceğin yere kadar gidiyor."

"Acele et!" diyor şoför Jack'e sabırsızlıkla. "Eğer paran yoksa, aşağı in."

"Amerikan Ekspres'im var," diyor Jack, cebini yoklayarak.

"Otobüs biletini Amerikan Ekspresle ödeyemezsin!" diyorum, gözlerimi devirerek. "Hiçbir şeyden anlamaz mısın? Ve her neyse." Birkaç dakika mavi kartıma bakıyorum. "Eğer sakıncası yoksa, tek başıma olmak istiyorum."

"Anlıyorum," diyor Jack farklı bir sesle. "Sanırım insem iyi olacak," diyor şoföre. Sonra bana bakıyor. "Bana cevap vermedin. Yeniden deneyebilir miyiz? Yarın akşam. Ve bu sefer ne istersen yaparız. Emirleri sen verirsin."

"Peki." Ona teslim olmamışım gibi sarılmaya çalışıyorum, ama göz göze geldiğimizde, kendimi ona gülümserken buluyorum.

"Yine saat sekizde?"

"Sekizde. Ve arabayı bırak," diye ekliyorum sertçe. "Benim tarzımda takılacağız."

"Harika! Dört gözle bekliyorum. İyi geceler, Emma."

"İyi geceler."

Gitmek için arkasını döndüünde, ikinci kata çıkan merdiven

venleri tırmanıyorum. En ön koltuğun yolunu tutuyorum, çocukluğumdan beri oturduğum yer ve karanlık, yağmurlu Londra gecesine bakıyorum. Eğer yeterince uzun zaman bakabilirsem, sokak ışıkları kaleydoskop gibi bulanıklaşıyor. Periler diyardı gibi

Aklımda altın rengi giysili, pembe kokteyli kadının; Jack'in gideceğimi söylediğimdeki yüzünün; mantomu getiren garsonun yüzünün; Jack'in arabasının otobüs durağına gelişinin... görüntüleri uçuşuyor. Ne düşündüğümü bilemiyorum. Tüm yapabildiğim burada oturmak, dışarıyı seyretmek, tanıdık, rahatlatıcı sesleri fark etmek. Otobüsün eski moda motorunun homurtuları ve gıcırtiları. Açılıp kapanan kapıların sesi. Merdiveni tırmanan ya da inen insanların sesleri.

Köşeyi dönerken otobüsün yana eğildiğini hissedebiliyorum. ama nereye gittiğimizi neredeyse bilmiyorum. Bir süre sonra, tanıdık görüntüler bilincimi etkilemeye başlıyor ve benim oturduğum sokağa gelmek üzere olduğumuzu fark ediyorum. Toparlanıyorum, çantamı alıyorum ve merdivenlerin başına doğru ilerliyorum.

Aniden otobüs sert bir şekilde sola savruluyor ve koltuk tutamaçlarından birini yakalayıp, kendimi sabitlemeye çalışıyorum. Neden sola dönüyoruz? Pencereden dışarı bakıyorum, eğer geceyi yürümek zorunda kalarak bitirirsem, gerçekten çileden çıkacağım ve şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum.

Kesinlikle bu...

Kesinlikle bu olamaz...

Ama öyle. Afallamış halde pencereden aşağıya bakıyorum. Oturduğum küçük sokaktayız.

Hızla merdivenlerden iniyorum (nerdeyse ayak bileğimi kırnyordum) ve şoföre bakıyorum.

"Ellerwood Sokağı Numara 41" diyor gösterişli bir şekilde.
Yo. Bu olamaz.

Şaşkınlıkla otobüse bakıyorum ve birkaç sarhoş delikanlı da bana bakıyor.

"Neler oluyor?" Şoföre bakıyorum. "Sana para mı verdi?"

"500 kayme," diyor şoför ve bana göz kırpmıyor. "Her kimse seni çok seviyor olmalı, ben olsam onu kaçırmazdım."

Beş yüz pound mu? Aman Tanrım.

"Teşekkürler," diyorum sersem sersem. "Yani, yolculuk için teşekkürler."

Kendimi bir rüyada hissederek, otobüsten inip, apartmanımın kapısına yöneliyorum. Ama Lissy çoktan inmiş ve kapıyı açıyor.

"Bu bir otobüs mü?" diyor, bana bakarak. "Burada ne işi var?"

"Bu benim otobüsüm," diyorum. "Beni eve getirdi."

Şoföre el sallıyorum, o da bana el sallıyor ve otobüs gecenin içinde gürültüler çıkararak ilerliyor.

"İnanmıyorum!" diyor Lissy yavaşça, otobüs köşeyi dönüp kaybolurken. Bana bakmak için dönüyor.

"Yani... sonu iyiydi?"

"Evet," diyorum. "Evet. İyiydi."

-On dört-

Peki. Kimseye anlatma. Kimseye *anlatma*.

Dün gece Jack Harper'la randevun olduğunu kimseye söyleme.

Herkese söylemeyi planlıyordum demek istemiyorum. Ama ertesi gün iş yerine vardığımda, her an kazara ağzımdan kaçırabilirmişim gibi hissediyordum.

Ya da birileri tahmin edecek. Yani demek istiyorum ki, kesinlikle yüzümden anlaşılyordur. Kıyafetlerimden... Yürüyüşümden... Sanki yaptığım her şey, "Hey, dün gece ne yaptığımı tahmin edin bakalım?" diye bağırıyormuş gibi hissediyorum.

"Selam," diyor Caroline, ben kendime kahve doldururken. "Nasılsın?"

"İyiyim, sağ ol," diyorum, suçluluktan hafifçe titreyerek. "Dün akşam sakın bir gece geçirdim. İşte... Sakın bir gece! Ev arkadaşım. Üç video seyrettik, Pretty Woman, Notting Hill ve Dört Nikâh Bir Cenaze. Sadece ikimiz. Başka kimse yoktu."

"Tabii," diyor Caroline, biraz aklı karışmış gözüküyor. "Ne hoş!"

Aman Tanrım. Kontrolümü kaybediyorum. Suçlular böyle yakalanıyor. Çok fazla detay itiraf edip, kendi kendilerini ele veriyorlar.

Tamam, artık gevezelik yok. Tek kelimelik cevaplardan vazgeçme.

“Selam,” diyor Artemis masama otururken.

“Selam,” diyorum, kendimi bir şeyler daha söylememek için tutuyorum. Sadece Lissy ve benim ne çeşit pizza ısmarladığımız değil, pizza firmasının sucuk değil, tavuk istediğimizi sandığı, ha ha ha, nasıl da karıştırdıkları, üzerine bütün bir hikâyem var.

Bu sabah dosyalama yapmam gerekiyor, ama onun yerine bir kâğıt alıyorum ve Jack’i götürebileceğim, randevuya uygun yerlerin listesini yapıyorum.

1. Pub. Hayır. Çok sıkıcı.

2. Sinema. Hayır. Çok fazla oturuluyor, sohbet edilemiyor.

3. Buz pateni. Bunu neden yazdığımı bilmiyorum, çünkü ben kaymayı bilmem. Çamur hariç.

4.

Tanrım, şimdiden fikirlerim tükendi. Bu nasıl bir saçmalık? Boş boş kâğıda bakıyorum, çevremde dönen konuşmaları bir kulağımla dinliyorum.

“...bazı gizli projeler üzerinde mi çalışıyor, yoksa bu sadece bir söylenti mi?”

“...görünüşe göre, firmayı yeni bir yönde... ama kimse tam olarak ne...”

“Bu İsveçli adam değil mi? Yani, onun işi tam olarak nedir?”

“Jack’le beraber, değil mi?” diyor muhasebede çalışan, ama Nick’ten hoşlandığı için mazeretler bulup sık sık bizim bölüme gelen Amy. “Jack’in sevgilisi.”

“Ne?” diyorum, aniden ayağa kalkarak ve kalemimin arkasını ısırarak. Şanslıyım, herkes dedikoduyla o kadar meşgul ki

kimse fark etmiyor.

Jack eşcinsel mi? Jack eşcinsel mi?

Bu nedenle bana iyi geceler öpücüğü vermedi. Sadece arkadaş olmak istiyor. Beni Sven'le tanıştıracak ve benim bu durumu umursamıyormuş gibi davranmam gerekecek, sanki hep biliyorinusum...

"Jack Harper eşcinsel mi?" diyor Caroline şaşkınlıkla.

"Ben öyle olduğumu düşündüm," diyor Amy omzunu silke-rek. "Sizce de eşcinselle benzemiyor mu?"

"Hiç de değil," diyor Caroline, gözlerini kısarak. "Üstü başı yeterince düzgün değil."

"Eşcinsel gibi görüldüğünü düşünmüyorum!" diyorum, gayri ciddi ve öylesine ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışarak.

"Eşcinsel değil," diye cınlıyor Artemis'in sesi, saki bir otorteymiş gibi. "Newsweek'te hayatı hakkında bir şeyler okudum ve *Origin Software*'ın başkanıyla, ki kendisi bir bayan, çıkıyor-muş. Ve ondan önce süper-modellerle çıktığı yazıyordu."

Beni büyük bir rahatlama sarıyor.

Eşcinsel olmadığını biliyordum. Eşcinsel olmadığını elbet-te biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bu insanların tanımadıkları kişiler hakkında aptal, beyinsiz spekülasyonlarla vakit kaybetmek yerine yapabilecekleri daha hayırlı bir şeyler yok mu?

"Peki Jack şu sıralar birisiyle çıkıyor mu?"

"Kim bilir?"

"Ne dersiniz, oldukça seksi değil mi?" diyor Caroline hain bir sırıtışla. "Gerçi ben buna önem vermem."

"Tabii tabii," diyor Nick. "Özel jetine de önem vermezsin."

"Anlaşılan, Pete Laidler öldüğünden beri hiç ilişkisi olmamış," diyor Artemis çabuk çabuk. "Yani bir şansın olup olmadı-

gına dair şüphelerim var.”

“Ne şanssızlık,” diyor Nick, kahkaha atarak

Bunları dinlemekten gerçekten rahatsız oluyorum. Belki bunlar susana kadar odadan çıksam daha iyi olacak. Ama bu, sonrasında, dikkatleri benim üzerime çekebilir.

Bir an ayağa kalkıp “Aslında dün gece Jack Harper’la yemeğe çıktım,” desem ne olacağını hayal ederken kendimi yakalıyorum. Hepsi bana bakacak, afallayacak ve belki birileri soluksuz kalacak ve...

Oo, kimi kandırıyorum ki? Bana inanmazlar, neden inansınlar? Benim hayal gördüğümü söylerler.

“Selam, Connor.” Caroline’in sesi, düşüncelerimi bölüyor.

Connor? Hafif bir korkuyla kafam yerine geliyor. Ve işte, hiçbir uyarı olmadan, orada. Yaralı bir yüzle masama yaklaşıyor. Burada ne yapıyor?

Beni ve Jack’i öğrendi mi?

Kalbim hızla atmaya başlıyor ve sinirli bir şekilde sandalyemi geriye itiyorum. Binada ona birkaç kere rastladım, ama ayırdığımızdan beri, ilk kez yüz yüze geliyoruz.

“Selam,” diyor.

“Selam,” diyorum umursamazca ve sessizlik oluyor.

Aniden masamın üzerinde randevu fikirleri yazan kâğıdın durduğunu fark ediyorum. Kahretsin. Mümkün olduğunca göze batmadan, kâğıda uzanıyorum, buruşturuyorum ve umursamazca çöpe atıyorum.

Sven ve Jack hakkındaki bütün dedikodular kesildi. Her ne kadar başka bir şey yapıyormuş gibi davransalar da, ofisteki herkesin bizi dinlediğini biliyorum. Sanki bir pembe dizide falanmışız gibi.

Ve hangi rolde olduğumu biliyorum. Ben hoş, nazik adamı

geçerli bir sebep göstermeden terk eden kalpsiz orospuyum.

Tanrım. Mesele şu ki, kendimi suçlu hissediyorum, gerçekten. Connor'ı her gördüğümde ve hatta her aklıma geldiğinde, göğsümde korkunç içimi sıkan bir şey hissediyorum. Ama yüzünde bu, saygınlığı zedelenmiş adam ifadesi olması gerekiyor mu? Bir çeşit sen-bana-öldürücü-bir-darbe-indirdin-ama-ben-öylesine-iyi-biriyim-ki-seni-affediyorum ifadesi.

Suçluluk hissimin azaldığını ve sinir olmanın onun yerini doldurduğunu hissediyorum.

"Öylesine uğradım," diyor Connor sonunda. "Çünkü Şirket Aile Günü'nde Pimm tezgâhında çalışmak üzere isimlerimizi yazmıştım. Elbette ismimizi yazarken, düşünmüştüm ki, biz..." Susuyor, her zamankinden daha da yaralanmış gözüküyor. "Her neyse. Ama seninle çalışmanın benim için bir sakıncası yok. Eğer senin için de yoksa tabii."

Onunla yarım saat bir arada durmaya katlanamadığımı söyleyen kişi ben olmayacağım.

"Sakıncası yok!" diyorum.

"İyi."

"İyi."

Yine bir duraklama.

"Aklıma gelmişken, mavi T-shirtünü buldum," diyorum, hafifçe omuzlarımı silkerek. "Getireceğim."

"Teşekkürler. Sanırım bende de senin bazı eşyaların var..."

"Hey," diyor Nick, bize doğru gözlerinde hadi-boka-çomak-sokalım ifadesi taşıyan kötücül bakışlarla gelirken. "Dün gece seni başka birisiyle gördüm."

Kalbim korkudan hopluyor. Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Tamam... Tamam... Tamam. Bana bakmıyor. Connor'a bakıyor.

Connor kimle beraberdi ki?

"O sadece bir arkadaşı," diyor Connor kasılıp kalmış halde.

"Emin misin?" diyor Nick. "Bana oldukça yakın gözüktü nüz."

"Kapa çeneni, Nick!" diyor Connor, acı çekiyormuş gibi gözüktüyor. "Yeni ilişkilere girdiğimi düşünmek için çok çok erken. Değil mi, Emma?"

"İl... evet." Defalarca yutkunuyorum. "Kesinlikle. Şüphesiz."

Tanırım.

Her neyse. Önemli değil. Connor için endişelenmeyeceğim. Düşünmem gereken önemli bir randevum var. Ve Allah'tan, günün sonunda mükemmel randevu yerini buldum. Aslında daha önce düşünemediğime şaşırdım! Sadece küçük bir engel var... ama onu kolayca aşarım.

Elbette ki, Lissy'i, "Anahtar asla üye olmayan birine verilmeyecek," derken, gerçekte bunu kastetmediklerine ikna etmem sadece yarım saatimi alıyor. Sonunda çantasına uzanıyor ve yüzünde kaygılı bir ifadeyle, anahtarı bana veriyor.

"Sakın kaybetme!"

"Kaybetmem! Teşekkürler, Lissy." Ona sanlıyorum "Doğrusu ben de özel bir kulübün üyesi olduğumda sana aynısını yapacağım."

"Parolayı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Alexander."

"Nereye gidiyorsun?" diyor Jemima, dışarı çıkmak için hazırlanmış halde odama geldiğinde. Bana eleştiren gözlerle bakıyor. "Güzel bluz. Nereden aldın?"

“Oxfam. Yani, Whistles.”

Bu akşam Jemima’dan bir şeyler almayı denemeye bile kalkışmamaya karar verdim. Sadece kendi kıyafetlerimi giyeceğim ve Jack beğenmezse, keyfi bilir.

“Ben de size bir şey sormak istiyordum,” diyor Jemima, gözlerini kısarak “Dün gece herhalde odama girmediniz değil mi?”

“Yo,” diyor Lissy masumiyetle. “Niye sordun? Öyleymiş gibi mi gözüküyor?”

Jemima üçe kadar dışarıdaydı ve o geri geldiğinde, her şey yerine konmuştu. Selobant ve diğer her şey. Daha dikkatli olamazdık.

“Hayır,” diye itiraf ediyor Jemima gönülsüzce. “Her şey yerli yerindeydi. Ama sadece bir *his*. Sanki biri oraya girmiş gibi.”

“Pencereyi açık bırakmış mıydın?” diyor Lissy. “Çünkü geçenlerde maymunların hırsızlık yapmaları için evlere gönderildiğini anlatan bir yazı okudum.”

“*Maymunlar* mı?” Jemima bana bakıyor.

“Anlaşılan hırsızlar onları eğitiyormuş.”

Jemima kafası karışmış halde bir bana bir Lissy’e bakıyor ve ben yüz ifademin ciddiyetini korumak için kendimi zorluyorum.

“Her neyse,” diyorum çabucak, konuyu değiştirmek için. “Jack hakkında yanıldığını bilmek istersin sanırım. Bu akşam yine onunla çıkacağım. Hiç de felaket bir randevu falan değil!”

Aramızdaki büyük ağız dalaşı, benim kalkıp gitmem ve sonra beni otobüs durağına kadar takip etmesi hakkındaki ufak detayları eklemeye gerek yok. Çünkü önemli olan, ikinci bir randevumuzun olması.

"Yanılmadım," diyor Jemima. "Sadece bekle. Ben yazgıyı görüyorum."

Odadan çıkarken arkasından yüzümü buruşturuyorum ve maskaramı sürmeye başlıyorum. "Saat kaç oldu?" Göz kapağıma bir miktar maskara kaçırınca kaşlarımı çatıyorum.

"Sekize on var," diyor Lissy. "Oraya nasıl gideceksiniz?"
"Taksiyle."

Aniden zil çalıyor ve ikimiz de kafamızı kaldırıyoruz.

"Erken geldi," diyor Lissy. "Bu biraz tuhaf."

"Erken gelmiş olamaz." Oturma odasına koşuyoruz ve Lissy pencereye koşuyor.

"Aman tanrım" diyor, aşağıya sokağa bakarken. "Bu Connor."

"Connor?" dehşet içinde Lissy'e bakıyorum. "Connor burada mı?"

"Elinde bir kutu var. Onu yukarı çağırayım mı?"

"Yo! Burada değilmişiz gibi davranalım!"

"Çok geç," diyor Lissy ve yüzünü buruşturuyor. "Pardon Beni gördü."

Zil yine çalıyor ve çaresizce birbirimize bakıyoruz.

"Peki," diyorum sonunda. "Aşağı iniyorum".

Kahretsin, kahretsin, kahretsin...

Aşağıya koşuyorum ve nefes nefese kapıyı açıyorum. Ve Connor orada, kapının eşiğinde duruyor, yüzünde yine ofisteki şehit ifadesi ile.

"Selam," diyor. "Sana söylediğim şeyleri getirdim. Belki ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

"İl, teşekkürler," diyorum, kutuyu elinden kaparken. Görünüşe göre kutuda bir şişe L'Oreal şampuan ve hayatımda hiç görmediğim bazı kazaklar var. "Ben hâlâ eşyalarını tam olarak"

toplamadım, bu yüzden ofise getireceğim, olur mu?"

Kutuyu merdivenlere bırakıyorum ve Connor kendisini davet ettiğimi düşünmeden önce arkamı dönüyorum.

"Şey, ııı, sağ ol," diyorum. "Buraya uğrayıp bırakman çok nazikçe."

"Sorun değil," diyor Connor. Derin bir iç geçiriyor. "Emma... Düşündüm de bunu konuşmak için bir fırsat olarak görebiliriz. Belki bir yerde bir şeyler içebiliriz ya da hatta yemek yeriz."

"Ya," diyorum. "Bu çok hoş olurdu. Gerçekten isterdim. Ama dürüst olmak gerekirse, şu an çok uygun bir zaman değil."

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Yüzü asılıyor.

"İı, evet. Lissy ile," durmadan saatime bakıyorum. Sekize altı var. "Her neyse, yakında görüşürüz. Yani işte, ofiste..."

"Neden bu kadar telaşlısın?" Connor bana bakıyor.

"Telaşlı değilim!" diyorum ve kapının kenarına yaslanıyorum.

"Sorun ne?" Gözleri şüpheyle kısılıyor. "Bir şeyler mi dönüyor?"

"Connor," Koluna güven verici bir şekilde elimi koyuyorum, "Hiçbir şey olmuyor. Hayal kuruyorsun."

O anda, Lissy kapıda, arkamda beliriyor.

"İı, Emma, sana acil bir telefon var," diyor gerçekten gösterişli bir şekilde. "Hemen gelsen iyi olacak... Oo, selam Connor!"

Ne yazık ki Lissy dünyadaki en kötü yalancıdır.

"Benden kurtulmaya çalışıyorsun," diyor Connor, şaşkınlıkla bir Lissy'e bir bana bakarken.

"Hayır," diyor Lissy, kızarıırken.

"Dur biraz," diyor Connor aniden, üstüme başıma bakarak. "Dur bir saniye. Sen... bir randevun mu var?"

Aklım hızla çalışıyor. Eğer reddedersem, muhtemelen uzun bir tartışmaya gireceğiz. Ama doğruyu söylersem, belki da-
larak çekip gider.

“Haklısın,” diyorum. “Bir randevum var.”

Bir şok sessizliği.

“İnanmıyorum,” diyor Connor, kafasını sallayarak ve beni
ümitsizlik içinde bırakarak, bahçe duvarının üzerine çöküyor.
Saatime bakıyorum. Sekize üç var. Kahretsin!

“Connor...”

“Bana başka biri olmadığını söylemiştin! Bana söz vermiş-
tin, Emma!”

“Yoktu! Ama... artık var. Ve birazdan burada olacak. Con-
nor, gerçekten bu duruma düşmek istemezsin.” Kolunu tutuyo-
rum ve onu kaldırmaya çalışıyorum, ama neredeyse seksen kilo.
“Connor, lütfen. Bunu herkes için daha acı dolu hale getirme.”

“Sanırım haklısın.” Sonunda ayakları yere basıyor. “Gidi-
yorum.”

Bahçe kapısına yürüyor, sırtı yenilgiyle kamburlaşmış ve
suçluluktan içim burkuluyor, bir yandan da acele etmesini dili-
yorum. Sonra, beni dehşet içinde bırakarak, geri dönüyor.

“Peki kim?”

“O... o senin tanımadığın biri,” diyorum, tek ayağımı hafif-
çe yerden kaldırarak. “Bak, yakında öğle yemeğine gideriz ve
konuşuruz. Ya da başka bir şeyler yaparız, söz veriyorum.”

“Tamam,” diyor Connor, her zamankinden daha da yaralan-
mış gözüküyor. “Tamam. Mesajını aldım.”

Nefes alamadan, bahçe kapısını kapatışını ve yürüyüp gidi-
şini gözlüyorum. Yürümeye devam et, yürümeye devam et... Sa-
kın durma...

Sonunda köşeyi döndüğünde, Jack'in gümüşü arabası soka-

ğın diğer ucunda beliriyor.

"Aman Tanrım," diyor Lissy bana bakarak.

"Yapma," diyorum taş duvara çökerken. "Lissy, buna dayanamam."

Sarsılmış hissediyorum. Sanırım bir içkiye ihtiyacım var. Ve aniden fark ediyorum ki, sadece kirpiklerimden birine mas-kara sürülmüş durumda.

Gümüşi araba kapının önünde duruyor ve yine aynı üniformalı şoför dışarı çıkıyor. Sonra arka kapıyı açıyor ve Jack dışarı çıkıyor.

"Selam," diyor, beni gördüğü için şaşırılmış halde. "Geç mi kaldım?"

"Yo ben sadece... m... burada oturuyordum. Bilirsin işte. Etrafa bakmıyordum." Yolun karşı tarafını işaret ediyorum, o anda koca göbekli bir adamın karavanının lastiğini değiştirdiğini fark ediyorum. "Her neyse," diyorum, beceriksizce ayağa kalkarken. "Aslında, daha hazır değilim. Bir dakikalığına yukarı gelmek ister misin?"

"Elbette," diyor Jack gülümseyerek. "Çok iyi olur."

"Ve arabayı gönder," diye ekliyorum. "Arabanın olmaması gerekiyordu."

"Senin de evin önünde oturup beni yakalaman gerekmiyordu," diye karşılık veriyor Jack sırtarak. "Tamam, Daniel, bu gecelik bu kadar." Şoföre başını sallıyor. "Şu andan itibaren kendimi bu bayanın ellerine bırakıyorum."

"Bu ev arkadaşım Lissy," diyorum şoför arabaya binerken. "Lissy, Jack."

"Selam," diyor Lissy, el sıkışırken, kendinden emin bir şekilde sırtarak.

Merdivenlerden daireme çıkarken, aniden merdivenlerin ne

kadar dar olduğunu ve duvarlardaki saten boyanın nasıl çizildiğini ve halıların lahana koktuğunu fark ediyorum. Jack muhtemelen kocaman büyük bir konakta yaşıyordur. Merdivenler mermerden falandır.

Ama öyleyse ne olmuş? Hepimizin mermerden merdivenleri olamaz.

Her neyse, muhtemelen felakettir. Soğuk ve tangır tungur. Üzerinde her zaman tedirgin olursunuz ve muhtemelen çok kolay çizilir...

"Emma, gidip hazırlanmak istiyorsan, Jack'e bir içki hazırlayacağım," diyor Lissy, gülümseyerek. Bu gülümseme şu anlama geliyor: Hoş biri.

"Sağ ol," diyorum ona, "öyle değil mi?" bakışını iade ederek. Odama koşuyorum ve telaşla diğer gözüme de maskara sürüyorum.

Birkaç saniye sonra, biri kapımı çalıyor.

"Buyrun," diyorum Lissy olduğunu düşünerek. Ama elinde bir kadeh tatlı şeri ile Jack geliyor.

"Oo sağ ol," diyorum minnettarlıkla. "Bir içkiye ihtiyacım vardı."

"İçeri gelmiyorum," diyor nazikçe.

"Yo, sorun değil. Gel otur!"

Yatağı gösteriyorum, ama giysilerle kaplı. Ve tuvalet masamda dergi yığınları yükseliyor. Lanet olsun, biraz toparlayabildim.

"Ayakta duracağım," diyor Jack hafifçe gülümseyerek. Viski gibi görünen şeyden bir yudum alıyor ve büyülenmiş gibi odama göz gezdiriyor. "İşte senin odan. Senin dünyan."

"Evet." Dudak parlatıcımı açarken, hafifçe kızarıyorum. "Biraz dağınık..."

“Çok hoş. Ev gibi.” Köşedeki ayakkabı yığınınına, lambamdan sarkan balıklara, çevresine kolyeler sarılmış aynama ve garbun kapısına asılmış yeni eteğe baktığını görebiliyorum.

“Kanser Araştırma?” diyor şaşkınlıkla, etikete bakarak. “Bu ne...”

“Bir dükkân,” diyorum biraz savunma havasıyla. “İkinci el dükkânı.”

“Aa.” Nazik bir anlayışlılıkla başını sallıyor. “Güzel bir yatak örtüsü,” diye ekliyor, gülümseyerek.

“Bu alaycı,” diyorum telaşla “Bu alaycı bir söz.”

Tanrım, ne kadar alçaltıcı. Değiştirebilirdim.

Şimdi Jack inanmaz gözlerle benim şifoniyerimin, açık kalmış, makyaj malzemeleriyle tıka basa dolu çekmecesine bakıyor. “Kaç tane rujun var?”

“İl, birkaç tane...” diyorum, beceriksizce çekmeceyi kapatırken.

Belki Jack'i içeri buyur etmek pek parlak bir fikir değildi. Perfectil vitaminlerimi eline alıyor ve inceliyor. Yani, vitaminlerin nesi ilginç olabilir ki? Şimdi Katie'nin tığ işi kemerine bakıyor.

“Bu nedir? Yılan mı?”

“Kemer,” diyorum, küpemi takarken, yüzümü buruşturuyorum. “Biliyorum. Çok çirkin. Tığ işine dayanamıyorum.”

Diğer küpem nerede? Nerede?

Tamam, tamam, burada. Jack şimdi ne yapıyor?

Dönüp, Jack'in çok etkilenmiş halde ekzersiz çizelgeme baktığını görüyorum. Bu çizelgeyi tüm Noel'i Quality Street yi-yerek geçirdikten sonra geçen Ocak'ta hazırlamıştım.

“Pazartesi 07:00” diye yüksek sesle okuyor. “Blogun çevresinde çabuk bir koşu. Kırk kere. Öğle tatili: Yoga sınıfı. Akşam:

Mekik. Altmış altı kere." Bir yudum viski alıyor. "Çok etkili-
ci. Hepsini yapıyor musun?"

"Şey," diyorum bir süre duraksadıktan sonra. "Ben her-
gün... yani bu çok hırslı... bilirsin ya... her neyse!" Çabucak ken-
dimi parfüme buluyorum. "Hadi gidelim."

Onu buradan, bir kutu Tampaxı gösterip ne olduğunu sor-
mak gibi bir şeyler yapmadan, hemen çıkarmalıyım. Gerçekten
niye her şeyle bu kadar ilgileniyor ki?

-On beş-

Bu ılık akşama kendimizi bıraktığımızda, içimdeki ümit, kendimi, hafif ve mutlu hissetmeme yol açıyor. Şimdiden dün geceden çok farklı bir atmosfer var. Ürkütücü araba yok; şık restoran yok. Daha sıradan. Daha eğlenceli.

"Peki," diyor Jack, anacaddede yürürken. "Emma-tarzı dışarıda bir gece."

"Kesinlikle!" Elimi sallayıp, bir taksi durduruyorum ve dar sokağın açıldığı Clerkenwell Caddesi'nin ismini veriyorum.

"Taksiyle gidebiliriz değil mi?" diyor Jack yumuşak bir sesle, taksiye binerken. "Otobüsü beklememize gerek yok?"

"Özel bir muamele," diyorum sahte bir sertlikle.

"Peki, yemeğe mi? İçmeye mi? Dansa mı?" diyor Jack, arabada sokakta ilerlemeye başladığında.

"Bekle ve gör!" Ona bakıyorum. "Rahat, akışına bırakılmış bir akşam geçiririz diye düşündüm."

"Sanırım dün gece gereğinden fazla plan yaptım," diyor Jack kısa bir duraksamadan sonra.

"Yo, harikaydı," diyorum kibarca. "Ama bazen bir şeyleri gereğinden fazla düşünebilirsin. Biliyorsun, bazen kendini akışa bırakmak ve olabilecekleri görmek daha iyidir."

"Haklısın," Jack gülümsüyor. "Şey, kendimi akışa bırakmayı dört gözle bekliyorum."

Taksi Upper Street'de ilerlerken, kendimle gurur duyuyorum.

rum. Bu benim gerçek bir Londra'lı olduğumu gösteriyor. Konu-
ğumu izi belli olmayan yerlere götürebilirim. Aleni randevu yer-
lerinden başka yerler de bulabilirim. Jack'in restoranı sasır-
ıcı değildi demek istemiyorum. Ama bu ondan kat be kat daha ha-
valı olmayacak mı? Gizli bir kulüp! Ve kim bilebilir, belki bu
gece Madonna da orada olur!

Yaklaşık yirmi dakika sonra, Clerkenwell'e varıyoruz. Tak-
si ücretini ödemek için ısrar ediyorum ve Jack'i dar geçide doğ-
ru yöneltiyorum.

"Çok ilginç," diyor Jack çevreye bakınarak. "Peki nereye
gidiyoruz?"

"Sadece bekle," diyorum esrarengiz bir havayla. Kapıyı
yöneltiyorum, zili çalıyorum ve içimde kıpırdayan heyecanla
Lissy'nin anahtarını cebimden çıkarıyorum.

Çok etkilenecek. O kadar çok etkilenecek ki!

"Buyurun?" bir ses duyuluyor.

"Merhaba," diyorum rahatlıkla. "Alexander'la konuşma-
lıyordum."

"Kiminle?" diyor ses.

"Alexander," diye tekrar ediyorum ve bilmiş bilmiş sınıyo-
rum. Elbette tekrar tekrar kontrol etmeleri gerek.

"Burada Alexander yok."

"Anlamadınız galiba. A-lex-an-der."

"Burada Alexander yok."

Belki yanlış kapıyı çaldım. Yani, bu diye hatırlıyorum, ama
belki de şu buzlu camlı diğer kapıydı. Evet. Aslında, bu olduk-
ça tanıdık geliyor.

"Ufak bir terslik," diyerek Jack'e gülümsüyorum ve yeni zi-
le basıyorum.

Sessizlik. Birkaç dakika bekliyorum, sonra yeniden deniyor-

rum ve tekrar cevap yok. Peki. Tamam... demek ki bu da değil. Kahretsin.

Ben bir moronum. Neden adresi kontrol etmedim? Nerede olduğunu hatırladığıma o kadar emindim ki.

"Bir sorun mu var?" diyor Jack.

"Yo," diyorum hemen ve gülümsüyorum. "Sadece tam olarak neresi olduğunu hatırlamaya çalışıyorum..."

Sokağın başına ve sonuna bakıp, panik olmamaya çalışıyorum. Hangisiydi? Sokaktaki bütün zilleri teker teker çalmam mı gerekiyor? Kaldırımda birkaç adım atıp, hafızamı tazelemeye çalışıyorum. Ve sonra, bir kemerin altından, başka bir dar geçit görüyorum, neredeyse bunun aynısı.

Büyük bir dehşetin ayak seslerini hissediyorum. Acaba doğru geçitte miyim? İkiisi tıpatıp aynı. Sıra sıra birbirine benzer kapılar ve karanlık pencereler.

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Ne yapacağım? Bu civardaki bütün geçitlerdeki her bir zili teker teker çalmaya kalkışmam. Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bir kere bile. Hatta aklımdan...

Tamam, aptal aptal davranıyorum. Lissy'i arayacağım! O bana söyler. Cep telefonumu çıkartıyorum ve evi arıyorum, ama hemen telesekreter cevap veriyor.

"Selam, Lissy, benim," diyorum, sesimin sakin ve rahat olmasına çalışarak. "Ufak bir aksilik oldu, kulübün hangi kapının arkasında olduğunu hatırlayamıyorum. Ya da hangi geçitte olduğunu. Eğer mesajımı alırsan, beni arayabilir misin? Sağ ol."

Kafamı kaldırıp beni izleyen Jack'i görüyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Sadece ufak bir aksaklık," diyorum ve sakin bir şekilde gülümsüyorum. "Burada bir yerlerde gizli bir klüp var, ama ben

tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyorum.”

“Önemli değil,” diyor Jack büyük bir incelikle. “Olur böyle şeyler.”

Yeniden ev numarasını arıyorum, ama meşgul. Çabucak Lissy’nin cep telefonunu arıyorum, ama kapalı.

Of kahretsin. Kahretsin. Bütün gece bu sokakta dikilip duramayız.

“Emma,” diyor Jack sakınarak. “Benim rezervasyon...”

“Yo!” Arı sokmuş gibi zıplıyorum. Jack rezervasyon falan yaptırmayacak. Bu geceyi benim ayarlayacağımı söyledim ve yapacağım. “Yo, sağ ol.” Hızla karar veriyorum. “Planı değiştirdim. Antonio’nun Yeri’ne gideceğiz.”

“Arabayı çağırabilirim...” diye başlıyor Jack.

“Arabaya ihtiyacımız yok!” Ana caddenin doğru ne yaptığını bilir adımlarla ilerliyorum ve Tanrı’ya şükürler olsun, boş bir taksi. El sallıyorum, Jack’in binmesi için kapıyı açıyorum ve şöyle şöyle diyorum:

“Merhabalar, Clapham, Sanderstead Yolu’nda Antonio’nun Yeri’ne gidelim, lütfen.”

Yaşasın. Büyüdüm, karar verdim ve durumu kurtardım.

“Antonio’nun Yeri nerede?” diye soruyor Jack, taksi hızlanmaya başladığında.

“Güney Londra’da biraz sapa bir yerde. Ama gerçekten hoş. Lissy ve ben Wandsworth’de otururken oraya giderdik. Büyük çam masalar, muhteşem yemekler ve kanepeler falan vardır. Ve hiçbir zaman soğuk bir kibarlık göstermezler.”

“Kulağa mükemmel geliyor,” Jack gülümsüyor ve ben de gururla ona gülümsüyorum.

Peki, Clerkenwell’den Clapham’a gitmek bu kadar uzun

sürmemeliydi. Çok önce oraya varmış olmamız gerekirdi. Yani, sadece biraz güneyde.

Yarım saat sonra, eğilip şoföre soruyorum. "Bir sorun mu var?"

"Trafik, hayatım." Omuz silkiyor. "Ne yapabilirsin ki?"

Taksi şoförlerinin yapması gerektiği gibi, akıllıca trafikten kaçacak bir güzergâh takip edebilirsin! diye öfkeyle bağırmak istiyorum. Ama onun yerine kibarca "Peki... sizce oraya varmamız ne kadar sürer?" diyorum.

"Kim bilir?"

Oturduğum yere gömülüyorum, hayal kırıklığından karnımın çalkalandığını hissediyorum.

Clerkenwell'de bir yerlere gitmeliydik. Ya da Covent Garden'da. Ben o kadar moronum ki...

"Emma, endişelenme," diyor Jack. "Oraya vardığımızda her şey harika olacak, eminim."

"Umarım öyle olur," diyorum zorlukla gülümseyerek.

Küçük bir sohbete girişemem. Konsantrasyonumun tamamını taksinin daha hızlı gitmesine yoğunlaştırdım. Pencereden dışarı bakıyorum, sokak levhalarındaki posta kodları gitmek istediğimiz yere doğru yaklaştıkça içimden seviniyorum. SW3... SW11... SW14!

Sonunda! Clapham'dayız. Neredeyse geldik...

Kahretsin. Yine bir kırmızı ışık. Neredeyse yerimde durmıyorum Ve sanki hiçbir önemi yokmuş gibi şoför öylece duruyor.

Tamam, yeşil! Kalk! Kalk! Git hadi!

Ama o sanki bütün gün bizimmiş gibi ağırdan alıyor... Sokakta salına salına ilerliyor... Şimdi başka birine yol veriyor! Bu ne yapıyor?

Tamam. Sakin ol, Emma. İşte sokağa geldik. Sonunda vardık.

“İşte geldik!” diyorum taksiden inerken, rahat bir sesle konuşmaya çalışarak. “Üzgünüm, biraz uzun sürdü.”

“Sorun değil,” diyor Jack. “Burası harika gözüküyor!”

Taksi şoförüne ücreti verirken, sonunda geldiğimize çok memnun olduğumu itiraf etmek zorundayım. Antonio’nun Yeri kesinlikle şaşırtıcı görünüyor! Yeşil fasat parti ışıklarıyla süslenmiş ve tenteye uçan balonlar asılmış ve açık kapıdan müzik ve kahkahalar saçılıyor. Hatta içeride şarkı söyleyen insanların seslerini bile duyabiliyorum.

“Her zaman bu kadar canlı değildir!” diyorum kahkaha atarak ve kapıya doğru yöneliyorum. Antonio’nun içeride olduğunu şimdiden görebiliyorum.

“Selam!” diyorum kapıdan girerken. “Antonio!”

“Emma!” diyor ayakta kapının yanında elinde bir kadeh şarapla duran Antonio. Yanakları kızarmış ve her zamankinden daha da geniş bir gülümsemeyle. “*Bellissima!*” İki yanağımdan da öpüyor ve içime bir rahatlama olduğunu hissediyorum. Buraya gelmekle doğru bir şey yaptım. Yönetmeyi biliyorum. Bize harika vakit geçirecekler.

“Bu Jack,” diyorum, gülümseyerek.

“Jack! Seninle tanışmak harika!” Antonio Jack’i de her iki yanağından öpüyor ve ben kıkırdıyorum.

“Peki bize iki kişilik bir masa gösterebilir misin?”

“Ah...” Yüzü pişmanlıkla doluyor. “Tatlım, kapattık!”

“Ne?” Şaşkınlıkla ona bakıyorum. “Ama... ama kapalı değilsiniz. Burada insanlar var!” Çevremdeki mutlu yüzlere bakıyorum.

“Bu özel bir parti!” Odanın diğer tarafındaki birilerine ka-

Jack'ı kaldırıyor ve İtalyanca bir şeyler söyleyerek bağıyor. "Yengenim evleniyor. Siz tanışmış mıydınız? Guido. Birkaç yaz evvel burada çalışmıştı."

"Ben... emin değilim."

"Hukuk fakültesinde çok tatlı bir kızla tanıştı. Biliyorsun, lisansını aldı. Eğer yasal öğüde ihtiyacın olursa..."

"Sağ ol. Şey...tebrikler."

"Size iyi eğlenceler dilerim," diyor Jack kolumu sıkarak. "Önemli değil, Emma, bilemezdin."

"Sevgilim, üzgünüm!" diyor Antonio, yüzümü görünce. "Başka bir gece, sana en iyi masamızı vereceğim. Beni önceden ara, haber ver..."

"Olur." Gülümsemeyi başarıyorum. "Sağ ol, Antonio."

Jack'e bakamıyorum bile. Onu kahrolası Clapham'dan buraya kadar bunun için sürükledim.

Hemen bu durumu telafi etmem lazım. Çabucak.

"Puba gideceğiz" diyorum, dışarı kaldırıma çıkar çıkmaz. "Yani, güzel bir içkiyle bir yerlerde oturmanın nesi kötü?"

"Kulağa hoş geliyor," diyor Jack yumuşakça ve ben The Nag's Head tabelasına doğru ilerler ve kapıyı itip açarken beni takip ediyor. Daha önce bu puba hiç gelmedim, ama eminim ki oldukça...

Tamam. Belki de değildir.

Bu hayatımda gördüğüm en neşesiz pub olmalı. Yerde epri-miş bir halı, kötü bir müzik çalıyor ve koca göbekli bir adam dışında hiçbir hayat belirtisi yok.

Jack'le randevumu burada geçiremem. Geçiremem işte.

"Tamam!" diyorum, kapıyı geri kapatırken, "Tekrar düşünelim." Hızla caddenin sağına soluna bakıyorum. Ama Antonio'nun Yeri ve berbat birkaç hazır yemek dükkânı dışında açık

hiçbir yer yok. "Şey... bir taksi tutup şehre geri dönelim!" diyorum keskin bir umutla. "Çok sürmez."

Kaldırımın köşesine gidiyorum ve elimi kaldırıyorum.

Üç dakika boyunca tek bir araba gelmiyor. Sadece taksi değil tek bir vasıta geçmiyor.

"Çok sakın," diyor Jack sonunda.

Şey, burası gerçekten sadece evlerin bulunduğu bir bölge. Antonio bu anlamda buradaki tek yer.

Dıştan bakıldığında, hâlâ çok sakınım. Ama içimde panik başladı. Ne yapacağız? Clapham High Caddesi'ne geri yürümeyi deneyebilir miyiz? Ama acayip uzaktayız.

Saatime göz atıyorum ve 21.15 olduğunu görünce şoke olurum. Yaklaşık bir saati etrafta aranarak geçirdik ve hâlâ bir içki bile içmedik. Ve bunun hepsi benim hatam. Her şeyi bir felakete çevirmeden sıradan bir geceyi bile ayarlayamıyorum.

Aniden gözyaşlarına gömülmek istiyorum. Kaldırıma çökmek ve kafamı ellerimin arasına alıp, hıçkırı hıçkırı ağlamak istiyorum.

"Pizzaya ne dersin?" diyor Jack ve umutla kendime geliyorum.

"Neden? Buralarda bir pizzacı mı biliyorsun..."

"Pizza satıyorlar." Kafasıyla şu berbat hazır yemek satan dükkânlardan birini işaret ediyor. "Ve bir bank görüyorum." Yolun diğer tarafında, parmaklıkla çevrilmiş, kaldırım taşı döşeli, birkaç ağacın ve bir bankın olduğu parkı işaret ediyor. "Sen pizzayı al." Bana gülümsüyor. "Ben bankı tutayım."

Bütün hayatım boyunca hiç bu kadar utanmamıştım. Hiçbir zaman.

Jack Harper beni dünyadaki en debdebeli, en şık restoran

götürüyor. Ve ben onu Clapham'daki bir banka götürüyorum.

"İşte pizzanız," diyorum, sıcak kutuları ona doğru taşıırken.
"Margarita, jambon, mantar ve pepperonili aldım."

Bunun akşam yemeğimiz olacağına inanamıyorum. Yani, iyi bir pizza bile değil. Yani, şöyle gurmelere göre, közlenmiş enginarlı pizzalardan bile değiller. Sadece erimiş peynirli, üstü üç beş parça şeyle yalandan süslenmiş, ucuz hamur parçaları.

"Mükemmel!" diyor Jack gülümseyerek. Büyük bir lokma alıyor ve sonra iç cebine uzanıyor. "Bu senin eve gidiş hediyendi, ama şimdi burada olduğumuza göre..."

Ortaya küçük paslanmaz çelik shaker ve ona uygun iki fincan çıkarırken ağzım açık kalıyor. Shakerın ağzım açıyor ve ben şaşkın şaşkın bakarken, fincanlara pembe, şeffaf bir sıvı dolduruyor.

Bu...

"İnanmıyorum!" Kocaman gözlerle ona bakıyorum.

"Hadi. Bütün hayatın boyunca tadının nasıl olduğunu merak etmene göz yumamazdım değil mi?" Fincanlardan birini bana veriyor ve fincanını kaldırıyor. "Sağlığına."

"Şerefe." Kokteylden bir yudum alıyorum... Ve aman Tanrım, bu çok leziz. Votka'nın etkisiyle keskin ve tatlı.

"İyi mi?"

"Nefis!" diyorum ve bir yudum daha alıyorum.

Bana o kadar iyi davramıyor ki. İyi zaman geçiriyormuş gibi yapıyor. Ama içten içe ne düşünüyor acaba? Beni küçük görüyor olmalı. Benim tam su katılmamış aptal bir inek olduğumu düşünüyordur.

"Emma, iyi misin?"

"Pek değil," diyorum katı bir sesle. "Jack, üzgünüm. Gerçekten. Doğrusu her şeyi planlamıştım. Şu ünlülerin gittiği ha-

valı kulübe gidecektik ve gerçekten çok eğleneccektik...”

“Emma,” Jack içkisini kenara koyuyor ve bana bakıyor. “Bu geceyi seninle geçirmek istedim. Ve şu anda işte bunu yapıyoruz.”

“Evet. Ama...”

“İşte bunu yapıyoruz,” diye yineliyor üstüne basarak.

Yavaşça bana doğru eğiliyor ve kalbim deli gibi atmaya başlıyor. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Beni öpecek. Beni...

“Ah! Ah! Ah!”

Panik içinde banktan fırlıyorum. Bacağımın üzerinde bir örümcek geziyor. Büyük siyah bir örümcek. “Çek şunu!” diyorum çılgınca. “Çek şunu!”

Jack çevik bir darbe ile örümceği çimenlerin üstüne atıyor ve ben kalbim güm güm atarak banka, yerime dönüyorum.

Ve elbette, hava tamamen bozuldu. Harika! O kadar muhteşem ki... Jack'in beni öpmeyi deneyeceği anda dehşetle yerimden fırlıyorum. Bu akşam gerçekten her şeyi berbat ediyorum.

Neden bu kadar zavallı bir şekilde davrandım? diye düşünüyorum öfkeyle. Neden bağırdım? *Sadece* dişimi sıkabilirdim.

Elbette kelimenin gerçek anlamıyla değil. Ama serinkanlı davranabilirdim. Aslında, öylesine kendimi kaptırabilirdim ki, örümceği fark etmezdim.

“Örümcekten korktuğunu sanmıyorum,” diyorum Jack'e beceriksizce gülümseyerek. “Herhangi bir şeyden korktuğuna sanmıyorum.”

Jack karşılık olarak bana belirsiz bir şekilde hafifçe gülümüyor.

“Korktuğun bir şey var mı?” diye ısrar ediyorum.

“Gerçek erkekler hiçbir şeyden korkmaz,” diyor takılarak.

Hiç istemesem de, bir parça huzursuzluluk hissediyorum.

Jack kendine dair konuşmada dünyadaki en yetenekli insanlardan biri değil.

"Peki bu yara izi nasıl oldu?" diyorum bileğini göstererek.

"Uzun ve sıkıcı bir hikâye." Gülümsüyor. "Dinlemek istemezsin."

"İstiyorum!" diyor aklım hemen. Çok, pek çok istiyorum. Ama sadece gülümsüyorum ve içkimden bir yudum alıyorum.

Şimdi, sanki ben yokmuşum gibi, kafasını kaldırmış ileriye bakıyor.

Beni öpeceğini unuttu mu?

Ben mi onu öpmeliyim? Yo. Yo.

"Pete örümcekleri severdi," diyor aniden. "Onları beslerdi. Büyük, ürkütücü olanları. Ve yılanları."

"Gerçekten mi?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Çılgın. Çılgın baş belası bir adamdı." Cığerlerindeki havayı tüm gücüyle üflüyor.

"Sen.. hâlâ onu özlüyorsun," diyorum çekinerek.

"Evet. Hâlâ özlüyorum."

Yine bir sessizlik oluyor. İleride birbirine İtalyanca bağırان insanların Antonio'dan çıktığını duyabiliyorum.

"Arkasında bir aile bıraktı mı?" diyorum sakınarak ve hemen Jack'in yüzü asılıyor.

"Birkaç kişi," diyor.

"Onları hâlâ görüyor musun?"

"Ara sıra..." güçlü bir soluk veriyor, sonra dönüyor ve gülümsüyor. "Yanağında domates salçası var." Silmek için uzandığında, göz göze geliyoruz. Yavaşça, bana doğru eğiliyor. Aman Tanrım. İşte, gerçekten işte. Bu...

"Jack."

İkimiz de şaşkınlıkla sıcıyoruz ve ben kokteyli mi yere dü-

şürüyorum. Dönüyorum ve gözlerime inanamayarak bakıyorum. Sven bu küçük parkın kapısında duruyor.

Kahrolası Sven burada ne yapıyor?

"Muhteşem zamanlama," diye söyleniyor Jack. "Selam Sven."

"Ama... ama burada ne işi var?" Jack'e bakıyorum. "Nerede olduğumuzu nasıl bildi?"

"Sen pizza alırken aradı." Jack içini çekiyor ve elleriyle yüzünü ovuşturuyor. "Bu kadar çabuk geleceğini tahmin edemedim. Bir sorun var Emma. Şimdi onunla hemen bir şeyler konuşmam lazım. Söz veriyorum uzun sürmeyecek. Tamam mı?"

"Peki," diyorum hafifçe omzumu silkerek. Sonuçta, başka ne diyebilirim? Ama içimdeki öfke ve hayal kırıklığı tüm bedenimi sarıyor. Sakin olmaya çalışıp, shakera uzanıyorum, kalan içkiyi fincanıma boşaltıyorum ve kocaman bir yudum alıyorum.

Jack ve Sven parkın kapısında alçak sesle bir şeyler konuşuyor. Kokteylden bir yudum alıyorum ve daha iyi duymak için fark ettirmeden bankın diğer tarafına doğru kayıyorum.

"...buradan ne yapılabilir..."

"...B planı...Glasgow'a yeniden..."

"...acil..."

Kafamı kaldırıyorum ve Sven ile göz göze geliyorum. Hem men gözlerimi indirip, sanki yere bakıyormuşum gibi yapıyorum. Sesleri daha da alçalıyor ve tek bir kelime bile duyamıyorum. Sonra Jack konuşmasını kesiyor, bana doğru geliyor.

"Emma... bunun için çok üzgünüm. Ama gitmem gerekiyor."

"Gitmek?" diyorum ümitsizlikle. "Ne, şimdi mi?!"

"Birkaç günlüğüne gitmem gerekiyor. Çok üzgünüm." Yanıma banka oturuyor. "Ama... çok çok önemli."

“Oo. oo. Tabii.”

“Sven seni eve götürmesi için bir araba çağırdı.”

Harika, diye düşünüyorum tepem atmış halde. Çok teşekkürler, Sven.

“Gerçekten... çok incelik göstermiş,” diyorum ve ayakka-bımla yerdeki pisliğe şekiller çiziyorum.

“Emma, gerçekten gitmem gerek,” diyor Jack, yüzümü görünce. “Ama geri geldiğimde görüşeceğiz, tamam mı? Şirket Aile Günü’nde. Ve biz... oradan bir yerlere gideriz.”

“Tamam.” Gülümsemeye çalışıyorum. “Harika olur.”

“Bu gece çok hoş vakit geçirdim.”

“Ben de öyle,” diyorum, bankta oturduğum yerde gözlerimi yere eğerek. “Gerçekten çok hoş zaman geçirdim.”

“Yine çok hoş zaman geçireceğiz.” Ona bakıncaya kadar nazıkçe yanağımı çekiştiriyor. “Söz veriyorum, Emma.”

Eğiliyor ve bu kez hiç çekince yok. Ağzı kendiliğinden kararlı ama tatlı bir biçimde ağzıma değiyor. Beni öpüyor. Jack Harper beni parktaki bir bankın üzerinde öpüyor.

Ağzı ağzımı açıyor, hafif uzamış sakalları yüzüme sürtünüyor. Kolları bedenimi çevreliyor ve beni kendine doğru çekiyor ve soluğum boğazımda kalıyor. Ellerim kendiliğinden ceketinin altına gidiyor, gömleğin altındaki kasların sertliğini hissediyorum, gömleğini paralamak istiyorum. Tanrım, bunu istiyorum. Dahasını istiyorum.

Aniden, geri çekiliyor ve kendimi bir rüyadan çekilip alınmış gibi hissediyorum.

“Emma, gitmem gerekiyor.”

Ağzım hafifçe ıslak. Benimkinin üzerine değen tenini hâlâ hissedebiliyorum. Tüm bedenim sarsılıyor. Böyle bitemez. Bitemez.

Aptal aptal "Gitme!" dediğimi duyuyorum. "Yarım saat daha."

Ne öneriyorum? Bir çalının altında yapmamızı mı?

Samimi olmak gerekirse, evet. Her yer olur. Hayatımda bir adam için kendimi hiç bu kadar gözü dönmüş hissetmedim.

"Gitmek istemiyorum." Koyu gözleri neredeyse kapkara. "Ama gitmeliyim." Elimi tutuyor ve elinin üstüne koyuyor. mümkün olduğunca teması uzatmaya çalışıyor.

"Yani... ben... ben... seni göreceğim." Zorlukla konuşabiliyorum.

"Bekleyemem."

"Ben de."

"Jack." İkimiz de kapıda bekleyen Sven'e bakıyoruz.

"Tamam," diye sesleniyor Jack. Ayağa kalkıyoruz ve ben çekinerek Jack'in hafifçe garip olan duruşuna bakıyorum.

Arabasına binebilirim ve...

Yo. Yo. Geriye sar. Bunu düşünmedim.

Yola ulaştığımızda, kaldırımın kenarında bekleyen iki gümmüş araba görüyorum. Birinin yanında Sven dikiliyor ve açık ki diğeri benim için. Kahretsin. Kendimi birden kraliyet ailesinin bir üyesi falan gibi hissediyorum.

Şoför bana kapıyı açarken, Jack hafifçe elime dokunuyor. Son bir öpüşme için ona yapışmak istiyorum, ama bir şekilde kendimi kontrol etmeyi beceriyorum.

"Hoşça kal," diye mırıldanıyor.

"Hoşça kal," diye karşılık veriyorum.

Sonra arabaya biniyorum, araba pahalı bir tınıyla kapanıyor ve yola koyuluyoruz.

-On altı-

Onu oradan alacağız. Bu şu anlama gelebilir...

Ya da şu...

Tanrım. Bunu her düşündüğümde, kamım heyecanlı bir vızıltı çıkarıyor. İşte yoğunlaşamıyorum. Başka hiçbir şey düşünmüyorum.

Şirket Aile Günü bir şirket etkinliği, diye kendime hatırlatmaya devam ediyorum. Bir buluşma değil. Kesinlikle bir iş münasebeti olacak ve büyük olasılıkla, Jack'le benim aramda, patron-çalışan tarzında, resmi bir selamlaşmadan başka bir şey için hiçbir fırsat olmayacak. Muhtemelen el sıkışırız. Ve ötesi olmaz.

Ama... Hiçbir zaman neler olacağını bilemezsiniz.

Onu oradan alacağız.

Tanrım. Tanrım.

Cumartesi sabahı alışık olduğumdan da erken kalkıyorum, her tarafımı keseliyorum, kolumun altına Immac, bütün bedenime en pahalı vücut losyonumu sürüyorum ve ayak tırnaklarımı ojeliyorum.

Sadece kendine çeki düzen vermek iyi bir şey olduğu için. Başka bir nedeni yok.

Dantelli Gossard sutyenimi ve ona uygun iç çamaşırını, en etkileyici kesimi olan yazlık elbisemi seçiyorum.

Sonra, biraz utanarak, çantama birkaç tane prezervatif atıyorum. Sadece her zaman hazırlıklı olmak iyi bir şey olduğu

için. Bu on bir yaşında, Brownies'teyken öğrendiğim bir şey ve daima aklımda kalmıştır. Tamam, belki prezervatif yerine, ekstera mendil ve dikiş takımından bahsediyorlardı, ama fikir yine de aynı, değil mi?

Aynaya bakıyorum, dudaklarıma son kat parlaticıyı sürüyorum. Her tarafıma Allure sıkıyorum. Tamam. Seks için hazırım. Yani, Jack için.

Yani... Tanrım... Her neyse.

Aile günü Panther Şirketi'nin Hertfordshire'daki kır evi olan Panther House'da olacak. Orayı eğitim, konferanslar ve yaratıcı beyin fırtınası için kullanıyorlar, tabii ben hiçbirine davet edilmedim. Yani daha önce hiç oraya gitmedim ve taksiden indiğimde itiraf etmeliyim ki oldukça etkilendim. Gerçekten büyük eski bir konak, ön tarafta pek çok pencere ve sütunlar var. Muhtemelen tarihi... çok eskilere dayanıyor.

"Muhteşem Georgian mimari" diyorlar çakıl taşlı yolda çıktılar çıkartarak yürürken.

Georgian... Ben de bunu demek istemiştım.

Müzik sesini takip ediyorum ve geniş çimenlikte tüm hızıyla devam eden etkinliği bulmak için evin çevresinde yürüyorum. Evin arkasını parlak renkli flamalar çevreliyor, çimenlerin üzerinde çadırlar var ve çocuklar trampelenlerin üzerinde çığlıklar atıyor.

"Emma!" Kafamı kaldırıp bana doğru gelen Cyril'e bakıyorum. Kırmızı bir ceket ve sarı puanlı bir şapka giymiş. "Senin kostümün nerde?"

"Kostüm!" Şaşırmış gibi görünmeye çalışıyorum. "Ah! İl... Gerekliğini bilmiyordum."

Bu tam anlamıyla doğru değil. Dün saat beş sularında, Cyril şirketteki herkese acil bir e-mail gönderdi: HATIRLATMA:

CFD'DE, BÜTÜN PANTHER ÇALIŞANLARININ KOSTÜM GİYMESİ MECBURİDİR.

Ama dürüst olmak gerekirse. Beş dakika kala gelen bir uyarı ile nasıl bir kostüm uydurabilirsiniz? Ve bugün buraya bir parti mağazasından alınmış iğrenç naylon giysilerle gelmem mümkün değildi.

Hem ayrıca giymediğim için artık ne yapabilirler?

"Üzgünüm," diyorum belli belirsiz, gözlerimle Jack'i ararken. "Yine de, önemli değil..."

"Sen! Mesajda yazıyordu, şirketten haberlerde yazıyordu..." Ben uzaklaşıp gitmeye çalışırken, omzumu tutuyor. "O zaman burada bulunanlardan bir tane giymelisin."

"Ne?" Boş gözlerle ona bakıyorum, "Burada olanlar?"

"Bunun olabileceğini hissetmiştim" diyor Cyril bir zafer kazanmış edasıyla. "Bunun için önceden önlem aldım."

Üzerimde soğuk bir his dolanmaya başlıyor. Demek istediği...

Bu mümkün değil...

"Burada seçebileceğin pek çok kostüm var," diyor.

Yo. Asla. Kaçmalıyım. Şimdi.

Umutsuzca çırpınıyorum, ama eli omzumu mengene gibi tutmuş. Beni çadıra sürüklüyor, çadırdaki iki orta yaşlı kadın rafıların önünde duruyorlar... Aman Tanrım. İnsanoğlunun yaptığı en iğrenç, dehşet verici kostümler. Parti dükkânından bile daha kötü. Bunları nereden almış?

"Hayır," diyorum panik içinde. "Gerçekten. Olduğum gibi kalsam daha iyi."

"Herkes kostüm giymek zorunda," diyor Cyril sertçe. "Notta yazıyordu!"

"Ama... ama bu da kostüm!" Çabucak elbisemi işaret ediyor-

rum. "Söylemeyi unuttum. Bu... yirmilerin bahçe-partileri kış-tümü, çok otantik..."

"Femma, bu bir eğlence," diye dişlerini gıcırdatıyor Cyril. "Ve bu eğlencenin bir kısmı çalışanlarımızı ve ailelerini komik kıyafetlerle görmekle ilgili. Bu bana şunu da hatırlattı, senin ailen nerede?"

"Oh." Bütün hafta üstünde çalıştığım gibi üzüntü dolu bir ifade takınıyorum. "Onlar... gelemediler."

Bu onlara haber vermediğim için olabilir.

"Onlara haber vermedin mi?" Bana şüpheli gözlerle bakıyor. "Onlara broşürü göndermedin mi?"

"Evet!" Bir ayağımı havaya kaldırıyorum. "Elbette haber verdim. Burada olmayı çok isterlerdi!"

"Peki. O zaman diğer aileler ve iş arkadaşlarının arasına katılmalısın. İşte. Pamuk Prenses." Bana kabarık omuzları olan korkunç naylon bir elbise gösteriyor.

"Pamuk Prenses olmak istemiyorum..." diye başlıyorum, sonra Muhasebeden Moira'nın sızlana sızlana, büyük tüylü bir goril kostümünün içine tıkıştırıldığım görünce susuyorum. "Tamam." Kıyafeti kapıyorum. "Pamuk Prenses olacağım."

Neredeyse ağlamak istiyorum. Güzel etkileyici elbisem patiska bir çantanın içinde, günün sonunda alınmayı bekliyor. Ve beni altı yaşında gösteren bir kostüm giyiyorum. Zevksiz ve renk körü olan altı yaşında biri.

Yıkılmış şekilde çadırdan çıkarken, orkestra *Oliver*'dan "Oom-pa-pa" parçasını çalıyor ve birileri mikrofondan anlaşılmaz, gürültülü bir anons yapıyor. Çevreme bakıyor, güneşten gözlerimi kısıyor, bu kostümler içinde kimin kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Çimenlerin üzerinde yürüyen Paul'u çıkar-

ıyıyorum, korsan olarak giyinmiş, bacaklarına üç küçük çocuk yapışmış

“Paul Amca! Paul Amca!” diye bağıyor biri. “Yine yüzünü öyle ürkünç yapsana!”

“Lolipop istiyorum!” diye haykırıyor diğeri. “Paul Amca, Lolipop istiyoooooruuuum.”

“Selam, Paul,” diyorum mutsuz mutsuz. “Eğleniyor musun?”

“Şirket Aile Günü’nü icat edeni vurmali,” diyor sesinde en ufak bir espri kıvılcımı olmadan. “Ayağımdan çekilip gidin!” diye bağıyor çocuklardan birine ve hepsi kahkahalar atıp bağıyor.

“Anne, tek kuruş harcamam gerekmiyor,” diye homurdanıyor Artemis, denizkızı kıyafetiyle yürürken, yanında büyük şapkalı bir kadın ona eşlik ediyor.

“Artemis, bu kadar alıngan olman için hiçbir sebep yok!” diye gümbürdüyor kadın.

Bu çok acayip. İnsanlar ailelerinin yanındayken tamamen farklılar. Şükür ki benimkiler burada değil.

Jack’in nerede olduğunu merak ediyorum. Belki evdedir. Belki ben...

“Emma!” kafamı kaldırıyorum ve bana doğru gelen Katie’yi görüyorum. Acayip bir havuç kostümü giymiş, yaşlı beyaz saçlı bir adamın koluna girmiş. Bu sanırım, babası olmalı.

Bu biraz tuhaf, çünkü hatırladığıma göre bana...

“Emma, bu Phillip!” diyor sevinçle. “Phillip, seni arkadaşım Emma ile tanıştırayım. Bizi bir araya getiren kişi o!

N... ne?

Yo. Buna inanmıyorum.

Yeni erkeği bu mu? Bu Phillip mi? Ama en azından yetmiş

yaşında olmalı!

Üstünkörü, kuru ve kâğıt gibi elini sıkıyorum, aynı dedeler gibi hava hakkında bir şeyler konuşmayı başarıyorum. Ama bütün bu zaman boyunca, tam anlamıyla şoktayım.

Beni yanlış anlamayın. Yaş farkına karşı değilim. Ben herhangi bir şeye karşı değilim. Yaşçı değilim. Ben herhangi bir-çı değilim. İnsanların hepsinin aynı olduğuna inanırım, siyah veya beyaz, erkek veya kadın, genç veya...

Ama bu adam yaşlı! Yaşlı!

"Hoş değil mi?" diyor Katie sevecenlikle, Phillip içki almayaya gittiğinde. "Öyle düşünceli ki. Hiçbir şey sorun olmuyor. Daha önce hiç onun gibi bir adamla beraber olmadım!"

"Buna inanırım," diyorum, sesim biraz kısık çıkıyor. "İkincizin arasındaki yaş farkı ne kadar?"

"Emin değilim," diyor Katie şaşırarak. "Yaşını hiç sormadım. Niye?"

Yüzü parlıyor ve mutlu ve tamamen bihaber. Kaç yaşında olduğunu hiç *fark etmemiş* mi?

"Bir nedeni yok!" boğazımı temizliyorum. "Şey... ıı... bana bir hatırlatsana. Seninle Phillip tam olarak nerede tanışmıştınız?"

"Biliyorsun ya, budala!" diyor Katie, şakadan azarlayarak. "Hatırlasana, öğle yemeği için farklı bir yer denememi söylemiştin ya. Şey, küçük bir sokakta kuytuda kalmış, işte bu sıra dışı yeri buldum. Aslında gerçekten tavsiye ederim."

"Bu... restoran mı? Kafe mi?"

"Tam olarak değil," diyor düşünceli düşünceli. "Daha önce öyle bir yere hiç gitmedim. İçeri giriyorsun ve biri sana bir tepsi veriyor ve sonra yemeğini alıyorsun ve sonra masalardan birine oturup yiyorsun Ve sadece iki pound tutuyor! Ve sonra be-

dava eğlence var! Mesela bazen bingo veya iskambil oyunu... Ya da piyanonun etrafında şarkı söyleniyor. Bir kere muhteşem bir çay saati dansı vardı! Pek çok yeni arkadaş edindim.”

Bir iki saniye sessizce ona bakıyorum.

“Katie” diyorum sonunda. “Burası... Yaşlıların gündüz bakımlarının üstlenildiği bir yer olamaz değil mi?”

“Oo” diyor, biraz şaşırarak. “İı...”

“Bir kere düşünmeyi dene. Oraya giden herkes... yaşlı mı?”

“Vay...” diyor yavaşça ve bir kaşını kaldırıyor. “Şimdi sen söyleyince, herkes biraz... yetişkin. Ama doğruyu söylemek gerekirse Emma, sen de gelmelisin.” Yüzü parlıyor. “Çok gülüyoruz!”

“*Hâlâ* oraya gidiyor musun?” Ona bakıyorum.

“Her gün gidiyorum,” diyor şaşkınlıkla. “Sosyal komitedeyim.”

“Tekrar merhaba!” diyor Phillip neşeyle, elinde üç bardakla beliriverdiğinde. Katie’ye gülümsüyor ve onu yanağından öpüyor ve Katie de ona gülümsüyor. Ve aniden içim ısınıyor. Tamam, garip. Ama gerçekten tatlı bir çift gibi duruyorlar.

“Tezgâhta duran adam oldukça gergin gözüküyor, zavallı adam,” diyor Phillip, ben gözlerimi kapatıp Pimms’imden ilk nefis yudumu alarak, tadını çıkartmaya çalışırken.

Mmm. Sıcak bir yaz gününde kesinlikle soğuk bir bardak...

Durun bir saniye. Gözlerim açılıyor. Pimm’s.

Kahretsin. Connor’a, onunla Pimm’s tezgâhında çalışacağıma söz vermiştim, değil mi? Saatile bakıyorum ve on dakika geciktığımı fark ediyorum. Kahretsin. Neden gerildiğim belli oluyor.

Katie ve Phillip’ten şöyle bir özür dileyip, elimden geldiğince çabuk tezgâha koşuyorum. Orada Connor’ı kendi başına

uzun bir kuyrukla bütün gücüyle mücadele ederken buluyorum. 8. Henry gibi giyinmiş, kabarık omuzlar, golf pantolon ve büyük kırmızı bir sakalı var. Kesinlikle sinirden köpürüyor olmalı.

“Üzgünüm,” diye mırıldanıyorum, arkaya yanına geçerken. “Kostümümü giymem gerekiyordu. Ne yapmalıyım?”

“Bardaklara Pimm’s doldur,” diyor Connor kısa ve sertçe. “Her biri bir pound eli penni. Yapabileceğine emin misin?”

“Evet!” diyorum, biraz kızarak. “Elbette yapabilirim!”

Sonraki beş on dakika Pimm’s servisiyle, konuşamayacak kadar, meşgulüz. Sonra kalabalık buharlaşıp yok oluyor ve başa kalıyoruz.

Connor bana bakmıyor bile ve etrafta bardakları birbirine öyle bir öfkeyle çarpıyor ki, kıracağından korkuyorum. Neden morali bu kadar bozuk?

“Connor, bak, geç kaldığım için üzgünüm.”

“Bu sorun değil,” diyor sertçe ve sonra bir demet naneyi sanki öldürmek istermiş gibi kıymaya başlıyor. “Peki, geçen akşam eğlendin mi?”

Demek ki her şeyin sebebi bu.

“Evet, eğlendim, teşekkürler,” diyorum, kısa bir süre durduktan sonra.

“Yeni gizemli erkeğinle.”

“Evet,” diyorum ve kalabalık çimenliği tekrar tekrar Jack’i bulmak için gözlerimle tanyorum.

“İşyerinden biri, değil mi?” diyor Connor aniden ve midem hafifçe kasılıyor.

“Neden böyle söylüyorsun?” diyorum alçak bir sesle.

“Bu yüzden bana kim olduğunu söylemiyorsun.”

“Bu sebeple değil! Sadece... bak Connor, sadece özel hayatıma saygı gösteremez misin?”

“Kimin için bana tekme bastığını bilmeye hakkım var sanırım.” Kınayan gözlerle bana bakıyor.

“Hayır, yok,” diye sertçe karşılık veriyorum, sonra bunun biraz kabalık olduğunu fark ediyorum. “Sadece bunu tartışmanın bir şeyleri çözeceğini sanmıyorum.”

“Tamam, ben bulurum.” Çenesi zevkle kasılıyor. “Uzun sürmez.”

“Connor, lütfen. Gerçekten sanmıyorum ki...”

“Emma, aptallaşma.” Beni gözüyle tartarmış gibi bakıyor.

“Seni düşündüğünden çok daha iyi tanıyorum.”

İçimde bir belirsizlik titreşmesi hissediyorum. Belki de her zaman Connor’ı yanlış değerlendirdim. Belki de beni tanıyor. Aman tanırım. Eğer tahmin ederse?

Limonları doğramaya başlıyorum, bir yandan da durmadan kalabalığı tarıyorum. Jack nerede?

“Buldum,” diyor Connor aniden ve kafamı kaldırdığımda bana zafer dolu bakışlarla baktığını görüyorum. “Paul, değil mi?”

“Ne?” Ağzım açık ona bakıyorum, kahkaha atmak istiyorum. “Hayır, Paul değil! Neden Paul olduğunu düşünüyorsunuz ki?”

“Durmadan ona bakıyorsun.” Yakında, bir şişe birayla salınen, Paul’un durduğu yeri işaret ediyor. “Her iki dakikada bir!”

“Ona bakmıyorum,” diyorum telaşla. “Sadece ben... bakıyorum işte. Atmosferi yakalıyorum.”

“Öyleyse neden buralarda takılıyor?”

“Takılmıyor! Açıkçası, Connor, inan bana Paul ile çıkmıyorum.”

“Beni aptal sanıyorsun, değil mi?” diyor Connor öfkeden

parlayarak.

"Aptal olduğunu sanmıyorum! Ben sadece... bu anlamı bir konuşma. Sen hiçbir zaman..."

"Nick mi?" Gözleri kısılıyor. "Aranızda hep bir kıvılcım vardı."

"Hayır!" diyorum sabırsızlıkla. "Nick değil."

Dürüst olmak gerekirse. Gizli kapaklı ilişkiler, eski erkek arkadaşınız sizin canınızı fazlasıyla sıkmadan da zaten zor... Bu aptal Pimm's tezgâhında çalışmayı başta kabul etmemeliydim.

"Aman Tanrım!" diyor Connor alçak bir sesle. "Bak."

Kafamı kaldırıp bakıyorum ve karnım korkunç şekilde burkuluyor. Jack bize doğru yürüyor, kovboy gibi giyinmiş, deri püskülleri ve ekose desenli gömleği ve gerçek bir kovboy şapkası var.

Tam anlamıyla çok seksi, kendimi bayılacakmış gibi hissediyorum.

"Buraya doğru geliyor!" diye fısıldıyor Connor. "Çabuk! Şu limon kabuklarını temizle. Merhaba, efendim," diyor yüksek sesle. "Bir bardak Pimm's ister misiniz?"

"Çok sağ ol, Connor," diyor Jack gülümseyerek. "Selam, Emma. Eğleniyor musun?"

"Selam," diyorum, sesim her zamankinden altı kat fazla çıkıyor. "Evet.. hoş!" Titreyen ellerle bir bardak Pimm's dolduruyorum ve Jack'e uzatıyorum.

"Emma! Naneyi unuttun!" diyor Connor.

"Fark etmez," diyor Jack, gözlerini bana odaklayarak.

"İstersen biraz nane koyabilirim," diyorum, ona bakarak.

"Olduğu gibi gayet iyi." Gözleri hafifçe parlıyor ve büyük bir yudum Pimm's içiyor.

Bu çok gerçek dışı. Birbirimizle böyle göz göze kalamayız.

Kesin ki, etraftaki herkes neler olup bittiğini anlar? Elbette Connor fark eder. Hızla başka bir tarafa bakıyorum ve buzla uğraşıyormuş gibi yapıyorum.

"Peki, Emma," diyor Jack resmiyetsizce. "Kısaca iş hakkından konuşmak istiyorum. Sana sorduğum şu iş. Leopold dosyası."

"İ, evet?" diyorum, telaştan tezgâha bir buz parçası düşürüyorum.

"Belki ben gitmeden çabucak bir gözden geçiriniz?" Gözlerini gözlerime diyor. "Evde yukarıda bir süitim var."

"Tabii," diyorum kalbim güm güm atarak. "Peki."

"Saat... bir?"

"Saat birde."

Elinde Pimm's bardağı, tembel tembel yürüyüp gidiyor ve ben arkasından bakakalıyorum, yere bir buz parçası daha düşürüyorum.

Süit. Bu sadece bir anlama gelebilir.

Jack ve ben sevişeceğiz.

Ve aniden, hiçbir şey olmadan, gerçekten, gerçekten çok gergin hissediyorum.

"Çok aptalca davrandım!" diye bağırıyor Connor, bıçağı sertçe koyarken. "Gözüm *kör* olmuş." Yüzüme doğru bakıyor, gözleri alev alev yanıyor. "Emma, yeni erkeğinin kim olduğunu biliyorum."

Korkudan büyük bir spazm hissediyorum.

"Hayır, bilmiyorsun," diyorum çabucak. "Connor, kim olduğunu bilmiyorsun. Aslında, işyerinden biri değil. Bunu uydurdum. Batı Londra'da yaşayan biri, sen hiç karşılaşmadın... ismi... İı... Gary, postacı."

"Bana yalan söyleme! Kim olduğunu biliyorum." Kollarını

kavuşturuyor ve bana uzun uzun, delici bakışlarla bakıyor. "Tasarımdan Tristan, değil mi?"

Tezgâhtaki işimiz biter bitmez, Connor'dan kaçıyorum ve bir bardak Pimm's elimde, iki dakikada bir saatime bakarak, girdip bir ağacın altına oturuyorum. Bu konuda bu kadar gergin olmama inanmıyorum. Belki Jack pek çok numara biliyordur. Belki benim de çok bilgili olmamı bekleyecek. Belki daha önce hiç duymadığım tüm o şaşırtıcı numaraları yapmamı bekleyecek.

Yani... Yatakta *kötü* olduğumu düşünmüyorum.

Bilirsiniz. Genel anlamda konuşursak. Her şeyi göz önüne almak gerekir.

Ama ne tür bir standarttan bahsediyoruz? Kendimi küçük kasaba gösterilerinde yarışırken olimpiyatlarda yer alıyormuş gibi hissediyorum. Jack Harper uluslararası bir multi-milyoner. Modellerle çıkmış olmalı... Jimnastikçilerle... Kocaman göğüslü kadınlarla... Kaslarla ilgili benim *sahip* olduğumu bile düşünmediğim şeyler.

Ben bunlarla nasıl denk olacağım? Nasıl? Kendimi hasta gibi hissediyorum. Bu çok, çok kötü bir fikirdi. Hiçbir zaman Origin Software'in başkanı kadar iyi olamam, değil mi?? Onu sadece hayal edebilirim, uzun bacaklarını ve 400 dolarlık iç çamaşırlarını ve mükemmel, bronz yanığı bedenini... Belki elinde bir kırbaç... Belki biseksüel çekici model arkadaşı işleri kızıştırma için hazır bekliyor...

Tamam, dur. Bu saçmalaşıyor. İyi olacak. *Eminim* iyi olacak. Bale sınavı gibi olacak... Bir kere başladınız mı, tüm gerginliğiniz geçer. Benim eski bale hocam bize her zaman şöyle

derdi. “Bacaklarınız düzgün ve yüzünüzde gülümseme olduğu sürece, her şey yolunda demektir.”

Bence bu sözler buna da uyar.

Saatime bakıyorum ve korkudan yeni bir kasılma hissediyorum. Saat bir. Tam bir.

Gidip, sevişme vakti. Ayağa kalkıyorum ve birkaç gizli hazırlık eksersizini yapıyorum, sadece hazırlık olarak. Sonra derin bir nefes alıyorum ve güm güm atan bir kalple, eve doğru yürümeye başlıyorum. Çimenliğin sonuna geldiğimde, tiz bir ses kulağıma geliyor.

“İşte o! Emma! Hey!”

Bu aynı annemin sesi gibi. Berbat. Kısaca duruyorum ve dönüyorum, ama kimseyi göremiyorum. Bir halüsinasyon olmalı. Beni engellemeye çalışan bilinçaltı suçluluk duygusu falan olmalı.

“Emma, arkana dön! Buraya!”

Durun biraz. Bu Kerry'nin sesi gibi.

Sersem sersem kalabalığa bakıyorum, gözlerim güneşten kısıyor, ama göremiyorum...

Ve sonra aniden, sanki sihirle, görüş alanıma giriyorlar. Kerry, Nev, annem ve babam. Bana doğru yürüyorlar. Hepsi kostümlü. Annem Japon kimonosu giymiş ve elinde bir sepet var. Babam Robin Hood gibi giyinmiş ve elinde iki katlanır sandalye tutuyor. Ve Kerry Marilyn Monroe kıyafeti giymiş, platin sarısı peruk ve yüksek topuklar dahil ve tüm bakışlar ona yönelmiş.

Neler oluyor?

Burada ne işleri var?

Onlara Şirket Aile Günü'nden bahsetmedim. Buna eminim. Yüzde yüz eminim.

"Selam, Emma!" diyor Kerry, yakınımı gelirken. "Kıyafetimi beğendin mi?" Biraz hareket edip, sarı peruğuna hafifçe vuruyor.

"Sen kim oldun hayatım?" diyor annem, şaşkınlıkla naylon elbiseme bakarak. "Heidi mi?"

"Ben..." Yüzümü sıvazlıyorum. "Anne... Burada ne işiniz var? Ben size asla, yani, size söylemeyi unuttum."

"Söylemediğini biliyorum," diyor Kerry. "Ama arkadaşım Artemis geçen gün seni aradığımda söyledi."

Nutkum tutulmuş halde ona bakıyorum.

Artemis'i öldüreceğim. Onu katledeceğim.

"Kostüm yarışması ne zaman peki?" diyor Kerry, kendisini aval aval bakan iki delikanlıya göz kırparken. "Kaçırmadık, değil mi?"

"Yarışma... yarışma yok," diyorum, sonunda ses çıkartmayı başarak.

"Gerçekten mi?" Kerry sinirlenmiş gözüküyor.

Ona inanamıyorum. Bu nedenle mi buraya geldi? Aptal bir yarışmayı kazanmak için.

"Bunca yolu kostüm yarışmasına katılmak için mi geldiniz?" Bunu söylemekten kendimi alamıyorum.

"Elbette öyle değil!" Kerry çabucak her zamanki küçümseneyen ifadesini telafi ediyor. "Nev ve ben anne ve babanı Hanwood Manor'a götürüyoruz. Buraya çok yakın. Biz de uğralım diye düşündük."

Bir rahatlama hissediyorum. Tanrıya şükürler olsun. Biraz konuşuruz, sonra yollarına devam ederler.

"Piknik için bir şeyler getirdik," diyor annem. "Şimdi uygun güzel bir yer bulalım."

"Piknik için zamanınız var mı?" diyorum, aldırılmaz olmaya

çalışarak. "Trafığe yakalanabilirsiniz. Aslında, gitseniz iyi olur, sadece riske girmeme..."

"Masa saat yediye kadar rezerve değil!" diyor Kerry, bana tuhaf tuhaf bakarak. "Bu ağacın altı nasıl?"

Annem kareli bir piknik örtüsü serip, babam iki sandalyeyi yerleştirirken, aptal aptal seyrediyorum. Jack benimle sevişmek için beklerken, oturup, ailemle piknik yapamam. Bir şeyler yapmalıyım, çabucak. *Düşün.*

"Sorun şu ki," aniden aklıma geliveriyor "Sorun şu ki kalamayacağım. Yapmam gereken işler var."

"Sana yarım saat müsaade etmeyeceklerini söyleme," diyor babam.

"Emma tüm organizasyonun bel kemiği," diye alaycı alaycı kıkırdıyor Kerry.

"Emma!" Cyril bize doğru yaklaşıyor. "Sonunda ailen geldi! Ve kostümlerini giymişler. Harika!" Herkese gülümsüyor, joker şapkası rüzgârda sallanıyor. "Şimdi hepiniz çekiliş biletleri alın..."

"Oo, alacağız," diyor annem. "Ve merak ediyorduk da..." Bana gülümsüyor. "Emma bizimle piknik yapmak için işlerinden biraz izin alabilir mi?"

"Kesinlikle!" diyor Cyril "Pimm's tezgâhındaki işini hallettin, değil mi Emma? Şimdi rahatlayabilirsin."

"Harika!" diyor annem. "Bu çok iyi değil mi, Emma?"

"Harika!" demeyi başarıyorum sonunda yapmacık bir gülümsemeyle.

Seçeneğim yok. Buradan kurtulamam. Kasılmış dizlerle örtünün üzerine çöküyorum ve uzatılan bir kadeh şarabı alıyorum.

"Connor burada mı?" diye soruyor annem, tabaklara tavuk butlarını koyarken.

"Şşş. Connor'dan bahsetme!" diyor babam Basil Fawltly se-
siyle.

"Ben beraber yaşayacağınızı sanıyordum," diyor Kerry,
şampanyasından bir yudum alırken. "Ne oldu?"

"Emma Connor'a kahvaltı hazırlamış," diye iğneliyor Nev
ve Kerry kıkırdıyor.

Gülümsemeye çalışıyorum, ama yüzüm o şekli alamıyor.
Biri on geçiyor. Jack bekliyor. Ne yapabilirim?

Babam bana tabağını uzatırken, Sven'in geçtiğini görüyö-
rum.

"Sven," diyorum çabucak. "İ, Bay Harper daha önce aile-
mi sormuştu. Buraya gelip gelmediklerini. Sen Bay Harper'a...
beklenmedik şekilde geldiklerini söyleyebilir misin?" Umutsuz-
ca Sven'e bakıyorum ve yüzü anlayışla aydınlanıyor.

"Mesajınızı ileteceğim," diyor.

Ve işte böyle bitiyor.

-On yedi-

Bir zamanlar “İşlerinizin İstedığınız Gibi Gitmesi İçin Yöntemler” adlı bir yazı okumuştum. Bu yazıda “Eğer gününüz istediğiniz gibi bitmezse, geriye dönüp, hedefleriniz ve sonuçlarınız arasındaki farkı yazın, bu sizin hatalarınızı öğrenmenize yardımcı olacaktır,” diyordu.

Tamam. Bakalım bu sabahki planımdan ne kadar sapmışım.

Hedef: Güzel, göz alıcı bir elbise içinde seksi ve kültürlü bir genç kadın gibi görünmek.

Sonuç: Aşırı derecede parlak, kabarık omuzlu naylon kostümle Heidi/ Munchkin arası görüntü.

Hedef: Jack Harper’la gizli buluşma.

Sonuç: Jack’le gizli buluşma ayarlamak, sonra buluşmaya gitmemek.

Hedef: Jack’le romantik bir ortamda fantastik seks.

Sonuç: Piknik örtüsü üzerinde fıstıkla, ızgarada pişirilmiş tavuk budu.

Genel hedef: Mutluluk ve neşe.

Genel sonuç: Tam bir mutsuzluk.

Tüm yapabildiğim aptal aptal tabağıma bakmak, kendime bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini söylemek. Babam ve Nev Connor’dan bahsetmek üzerine bir milyon şaka yaptı. Kerry bana 4000 pound değerindeki yeni İsveç saatini gösterdi ve firmasının ne kadar genişlediğiyle övündü ve şimdi geçen hafta Bri-

tish Airways'in baş müdürüyle nasıl tenis oynadığını ve onun nasıl kendisini çalışmaya ikna etmeyi denediğini anlatıyor.

"Hepsi deniyor," diyor, tavuk budundan büyük bir lokma alarak. "Ama hepsine şöyle diyorum, eğer bir işe ihtiyacım ol-
sa..." Sesini kısıyor. "Bir şey mi istemiştiniz?"

"Merhaba," diyor kuru, tanıdığım bir ses kafamın üzeri-
nde. Işıktan gözlerimi kırptırarak, ağır ağır kafamı kaldırı-
rum...

Bu Jack. Kovboy kıyafetiyle mavi gökyüzünün altında du-
ruyor. Bana belli belirsiz, neredeyse fark edilmeyen bir şekilde
gülümsüyor ve kalbimin uçtuğunu hissediyorum. Beni almaya
geldi. Bunu yapacağını tahmin etmeliydim.

"Selam!" diyorum, hafif afallamış. "Hey millet, bu..."

"İsmim Jack," diye sözümü kesiyor nazikçe. "Emma'nın
arkadaşıyım. Emma..." Bana bakıyor, yüzü kasten ifadesiz.
"Korkarım sana ihtiyaçları var."

"Oo canım!" diyorum. Bir rahatlama dalgasıyla. "Oo, tabii,
önemli değil, olur böyle şeyler."

"Ne yazık!" diyor annem. "En azından acele bir içki içmek
için kalamaz mısın? Jack, bize katılırsan seviniriz, biraz tavuk
budu ya da kiş al."

"Gitmemiz gerek," diyorum telaşla. "Değil mi, Jack?"

"Korkarım öyle," diyor ve beni kaldırmak için elini uzatı-
yor.

"Özgünüm, millet," diyorum.

"Sakıncası yok!" diyor Kerry aym alaycı gülümsemesiyle.
"Eminim yapman gereken hayati işler vardır, Emma. Aslında,
sen olmazsan tüm etkinliğin çökeceğini düşünüyorum!"

Jack duruyor. Çok yavaş bir şekilde dönüyor.

"Tahmin etmeme izin verin," diyor sevimli bir şekilde. "Siz

Kerry olmalısınız."

"Evet!" diyor şaşkınlıkla. "Doğru."

"Ve Anne... Baba..." Yüzlere bakıyor. "Siz de... Nev olmalısınız?"

"Tam isabet!" diyor Nev sırtarak.

"Çok iyi!" diyor annem bir kahkaha atarak. "Emma size bizden biraz bahsetmiş."

"Oo... bahsetti," diye katılıyor Jack, yüzünde bir tür tuhaf etkilenmişlikle piknik örtüsüne bakıyor. "Biliyor musunuz, aslında bir içki için zamanımız olabilir."

Ne? Ne dedi?

"İyi," diyor annem. "Emma'nın arkadaşlarıyla tanışmak bizim için zevktir!"

Jack rahat rahat piknik örtüsünün üzerine otururken, inanmaz gözlerle izliyorum. Beni bütün bunlardan kurtarması gerekiyordu. Bütün bunlara katılması değil. Yavaşça yanma çöküyorum.

"Sen de bu firmada mı çalışıyorsun, Jack?" diyor babam, Jack'e bir kadeh şarap koyarken.

"Bir bakıma," diyor Jack bir süre duraksadıktan sonra. "Öyle diyebilirsiniz. Çalışmıştım."

"İş değiştirmek üzere misin?" diyor annem ince düşünerek.

"Sanırım, böyle de söyleyebilirsiniz." Yüzü gülümsemeyle kırışıyor.

"Oo hayatım!" diyor annem sempatik bir şekilde. "Ne yazık. Ama yine de karşınıza bir şeyler çıkacağına eminim."

Tanırım. Kim olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Jack'in kim olduğu hakkında ailemin hiçbir fikri yok.

Bundan hoşlanıp hoşlanmadığıma hiç emin değilim.

"Geçen gün postanede Danny Nussbaum'u gördüm," diye

ekliyor annem, çabuk çabuk domatesleri doğrarken. "Seni sor-
du."

Gözucuyla baktığım Jack'in gözlerinin parladığım görebili-
yorum.

"Ya," diyorum, yanaklarımı ateş basarken. "Danny Nussba-
um! Yıllardır aklıma gelmez."

"Danny ve Emma beraber takılırlardı." Annem Jack'e
memnun bir gülümsemeyle açıklıyor. "O kadar iyi bir çocuk ki,
Çok okur. O ve Emma, bütün öğleden sonra, Emma'nın odası-
da beraberce ders çalışırlardı."

Jack'e bakamıyorum. Bakamıyorum.

"Bilirsiniz... Ben Hur iyi bir filmdir," diyor Jack aniden dü-
şünceli bir sesle. "Çok çok iyi bir film." Anneme gülümsüyor.
"Ne dersiniz?"

Onu öldüreceğim.

"İı... evet!" diyor annem aklı biraz karışmış. "Evet, ben de
Ben Hur'u severim." Büyük bir dilim kiş kesiyor ve bir dilim
domates ekliyor. "Peki, Jack" diyor sempatik sempatik kâğıt ta-
bağı uzatırken. "Mali olarak idare edebiliyor musun?"

"İdare ediyorum," diyor Jack ciddi ciddi.

Annem bir saniye ona bakıyor. Sonra piknik sepetini altüst
ediyor ve hâlâ kutusunda duran bir kiş daha çıkarıyor.

"Bunu al," diyor, ona doğru iterek. "Ve biraz da domates.
Sana faydası olur."

"Oo yo," diyor Jack hemen. "Gerçekten, ben..."

"Hayır kabul etmiyorum. İsrar ediyorum!"

"Şey, bu çok ince bir davranış." Jack ona içten bir şekilde
gülümsüyor.

"Bedava kariyer tavsiyeleri ister misin, Jack?" diyor Kerry,
bir parça tavuğu hatur hatur yerken.

Kalbim sinirden yerinden fırlıyor. Lütfen, *lütfe*, Jack'i başarılı kadın yürüyüşünü yapmaya zorlamayı deneme.

"Şimdi, Kerry'i dinlemek istersiniz," diyor babam övünçle. "Bizim yıldızımız o! Kendi şirketi var."

"Öyle mi?" diyor Jack nezaketle.

"Kendi seyahat acentem var," diyor Kerry halinden memnun bir gülümsemeyle. "Sıfırdan başladık ve şimdi kırk çalışanımız ve yıllık iki milyonluk ciromuz var. Ve sırrım nedir biliyor musunuz?"

"Benim... hiçbir fikrim yok," diyor Jack.

Kerry öne doğru eğiliyor ve mavi gözlerini ona diyor.

"Golf."

"Golf!" diye yineliyor Jack.

"İş dünyası bağ kurmakla ilgilidir," diyor Kerry. "Her şey temas kurmaktır. Size söylüyorum, Jack, golf sahasında ülkenin pek çok önde gelen işadamıyla tanıştım. Bir firma al. *Bu* firmayı al." Kollarını açıyor. "Burada en tepedeki adamı tanıyorum. Eğer istersem yarın onu arayabilirim."

Dehşetten donmuş halde Kerry'e bakıyorum.

"Gerçekten mi?" diyor Jack, dikkatini çekmiş gibi bir ses tonuyla. "Öyle mi?"

"Oo tabii." Kendinden emin şekilde öne doğru eğiliyor. "Ve geçekten, *en üst* kişi."

"En üst kişi," diye yineliyor Jack. "Çok etkilendim."

"Belki Kerry sizin için iyi bir şeyler söyleyebilir, Jack!" diyor annem aniden aklına gelen bir fikirle. "Yaparsın, değil mi, Kerry, canım?"

İsterik kahkahalara boğulmak üzereyim. Eğer bu kadar gizli saklı olmasa...

"Sanırım hiç zaman kaybetmeden golfe başlamalıyım," di-

yor Jack. "Doğru insanlarla tanış." Bana dönüp kaşlarını kaldırıyor. "Sen ne dersin, Emma?"

Konuşmam çok zor. Utancın ötesine geçtim. Örtünün altına da kaybolmak ve bir daha kimse tarafından görülmemek istiyordum.

"Bay Harper?" Bir ses araya giriyor ve rahat bir soluk alıyorum. Hepimiz Jack'e doğru eğilen Cyril'e bakıyoruz.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm efendim," diyor, Jack Harper'ın bizimle neden piknik yaptığına dair bir gerekçe bulmaya çalışıyormuş gibi şaşkınlıkla aileme bakarak. "Ancak Malcolm St John buradalar ve çok kısa bir şeyler konuşmak istiyorlar."

Dikkatle tabağının üzerindeki kadehini dengeleyip ayağa kalkarken, tüm aile birbirine karışmış kafalarla bakıyor.

"O halde, ona ikinci bir şans daha veriyorlar!" diyor babam Cyril'e şaka yollu.

"Pardon?" diyor Cyril, bir iki adım bize yaklaşarak.

"Jack denen şu adam..." diyor babam, denizci ceketi giymiş bir adamla konuşan Jack'i göstererek. "Onu tekrar işe almayı düşünürsünüz değil mi?"

Cyril soğuk bir şekilde bir babama bir bana bakıyor.

"Tamam, Cyril," diyorum hafifçe. "Baba, kes şunu, tamam mı?" diye söyleniyorum. "O şirketin sahibi."

"Ne?" Herkes bana bakıyor.

"Şirketin sahibi," diyorum, yüzüm yanarak. "Bu yüzden... Onun hakkında şaka yapmayın."

"Soytarı kılığındaki bu adam şirketin sahibi mi?" diyor annem, şaşkınlıkla Cyril'e bakarak.

"Hayır! *Sahibi* Jack! Ya da en azından çok büyük bir kısmının." Hâlâ hepsi boş gözlerle bakıyor. "Jack Panther Şirketi'nin kurucularından biri!" diyorum hüsrarla. "Sadece mütevazı ol-

maya çalışıyordu.”

“Sen bu adamın Jack Harper olduğunu mu söylüyorsun?” diyor Nev inanmayarak.

“Evet!”

Şaşkınlığın yol açtığı bir sessizlik oluyor. Etrafıma baktığımda, Kerry'nin ağzından bir parça tavuk budu düştüğünü görüyorum.

“Jack Harper... Multi-milyoner,” diyor babam, emin olmak için.

“Multi-milyoner?” Annemin kafası tamamen karman çorman olmuş durumda. “Yani... Hâlâ kişi istiyor mu?”

“Elbette kişi istemiyor!” diyor babam sabırsızlıkla. “Neden bu kişi istesin ki? Bir milyon kişi alabilir!”

Annemin gözleri heyecandan piknik örtüsünün üzerinde dolaşıyor.

“Çabuk!” diyor aniden. “Cipsleri kaba doldurun. Sepette bir tane var...”

“Oldukları gibi iyiler...” diye bakıyorum çaresizlikle.

“Milyonerler kâğıttan cips yemezler!” diye tıslıyor. Cipsleri plastik bir kaba dolduruyor ve beceriksizce örtüyü düzeltmeye başlıyor. “Brian! Sakalında kıvrıntılar var!”

“Peki *sen* Jack Harper'ı nasıl oluyorsun da tanıyorsun?” diyor Nev.

“Ben... Ben tanıyorum işte.” Hafifçe renk değiştiriyorum. “Beraber çalıştık ve bir tür... arkadaş olduk. Ama dinleyin, farklı davranmayın,” diyorum çabucak, Jack denizci ceketli adamla el sıkışıp piknik örtüsüne doğru yürümeye başladığında. “Sadece daha önce davrandığınız gibi...”

Tanırım. Neden canımı sıkıyorum ki? Jack yaklaşırken, tüm ailem aceleyle ayağa kalkıyor, korku ve merakla karışık bir ses-

sizlikte ona bakıyor.

"Selam!" diyorum, mümkün olduğunca doğal bir şekilde, sonra çabucak onlara ters ters bakıyorum.

"Peki.. Jack!" diyor babam kasti olarak. "Bir içki daha iç! Bu şarap senin için uygun mu? Çünkü hemen şarap dükkânına gidip iyi bir şarap kapıp gelebiliriz."

"Harika, sağ olun," diyor Jack, biraz kafası karışmış görünüyor.

"Jack, sana yemek olarak başka ne ikram edebilirim?" diyor annem heyecanla. "Bir yerlerde harika somon sarmalarım olacaktı. Emma, Jack'e kendi tabağını ver!" diye bağıyor. "Kâğıt-tan yiyemez."

"Peki... Jack" diyor Nev dostça bir sesle. "Senin gibi bir adam nasıl bir araba sürer? Yo, bana söyleme." Elini kaldırıyor. "Porsche. Bildim mi?"

Jack gözlerinde alaycı bir ifadeyle bana bakıyor ve ben yalvaran, 'başka seçeneğim yoktu, gerçekten üzgünüm, sadece ölmek istiyorum' diyen gözlerle ona bakıyorum...

"Sanırım maske düştü," diyor gülümseyerek.

"Jack!" diyor yüksek sesle kontrolünü yeniden kazanan Kerry. Yağcı bir şekilde gülümsüyor ve elini uzatıyor. "Semi doğru şekilde tanıdığımıza memnunum."

"Kesinlikle!" diyor Jack. "Yalnız... az önce tanışmamızmıydık?"

"Profesyonel olarak" diyor Kerry sakın sakın. "Bir işadamı diğeriyle. Kartım burada ve ne çeşit olursa olsun seyahat ayarlamalarına ihtiyaç duyduğunda, lütfen beni ara. Ya da sosyal olarak görüşmek istersen... Belki bir ara dördümüz bir yerlere gidebiliriz! Bir yerlerde takılabiliriz? Değil mi Emma?"

Boş gözlerle ona bakıyorum. Ne zamandan beri Kerry ve

ben bir şeyler yapıyormuşuz?

"Emma ve ben hemen hemen kardeşiz elbette," diye ekliyor tatlılıkla, kolunu bana dolarken. "Eminim sana bahsetmiştir."

"Oo, birkaç şey anlattı," diyor Jack, anlaşılmasa da ifadeyle. Tavuğundan bir parça ısırp çiğnemeye başlıyor.

"Beraber büyüdük, her şeyi paylaştık." Beni sıkıyor ve gülümsemeye çalışıyorum, ama parfümü nerdeyse soluk almamı engelliyor.

"Ne hoş değil mi?" diyor annem memnuniyetle. "Keşke bir fotoğraf makinem olsaydı."

Jack cevap vermiyor. Sadece Kerry'ye uzun, değerini tartar bakışlarla bakıyor.

"Daha yakın olamazdık!" Kerry'nin gülümsemesi daha da dalkavuklaşıyor. Beni o kadar sert sıkıyor ki, pençeleri etime geçiriyor. "Değil mi, Emma?"

"İı, yo," diyorum sonunda. "Hayır, değildik."

Jack hâlâ tavuğunu çiğniyor. Yutuyor, sonra kafasını kaldırıp bakıyor.

"O zaman Emma'nın iş başvurusunu reddetmenin sizin için oldukça zor bir karar olduğunu tahmin ediyorum," diyor Kerry'ye sohbet havasında. "Siz ikiniz bu kadar yakın olduğunuza göre."

"Onu geri çevirmek mi?" diyor Kerry çınlayan bir kahkahayla. "Ben ne demek istediğinizi..."

"İş deneyimi kazanmak için sizin firmanıza başvurduğunda ve siz geri çevirdiğinizde..." diyor Jack kibarca ve tavuğundan bir parça daha alıyor.

Kıpırdamıyorum.

Bu bir sırdı. Bunun sır olarak kalması gerekiyordu.

"Ne?" diyor babam yarı gülerek. "Emma Kerry'ye mi baş-

vurmuş?”

“Ben.. ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum!” diyor Kerry pembeleşerek.

“Sanırım buna hakkım var,” diyor Jack, çiğnerken. “Hiç para almadan çalışmayı teklif etti... Ama siz yine de hayır dediniz.” Bir saniye kafası karışmış gözüküyor. “İlginç bir karar,”

Ağır ağır anne babamın ifadeleri değişiyor.

“Ama elbette, bu bizim için, Panther Şirketi için bir şans,” diye ekliyor Jack neşeyle. “Emma seyahat endüstrisinde kariyer yapmadığı için çok memnunuz. Sanırım sana teşekkür etmem gerek Kerry! Bir işadamından diğerine.” Kerry’ye gülümsüyor. “Sen bize büyük bir iyilik yaptın.”

Kerry tamamen geri çekilmiş durumda.

“Kerry, bu doğru mu?” diyor annem sertçe. “Emma istediğinde ona yardım etmedin mi?”

“Bize bundan hiç bahsetmedin, Emma.” Babam çok şaşır-mış gözüküyor.

“Utanmışım, tamam mı?” diyorum, sesim biraz yükseliyor.

“Emma’nın sorması büyük yüzsüzlük,” diyor Nev, domuz etli böreğinden büyük bir lokma alırken. “Aile ilişkilerini kulanma. Böyle demiştin, değil mi Kerry?”

“Yüzsüzlük?” diye yineliyor annem inanamayarak. “Kerry, eğer hatırlıyorsan, firmayı kurmanız için gereken parayı biz vermiştik. Bu aile olmadan sen şirket sahibi olamazdın.”

“Öyle olmadı.” Nev’e sinirli bir bakış fırlatıyor. “İletişimde bir hata oldu. Bir karışıklık oldu.” Eliyle hafifçe saçına vuruyor ve bana gülümsüyor. “Elbette kariyerinde sana yardımcı olmaktan memnun olurum, Emma. Daha önce söylemeliydin! Beni iş yerimden ara, yapabileceğim her şeyi yaparım...”

İğrenerek ona bakıyorum. Bundan paçasını sıyırmaya çalış-

masına inanamıyorum. Tüm dünyadaki en ikiyüzlü inek bu.

“İletişimde bir hata falan yok, Kerry,” diyorum, mümkün olduğunca soğukkanlılıkla. “Tam olarak ne olduğunu her ikimiz de biliyoruz. Senden yardım istedim ve sen etmedin. Senin şirketin ve senin kararın ve bunu yapmaya hakkın vardı. Ama bunun olmadığını söylemeye kalkışma, çünkü oldu.”

“Emma!” diyor Kerry, ufak bir kahkahayla ve elimi tutmaya çalışıyor. “Aptal kız! Hiçbir fikrim yok! Eğer önemli olduğunu bilseydim...”

Eğer önemli olduğunu bilseymiş? Önemli olduğunu nasıl olur da bilmez?

Elimi çekiyorum ve Kerry'ye bakıyorum. İçimdeki eski incinmişliklerin ve aşağılamaların hepsini hissedebiliyorum, bir borudaki kaynayan sular gibi yükseliyorlar, ta ki basınç dayanılmaz olana kadar.

“Evet, yaptın!” Ağladığımı duyuyorum. “Ne yaptığını gayet iyi biliyordun! Ne kadar çaresiz olduğumu biliyordun! Bu aileye girdiğinden beri beni ezmeye çalıştın. Benimle boktan kariyerim yüzünden dalga geçtin. Kendinle övünüp duruyorsun. Bütün hayatımı değersiz ve aptal hissederek geçirdim. Peki, iyi. Sen kazandın, Kerry! Sen yıldırınsın ve ben değilim. Sen başarılısın, ben başarısız... Ama benim en iyi arkadaşımış gibi numara yapmaktan vazgeç, tamam mı? Çünkü değilsin ve hiçbir zaman da olmayacaksın!”

Bitiriyorum ve zorlukla nefes alarak, ağızlarının ortasına tokadı yemiş gibi duran piknik örtüsünün çevresindekilere bakıyorum. Her an gözyaşlarına boğulabileceğime dair korkunç bir his duyuyorum.

Jack'le göz göze geliyoruz ve bana hafifçe yapılması lazımdı gülücüğü atıyor. Tehlikeyi göze alarak anne babama bakıyo-

rum. İkisi de felç olmuş, ne yapacaklarını bilmez halde gibiler.
Mesele şu ki, bizim ailemizde yüksek sesli, duygusal patlamalar olmaz.

Aslında, daha sonra ne yapacağımdan kendim bile emin değildim.

"Peki... Ben gidiyorum o zaman," diyorum, sesim titreyerek. "Gitmeliyim. Hadi, Jack. yapacak işlerimiz var."

Titreyen bacaklarla, topuklarım üzerinde dönüyorum ve çimenlerin üzerinde sürçerek yola koyuluyorum. Vücudum adrenalini pompalıyor. Öylesine yaralıyım ki, ne yaptığımı zar zor biliyorum.

"Bu harikaydı, Emma," Jack'in sesi kulaklarıma geliyor. "Harikaydın! Kesinlikle... Lojistik yargı," diye yüksek sesle ekliyor Cyril'in yanından geçerken.

"Hayatımda hiç böyle konuşmadım," diyorum. "Hiçbir zaman... operasyonel işletme," diye çabucak ekliyorum, muhasebenin yanından geçerken.

"Tam beklediğim gibiydin," diyor, kafasını sallayarak. "İsa aşkına, bu kuzenin... Pazarın geçerli yargısı..."

"O tam bir dağılım kâğıdı," diye ekliyorum çabucak Connor'ın yanından geçerken. "Peki... Bay Harper sizin için bunları daktilo edeceğim."

Bir şekilde eve varıyoruz ve merdivenleri çıkıyoruz. Jack beni bir koridora doğru götürüyor, bir anahtar çıkarıyor ve kapıyı açıyor. Ve işte odadayız... Büyük, aydınlık, krem rengi döşenmiş bir oda. Büyük çift kişilik bir yatak var. Kapı kapanıyor ve aniden tüm sinirim yok oluyor. İşte. Sonunda. Jack ve ben. Bir odada yalnızız. Bir yatak da var.

Sonra yaldızlı aynada kendimi görüyorum ve kederden ne-

fesim kesiliyor. Aptal pamuk prenses kostümünü giydiğimi unutmuştum. Yüzüm kırmızı ve benek benek, gözlerim akmış, saçlarım dağılmış ve sutyenimin askısı gözüküyor.

Böyle göründüğümü düşünmemiştim.

"Emma, gerçekten orada oturduğum için çok üzgünüm." Jack pişmanlık içinde bana bakıyor. "Sınırı aştım. Bu şekilde müdahale etmeye hakkım yoktu. Sadece.. Senin şu kuzenin sınırim dokundu..."

"Hayır!" diye sözünü kesiyorum, yüzüne bakmak için dönüyorum. "İyi oldu! Daha önce Kerry'ye onun hakkında ne düşündüğümü hiç söylememiştim. Hiçbir zaman! Bu... bu..." Güçlkle nefes aldığımdan, gittikçe sesim alçalıyor.

Bir an sessizlik oluyor. Jack kızarmış yüzüme bakıyor. Ben de ona bakıyorum, göğüs kafesim inip kalkıyor, kan kulaklarımı uğuldatıyor. Sonra aniden eğilip, beni öpüyor.

Ağzı benim ağzımı açıyor ve Pamuk Prenses kostümümün esnek kollarını çekiyor, sutyenimi açıyor. El yordamıyla gömleğinin düğmelerini arıyorum. Ağzı göğsümün ucuna değiyor ve beni güneşten ısınmış halının üzerine çektiğinde heyecandan nefes nefese kalıyorum.

Aman tanrım, bu çok hızlı. Külotumu çıkartıyor. Elleri.. parmakları.. çaresizce hızlı hızlı soluyorum.. Öylesine hızlı gidiyoruz ki ne olup bittiğini hayal meyal anlıyorum. Connor'la hiç böyle olmadı. Daha önce hiç böyle olmadı... Bir dakika önce kapıda duruyordum, giyiniktim ve şimdi ben... o...

"Bekle," demeyi başarıyorum."Bekle, Jack. Sana bir şey söylemem gerek."

"Ne?" Jack bana alarm halinde, canlı gözlerle bakıyor. "Nedir?"

"Hiç numara bilmem," diye fısıldıyorum biraz hırçınca.

"Ne bilmezsin?" Hafifçe geri çekiliyor ve bana bakıyor.

"Numara! Hiç numara bilmem," diyorum kendimi savunarak. "Bilirsin ya, muhtemelen milyarlarca süper model ya da jimnastikçi ile seks yapmışsındır ve onların hepsi şu şaşırtıcı... İfadesini görünce susuyorum. "Önemli değil," diyorum çabucak. "Önemli değil. Unut gitsin."

"İlgimi çekti," diyor Jack. "Aklında hangi özel numaralar var?"

Niye şu aptal ağzımı açtım ki? Niye?

"Aklımda hiçbir şey yok!" diyorum, kızarak. "Mesele de bu, ben hiç numara bilmem."

"Ben de," diyor Jack duygusuzca. "Tek bir numara dahi bilmem."

İçimden bir kıkırdamanın yükseldiğini hissediyorum.

"Ya, tabii."

"Bu doğru. Bir tane bile." Düşünceli düşünceli duraksıyor, omzumda parmağım dolandırıyor. "Oo, tamam. Belki bir tane."

"Ne?" diyorum hemen.

"Şey..." Uzun bir an bana bakıyor, sonra kafasını sallıyor. "Hayır."

"Söyle bana!" Artık sesli sesli kıkırdamama engel olamıyorum.

"Söylemem, gösteririm," diye mınıldanıyor kulağıma ve beni kendine doğru çekiyor. "Sana kimse bunu öğretmedi mi?"

-On sekiz-

Âşık oldum.

Ben, Emma Corrigan âşık oldum.

Hayatımda ilk kez, tamamen, yüzde yüz âşığım! Bütün geceyi Panther konağında Jack'le geçirdim. Kollarında uyandım. Yaklaşık doksan beş kere seks yaptık ve gerçekten... mükemmeldi. (Ve bir şekilde numaralar yoktu. Bu da beni bir miktar rahatlatmıştı.)

Ama sadece seks değildi. Her şeydi. Uyandığымda bir fincan çayla beni beklemesiydi. İnternet'ten burçlara bakabileyim diye dizüstü bilgisayarını açması ve en iyisini seçmeme yardım etmesiydi. Benim hakkımda diğer erkeklerden mümkün olduğunca saklamaya çalıştığım bütün iğrenç, utanç verici şeyleri biliyor... Yine de beni seviyor.

Aslında tam olarak beni sevdiğini *söylemedi*. Hâlâ keyifle aklımda bunu evirip çeviriyorum. Bu sabah orada uzanmıştık, ikimiz de tavana bakıyorduk ki, ben birdenbire, aslında hiç de öyle bir niyetim yokken şöyle dedim: "Jack, Kerry'nin beni iş deneyiminde reddettiğini nasıl hatırladın?"

"Ne?"

"Kerry'nin beni reddettiğini nasıl hatırladın?" Ona bakmak için kafamı yavaşça çeviriyorum. "Sadece bu da değil. Sana uçakta söylediğim her şey. Her bir detay. İş hakkında, ailem hakkında, Connor hakkında... Her şey. Hepsini hatırlıyorsun. Ve ben

bunu anlayamıyorum.”

“Neyi anlayamıyorsun?” diyor Jack kaşlarını çatarak..

“Senin gibi birinin benim aptal ve sıkıcı hayatımla neden ilgilediğini anlamıyorum,” diyorum, yanaklarım utançtan kızarıp, calanırken.

Jack kısa bir süre sessizce bana bakıyor.

“Emma, hayatın aptal ve sıkıcı değil.”

“Öyle!”

“Değil.”

“Elbette öyle! Hiç heyecanlı bir şeyler yapmadım. Akıllıca bir şeyler yapmadım. Kendi şirketim yok veya bir şeyler icat etmedim.”

“Sırlarının hepsini neden hatırladığımı bilmek mi istiyorsun?” diyerek sözümü bölüyor Jack. “Emma, uçakta konuşmaya başladığın an... beni etkiledin.”

İnanamayarak ona bakıyorum.

“Etkiledim mi?” Emin olmak için soruyorum. “Ben mi?”

“Beni etkiledin.” Yineliyor kibarca ve üstüme eğilip beni öpüyor.

Etkilenmiş.

Jack Harpcr benim hayatımdan etkilenmiş! Benden!

O zaman, eğer uçakta onunla hiç konuşmamış olsaydım-! bütün o saçma sapan boşboğazlıkları yapmamış olsaydım -o zaman bunların hiçbiri olamayacaktı. Birbirimizi asla bulamayacaklık. Bu kısmetimdi. Bu uçağa binmeliydim. Uçuş sınıfımı yükseltilmeliydi. Sırlarımı döküp saçmalıydım.

Eve vardığımda, bütün bedenim ısıldıyor. İçimde bir ışık yandı. Aniden hayatımın anlamını kavradım. Jemima yanılıyor. Erkekler ve kadınlar düşman değildir. Erkeklerle kadınlar ruh ikizidir. Ve eğer sadece dürüst olurlarsa, ilk andan itibaren, o za-

man bunu anlayabilirler. Bütün o gizemler ve mesafeli olmalar tamamıyla aptalca. Herkes sırlarını hemen dosdoğru paylaşmalı!

Öylesine gözlerim açıldı ki, sanırım bu ilişki üzerine bir kitap yazacağım. İsmi "Paylaşmaktan Korkmayın!" olacak ve erkeklerle kadınların birbirine dürüst olması gerektiğini, böylece daha iyi iletişim kuracaklarını ve birbirlerini daha iyi anlayacaklarını, birbirlerine asla rol yapmaları gerekmeyeceğini gösterecek. Bu aileler için de geçerli. Ve politika! Belki dünya liderleri birbirlerine kişisel sırlarından birkaç tane söylese, o zaman artık savaşlar olmaz! Sanırım gerçekten bir şeyler yakaladım.

Merdivenleri süzülerek çıkıyorum ve dairenin kapısını açıyorum.

"Lissy!" diye sesleniyorum. "Lissy, âşık oldum!"

Hiç cevap yok ve içimde hayal kırıklığının sancısını hissediyorum. Birileriyle konuşmak istedim. Hayat hakkındaki tüm bu parlak fikirlerimi söylemek istedim ve...

Odasında bir gürültü duyuyorum ve hâlâ holde donakalmış duruyorum. Aman Tanrım. Gizemli gürültüler. Başka biri var. Sonra yine o gürültü. Ne...

Ve sonra, oturma odasının kapısından doğru görüyorum. Yerde, kanepenin yanında. Bir dosya çantası. Siyah deri dosya çantası. Bu o. Jean Paul. İçerde. Tam şu anda! İleri doğru birkaç adım atıyorum ve merak içinde gözlerimi Lissy'nin oda kapısına dikiyorum.

Ne yapıyorlar?

Seks yaptıklarına dair hikâyesine inanmıyorum. Ama başka ne olabilir? Başka ne olması muhtemel?..

Tamam... Bir dur hele. Bu beni ilgilendirmez. Eğer Lissy bana ne yaptığını söylemek istemiyorsa, gerçekten söylemek is-

temiyordur. Kendimi olgun biri hissederek, mutfaka gidiyorum ve kendime kahve yapmak için ısıtıcıya uzanıyorum.

Sonra geri yerine koyuyorum. *Neden* bana söylemek istemiyor? Neden benden sakladığı bir sırrı var? O benim en yakın arkadaşım! Yani birbirimizden sakladığımız sırlar olmasın diyen *oydu*.

Buna katlanamam. Merak bir kurt gibi içimi kemiriyor. Dayanılmaz. Bu gerçeği bulmak için tek şansım olabilir. Ama nasıl? Dosdoğru içeri giremem. Girebilir miyim?

Aniden, aklıma bir fikir geliyor. Varsayalım ki dosya çantasını *görmeseydim*. Varsayalım ki gerçekten masumane eve girseydim, her zaman yaptığım gibi ve sonra Lissy'nin kapısında bitirseydim ve sonra açırseydim? O zaman kimse beni suçlayamazdı, değil mi? Sadece dürüst bir hata olurdu.

Mutfaktan çıkıyorum, bir an dikkatle dinliyorum, sonra hızla parmak uçlarımda ön kapıya gidiyorum.

Yeniden başlayalım. Eve ilk kez giriyorum.

"Selam, Lissy!" diyorum kasti olarak, sanki bir kamera beni çekiyormuş gibi. "Bakalım nerde! Belki ben... m... Bir odasına bakayım!"

Koridorda ilerliyorum, doğal bir şekilde yürümeye çalışıyorum, kapısına varıyorum ve hafifçe vuruyorum.

İçeriden hiçbir cevap gelmiyor. Gürültüler kesildi. Kapıya bakıyorum. Birden endişeleniyorum.

Gerçekten bunu yapabilir miyim?

Evet. Yapmak *zorundayım*.

Kolu tutuyorum, kapıyı açıyorum... ve dehşetten bir çığlık atıyorum.

Görüntü o kadar ürkütücü ki. Bir anlam veremiyorum. Lissy çıplak. Her ikisi de çıplak. O ve Jean Paul gördüğüm en

tuhaf pozisyonda birbirlerine dolanmışlar.. Lissy'nin bacakları havada ve Jean Paul Lissy'nin bedenine dolanmış, her ikisinin de yüzleri kıpkırmızı ve nefes nefeseler.

"Çok üzgünüm!" diye kekeleyorum. "Tanrım, çok üzgünüm!"

"Emma, bekle!" Ben odama sıvışırken, Lissy'nin bağırdığını duyuyorum ve kendimi yatağa atıyorum.

Kalbim küt küt atıyor. Kendimi hasta gibi hissediyorum. Tüm hayatım boyunca hiç böyle bir şok yaşamadım. O kapıyı *asla* açmamalıydım.

Doğruyu söylüyordu! Seks yapıyorlardı! Ama, yani, bu ne garip, tuhaf bir sekstir? Kahretsin. Hiç fark etmedim. Asla...

Omzumda bir el hissediyorum ve çılgılık atıyorum.

"Emma, sakın ol! diyor Lissy. "Benim! Jean Paul gitti."

Kafamı kaldıramıyorum. Onun gözlerine bakamam.

"Lissy, çok üzgünüm," diyorum çabuk çabuk, zor anlaşılır bir şekilde, yere bakarak. "Üzgünüm! Bunu yapmak istememiştim. Ben asla... senin seks hayatın seni ilgilendirir."

"Emma, biz seks yapmıyorduk, seni budala!"

"Yapıyordunuz! Sizi gördüm! Üzerinde hiçbir şey yoktu."

"Emma, kıyafetlerimiz vardı. Emma, bana bak."

"Hayır!" diyorum panik içinde. "Sana bakmak istemiyorum!"

"Bana *bak!*"

Endişeyle, kafamı kaldırıyorum ve gözlerim yavaş yavaş önümde duran Lissy'e odaklanıyor.

Oo. oo... doğru. Ten rengi bir jimnastik mayosu giymiş.

"Peki seks yapmıyordusanız, ne yapıyordunuz?" diyorum, nerdeyse suçlayan bir tavırla. "Ve neden bunu giyiyorsun?"

"Dans ediyorduk," diyor Lissy, utanmış gözükersen.

"Ne?" Su katılmamış bir şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Dans ediyorduk, Tamam mı? İşte bunu yapıyorduk!"

"*Dans etmek mi?* Ama... neden dans ediyordunuz?"

Bu çok anlamsız. Lissy ve Jean Paul adlı Fransızın bir Lissy'nin odasında dans ediyormuş? Kendimi acayip bir rüyanın ortasına iniş yapmış gibi hissediyorum.

"Bir gruba katıldım," diyor Lissy bir duraksamadan sonra,

"Aman tanrım. Bir mezhep..."

"Hayır, mezhep falan değil. Sadece..." dudağını ısırtıyor. "Sadece bazı avukatlar, bir araya gelip, bir... bir dans grubu kurduk."

Dans grubu?

Birkaç saniye konuşamıyorum. Şimdi şokum geçti, içimde kahkahalar atmak üzere olduğuma dair korkunç bir his var.

"Sen avukatlar... dans grubuna katıldın."

"Evet." Lissy başını salıyor.

Aklıma şişman dava vekillerinin kafalarında perukları ile dans ederken nasıl görünecekleri geliyor ve kendimi tutamıyorum, kahkaham burnumda patlıyor.

"Gördün mü!" diye çığlık atıyor Lissy. "İşte bu yüzden sana söylemedim. Güleceğini biliyordum!"

"Üzgünüm!" diyorum. "Üzgünüm! Gülmüyorum. Bu gerçekten harika!" Yeni bir isterik kahkaha tufanına tutuluyorum. "Bu... bilmiyorum. Dans eden avukatlar fikri..."

"Hepimiz avukat değiliz," diyor kendini savunarak. "Birkaç savcı da var ve bir hakim... Emma, gülmeyi kes!"

"Üzgünüm!" diyorum çaresizce. "Lissy, gerçekten sana gülmüyorum." Derin bir nefes alıyorum ve umutsuzca dudaklarımı bir arada tutmaya çalışıyorum. Ama aklıma gelenler tütülleriyle dans eden, *Kuşu Gölü*'nü oynayan bankacılar. Bir hakim

mama gerek yok... Ya da olmadığım biri gibi davranmama... Ve seks inanılmazdı... Onda Connor'la sahip olamadığım her şey var. Her şey. Ve benimle *ilgileniyor*. Bilirsin işte, bana *durma* dan sorular soruyor ve benim cevaplarımdan içten bir şekilde etkilenmiş gözüküyor."

Büyük bir mutlulukla kollarımı açıyorum ve sandalyeye *çök* küyorum. "Bilirsin işte, Lissy, bütün hayatım boyunca başıma harika bir şey geleceğine inandım. Her zaman sadece... *Biliyor* dum işte, içimde bir yerlerde. Ve şimdi oldu."

"Peki şimdi nerede?" diyor Lissy, kahve koyarken.

"Bir süreliğine gitti. Yaratıcı bir ekiple beyin fırtınası yapacak."

"Nereye?"

"Bilmiyorum. Söylemedi. Çok yoğun olacak ve muhtemelen beni arayamayacak. Ama her gün bana e-mail atacak," diye ekliyorum mutlulukla.

"Bisküvi?" diyor Lissy, bisküvi kutusunu açarken.

"Oo, n... Evet. Sağ ol." Kepekli bir tane alıyorum ve nazikçe ısıtıyorum. "Biliyor musun, ilişkiler hakkında yeni bir teorim var. Çok basit. Dünyadaki herkes birbirine karşı daha dürüst olacak. Herkes birbiriyle duygu ve düşüncelerini paylaşacak! Erkekler ve kadınlar paylaşacak, aileler paylaşacak, dünya liderleri paylaşacak!"

"Hım." Lissy bir saniye sessizce bakıyor. "Emma, Jack sana gecenin bir yarısı neden koşarak gitmek zorunda kaldığını söyledi mi?"

"Yo..." diyorum şaşkınlıkla. "Ama işle ilgiliydi."

"Peki ilk buluşmanızdaki bütün o telefonların ne ile ilgili olduğunu söyledi mi?"

"Şey... hayır."

“Sana kendisi hakkında bildiğin şeyler dışında bir şey söyledi mi?”

“Pek çok şey anlattı!” diyorum savunarak. “Lissy, derdin nedir?”

“Derdim yok,” diyor yumuşakça. “Sadece merak ediyordum .. Tüm paylaşma sana dair mi?”

“Ne?”

“Seninle kendisi hakkında bir şeyler paylaşıyor mu?” Kahveye sıcak su ekliyor. “Yoksa sadece sen mi kendin hakkında bir şeyler paylaşıyorsun?”

“İkimiz de...” diyorum ileri doğru bakarak ve buzdolabı süsüyle amaçsızca oynayarak.

Bu doğru, diyorum kendime. Jack benimle pek çok şey paylaştı! Yani bana...

Bana her şeyi...

Şey, her neyse. Muhtemelen çok konuşkan bir anında değildi. Bu bir suç mu?

“Kahve,” diyor Lissy, bana kupayı uzatırken.

“Sağ ol,” diyorum gönülsüzce ve Lissy iç çekiyor.

“Emma, bir şeyleri mahvetmeye çalışmıyorum. Gerçekten çok hoş gözüküyor...”

“Öyle! Doğrusu, Lissy, sen onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Çok romantik. Bu sabah ne dediğini biliyor musun? Uçakta konuşmaya başladığım anda benden etkilendiğini söyledi.”

“Gerçekten mi?” Lissy gözlerini dikmiş bana bakıyor. “Böyle mi söyledi? Bu çok romantik.”

“Sana söyledim!” Kendimi ona gülümsemekten alıkoyamıyorum. “Lissy, gerçekten mükemmel!”

-On dokuz-

Sonraki birkaç hafta, mutluluğumun ısıltısını hiçbir şey bozamazdı. Hiçbir şey. İşe bulutların üstünde uçarak gittim, bilgisayarımın başında bütün gün gülümseyerek oturdum, sonra yine eve uçarak döndüm. Paul'un alaycı yorumları yanımdan sabun köpükleri gibi geldi geçti. Hatta Artemis'in ziyarete gelen bir reklamcı ekibe beni kendi özel sekreteri olarak tanıtmasını bile fark etmedim. Ne isterlerse söyleyebilirler. Çünkü onlar ben bilgisayarımın başında gülümserken, bunun Jack bana komik bir mail daha gönderdiği için olduğunu bilmiyorlar. İşverenlerini bana sırlıslıkla aşık olduğunu bilmiyorlar. Bana. Emma Corrigan'a. Önemsiz asistana.

"Elbette, Jack Harper'la bu konuda pek çok kez derinlemesine konuştuk." Ben dosya dolabını toplarken, Artemis'in telefonda bunları söylediğini duyuyorum. "Ve o da benim gibi- bu kavrama yeniden odaklanılması gerektiğini düşünüyor."

Saçmalık! Asla Jack Harper'la derinlemesine bir şeyler konuşmadı. Neredeyse Jack'e yazıp, Artemis'in kibirle onun ismini kullandığımı bildirmek üzereyim.

Tabii bu biraz kabalık olurdu.

Ve bunun yanı sıra, bunu yapan bir tek o değil. Herkes konuşmalarının bir yerine Jack Harper'ın ismini sıkıştırıyor, sağda, solda, orada, burada. Şimdi o gittiği için, herkes sanki Jack Harper en yakın arkadaşımıymış ve fikirlerine bayılmış gibi yapıyor.

Benim dışımda. Ben başımı eğip, onun isminden hiç bahsetmiyorum.

Bu biraz, eğer bahsedersem, kıpkırmızı olacağımı veya kocaman gülümseyeceğimi falan bilmekten. Biraz da, eğer bir kere Jack hakkında konuşmaya başlarsam, kendimi susturamayacağımı hissetmekten. Ama daha çok kimse benimle bu konuda konuşmadığı için. Sonuçta, Jack Harper hakkında ne bilebilirim ki? Ben, eninde sonunda sadece sürüngen bir asistanım.

“Hey!” diyor Nick, telefonundan kafasını kaldırıp. “Jack Harper televizyona çıkacak!”

“Ne?”

Şoke oluyorum. Jack televizyona mı çıkacak?

Nasıl olur da bana bundan bahsetmez?

“Ofise bir televizyon ekibi falan mı geliyor?” diyor Artemis.

“Bilmiyorum.”

“Tamam çocuklar,” diyor ofisinden çıkıp gelen Paul. “Jack Harper *Bussiness Watch* ile bir röportaj yapmış ve saat on ikide yayınlanacak. Toplantı odasına büyük bir televizyon yerleştirildi, isteyen herkes gidip izleyebilir. Ancak kalıp, telefonlara bakacak birine ihtiyacımız var.” Bakışları bana çevriliyor. “Emma. Sen kalabilirsin.”

“Ne?” diyorum boş gözlerle.

“Kalıp, telefonlara bakabilirsin.”

“Hayır! Yani.. izlemek istiyorum!” diyorum üzüntüyle. “Başka biri kalamaz mı? Artemis, sen kalamaz mısın?”

“Ben kalmıyorum,” diyor Artemis hemen. “Doğrusu, Emma, bu kadar bencil olma. Senin ilgini çekebilecek hiçbir şey yok.”

“Var.”

"Hayır, yok," gözlerini deviriyor.

"Var," diyorum umutsuzca. "O... benim de patronum!"

"Evet," diyor Artemis alaycı alaycı. "Ancak ufak bir farkla. Sen Jack Harper'la neredeyse hiç konuşmadın."

"Konuştum!" diyorum kendimi durdurmayı başaramadan. "Konuştum! Ben.." Susuyorum, yanaklarım kızarıyor. "Ben.. bir kere onun bulunduğu bir toplantıya..."

"Ve ona kahve servisi yaptın?" Hafifçe sırtarak Nick ile birbirlerine bakıyorlar.

Öfkeyle Artemis'e bakıyorum, kanım beynime sızıyor ve bir kez olsun kırıcı ve Artemis'i alt edecek bir şeyler söylemek istiyorum

"Yeter, Artemis," diyor Paul. "Emma, sen burada kalıyorsun."

On ikiye beş kala ofis tamamen boşalıyor. Ben, bir sinek ve gıcırdayan faks makinesi dışında. Keder içinde masamın çekmecesine uzanıyorum ve bir Aero çıkarıyorum. Ve bir Flake. Telefon çaldığında Aero'nun paketini açmış, bir lokma ısırmak üzereyim.

"Tamam," diyor Lissy'nin sesi. "Videoyu ayarladım."

"Sağ ol, Lissy," diyorum ağzım çikolatayla dolu. "Sen harkasın."

"İzlemene izin vermemelerine inanmıyorum."

"Biliyorum. Bu haksızlık." Sandalyeme daha da gömülüyorum ve bir parça daha Aero ısırmıyorum.

"Neyse, önemli değil, bu akşam beraberce seyrederez Jemima da odasındaki videoya kaydedecek. Kaçırmanız mümkün değil."

"Jemima'nın evde ne işi var?" diyorum şaşkınlıkla.

"Hastalık izni almış, evde kendine bakım uyguluyor. Bu arada baban aradı," diye ekliyor

"Oo, tabii." Biraz kaygılanıyorum. "Ne dedi?"

Şirket Aile Günü'ndeki rezillikten beri anne babamla konuşmadım. Kendimi o güçte hissedemedim. Çok acı ve utanç vericiydi ve ben onları tanıyorsam, Kerry'nin tarafını tuttular.

Bu nedenle sonraki pazartesi babam aradığında, gerçekten çok meşgul olduğumu ve onu sonra arayacağımı söyledim sonra da aramadım. Ve evde de aym şey oldu.

Onlarla bir ara konuşmam gerekeceğini biliyorum. Ama şimdi değil. Bu kadar mutlu olduğum bir zamanda değil.

"Röportajın fragmanını görmüş," diyor Lissy. "Jack'i tanımış ve haberin var mı diye aramış. Ve dedi ki..." duruyor "Cidden seninle konuşmak istediği bir şeyler varmış."

"Hmm." Saklamam gereken bir telefon numarasının etrafına büyük spiraller çizdiğim not defterime bakıyorum.

"Her neyse, baban ve annen seyredeceklermiş," diyor Lissy. "Ve deden de."

Harika. Çok harika. Bütün dünya televizyonda Jack Harper'ı izliyor. Benim dışımda tüm dünya.

Telefonu yerine koyduğumda, gidip yeni makineden kendime kahve alıyorum. Yeni makine gerçekten harika *cafe au lait* yapıyor. Geri geliyorum ve sessiz ofise göz gezdiriyorum, sonra gidip Artemis'in kurdele çiçeğine portakal suyu döküyorum. Ve de fotokopi mürekkebi.

Sonra kendimi biraz terbiyesiz hissediyorum. Bu, sonuçta, bitkinin suçu değil ki.

"Üzgünüm," diyorum yüksek sesle ve yapraklardan birine dokunuyorum. "Bu sadece sahibin bir inek olduğu için. Ama sen zaten biliyorsundur."

“Gizemli erkeğinle mi konuşuyorsun?” arkamdan alaycı bir ses geliyor ve şaşkınlıkla arkamı döndüğümde, Connor’ın kapıda durduğunu görüyorum.

“Connor!” diyorum. “Burada ne işin var?”

“Röportajı izlemeye gidiyorum. Ama sadece kısaca bir şeyler söylemek istedim.” Birkaç adım atıyor ve suçlayıcı bakışlarını bana dikeyyor. “Demek bana yalan söyledin.”

Kahretsin. Connor tahmin etmiş midir? Şirket Aile Günü’nde bir şeyler görmüş müdür?

“Ne demek istiyorsun?” diyorum sinirli sinirli.

“Tasarımdan Tristan’la biraz sohbet ettim.” Connor’ın sesi kızgınlıktan giderek yükseliyor. “O eşcinselmış! Onunla çıkmıyorsun!”

Ciddi olamaz. Tasarımdan Tristan’la çıktığımı *ciddi ciddi* düşünemez değil mi? Demek istiyorum ki, eğer Tristan leopar desenli pantolonlar giyip, el çantası taşısa ve etrafta Barbara Streisand gibi yürüse bile daha eşcinsel görünemez.

“Yo,” diyorum, yüzümün ifadesini bozmadan. “Tristan’la çıkmıyorum.”

“Peki,” diyor Connor, sanki yüz puan kazanmış ve bu puanlarla ne yapması gerektiğini bilmezmiş gibi başını salıyor. “Ben neden bana yalan söyleme gereksinimi duyduğunu anlamıyorum.” Yaralanmış bir gururla çenesini kaldırıyor. “Hepsi bu kadardı. Birbirimize biraz dürüst olabileceğimizi düşünmüştüm.”

“Connor, bu sadece... karışık. Tamam mı?”

“İyi. Her neyse. Bu senin tavan, Emma.”

Kısa bir duraksama oluyor.

“Benim neyim?” diyorum şaşkınlıkla. “*Tavam mı?*”

“Sahan...” diyor sıkıntıyla kızarak. “Şey demek istemiştin... top sende.”

“Oo tamam,” diyorum, çok akıllıca. “İl... Tamam. Bunu aklımda tutarım.”

“İyi.” Bana en yaralı-şehit bakışıyla bakıyor ve yürümeye başlıyor.

“Bekle!” diyorum aniden. “Dur bir dakika! Connor, bana bir iyilik yapar mısın?” Geri dönüp, ikna olabilir bir ifade takındığını görene kadar bekliyorum. “Ben gidip Jack Harper’ın röportajını seyrederken, telefonlara bakar mısın?”

Şu an Connor’ın benim bir numaralı hayranım olmadığını biliyorum. Ama çok fazla seçim şansım yok.

“Ne yapar mıyım?” Connor şaşkınlıkla bana bakıyor.

“Telefonlara bakar mısın? Sadece yarım saat. Sana çok ama çok minnettar kalırım...”

“Bunu *sorduğuna* bile inanamıyorum!” diyor Connor kulaklarına inanamaz tavırlarla. “Jack Harper’ın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun! Emma, senin neye dönüştüğünü gerçekten anlayamıyorum.”

O kasıla kasıla yürüyüp gittikten sonra, orada yirmi dakika oturuyorum. Paul için pek çok, Nick ve Caroline için birer tane not alıyorum. Birkaç mektubu dosyalıyorum. Ve aniden farkına varıyorum.

Bu çok aptalca. Bu aptalcadan da öte. Saçma. Jack’i seviyorum. O da beni seviyor. Orada olup, ona destek olmalıyım. Kahveni alıp, koridorda telaşla ilerliyorum. Toplantı odası çok kalabalık, ama arkada kenardan yavaş yavaş ilerliyorum ve Jack’i *seyretmeyip*, futbol maçından konuşan iki adamın arasına sıkışıyorum.

“Burada ne işin var?” diyor Artemis, yanına ulaştığımda. “Telefonlara kim bakacak?”

"Reprezentasyon olmadan vergilendirme olmaz," diye gök bir cevap verdiğimi duyuyorum, belki pek uygun olma-
cak bir cevap (ne anlama geldiğine bile emin değilim). ama is-
tediğim gibi, ağzını kapama etkisi yapıyor.

Boynumu uzatıp, diğerlerinin kafasının üzerinden görmeyi
Çalışıyorum ve gözlerim televizyona odaklanıyor, işte orada,
Stüdyoda bir sandalyeye oturmuş, üzerinde bir kot ve beyaz bir
t-shirt var. Arkada açık mavi bir fon var ve "Bussiness Inspira-
tions" yazıyor ve karşısında iki şık röportajcı oturuyor.

İşte orada. Sevdiğim erkek.

Birden, seviştiğimizden beri onu ilk kez gördüğümün farkı-
na varıyorum. Ama yüzü her zamanki gibi sevecen ve g zler 
stüdyo ışıklarının altında koyu ve parlak.

Tanrım, onu öpmek istiyorum.

Eğer burada kimse olmasa, televizyona gider ve  perdim.
Gerçekten yapardım.

"şimdiye kadar ona neler sordular?" diye alçak sesle Arte-
mis'e soruyorum.

"Nasıl çalıştığı üzerine konuşuyorlar. Nelerden esinlenir
Pete Laidler ile ortaklığı, bunun gibi şeyler."

"şşş!" diyor birleri.

"Elbette Pete öldükten sonra çok zordu," diyor Jack. "Hepi-
miz için çok zordu. Ama son zamanlarda..." duruyor. "Son za-
manlarda hayatım değişti ve yeniden esinle doluyorum. Yeniden
hayattan zevk alıyorum."

Tüylerim hafiften diken diken oluyor.

Beni kastediyor olmalı. Öyle olmalı. Hayatını değiştiğim!
Tanrım. Bu "etkilendim"den bile daha romantik.

"Enerji i e eği pazarına da girdiniz," diyor erkek r por-
ta-
cı. "şimdi sanırım kadın tüketicilere hitap etmeyi d ş n y "

nuz.”

“Ne?”

Odada bir *uğultu* oluyor ve insanlar kafalarını çeviriyorlar.

“Kadınlar tüketicilere mi hitap ediyoruz?”

“Ne zamandan beri?”

“Ben biliyordum, tabii,” diyor Artemis kendini beğenmiş bir tavırla. “Bir süredir birkaç kişi biliyordu...”

Ekrana bakıyorum ve aklıma Jack'in ofisindeki insanlar geliyor. Yumurtalıklar bunun içindi. Vay be, bu oldukça heyecan verici. Yeni bir girişim!

“Bu konudan biraz daha ayrıntılı bahsedebilir misiniz?” diyor erkek röportajcı. “Kadınlara yönelik alkolsüz bir içecek mi olacak bu?”

“Daha ilk aşamalarda,” diyor Jack. “Ama biz kapsamlı düşünüyoruz. İçecek, giysi, koku. Güçlü, yaratıcı bir vizyonumuz var.” Adama gülümsüyor. “Heyecanlıyız.”

“Bu sefer hedef kitleniz kimler olacak?” diye soruyor adam notlarına bakarak. “Amacınız sportif kadınlar mı?”

“Tam olarak değil,” diyor Jack. “Bizim hedefimiz... sıradan genç kızlar.”

“Sıradan genç kızlar?” Bayan röportajcı dikeliyor, sanki duyguları incinmiş gibi. “Bu ne anlama geliyor? Bu sıradan kız kim?”

“Yirmilerinde,” diyor Jack bir süre duraksadıktan sonra. “Bir ofiste çalışıyor, işe metroyla gidiyor, akşamları dışarı çıkıyor ve evine otobüsle dönüyor... Sıradan, özel-olmayan bir kız.”

“Bunlardan binlerce var,” diyor adam gülümseyerek.

“Ama Panther ürünleri her zaman erkeklerle özdeşleştirildi,” diye araya giriyor kadın, şüpheli bir tavırla. “Rekabet. Kas kuvveti. Gerçekten kadın tüketicilere hitap edebileceğinizi dü-

şünüyor musunuz?"

"Araştırma yaptık," diyor Jack cana yakın bir biçimde. "Pazarlarımızı bildiğimizi düşünüyoruz."

"Araştırma!" Bayan röportajcı gülüyor. "Bu erkeklerin kadınlara ne istediklerini söylemek için kullandıkları bir alet değil mi?"

"Ben buna katılmıyorum," diyor Jack, hâlâ samimiyetli ama yüzünden hafif bir sinir kıpırdanması geçtiğini görebiliyorum.

"Pek çok şirket pazarlarını değiştirmeye çalıştı, ama başaramadı. Siz de onlardan biri olmayacağınız nereden biliyorsunuz?"

"Kendime güveniyorum," diyor Jack.

"Tanrım, neden bu kadın bu kadar saldırgan davranıyor diye düşünüyorum kızgınlıkla. Elbette Jack ne yaptığını biliyor!"

"Siz bir grup kadını çeşitli kategorilere ayırıp, onlara birkaç soru soruyorsunuz! Bu size nasıl oluyor da bir şeyler söyleyebiliyor?"

"Sizi temin ederim ki, bu resmin sadece ufak bir parçası" diyor Jack sakin bir sesle.

"Oo, hadi," diyor kadın, arkaya yaslanıp, kollarını kavuşturarak. "Panther Şirketi gibi bir şirket -sizin gibi bir adam- gerçekten sizin sözlerinizle hiçbir-özellikli-olmayan-sıradan-bir-kadının psikolojisine sızabilir mi?"

"Evet. yapabilirim!" Jack yüzüne dikilmiş bakışlara karşılık veriyor. "Bu kıızı tanıyorum."

"Tanıyor musun?" kadın kaşlarını kaldırıyor.

"Bu kızın kim olduğunu biliyorum," diyor Jack. "Nelerden hoşlandığını, sevdiği renkleri. Ne yediğini, ne içtiğini biliyorum. Hayattan ne istediğini biliyorum. Kırk beden ama otuz sekiz beden olmak istiyor. O..." sanki esin arıyormuş gibi kolları-

nı iki yana açıyor. "Kahvaltıda Cheerios yiyor ve cappuccinosuna Flake atıyor."

Şaşkınlıkla Flake tutan elime bakıyorum. Tam kahveme atmak üzereydim. Ve... bu sabah Cheerios yedim.

"Bu günlerde mükemmel, parlak, düzgün insan imajlarıyla çevrelenmiş durumdayız," diyor Jack heyecanla. "Ama bu kız gerçek. Saçları kimi zaman kötü, kimi zaman iyi. Rahatsız bulmasına rağmen G-string giyiyor. Egzersiz çizelgesi hazırlıyor, sonra uymuyor. Ekonomi dergileri okuyormuş gibi yapıyor, ama içine ünlüleri anlatan dergilerden saklıyor."

Televizyon ekranına boş gözlerle bakıyorum

Durun... bir dakika. Bunların hepsi çok bildik geliyor.

"Sen de *aynen böyle* yaparsın Emma," diyor Artemis. "Marketing Week'in içinde OK! okuduğunu gördüm." Alaycı gülümsemesiyle bana dönüyor ve gözleri elimdeki Flake'e takılıyor.

"Giyinmekten hoşlanıyor, ama moda bağımlısı değil," diyor Jack televizyonda. "Belki, kot giyer..."

Artemis Levis'ime inanamazmış gibi bakıyor.

"...ve saçında bir çiçek..."

Şaşkınlıkla elimi kaldırıp, saçımdaki yapma çiçeğe dokunuyorum.

Yapamaz...

Konuştukları...

"Oo... Aman... Tanrım!" diyor Artemis yavaşça.

"Ne?" diyor yanında oturan Caroline. Artemis'in bakışlarını takip ediyor ve ifadesi değişiyor.

"Aman Tanrım! Emma! Bu sensin!"

"Değilim," diyorum, ama sesim pek düzgün çıkmıyor.

"Sensin!"

Birkaç kişi dirsekleriyle birbirini dürtüp bana bakmak için dönüyorlar.

"Her gün on beş tane burç okuyor ve en çok hoşuna gideni seçiyor..." diyor Jack'in sesi.

"Bu sensin! Aynen sensin!"

"...entelektüel kitapları şöyle bir karıştırıp, sonra okum gibi yapıyor..."

"*Büyük Umutlar*'ı okumadığını biliyordum," diyor Artemis zafer dolu bir sesle.

"...tatlı şeriye bayılıyor."

"*Tatlı şeri?*" diyor Nick, dehşet içinde dönerek. "Ciddi olamazsın."

"Bu Emma!" Odanın diğer tarafında insanların böyle dediğini duyabiliyorum. "Bu Emma Corrigan!"

"Emma?" diyor Katie, inanamayarak gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Ama...ama..."

"Emma değil," diyor Connor aniden, bir kahkaha atarak. Odanın diğer tarafında duvara yaslanmış ayakta duruyor. "Saçmalamayın! Mesela, Emma otuz altı beden! Kırk beden değil!"

"Otuz altı mı?" diyor Artemis bir kahkaha püskürterek.

"*Otuz altı* beden!" diye kıkırdıyor Caroline. "Bu çok iyi!"

"Otuz altı beden değil misin?" Connor sersemlemiş bir halde bana bakıyor. "Ama sen..."

"Öyle dediğimi... biliyorum." Yutkunuyorum, yüzüm sırılgibi. "Ama ben... ben..."

"Gerçekten bütün kıyafetlerini ikinci el dükkânlardan alıp, yeniymiş gibi mi davranıyorsun?" diyor Caroline, ilgisini çekmiş bakışlarla bana bakarak.

"Yo!" diyorum kendimi savunmaya çalışarak. "Yani, evet, belki... bazen..."

“Elli altı kilo olduğunu söylüyor ama altmış bir kilo,” diyor Jack’in sesi.

Ne? Ne?

Bütün bedenim şaşkınlıktan kaskatı kesiliyor.

“Değilim!” diye ekrana öfkeyle bağıríyorum! “Altmış bir kilo falan değílím! Ben.. yaklaşık... elli sekiz buçuk kiloyum..” Tüm oda bana bakmak için dönünce susuyorum.

“...tığ işinden nefret eder...”

Odanın diğér tarafından müthiş bir soluk duyuluyor.

“Tığ işinden nefret mi ediyorsun?” diyor Katie inanmayan bir sesle.

“Yo!” diyorum korkudan titrerken. “Bu doğru değíl! Tığ işine bayılırım! Tığ işine bayıldığımı bilirsin!”

Ama Katie öfkeyle odadan dışarı çıkıyor.

“Carpenters’ı dinlerken ağlar,” diyor televizyondan Jack’in sesi. “Abba’yı sever, ama caza katlanamaz...”

Oo, yo. Oo yo, oo yo...

Connor bana sanki kendi ellerimle kalbine kazık saplamışım gibi bakıyor.

“Caza... katlanamaz mısın?”

* * *

Bu herkesin sizi iç çamaşırlarınızla gördüğü, kaçmak istediğiniz, ama kıpırdıyamadığınız kâbuslar gibi. Kaçıp gidemiyorum. Tek yapabildiğim Jack’in sesi değışmez bir şekilde devam ettikçe acı içinde önüme bakmak.

Tüm sırlarım. Tüm kişisel, özel sırlarım. Televizyonda açığa vuruldu. Öylesine bir şoktayım ki, söylediğı bütün sözleri bile duyamıyorum.

“İlk randevusunda ona şans getiren iç çamaşırını giyer... Ev

arkadaşının özel tasarım ayakkabılarını ödünç alıp, sanki kendi sininmiş gibi giyer... Kick-box yapıyormuş gibi yapar... Din hakkında kafası karışık... Göğüslerinin çok küçük olduğundan endişelenir...

Buna dayanamaz halde, gözlerimi kapıyorum. Göğüslerimden bahsetti. Televizyonda.

"...buluştuğunda kültürlüymüş gibi davranabilir, ama ya tağında..."

Korkudan aniden bilincimi kaybedecek gibi oluyorum.

Hayır. Hayır. Bunu lütfen yapma. Lütfen, lütfen...

"...Barbie yatak örtüsü var."

Odayı büyük bir kahkaha dalgası kaplıyor ve ben yüzüm ellerime gömüyorum. Aşağılanmanın ötesine geçtim. Kimse benim Barbie yatak örtümü bilmemeliydi. Kimse.

"Seksi mi?" diye soruyor röportajcı ve kalbim yerinden zıplıyor. Ekranı bakıyorum, anlama çabasıyla, nefesimi tutuyorum. Ne diyecek?

"Çok seksi," diyor Jack hemen ve bütün bakışlar heyecanlı bana dikiliyor. "Bu modern bir kız, çantasında prezervatif taşıyor."

Tamam. Ben daha kötüsü olamaz diye düşündüğüm her an, daha kötüye gidiyor.

Annem bunu seyrediyor. Annem.

"Ama belki de tüm potansiyelini gerçekleştirmemiştir... Belki de bir yanı hayal kırıklığına uğramıştır..."

Connor'a bakamıyorum. Hiçbir tarafa bakamıyorum.

"Belki denemek istiyor... Belki de denedi -bilmiyorum... En iyi arkadaşı hakkında lezbiyen bir fantezisi..."

Yo! Yo! Tüm bedenim dehşetle kilitlenip kalıyor ve aniden evde televizyona bakan Lissy'nin görüntüsü gözlerimin önüne

geliyor, gözleri kocaman açılmış, bir eliyle ağzını kapamış. Kendisi olduğunu anlayacak. Asla bir daha yüzüne bakamayacağı.

“Bu bir *rüyaydı*, tamam mı?” demeyi başarıyorum umutsuzca, herkes avar avar bana bakarken. “Fantezi değildi. Aralarında fark var!”

Kendimi televizyona fırlatmak istiyorum. Televizyonu kollarımla kavramak. Jack’i durdurmak.

Ama bu işe yaramaz ki! Evlerde açık bir milyon TV var. İnsanlar, her yerde bunu seyrediyor.

“Aşka ve romantizme inanıyor. Hayatının heyecanlı ve muhteşem bir şeye dönüşeceğine inanıyor. Umutları, korkuları ve kaygıları var. Herkes gibi. Bazen ürüyor.” Duruyor ve sonra yumuşak bir sesle ekliyor, “Bazen sevilmediğini hissediyor. Bazen kendisi için önemli insanların takdirini asla kazanamayacağına inanıyor.”

Jack’in ekrandaki samimi, ama ciddi yüzüne bakıyorum. Gözlerimin yandığını hissediyorum.

“Ama cesur, iyi kalpli ve hayatla başa çıkabiliyor...” Şaşkın şaşkın başını sallıyor ve röportajcıya gülümsüyor. “Ben... ben üzgünüm. Ne olduğunu anlayamıyorum. Sanırım biraz ileri gittim. Biz...” Sesi röportajcı tarafından beklenmedik şekilde kesiliyor.

İleri gitmek.

Biraz ileri gitti.

Bu Hitler’in biraz saldırgan olduğunu söylemesi gibi bir şey.

“Jack Harper, bizimle konuştuğun için çok teşekkürler,” demeye başlıyor röportajcı. “Haftaya, motivasyonel videoların karnizmatik kralı, Ernie Powers’la sohbet edeceğiz. Bu arada, yeni-

den..."

Konuşmasını bitirip, program jeneriği başlarken, herkes ekrana bakıyor. Sonra biri ileri çıkıyor ve televizyonu kapatıyor.

Birkaç saniye tüm oda sessizliğe gömülüyor. Herkes gözlerini dikmiş bana bakıyor, sanki bir konuşma yapma ya da dans etmemi falan beklerlermiş gibi. Bazıları sempatik, bazıları meraklı, bazıları sevinçli ve bazıları tanrım-senin-yerinde-olmadığım-için-çok-mutluyum ifadesiyle.

Şimdi hayvanat bahçesindeki hayvanların nasıl hissettiğini tam olarak anlıyorum.

Bir daha asla hayvanat bahçesine gitmeyeceğim.

"Ama... ama ben anlayamıyorum." Ses odamın diğer tarafından geliyor ve tüm kafalar, tenis maçındaki gibi, hevesle Connor'a doğru dönüyor. Connor bana bakıyor, yüzü şaşkınlıktan kızarmış. "Jack Harper nasıl olur da senin hakkında bu kadar şey bilir?"

Tanrım. Connor'ın Manchester Üniversitesi'nden iyi bir derece ile mezun olduğunu falan biliyorum. Ama bazen çok zor kavriyor.

Kafalar yeniden bana doğru dönüyor.

"Ben..." Tüm bedenim utançtan karıncalanıyor. "Çünkü biz... biz..."

Yüksek sesle söyleyemem. Söyleyemem işte.

Ama söylemek zorunda değilim. Connor'ın rengi yavaş yavaş renkten renge giriyor.

"Yol!" yutkunuyor, bana sanki hayalet görmüş gibi bakıyor. Gerçekte kocaman şakırdayan zincirleri olan ve "vaaaov" diye bağırarak bir hayaletmişim gibi.

"Hayır," diyor yeniden. "Hayır. Buna inanmıyorum."

"Connor..." diyor birisi, elini omzuna koyarak, ama Connor

elini itiyor.

"Connor, çok üzgünüm," diyorum çaresizce.

"Şaka yapıyorsun!" diye bağılıyor odanın köşesinden, muhtemelen kavramakta Connor'dan daha da yavaş olan biri. Ve başka biri kelimesi kelimesine ona söylüyor. Kafasını kaldırıp bana bakıyor. "Peki bu ne kadar zamandır sürüyor?"

Bu sanki barajın kapaklarını açıyor. Aniden odadaki herkes bana iğneleyici sorular soruyor. Kendimi duyamıyorsam, gürültüyü siz düşünün.

"İngiltere'ye bu yüzden mi geldi? Seni görmek için mi?"

"Onunla evlenecek misin?"

"61 kilo gibi görünüyorsunuz..."

"Gerçekten Barbie yatak örtün var mı?"

"Lezbiyen fantezinde, sadece ikiniz mi vardınız yoksa..."

"Jack Harper'la ofiste seviştin mi?"

"Bu yüzden mi Connor'a tekmeyi bastın?"

Bununla baş edemem. Buradan çıkmalıyım. Şimdi.

Kimseye bakmadan, ayağa kalkıp, odadan dışarı çıkıyorum. Koridora doğru yöneldiğimde, çantamı alıp gitmem gerektiğinden başka bir şey düşünemeyecek kadar şaşkırım. Şimdi.

Bomboş kalan pazarlama bölümüne giriyorum, telefonlar keskin keskin çalıyor. Refleks haline gelmiş, yanından geçip gidemiyorum.

"Alo?" diyorum, bir tanesini kaldırıp.

"Ev arkadaşından özel tasarım ayakkabılarım ödünç alıp, sanki kendisininmiş gibi giyer," diyor Jemima'mın öfkeli sesi. "Peki, bu ayakkabılar kimin olabilir? Lissy'nin mi?"

"Bak Jemima, şu an... üzgünüm.. Gitmek zorundayım," diyorum son derece güçsüz bir halde ve telefonu yerine koyuyorum..

Artık telefonlara bakmak yok. Çantam al. Git.

Titreyen ellerle çantamı aldığımda, ofise kadar peşimden gelmiş birkaç kişi çalan telefonlara cevap veriyor.

"Emma, deden arıyor," diyor Artemis, elini ahizeye koyarak. "Gece otobüsleri ve bir daha asla sana güvenmeyeceği hakkında bir şeyler söylüyor!"

"Seni Harvey's Bristol Cream'in halkla ilişkiler bölümünden arıyorlar," diye cınlıyor Caroline'in sesi. "Sana bir kasa ücretsiz tatlı şeri göndermek için, adres soruyorlar."

"İsmimi nasıl buldular? Nasıl? Söylendi mi? Resepsiyondaki kadın herkese söylüyor mu?"

"Emma, bu hatta baban var," diyor Nick. "Seninle acilen konuşması gerektiğini söylüyor."

"Konuşamam," diyorum uyuşukça. "Kimseyle konuşmam. Ben... ben..."

Ceketimi kapıyorum ve ofisten nerdeyse koşarak çıkıyorum ve koridordan geçip hızla merdivenlere yöneliyorum. Her yerde, röportajı izleyip ofislerine dönen insanlar var ve her biri ben te-laş içerisinde koşarken bana bakıyor.

"Emma!" diyor, Fiona diye çok az tanıdığım bir kadın, kolumu yakalayarak, ben merdivenlere yaklaşıırken. Yaklaşık 150 kilo ağırlığında ve daima daha büyük sandalyeler ve daha geniş kapılar için kampanyalar yapar. "Bedeninden asla utanma. Onu beğen! Onu sana dünya ana verdi! Eğer cumartesi günü atölyemize gelmek istersen..."

Dehşet içinde kolumu kurtarıyorum ve mermer merdivenlerden tangır tungur iniyorum. Ama alt kata gelmeden, başka birileri kolumu yakalıyor.

"Bana hangi eskici dükkânlarına gittiğini söyler misin?" Bu hiç tanımadığım bir kız. "Çünkü her zaman çok hoş giyiniyor."

sun..."

"Ben de Barbie bebeklere bayılırım!" Aniden Muhasebeden Carol Finch yoluma çıkıyor. "Beraberce bir klüp kuralım mı, Emma?"

"Ben... ben gerçekten gitmeliyim."

Dönüp, koşarak merdivenlerden inmeye başlıyorum. Ama her taraftan insanlar yanıma gelip konuşmaya çalışıyor.

"Otuz üç yaşına kadar lezbiyen olduğumu bilmiyordum..."

"Pek çok insanın din konusunda kafası karışıktır. Bu bizim İncil çalışma grubumuz hakkında bir broşür..."

"Beni yalnız bırakın!" diye bağırıyorum acıyla. "Hepiniz lütfen beni rahat bırakın!"

Girişe doğru yöneliyorum, sesler peşimden geliyor, mermer zeminde yankılanıyor. Ben çılgınca cam kapıyı itip çıkarken, güvenlik görevlisi, Dave salına salına yanıma geliyor ve bakışlarını göğüslerime dikeyor.

"Bence gayet iyi gözüküyorlar, hayatım," diyor cesaret vererek.

Sonunda kapıyı açıyorum, dışarı çıkıyorum, sağıma soluma bakmadan, yola doğru koşuyorum. Sonunda duruyorum, bir banka çöküyorum ve kafamı ellerimin arasına alıyorum.

Bedenim hâlâ yaşadığım şoktan titriyor.

Zorlukla tutarlı düşünebiliyorum.

Bütün hayatım boyunca hiç bu derece, hiç bu ölçüde utanmadım.

-Yirmi-

"İyi misin Emma?"

Yaklaşık beş dakikadır bankta, kaldırma bakarak oturuyorum, aklım karman çorman. Şimdi, caddenin bildik, yürüyen insanlar, homurdayan otobüsler ve korna sesleri dışında, bir ses daha duyuyorum. Bir erkek sesi. Gözlerimi açıyorum, güneşten gözlerimi kısıyorum ve tanıdık gelen bir çift yeşil göze bakıyorum.

Sonra aniden fark ediyorum. Bu meyve suyu dükkânında, Aidan.

"Her şey yolunda mı?" diyor. "İyi misin?"

Birkaç saniye cevap veremiyorum. Bütün duygularım yere düşen bir çay tepsisi gibi dağılmış, önce hangisini almam gerektiğini bilemiyorum.

"Sanırım buna hayır demem gerek," diyorum sonunda. "İyi değilim. Hiç de iyi değilim."

"Oo." Korkmuş gözüküyor. "Şey... yapabileceğim herhangisi..."

"Eğer tüm sırların güvendiğin bir adam tarafında televizyondan ilan edilse kendini iyi hisseder miydin?" diyorum sarsılarak. "Bütün arkadaşlarının, iş arkadaşlarının ve ailenin önünde küçük düşürülse kendini iyi hisseder miydin?"

Şaşkınlıktan doğan bir sessizlik oluyor.

"Eder miydin?"

"İl... Muhtemelen hayır?" Aceleyle cevap veriyor.

“Tam da öyle! Yani, biri halkın önünde... kadın iç çamaşırları giydiğini ilan etse nasıl hissedersin?”

Şaşkınlıktan rengi atıyor.

“Kadın iç çamaşırları giymiyorum!”

“Kadın iç çamaşırları giymediğini biliyorum!” diye söylüyorum. “Ya da, giymediğini *biliyorum*, ama bir saniyeliğine giydiğini varsayalım. Eğer biri televizyonda iş röportajı denen bir yerde herkese bunu *söyleseydi*?”

Aidan bana bakıyor, sanki aniden aklı iki ve ikiyi yan yana getiriyor.

“Dur bir dakika. Jack Harper’la röportaj. Bundan mı bahsediyorsun? Dükkânda seyrettik.”

“Oo harika!” Ellerimi havaya savuruyorum. “Harika yani! Çünkü tüm dünyada birileri bunu kaçırmış olsa çok yazık olurdu.”

“Yani o sen misin? Günde on beş burç okuyan ve yalanlar söyleyen...” İfademi görünce susuyor. “Üzgünüm. Üzgünüm. İncinmiş olmalısın.”

“Evet. İncindim. Ve sinirliyim. Ve utanç içindeyim.”

Ve kafam karıştı, diye ekliyorum içimden... Kafam öylesine karıştı, öylesine şoke oldum, öylesine şaşırdım ki, sanki bankın üstünde dengemi zorlukla sağlayabiliyorum. Birkaç dakika içinde, tüm dünyam altüst oldu.

Jack’in beni sevdiğini düşünmüştüm. Düşünmüştüm ki...

Düşünmüştüm ki o ve ben...

Aniden içimi yakıcı bir acı kaplıyor ve başımı ellerimin arasına gömüyorum.

“Peki, senin hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyordu?” diyor Aidan belirsizce. “Sen ve o...?”

“Uçakta karşılaştık!” Kafamı kaldırıyorum, kendimi kont-

rol etmeye çalışıyorum. "Ve... ben tüm yolculuğumu ona kendi hakkımdaki her şeyi anlatarak geçirdim. Sonra birkaç randevu ve düşündüm ki..." Sesim inip çıkıyor. "Düşündüm ki... anlarsan işte." Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Gerçek olduğunu. Ama gerçek şu ki, benimle hiç ilgilenmedi. Gerçek anlamda değil. Sadece sıradan-bir-kızın nasıl biri olduğunu bulmaya çalıştı. Aptal hedef kitlesi için. Yeni aptal bayan kitlesi için."

İlk kez gerçekleri tam olarak anlamak bana güçlü bir darbe indiriyor, yaşlar birbiri ardına yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Jack beni kullandı."

Bu yüzden beni yemeğe davet etti. Bu yüzden benden çok etkilendi. Bu yüzden söylediğim her şeyi çok ilginç buldu. Bu yüzden bana kapıldı.

Aşk değildi. İştii.

Aniden, istemeden, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyorum.

"Üzgünüm." Yutkunuyorum. "Üzgünüm. Sadece... sadece öylesine şoke oldum ki."

"Endişelenme," diyor Aidan beni anlayarak. "Bu tamamen doğal bir tepki." Kafasını sallıyor. "Büyük işlerden pek anlamam, ama anlaşılan bu insanlar yolda birkaç kişinin üstüne basmadan tepeye çıkmıyorlar. Böyle başarılı olmak için çok insafsız olmaları gerekiyor." Ben zar zor gözyaşlarımı durdurmayı denerken, beni izliyor. "Emma, sana bir öğütte bulunabilir miyim?"

"Ne?" Gözlerimi silerken kafamı kaldırıyorum.

"Bunu kick-boksta kullan. Saldırganlığı kullan. Acıtmayı kullan."

İnanamayarak ona bakıyorum. Dinlemedi mi?

"Aidan, ben kick-boks yapmıyorum!" diye tiz bir sesle bağırığımı duyuyorum. "Kick-boks yapmıyorum, tamam mı? Hiç

m!"

apmadın mı?" kafası karışmış gözüküyor. "Ama sen de-

alan söylüyordum!"

sa bir duraksama oluyor.

abii," diyor Aidan sonunda. "Şey... endişelenme! Daha az çeren bir şeye gidebilirsin. Belki Tai Chi..." Kestiremez bana bakıyor. "Baksana, bir şeyler içmek ister misin? kinleştirecek bir şeyler? Sana papatya çiçekleri ile man: karışımı hazırlayabilirim, içine de sakinleştirici küçük an cevizlerinden koyarım."

ayır, sağ ol." Burnumu siliyorum, derin bir nefes alıyorumna çantama uzanıyorum. "Sanırım eve gideceğim"

'i olacak mısın?"

'i olacağım." Kendimi zorlayarak gülümsüyorum. "İyi-

na elbette bu da bir yalan. Hiç de iyi değilim. Metroda n yüzümden yaşlar akıyor, gömleğime büyük ıslak ır iniyor. İnsanlar bana bakıyor, ama umursamıyorum. umursayacağım? Olabilecek en kötü utancı yaşadım; urada birkaç kişinin aval aval bakmasından ne olacak. ndimi çok aptal hissediyorum. Çok *aptal*.

ette ruh ikizleri değildik. Elbette benimle içten ilgilen: ilbette beni hiç sevmedi.

i yeniden acı dolduruyor ve bir kâğıt mendil anıyorum. zülme, hayatım!" solumda oturan iri bayan, ananas dettal beden bir elbise giymiş. "O adam buna değmez! oğruca eve git, yüzünü yıka, bir fincan sıcacık çay iç..." ir erkek için ağladığını nereden biliyorsunuz?" Siyah bir

takım giymiş kadının sesi saldırganca çınlıyor. “Bu çok klişe, fe-
minizm karşıtı bir bakış açısı. Herhangi bir şey için ağlıyor ola-
bilir! Bir şarkı, bir şiir, dünyadaki kıtlık, Ortadoğu'daki siyasi
durum.” Beklentiyle bana bakıyor.

“Aslında, bir adam yüzünden ağlıyorum,” diye itiraf ediy-
rum.

Metro duruyor, siyah takım elbiseli kadın gözlerini bize çe-
viriyor ve iniyor. Ananas elbiseli bayan yeniden gözlerini bana
çeviriyor.

“Dünyadaki kıtlık!” diyor küçümseyerek ve hafifçe kıkırda-
maktan kendimi alamıyorum. “Şimdi, sen kaygılanma, haya-
tım.” Ben gözlerimi kurularken, beni rahatlatmak için, hafif ha-
fif omzuma vuruyor. “Güzel bir çay iç, birkaç parça çikolata ye
ve annenle çene çal. Annen var değil mi?”

“Aslında, şu sıralar biz konuşmuyoruz,” diye itiraf ediy-
rum.

“Peki ya babanla?”

Bir şey söylemeden kafamı salıyorum.

“Şey... peki en yakın arkadaşın? Yakın arkadaşın vardır!”
diyor ananaslı kadın bana rahatlatıcı bir gülümsemeyle.

“Evet, yakın arkadaşım var.” Yutkunuyorum. “Ama ulusal
televizyonda az önce kendisine hakkında lezbiyen fantezilerini
olduğu bildirildi.”

Ananaslı kadın birkaç saniye sessizce bana bakıyor.

“Güzel bir çay iç,” diyor sonunda, daha az inançlı bir tavır-
la. “Ve... iyi şanslar, canım.”

Metrodan eve doğru yavaş yavaş yola koyuluyorum. Köşe-
ye vardığımda duruyorum, burnumu siliyorum ve birkaç defa
derin derin nefes alıyorum. Göğsümdeki ağrı hafifçe azaldı ve

yerini gümbürdeyen, zıplayan sinirler aldı.

Jack'in televizyonda söylediklerinden sonra Lissy'nin yüzüne nasıl bakacağım? Nasıl?

Lissy'i uzun zamandır tanıyorum. Ve onun önünde pek çok defa küçük düştüm, utandım. Ama hiçbirinin bunun yakınından bile geçemez.

Bu anne babasının banyosuna kustuğum zamandan çok daha kötü. Beni aynadaki görüntümü öperken ve seksi bir sesle "Oo, bebek!" derken gördüğü zamandan çok daha kötü. Ve hatırla bu, matematik öğretmenimiz, Bay Blake'e sevgililer günü kartı yazarken gördüğünden de çok çok beter.

Ümitsizce dışarı çıkmaya falan karar vermiş olabileceğini ümit ediyorum. Ama dairenin kapısını açtığımda, işte orada, mutfaktan, koridora çıkıyor. Ve bana baktığında, şimdiden yüzünde görebiliyorum. Tam anlamıyla çılgına dönmüş.

İşte böyle. Jack sadece bana ihanet etmedi. Benim en yakın arkadaşım ile aramı da berbat etti. Lissy ve benim aramda artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Aynı When Harry Met Sally'de olduğu gibi. Seks arkadaşlığımızın yoluna çıktı ve artık arkadaş olamayız çünkü birbirimizle yatmak istiyoruz.

Hayır. Bunun üzerini çizin. Biz yatmak *istemiyoruz*. Biz... Yo, mesela biz...

Her neyse.

"Oo!" diyor yere bakarak. "Şey! İ... selam... Emma!"

"Selam!" diye karşılık veriyorum zorlukla çıkan bir sesle.

"Eve geleyim diye düşündüm. Ofis çok... çok berbatı..."

Susuyorum ve bir süre en acı dolu, en ıstıraplı sessizlik oluyor.

"Sanırım... gördün," diyorum sonunda.

"Evet, gördüm," diyor Lissy, hâlâ yere bakıyor. "Ve ben..."

boğazını temizliyor. "Sadece şunu söylemek istiyorum... Ege taşınmamı istersen, taşınırım."

Boğazıma bir yumru saplamıyor. Biliyordum. Yirmi bir yıldan soma, arkadaşlığımız bitti. Küçük bir sır dışı vuruldu ve bu her şeyin sonu oldu.

"Tamam!" diyorum, gözyaşlarına boğulmamaya çalışarak. "Ben taşınırım!"

"Hayır!" diyor Lissy dik başlılıkla. "Ben taşınacağım. Senin hatan değil, Emma. Seni buna ben... yönlendirdim."

"Ne?" Ona bakıyorum. "Lissy sen beni hiçbir şeye yöneltmedin!"

"Evet, yönelttim." İstirap içinde gözüküyor. "Kendimi kötü hissediyorum. Ben hiç fark etmedim... Bu tür duygularının olduğunu..."

"Yok!"

"Ama şimdi her şeyi görebiliyorum! Etrafta yarı çıplak dolaştım, senin sinirlerini bozdum!"

"Sinirlerim bozulmadı," diyorum çabucak. "Lissy, ben lezbiyen değilim."

"O zaman biseksüelsin. Ya da çok-odaklı. Hangi kelimeyi kullanmak istersen."

"Biseksüel de değilim! Ya da çok-her neyse."

"Emma, lütfen!" Lissy elimi yakalıyor. "Lütfen cinsel tercihinden utanma. Ve söz veriyorum, yüzde yüz arkadayım, ne tür bir seçim yaparsan yap..."

"Lissy, ben biseksüel değilim!" diye bağınıyorum. "Desteye ihtiyacım yok! Sadece bir rüyaydı, tamam mı? Fantezi değildi, sadece tuhaf bir rüyaydı, öyle bir niyetim yoktu ve bu benim lezbiyen olduğum anlamına gelmez ve senden etkilendiğim anlamına da gelmez, hiçbir anlama gelmez."

“Oo...” Sessizlik. Lissy şaşırmış gözüküyor. “Oo, doğru. Ben düşündüm ki... bu... bir... biliyorsun,” boğazını temizliyor. “Senin istediğini...”

“Hayır! Sadece bir rüyaydı. Aptal bir rüya.”

“Oo. Tabii.”

Uzun bir duraksama oluyor, bu esnada Lissy durmadan tırnaklarına bakıyor ve ben de saatimin kayışını inceliyorum.

“Yani biz...” diyor Lissy sonunda.

Aman tanrım!

“Bir tür,” diye itiraf ediyorum.

“Ve... ben iyi miydim?”

“Ne?” Ağzım açık ona bakıyorum.

“Rüyada.” Dosdoğru bana bakıyor, yanakları pembeleşmiş. “İyi miydim?”

“Lissy...” diyorum acı dolu bir yüzle.

“Berbat mıydım? Berbatım! Biliyordum.”

“Hayır, elbette, berbat değildin!” diye bağıyorum. “Sen... sen gerçekten...”

En yakın arkadaşım ile lezbiyen rüyamdaki seksüel başarısı üzerine konuştuğuma inanamıyorum.

“Bak, bu konuyu kapatabilir miyiz? Günüm yeterince utanç vericiydi.”

“Oo! Oo Tanrım, evet,” diyor Lissy, aniden vicdan azabıyla. “Üzgünüm, Emma. Sen gerçekten...”

“Tamamen ve sonuna kadar aşağılanmış ve aldatılmış?” Gülümsemeye çalışıyorum. “Evet, işte böyle hissediyorum.”

“Ofiste bunu gören oldu mu?” diyor Lissy içtenlikle.

“Ofiste gören oldu mu?” Dönüyorum. “Lissy, *hepsi* gördü. Hepsi o kızın ben olduğumu biliyor! Ve hepsi bana gülüyor ve ben sadece kıvrılıp, ölmek istedim...”

"Aman Tanrım!" diyor Lissy üzüntüyle. "Gerçekten mi?"

"*Korkunçtu.*" Gözlerimi kapadığımda yine kendimi küçük düşmüş hissediyorum. "Tüm hayatım boyunca hiç bu kadar utanmamıştım. Daha önce hiç bu kadar... ifşa edilmemişim. Tüm dünya G-stringi rahatsız edici bulduğumu ve gerçekte kick-boks yapmadığımı ve Dickens okumadığımı biliyor." Sesim gittikçe daha çok titriyor ve sonra hiçbir işaret vermeden derinden hıçkırıklara boğuluyorum. "Tanrım, Lissy. Haklıydın. Ben kendimi tam bir... aptal gibi hissediyorum. Sadece beni kullanıyordu, ta başından beri. Aslında gerçek anlamda benimle hiç ilgilenmedi. Ben sadece... pazar araştırma projesiydim."

"Bunu bilemezsin!" diyor kederle.

"Bilirim! Elbette bilirim! Bu nedenle benden etkilendi. Bu yüzden söylediğim her şey çok ilgisini çekti. Beni sevdiği için değil, hemen yanında oturan hedef müşterisini bulduğunu fark ettiği için... Normalde zaman ayırmayacağı normal-sıradan-kız!" Yine derinden hıçkırıyorum. "Yani televizyonda söylediği değil mi? Ben hiçbir özelliği olmayan bir kıyım!"

"Değilsin!" diyor Lissy kızgınlıkla. "Sen hiçbir özelliği olmayan bir kız değilsin!"

"Öyleyim! Ben tam da buyum. Ben sıradan bir kıyım. Ve o kadar aptaldım ki, hepsine inandım. Jack'in beni sevdiğine içtenlikle inandım. Yani, belki âşık olduğuna değilse de." Kızardığımı hissediyorum. "Ama... biliyorsun. Benim kendisi için olan hislerimi onun da benim için hissettiğine."

"Biliyorum." Lissy kendisi de ağlamak istiyormuş gibi görünüyor. "Biliyorum." Öne eğiliyor ve beni sınıksız kucaklıyor.

Aniden geri çekiliyor. "Bu seni rahatsız etmiyor değil mi? Yani... seni etkilemiyor ya da..."

"Liss , son kez söylüyorum, lezbi en de ilim!" di e bağı-

nyorum küplere binerek.

“Peki!” diyor telaşla. “Tamam, üzgünüm.” Bana yine sım-sıkı sarılıyor, sonra ayağa kalkıyor. “Hadi,” diyor. “Bir içkiye ihtiyacın var.”

Bu daireyi ilk kiraladığımızda, ev sahibi tarafından “hava-dar teras” diye tarif edilen küçük, bitkilerle kaplı balkonumuzdayız. Güneşin altında oturup Lissy’nin geçen sene duty-freeden aldığı şnapleri içiyoruz. Her yudum boğazımı dayanılmaz şekilde yakıyor, ama beş saniye sonra tüm vücuduma rahatlatıcı bir ılıklik yayılıyor.

“Bilmeliydim,” diyorum, kadehime bakarak. “Böyle büyük önemli bir milyonerin benim gibi bir kızla ilgilenmeyeceğini bilmeliydim.”

“İnanamıyorum,” diyor Lissy, bininci kere iç geçirerek. “Hepsinin uydurma olduğuna inanamıyorum. Hepsi çok romantikti. Amerika’ya gitme konusunda fikrini değiştirmesi... ve otobüs... ve sana şu pembe kokteyli getirmesi.”

“Ama sorun da burada zaten.” Gözlerime yeniden yaşlar dolduğunu hissediyorum ve kızgınlıkla gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyorum. “Bu kadar aşığılayıcı kılan da bu. Neden hoşlanacağımı kesinlikle biliyordu. Uçakta ona Connor’dan sıkıldığımı anlatmıştım. Heyecan, ilgi ve büyük bir romantizm istediğimi biliyordu. Beni hoşlanacağım şeylere boğdu. Ve ben buna inan-dım, çünkü inanmak istiyordum.”

“Gerçekten her şeyin büyük bir plan gereği olduğuna inanıyor musun?” Lissy dudağını ısırtıyor.

“Elbette her şey planlanmıştı,” diyorum ağlamaklı. “Kasıtlı olarak ofiste beni izledi, yaptığım her şeyi izledi, hayatıma girmek istedi! Yatak odama gelip etrafı kolaçan etmesini düşün. Neden o kadar ilgilendiğini düşünmeye gerek bile yok. Sürekli

notlar almış olduğunu bile düşünebilirim. Cebinde bir teyp kayıtl yapıyor bile olabilir. Ve ben... Onu içeri buyur ettim." Şnapsden büyük bir yudum alıyorum ve ürperiyorum. "Bir daha bir erkeğe asla güvenmeyeceğim. Asla!"

"Ama çok hoş gözükiyordu!" diyor Lissy mahzun mahzun. "Onun bu kadar çıkarıcı olacağına inanmıyorum."

"Lissy..." Kafamı kaldırıyorum. "Gerçek şu ki böyle bir adam yolda birkaç kişinin üstüne basmadan tepeye çıkmıyor. Olmuyor işte."

"Olmuyor mu?" Dönüp bana bakıyor, kaşlarını çatmış. "Belki de haklısın. Tanrım, ne kadar üzücü."

"Bu Emma mı?" diye iğneleyici bir ses geliyor ve Jemima üstünde beyaz bir sabahlık, yüzünde maskeyle balkonda beliniyor. "Bayan ben-asla-senin-kıyafetlerini-ödünc-almam. Prada bantlı ayakkabılarım hakkında ne söyleyeceksin?"

Tanrım. Yalan söylemenin hiçbir anlamı yok, değil mi?

"Gerçekten çok sivri ve rahatsızlar..." diyorum hafifçe omuz silkerek ve Jemima derin bir iç çekiyor.

"Biliyordum! Başından beri biliyordum. Elbiselerimi ödünç alıyorsunuz. Peki Joseph kazağım? Gucci çantam?"

"Ne Gucci çantası?" diyorum meydan okuyarak.

Bir an Jemima doğru sözü bulmak için çabalıyor.

"Hepsi!" diyor sonunda. "Biliyorsunuz ki bunun için size dava açabilirim. Sizi temizleyicilere gönderebilirim!" Bana bir kâğıt parçası uzatıyor. "Son üç aydır benden başka biri tarafımdan giyildiğinden şüphelendiğim giysilerimin bir listesini yaptım..."

"Aptal kıyafetlerinden bahsetmeyi kes!" diyor Lissy. "Emma gerçekten çok üzgün. Kendisine âşık olduğunu sandığı adam ona ihanet etti ve herkesin içinde küçük düşürdü."

“Sürpriz, sürpriz, şaşkınlıktan bayılacağım,” diyor Jemima iğneleyici iğneleyici. “Bunun olacağını size söylememiş miydiniz? Söyledim! Bir erkeğe kendinden bahsetme. Kesinlikle başını belaya sokar. Sizi uyarmadım mı?”

“Sen parmağında bir tek taş olmayacağını söyledin!” diyor Lissy. “Televizyona çıkıp, tüm ulusa Emma’nın bütün sırlarını anlatacağını söylemedin. Jemima biraz daha şefkatli olabilirsin.”

“Hayır, Lissy. Jemima haklı,” diyorum perişan bir halde. “Başından beri haklıydı. Eğer aptal ağzımı kapalı tutabilseydim, bunların hiçbiri olmayacaktı.” Şnaps şişesine uzanıyorum ve somurta somurta kendime bir bardak daha dolduruyorum. “İlişkiler savaştır. Satranç oyunudur. Ve ben ne yaptım? Bütün taşlarımın hepsini hemen tahtaya koydum ve ‘İşte! Hepsini alabilirsin!’ dedim.” İçkimden kocaman bir yudum alıyorum. “Gerçek şu ki, erkekler ve kadınlar birbirlerine hiçbir şey anlatmamalı. *Hiçbir şey.*”

“Sonuna kadar katılıyorum,” diyor Jemima. “Müstakbel kocama kendim hakkında mümkün olduğunca az şey anlatmayı planlıyorum...” Elindeki telsiz telefon çalınca konuşmasını kesiyor.

“Alo?” diyor, telefonu açıp. “Camilla? Oo. İı...Tamam. Bir dakika bekle.”

‘Elini ahizeye koyuyor ve gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. “Jack!” diye fısıldıyor.

Tam anlamıyla şokta ona bakıyorum.

Nasıl olduysa oldu gerçek hayatta Jack’in var olduğunu unuttum. Tek görebildiğim, televizyon ekranındaki o gülümseyen, baş sallayan ve beni küçük düşüren yüz.

“Ona Emma’nın kendisiyle konuşmak istemediğini söyle!”

diye fısıldıyor Lissy.

“Hayır! Onunla konuşmalı,” diyor Jemima. “Yoksa kazan-
dığını düşünür.”

“Ama kesinlikle...”

“Ver şunu bana!” diyorum ve kalbim güm güm atarak, tele-
fonu Jemima'nın elinden kapıyorum. “Alo” diyorum becerebi-
diğim kadar sert bir sesle.

“Emma, benim,” diyor Jack, sanki hiçbir şey olmamış gibi
bir ses tonuyla. Beni ezip geçen duygular hücum ediyor içime.
Ağlamak istiyorum. Ona vurmak istiyorum, canını yakmak isti-
yorum...

Ama bir şekilde, kontrolümü kaybetmiyorum.

“Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum,” diyorum.
Zorlukla nefes alarak, telefonu kapatıyorum.

“Aferin!” diyor Lissy.

Bir an sonra telefon yine çalıyor.

“Lütfen, Emma” diyor Jack. “Sadece bir dakika dinle. Çok
üzgün olduğumu biliyorum. Ama eğer bana bir dakika verir-
sen...”

“Beni duymadın mı?” diye bağıyorum, yüzüm ateş gibi
yanarak. “Beni kullandın, küçük düşürdün, seninle bir daha asla
konuşmak istemiyorum, seni görmek ya da sesini duymak iste-
miyorum ya da...”

“Tadını almak...” diye fısıldıyor Jemima, aceleyle başını
sallayarak.

“...ya da sana dokunmak istemiyorum. asla. Hiçbir zaman.”
Telefonu kapatıyorum, içeri gidiyorum ve telefonu hattan çekti-
yorum. Ve sonra titreyen ellerle, ben tam çantamdan cep telefo-
numu çıkartırken, telefonum çalmaya başlıyor, onu da kapatıyo-
rum.

Yeniden balkona dönerken, hâlâ şaşkınlıktan ayakta sallanıyordum. Her şeyin böyle bittiğine inanamıyorum. Bir günde, mükemmel romantizm parçalanıp, bir hiçe dönüştü.

“İyi misin?” diyor Lissy kaygıyla.

“İyiyim, sanırım.” Sandalyeye çöküyorum. “Biraz başım dönüyor.”

“Şimdi, Emma’cığım,” diyor Jemima, tırnaklarından birinin etlerini incelerken. “Seni sıkboğaz etmek istemiyorum. Ama yapman gerekeni biliyorsun, öyle değil mi?”

“Ne?”

“İntikamını almalısın!” Kafasını kaldırıp, kararlı gözlerle bana bakıyor. “Ona bunu ödetmelisin.”

“Oo yo,” diyor Lissy suratını asarak. “İntikam ahlaklı bir şey değil. Sadece arkasını dönüp gitmesi yetmez mi?”

“Arkasını dönüp gitmesi ne işe yarayacak?” diye karşılık veriyor Jemima. “Arkasını dönüp gitmesi Jack’e iyi bir ders mi olacak? Keşke Emma’yı bu kadar üzmeseydim mi diyecek?”

“Emma ve ben her zaman ahlaki değerlerimizi koruma konusunda hem fikir olmuşuzdur,” diyor Lissy gayet kararlı bir şekilde. “İyi olmak en iyi intikamdır.” (George Herbert.)

Jemima birkaç saniye boş gözlerle Lissy’e bakıyor.

“Her neyse...” diyor sonunda, bana dönerek. “Sana yardım etmekten zevk duyarım. İntikam özellikle uzmanlık alanımdır...”

Lissy ile göz göze gelmekten kaçınıyorum.

“Aklında ne var?”

“Arabasını çiz, takım elbiselerini kes, perdelerine balık dik ve sonra kokuşmalarını bekle...” diyor, Jemima sanki şiir oku-

yormuş gibi.

“Bunu okulda mı öğrendin?” diyor Lissy gözlerini devirerek.

“Aslında artık feminist oluyorum,” diye karşılık veriyor Jemima. “Biz kadınlar haklarımız için mücadele etmeliyiz. Annemin babamla evlenmeden önce, şu kendini yüzüstü bırakan bilim adamı bozuntusuyla çıktığını biliyorsunuz. Evlenmeden üç hafta önce fikrinden caydığına inanabiliyor musunuz? Bu yüzden annem bir gece laboratuvarına girip, o aptal makinelerinin fişlerini çekmiş.. Bütün araştırması berbat olmuş! Annem her zaman, bunun Emerson’a iyi bir ders olduğunu söyler!”

“Emerson?” diyor Lissy, inanamaz gözlerle. “Emerson Davies?”

“Tam da öyle! Davies.”

“Çiçek hastalığının nerdeyse çaresini bulan Emerson Davies mi?”

“Bunun için annemi suçlayamaz değil mi?” diyor Jemima isyankâr bir tavırla çenesini kaldırarak. Bana dönüyor. “Biraz masaj yağına ne dersin? Şeyine sürersen... anlarsın ya...” gözleri parlıyor. “İçine girdiği yeri yakar!”

“Bunu da mı *annen* söyledi?”

“Evet,” diyor Jemima. “Çok şeker bir şey yaptı. On sekizinci yaş günümde beni karşısına oturttu ve erkeklerle kadınlar hakkında biraz sohbet edeceğiz dedi...”

Lissy söylediklerine inanamıyormuş gibi Jemima’ya bakıyor.

“Bu sohbette erkeklerin genital bölgesine acı yağ mı sürmeni öğütledi?”

“Sadece bana kötü davranırlarsa...” diyor Jemima canı sıkın bir tavırla “Senin *derdin* nedir, Lissy? Sen erkeklerin *senin*

üzerine basıp geçmelerini, sonra da bunun onların yanına kalmasını mı istiyorsun? Feminizm adına harika bir davranış.”

“Ben bunu söylemiyorum!” diyor Lissy. “İntikamımı acı yağ ile almazdım!”

“Peki, o zaman ne yapardın, akıllı çocuk?” diyor Jemima, ellerini kalçalarına koyarak.

“Tamam,” diyor Lissy. “Eğer intikam alacak kadar alçalıyordum, ki bunu asla yapmam, çünkü şahsen ben bunun büyük bir hata olacağını düşünüyorum...” Nefes almak için duruyor. “Aynen onun yaptığını yapardım. Onun sırlarından birini ifşa ederdim.”

“Aslında... bu oldukça iyi,” diyor Jemima gönülsüzce.

“Onu küçük düşür,” diyor Lissy, sesinde haklılığın savunur bir havayla. “Onu utandırır. Görsün bakalım hoşla gidiyormuyum?”

İkisi de dönüp beklentiyle bana bakıyor.

“Ama ben onun hiçbir sırrını bilmiyorum,” diyorum.

“Biliyor olmalısın!” diyor Jemima.

“Elbette biliyorsun!”

“Bilmiyorum,” diyorum, yeniden aşağılandığımı hissederek. “Lissy, sen başından beri haklıydın. Bizim ilişkimiz kesinlikle tek taraflıydı. Ben onunla bütün sırlarımı paylaştım, ama o benimle hiçbir sırrını paylaşmadı. Biz ruh ikizi falan değildik. Ben halis muhlis su katılmamış bir moronum.”

“Emma, moron değilsin,” diyor Lissy, elini şefkatle elimin üstüne koyarak. “Sadece güvenmiştin.”

“Bir şeyler biliyor olmalısın!” diyor Jemima. “Tanrı aşkına, onunla yattın! Bazı sırları olmalı. Bazı zayıf noktaları.”

“Yumuşak karnı,” diyor Lissy ve Jemima Lissy’ye tuhaf bir bakış atıyor.

"Karnıyla ilgisi olması gerekmiyor," diyor ve bana dönüp "Lissy konunun özünü kaçırdı," ifadesiyle bakıyor. "Herhangi bir şey olabilir. Herhangi bir şey. Yeniden düşün!"

Ona itaat ederek gözlerimi kapatıyorum ve olayları geriye doğru sarıyorum. Ama içtiğim şnapslerden başım dönüyor. Sırlar Jack'in sırları... düşün...

İskoçya. Aniden aklımdan uygun bir düşünce geçiyor. Gözlerimi açıyorum, kendimi biraz keyiflenmiş hissediyorum. Bir sırnı biliyorum. Biliyorum!

"Ne?" diyor Jemima hevesle. "Bir şey mi hatırladın?"

"O..." duruyorum, düşüncelerim çatal olmuş bir halde.

Jack'e söz verdim. Söz verdim.

Ama öyleyse ne olmuş? Kahretsin ne olmuş? Göğsüm yine içimi dolduran hislerden sıkışıyor. Neden ben ona verdiğim sözü tutmak zorundayım? O benim sırlarımı sakladığı için mi?

"İskoçya'daydı!" diyorum muzaffer bir edayla. "Uçakta ilk karşılaştığımızda, İskoçya'da olduğunu bir sır olarak saklamamı istedi."

"Neden böyle yaptı?" diyor Lissy.

"Bilmem."

"İskoçya'da ne yapıyordu?" diye soruyor Jemima.

"Bilmem."

Bir duraksama oluyor.

"Hım," diyor Jemima müşfik bir ifadeyle. "Bu dünyadaki en utanç verici sır değil ki? Yani, İskoçya'da pek çok hoş insan yaşıyor. Daha iyi bir şey bilmiyor musun? Mesela... peruk takıyor mu?"

"Peruk!" Lissy bir kahkaha patlatıyor. "Ya da şu kellerini üstüne koydukları küçük peruklardan!"

"Elbette eruk falan takmı or," di e kar ılık veri orum

içerleyerek. Yani gerçekten *peruk* takan biriyle çıkacağımı mı düşünüyorsun.”

“Peki, o zaman bir şeyler uydurmalısın,” diyor Jemima. “Bildiğiniz gibi, bilim adamından önce, annem kendisine çok kötü davranan politikacı bir pislikle çıkmış. Bu yüzden Komünist Parti’den rüşvet aldığını uydurmuş ve bu söylentiği Avam Kamarası’nda yaymış. Annem her zaman bunun Dennis’e dersini verdiğini söyler!”

“Bu... Dennis Llewellyn olamaz değil mi?” diyor Lissy.

“İi, evet, sanırım o.”

“Şu itibarı zedelenen İçişleri Sekreteri değil mi?” diyor Lissy dehşet içinde. “Bütün hayatım ismini temize çıkartmak için mücadele ederek geçiren ve sonunda gözlerini akıl hastanesinde kapatan kişi?”

“O da anneme kötü davranmasaydı, değil mi?” diyor Jemima, Lissy’nin yanağından makas alarak. Cebinden bir sinyal sesi geliyor. “Ayak banyosu zamanı!”

Jemima eve girince, Lissy gözlerini deviriyor.

“Kaçık!” diyor. “Hepten kaçık. Emma, Jack Harper’la ilgili hiçbir şey uydurmayacaksın.”

“Hiçbir şey uydurmayacağım!” diyorum alınarak “Kim olduğumu sanıyorsun? Boş ver.” Keyfimin kaçtığını hissederek, içkime bakıyorum. “Kimi kandırıyorum? Jack’ten asla intikam alamayacağım. Onun canım yakamayacağım. Hiçbir *zayıf noktası* yok. Büyük, güçlü bir milyoner.” İçkimden büyük bir yudum alıyorum. “Ve ben hiç-bir-özeliki olmayan... berbat... sıradan... bir hiçim.”

-Yirmi bir-

Ertesi sabah korkudan hasta olmuş halde kalkıyorum. Okula gitmek istemeyen altı yaşında bir çocuk gibi hissediyorum. Altı yaşında ve ciddi şekilde akşamdan kalma bir çocuk.

"Gidemem," diyorum saat 08:30'a gelirken. "Onlarla yüz yüze gelemem."

"Evet, gidebilirsin," diyor Lissy güven vererek, ceketimin düğmelerini iliklerken. "Her şey iyi olacak. Sadece kafanı dik tut."

"Eğer bana çok çirkin davranırlarsa ne olacak?"

"Sana çok çirkin davranmayacaklar. Onlar senin arkadaşın. Boş ver, şimdiye kadar hepsini unutmuşlardır."

"Unutmazlar! Seninle evde kalamaz mıyım?" Yalvarırcasına eline yapışıyorum. "Söz veriyorum, uslu olurum."

"Emma, sana açıkladım," diyor Lissy sabırla. "Bugün mahkemeye gitmem gerekiyor."

Elini elimden kurtarıyor. "Ama eve geldiğinde ben burada olacağım. Ve akşam yemeğinde gerçekten güzel bir şeyler yiyeceğiz. Tamam mı?"

"Peki," diyorum kısık bir sesle. "Çikolatalı dondurma yiyebilir miyiz?"

"Elbette!" diyor Lissy, evin kapısını açarak. "Hadi, artık yola koyul. Her şey iyi olacak."

Evden kapı dışarı edilmiş bir köpek gibi hissederek, incedi-

venlerden iniyorum ve sokak kapısını açıyorum. Yolun kenarında bir kamyonet belirdiğinde, tam kapıdan adımımı atmak üzereyim. İçinden mavi üniformalı, elinde gördüğüm en büyük buketi tutan bir adam çıkıyor. Çiçekler koyu yeşil kurdelelerle bağlanmış ve bizim kapının önünde duruyor.

“Merhaba!” diyor. “Emma Corrigan’a bakmıştım.”

“Benim,” diyorum şaşkınlıkla.

“Aha!” Gülümsüyor ve bir kalemle dosya çıkartıyor. “Şanslı gününüzdesiniz. Sadece şurayı imzalarsanız...”

Gözlerime inanamayarak buketi bakıyorum. Güller, çok hoş freyazlar, büyük mor çiçekler... Düşsel koyu kırmızı ponpon şey... koyu yeşil aşk merdivenleri... kuşkonmaza benzeyen açık yeşiller...

Peki, isimlerini bilmeyebilirim. Ama bir şeyi çok iyi biliyorum. Bu çiçekler çok pahalı.

Bunları göndermiş olabilecek tek kişi var.

“Bekle,” diyorum, kalemi almadan. “Kimden olduklarını kontrol etmek istiyorum.”

Kartı alıyorum, açıyorum ve sondaki isme gelinceye kadar tek kelimesini okumadan mesajı tarıyorum.

Jack.

Duygularımın fışkırdığını hissediyorum. Bütün yaptıklarından sonra, Jack beni bir buket uyduruk çiçekle kandırabileceğini mi sanıyor?

Tamam, büyük, lüks bir çiçek buketi.

Ama mesele bu değil.

“Bunları istemiyorum, sağ olun,” diyorum, çenemi kaldırarak.

“İstemiyor musunuz?” Kurye bana bakıyor.

“Hayır. Bunu gönderen kişiye teşekkür ettiğimi, ama zah-

met etmemesini söyleyin.”

“Neler oluyor?” arkamdan nefes nefese bir ses geliyor ve arkamı dönüp, ağzı açık bukete bakan Lissy’yi görüyorum. “Tanrım. Jack’den mi?”

“Evet. Ama istemiyorum,” diyorum. “Lütfen bunları alıp, götürün.”

“Bekle!” diye çığlık atıyor Lissy ve koşup, buketi kapıyor. “İzin ver de bir kerecik koklayayım.” Yüzünü çiçeklere gömüyor ve derin derin içine çekiyor. “Of! Bu gerçekten inanılmaz! Emma, kokladın mı?”

“Hayır!” diyorum, huysuzca. “Koklamak istemiyorum.”

“Bu kadar etkileyici çiçekler hiç *görmedim*.” Adama bakıyor. “Bunlara ne olacak?”

“Bilmiyorum.” Omuzlarını silkiyor. “Sanırım, çöpe atılacaklar.”

“Yazık.” Bana bakıyor. “Bu feci bir israf...”

Durun bir dakika. Lissy...

“Lissy, bunları *kabul* edemem!” diye inliyorum. “Kabul edemem. Bunları kabul edersem, aramızda her şeyin yolunda olduğunu sanacak.”

“Evet, haklısın,” diyor Lissy gönülsüzce. “Geri göndermek zorundasın.” Pembe kadife gibi gül yaprağına dokunuyor. “Ne yazık ki...”

“Neyi geri gönderiyorsunuz?” arkamdan keskin bir ses geliyor. “Şaka yapıyor olmalısınız?”

Oo, Tanrı aşkına. Şimdi üzerinde beyaz sabahlığıyla Jemima da geldi. “Bunları geri göndermiyorsun!” diye bağırıyor. “Yarın gece akşam yemeğinde bir davet veriyorum. Bunlar harika olacak,” etiketi kapıyor. “Symthe ve Foxe! Bunun ne kadar tutmuş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

“Ne kadar tuttıkları umrumda değil!” diye bağınıyorum.
“Jack göndermiş! Onları kabul edemem.”

“Neden olmasın?”

Bu kız inamlmaz.

“Çünkü... çünkü bu bir prensip meselesi. Eğer kabul edersem, ‘Seni affettim,’ demiş olacağım.”

“Hiç de değil,” diye karşılık veriyor Jemima. “Seni affetmedim,” diyor olabilirsin ya da “Benim gözümde o kadar değersizsin ki, aptal çiçeklerini geri çevirmekle vakit harcamadım.”

Hepimiz bunu düşünürken, bir sessizlik oluyor.

Mesele şu ki, *gerçekten* muhteşem çiçekler.

“İstiyor musunuz, istemiyor musunuz?” diyor kurye.

“Ben...” Tanrım, şimdi kafam karıştı.

“Emma, eğer geri gönderirsen, zayıf gözükeceksin,” diyor Jemima ne dediğini bilir bir tavırla. “Evinde onu hatırlatan hiçbir şeye katlanamıyormuşsun gibi gözükecek. Ama eğer kabul edersen, şöyle demiş olacaksın ‘Seni umursamıyorum!’ Yani ayakta gözükeceksin! Güçlü gözükeceksin!”

“Tanrım, tamam!” diyorum, kuryeden kalemi alıyorum. “İmzalayacağım. Ama acaba kendisine bunun kendisini affettiğim anlamına ya da kendisinin çıkarıcı, kalpsiz, insanları kullanan adi biri olmadığı anlamına *gelmediğini* ve dahası eğer Jemima’nın daveti olmasaydı, bunların çöp kutusuna gideceğini söyleyebilir misiniz?” İmzaladığımda yüzüm kıpkırmızı ve zorlukla nefes alıyorum ve noktayı öyle bir koyuyorum ki, nerdeyse sayfa yırtılacak. “Bütün bunları hatırlayabilecek misiniz?”

Kurye boş gözlerle bana bakıyor.

“Tatlım, ben sadece depoda çalışıyorum.”

“Biliyorum!” diyor Lissy aniden. Dosyayı kapıyor ve isminin altına PEşİN HÜKÜM İÇERMEZ yazıyor.

"Bu ne demek?" diyorum.

"Seni asla affetmeyeceğim, alçak... ama çiçekleri saklayacağım," demek."

"Ve ağzının payını vermiş olacaksın," diyor Jemima kararlılıkla.

Bu, Londra'nın dünyadaki en iyi şehir olduğunu hissetmenize yol açan şaşırtıcı derecede aydınlık, ferah sabahlardan biri. Metrodan işe yürürken, ruhum canlanmaktan kendini alamıyor.

Belki Lissy haklıdır. Belki işte kiler bütün bu mevzuyu unutmuştur. Yani, bu noktada biraz makul olalım. O kadar büyük bir olay değildi. O kadar ilginç de değildi. Elbette bu esnada başka bazı dedikodularda etrafta dolanacaktır. Elbette ki herkes... futbol hakkında konuşuyor olacaktır. Ya da politika falan. Kesinlikle.

Girişin cam kapısını içime sızan iyimserlikle itiyorum, kafamı dik tutarak, içeri giriyorum.

"...barbie yatak örtüsü!" girer girmez hemen diğer taraftan gelen bu sözleri duyuyorum. Muhasebeden bir adam kendisini hevesle dinleyen, yakasında ziyaretçi kartı olan bir kadınla konuşuyor.

"...başından beri Jack Harper'la mı?... " Başımın üstünden gelen seslere bakıyorum ve kafamı kaldırıp merdivenlerde yürüyen bir grup kız görüyorum.

"Connor için üzülüyorum," diye biri karşılık veriyor. "O zavallı çocuk..."

"...caz severmiş gibi yapmış," diyor birileri asansörden çıkarken. "Yani neden böyle bir şey yapasın ki?"

Tamam. Peki... Unutmamışlar.

İçime yeni yeni dolmuş olan iyimserlik soluyor ve bir an

kaçıp gitmeyi ve hayatımın geri kalanını yorganın altında geçirmeyi düşünüyorum.

Ama bunu yapamam.

İlk olarak, muhtemelen bir hafta içinde bundan sıkılıyorum.

Ve ikincisi... onlarla yüzleşmek zorundayım. Bunu yapmak zorundayım.

Yumruklarımı iki yanımda sıkılı tutarak, yavaş yavaş merdivenleri çıkıp, koridorda ilerliyorum. Yanından geçtiğim herkes ya arsız arsız bana bakıyor ya da bana baktıkları halde bakmıyormuş gibi yapıyorlar ve en azından beş konuşma ben yaklaştığımda kesiliyor.

Pazarlama bölümünün kapısına ulaştığımda, derin bir nefes alıyorum, elimden geldiğince endişelenmez görünmeye çalışarak içeri giriyorum.

"Selam millet!" diyorum, ceketimi çıkartıp sandalyenin arkasına asarken.

"Emma!" diye sesleniyor Artemis alaycı bir sevinçle. "Hayret!"

"Günaydın, Emma," diyor Paul, ofisinden gelerek ve bana yoklayan bakışlarla bakıyor. "İyi misin?"

"İyiyim, sağ ol."

"Herhangi bir konuda... konuşmak istersen?" Çok şaşırılmış olsam da, bunu içtenlikle istermiş gibi görünüyor.

Ama aslında. Ne düşünüyor? İçeri gideceğimi ve omzunda hıçkırı hıçkırı ağlayıp "Alçak Jack Harper beni kullandı," diyeceğimi mi?

Bunu sadece, gerçekten, *gerçekten* kendimi çok umutsuz hissedersen yaparım.

"Hayır," diyorum yüzüm karıncalanarak. "Sağ ol, ama iyiyim."

"Güzel." Duraksıyor, sonra daha ciddi bir tavır takınıyor.
"Dün ortadan kaybolmanın, evde çalışmaya karar verdiğin için olduğunu sanıyorum."

"İ... evet." Boğazımı temizliyorum. "Haklısınız."

"Şüphe yok ki pek çok faydalı iş yapmışsındır?"

"İ.... Evet. pek çok."

"Harika. Ben de öyle düşünmüştüm. Peki, o zaman çalışmaya devam et." Paul uyarırcasına ofise göz gezdiriyor. "Söylediklerimi unutmayın."

"Elbette," diyor Artemis hemen. "Hepimiz hatırlayacağız!"

Paul yeniden ofisine girip gözden kayboluyor ve ben gözlerimi dikmiş açılmakta olan bilgisayarıma bakıyorum. Her şey iyi olacak diyorum kendi kendime. İşime konsantre olacağımı, kendimi tamamiyle işime kaptıracağım...

Aniden birinin oldukça yüksek sesle bir ezgi mırıldandığını fark ediyorum. Tanıdık gelen bir şey. Bu...

Bu Carpenters.

Ve şimdi odadaki bir iki kişi daha koroya katılıyor.

"Close to you..."

"İyi misin, Emma?" diyor Nick, ben kafamı şüpheyle sallarken. "Mendil ister misin?"

"Close to you..." Bir kez daha herkes birlikte tiril yapıyor ve ben hafif kahkahalar duyuyorum.

Tepki vermeyeceğim. Onlara bu zevki tattırmayacağımı.

Elimden geldiğince sakın olarak, maillerime bakıyorum ve şaşkınlıktan soluğum tutuluyor. Normalde her sabah yaklaşık on mail alırım. Bu gün doksan beş mail var.

Babam: Seninle şu konularda konuşmak istiyorum...

Carol: Barbie Kulübümüz için iki kişi daha buldum!

Moir: Rahat G-stringleri nereden alabileceğinizi biliyo-

nım...

Sharon: Bu ne kadar zamandır sürüyor?!

Fiona Re: Vücudunuzun farkına varma atölyesi

Sonsuz listemi aşağı doğru kaydırıyorum ve aniden kalbime bir bıçak saplandığını hissediyorum.

Jack'den üç tane mail var.

Ne yapacağım?

Okuyacak mıyım?

Elim ne yapacağını bilemeden mouseun üzerinde dolaşıyor.

En azından bir açıklama yapma şansını hak ediyor mu?

"Oo Emma," diyor Artemis masumiyetle, bir poşetle masama gelerek. "Bu kazağı ister misin diye merak etmiştim. Bana küçük geliyor, ama çok iyi durumda. Ve sana da uyar, çünkü..." duraksıyor ve Caroline'le birbirlerine bakıyorlar... "...otuz altı beden."

Aniden ikisi birden istenik bir gülme krizine tutuluyorlar.

"Sağ ol, Artemis," diyorum kısa keserek. "Gerçekten çok tatlısın."

"Kahve almaya gidiyorum," diyor Fergus, ayağa kalkarken.

"Bir şey isteyen var mı?"

"Bana bir Harvey's Bristol Cream," diyor Nick neşeyle.

"Ha ha!" diye mırıldanıyorum sessizce.

"Oo Emma, sana bir şey söylemek istiyordum," diyor Nick salına salına masama gelerek. "İdaredeki yeni sekreteri gördün mü? Oldukça iyi bir parça, ha?"

Bana göz kırpmıyor ve bir an, anlamadan, boş gözlerle ona bakıyorum.

"Güzel dik kesim saçları var," diye ekliyor. "Güzel bir tulum giymiş."

"Kapa çeneni!" diye bağırıyorum öfkeyle, yüzüm kıpkırmı-

zı, alev alev yanıyor. "Ben... ben... Cehenneme kadar yolunuz var!"

Ellerim sinirden titriyor, çabuk çabuk Jack'in her bir maili- ni siliyorum. Hiçbir şey hak etmiyor. Ne şans, ne de başka her- hangi bir şey.

Zorlukla nefes alarak, ayağa kalkıp, odadan çıkıyorum. Ba- yanlar tuvaletine yöneliyorum, kapıyı ardımdan çarpıyorum ve ateş gibi yanan alnımı aynaya dayıyorum. Jack'e olan nefretim içimde püskürmeye hazır bir lav gibi kaynıyor. Benim neler ya- şadığım hakkında hiç fikri var mı? Bana neler yaptığı hakkında en ufak bir fikri var mı?

"Emma!" Bir ses düşüncelerimi bölüyor ve irkiliyorum. Korkudan şoke oluyorum.

Katie ben fark etmeden bayanlar tuvaletine gelmiş. Elinde makyaj çantası, arkamda duruyor. Yüzü aynada benim yüzümü yanına yansıyor...

"Demek," diyor garip bir sesle. "Tığ işini sevmiyorsun."

Tanrım. Tanrım. Ben ne yaptım? Katie'nin şimdiye kadar kimsenin görmediği vahşi yanını açığa çıkardım. Belki de beni tığla şişler, diye düşünüyorum elimde olmadan.

"Katie," diyorum, kalbim güm güm atarak. "Katie, dinle, lütfen. Ben asla bunu... Ben asla..."

"Emma, uğraşma." Elini kaldırıyor. "Anlamı yok. İkimiz de gerçeği biliyoruz."

"Yanılıyordun!" diyorum hemen. "Karıştırmış! Ben... fildişi- ni sevmediğimi söylemiştim. Hani filler, zavallı hayvanlar..."

"Biliyorsun ki, dün çok üzgündüm." Katie ürkütücü bir gül- lümsemeyle sözümü kesiyor. "Ama işten sonra doğruca eve git- tim ve annemi aradım. Ve bana ne dediğini biliyor musun?"

"Ne?" diyorum endişeyle.

"Dedi ki... o da tığ işini sevmezmiş."

"Ne?" arkamı dönüp ona bakıyorum.

"Ve anneannem de sevmezmiş." Yüzü kızarıyor ve şimdi artık her zamanki Katie gibi gözüküyor. "Akrabalarımın hiçbiri sevmezmiş. Yıllardır hepsi, senin gibi, numara yapıyormuş. Şimdi her şey çok açık geliyor!" Sesi üzüntüyle yükseliyor. "Geçen sene Noel'de anneanneme tüm kanepeyi kaplayan bir örtü ördüm ve bana hırsızların çaldığını söyledi. Ama yani, ne tür bir hırsız tığ işi kanepe örtüsünü çalar ki?"

"Katie, ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Emma, neden bana daha önce söylemedin? Bunca zaman boyunca. İnsanlara sevmedikleri aptalca hediyeler yaptım durdum."

"Tanrım, Katie, üzgünüm," diyorum, vicdan azabıyla dolarak. "Çok üzgünüm. Ben sadece... seni incitmek istemedim."

"Nazik olmaya çalıştığımı biliyorum. Ama şu an kendimi gerçekten çok aptal hissediyorum."

"Evet, ama her ikimiz de..." diyorum, biraz huysuzca.

Kapı açılıyor ve muhasebeden Wendy içeri giriyor. İkimize bakıp, bir süre duraksıyor, ağzını açıyor, tekrar kapatıyor, sonra kabinlerden birine giriyor.

"Peki, sen iyi misin?" diyor Katie daha alçak bir sesle.

"İyiyim," diyorum hafifçe omuz silkerek. "Bilirsin..."

Ya. Çok iyiyim. İş arkadaşlarımla yüz yüze gelmekten, tuvalette saklanıyorum.

"Jack'le konuştun mu?" diye soruyor.

"Hayır. Bana aptal çiçekler göndermiş. 'Oh, tamam öyleyse' gibi. Muhtemelen kendisi bile ısmarlamamıştır, muhtemelen Sven ısmarlamıştır."

Sifon sesi duyuluyor ve Wendy kabininden çıkıyor.

"Şey... bahsettiğim maskara buydu," diyor Katie hemen, bana tüpü uzatarak.

"Sağ ol" diyorum. "Yani... hacim katıyor ve... uzatıyor mu?"

Wendy gözlerini deviriyor.

"Dert etmeyin," diyor. "Dinlemiyorum!" Ellerini yıkıyor kurutuyor, sonra hevesle bana bakıyor. "Emma, Jack Harper'la mı çıkıyorsun?"

"Hayır!" diyorum sertçe. "Beni kullandı ve bana ihanet etti; dürüst olmak gerekirse, hayatımda onu bir kez daha görmesem çok mutlu olacağım."

"Tabii!" diyor neşeyle "Ben sadece merak etmiştim. Eğer onunla yeniden konuşursan, PR bölümüne geçmek istediğini söyleyebilir misin?"

"Ne?" diyorum boş gözlerle bakarak.

"Sadece lafın arasına sıkıştırırsan. Yani iyi iletişim becerilerim olduğunu ve PR'a yakışacağını."

Lafın arasına sıkıştırırsam mı? Nasıl yani, "Jack seni bir daha görmek istemiyorum ve bu arada Wendy iyi bir PR olacağını düşünüyor," gibi mi?

"Bilemiyorum," diyorum sonunda. "Ben... sadece böyle bir şey yapabileceğimi sanmıyorum."

"Düşünüyorum da, sen çok bencilce davranıyorsun," diyor Wendy, alınmış gözükerek. "Senden tek istediğim, konu açılırsa, PR'a geçmek istediğimi belirtmen. Sadece belirt. Yani, bu ne kadar zor olabilir ki?"

"Wendy, def ol git!" diyor Katie. "Emma'yı yalnız bırak."

"Sadece sormuştum!" diyor Wendy. "Artık bizden üstün olduğunu düşünüyorsun sanırım?"

"Hayır!" diye bağırıyorum şaşkınlıkla. "Bu..." Ama Wendy

çoktan dışarı fırlamış bile.

"Harika!" diyorum, aniden sesim titremeye başlıyor. "Harika! Şimdi, her şeyin üstüne, bir de herkes benden nefret edecek."

Bir soluk verip, aynadaki görüntüme bakıyorum. Hâlâ her şeyin böyle altüst olduğuna inanamıyorum. İnandığım her şey yanlış çıktı. Mükemmel erkeğim insanları kullanan kötü niyetli biri. Hayal gibi romantizm kurmaca. Hayatta hiç olmadığım kadar mutluydum. Ve şimdi aptal, herkesin güldüğü biriyim.

Tanrım. Gözlerim yine yaşıyor.

"İyi misin, Emma?" diyor Katie, endişeyle bana bakarak. "Al, mendil." Makyaj çantasını karıştırıyor. "Ve göz jeli."

"Sağ ol," diyorum, zorlukla yutkunarak. Göz jelini sürüyorum ve kendimi yeniden sakinleşinceye kadar derin derin nefes almak için zorluyorum.

"Bence gerçekten çok cesursun," diyor Katie, beni izlerken. "Aslında, bugün gelmene şaşırdım. Ben gelemeyecek kadar çok utanırdım."

"Katie," diyorum, dönüp yüzüne bakarak. "Dün en özel, gizli sırlarım televizyonda yayınlandı." Kollarımı açıyorum. "Herhangi bir şey nasıl olur da bundan daha utanç verici olabilir?"

"İşte burada!" diyor çınlayan bir ses arkamızdan ve Caroline içeri dalıyor. "Emma, anne baban buradalar, seni görmeye gelmişler!"

Hayır. İnanmıyorum. *İnanamıyorum.*

Anne babam masamda oturuyorlar. Babam sık gri bir takım elbise giymiş ve annem beyaz bir ceket ve denizci etek giymiş ve aralarında bir buket çiçek duruyor. Ve tüm ofis, sanki anne

babam nadir görülen yaratıklarmış gibi, onlara bakıyor.

Unutun. Şimdi tüm ofis bakmak için kafasını *bana* çevirdi.

"Merhaba, anne," diyorum aniden kısılan sesimle. "Merhaba, baba."

Burada ne *işleri* var?

"Emma!" diyor babam, normal dostane sesini kullanarak bir giriş yapmaya çalışıyor. "Biz düşündük de... seni görmeye gelelim dedik."

"Tabii..." diyorum, şaşkınlıkla başımı sallayarak. Sanki normalde her şey böyle seyredermiş gibi.

"Sana ufak bir hediye getirdik," diyor annem neşeyle. "Masana koymak için birkaç çiçek." Buketi hafifçe masama bırakıyor. "Brian, Emma'nın masasına bak. Çok hoş, değil mi! Bak sana... bilgisayar da var!"

"Muhteşem!" diyor babam hafifçe omzuma vurarak. "Çok... çok güzel bir masa."

"Ve bunlar da arkadaşların?" diyor annem, ofistekilere gülümseyerek.

"Bir bakıma..." diyorum, anneme hoş gülücükler atan Artemis'e kaşlarımı çatarak.

"Geçen gün, diyorduk ki..." diye devam ediyor annem. "Kendinle ne kadar *övünsen* azdır Emma. Bu kadar büyük bir şirkette çalışmak. Eminim pek çok kız senin kariyerini kıskanıyordur. Sence de öyle değil mi, Brian?"

"Kesinlikle!" diyor babam. "Çok başarılı oldun, Emma."

O kadar şaşırdım ki, ağzımı bile açamıyorum. Babamla göz göze geliyoruz ve babam tuhaf bir şekilde hafifçe gülümsüyor. Ve annemin elleri hafifçe titriyor.

Şaşkınlıkla gergin olduklarını fark ediyorum. İkisi de *gerginler*.

Olan biteni anlamaya çalışırken Paul ofisinin kapısında be-
liriyor.

"Emma," diyor kaşlarını kaldırarak. "Bakıyorum, ziyaretçi-
lerin var?"

"İl... Evet," diyorum "Paul bunlar... il... annem ve babam,
Brian ve Rachel..."

"Memnun oldum," diyor Paul nezaketle.

"Sizi rahatsız etmek istemeyiz," diyor annem telaşla.

"Ne rahatsızlığı?" diyor Paul ve hoş bir gülümseme ekliyor.
"Ne yazık ki, *genelde* ailelerle görüşmek için kullandığımız oda
şu anda yeniden dekore ediliyor."

"Oo," diyor annem ciddi olup olmadığına emin olamadan.
"Hay Allah!"

"Bu yüzden Emma'cığım belki anne ve babanı dışarı götür-
mek istersin -Buna erken öğle yemeği diyebiliriz."

Saate bakıyorum. Ona çeyrek var.

"Sağ ol, Paul," diyorum minnettarlıkla.

Bu gerçeküstü. Tamamen gerçeküstü.

Sabahın ortası. İşte olmam gerek. Ve bunun yerine sokakta
anne babamla yürüyüp birbirimize ne söyleyeceğimizi merak
ediyorum. Anne ve babamla son kez ne zaman baş başa kaldığı-
mızı bile *hatırlayamıyorum*. Sadece üçümüz, dedem yok, Kerry
yok, Nev de yok. Sanki on beş yıl önceye falan dönmüşüz gibi.

"Burada oturabiliriz," diyorum, bir İtalyan kahvesinin
önünden geçerken.

"İyi fikir!" diyor babam içtenlikle ve kapıyı itiyor. "Dün te-
levizyonda arkadaşın Jack Harper'ı gördük," diye ekliyor öyle-
sine.

"Arkadaşım değil," diye kısaca karşılık veriyorum ve an-

nemle babam ır ır erine a ıyor ar.

Tahta bir masaya oturuyoruz, garson her birimize mönüyü uzatıyor ve sessizlik var.

Tanrım, şimdi *gergin* hissediyorum.

“Peki...” diye başlayıp, susuyorum. Söylemek istediğim “Neden buradasınız?” Ama bu biraz kaba gelebilir. Bunun yerine “Sizi... Londra’ya ne getirdi?” diyorum.

“Sadece seni ziyaret edelim diye düşündük,” diyor annem, okuma gözlükleriyle mönüyü gözden geçirirken. “Şimdi, bir fincan çay mı içelim... ya da bu nedir? Frappelatte?”

“Ben bir fincan bildiğimiz kahveden istiyorum,” diyor babam, kaşlarını çatarak mönüyü bakarken. “Burada var mı?”

“Eğer yoksa, cappuccino alırsın, sonra kaşığıyla köpüğünü temizlersin,” diyor annem. “Ya da espresso istersin ve sıcak su eklemelerini rica edersin.”

İnanmıyorum. Üç yüz kilometre yol geldiler. Bütün gün burada oturup çaydan kahveden mi bahsedeceğiz?

“Oo, bu hatırıma getirdi,” diye ekliyor annem önemsemiden. “Sana ufak bir şey almıştık, Emma, değil mi, Brian?”

“Oo... öyle mi,” diyorum şaşkınlıkla. “Ne aldınız?”

“Araba,” diyor annem ve kafasını kaldırıp masada beliren garsona bakıyor. “Merhabalar! Ben bir cappuccino istiyorum, eşim de mümkünse bir filtre kahve istiyor ve Emma da...”

“Araba mı?” diye yineliyorum inanamayarak.

“Araba,” diye yineliyor İtalyan garson ve şüphe dolu gözlerle bana bakıyor. “Kahve istemez misiniz?”

“Ben... ben bir cappuccino istiyorum, lütfen,” diyorum kafam karışmış bir halde.

“Ve bir kek tabağı...” diye ekliyor annem. “Grazie!”

“Anne...” garson giderken, kafamı elime yaşıyorum. “...ne

diyorsun, bana araba mı aldınız?"

"Sadece ufak etrafta gezebileceğin bir şey. Arabaya ihtiyacın var. Otobüslerde gezmen güvenli değil. Deden haklı."

"Ama... ama benim araba alacak param yok," diyorum aptal aptal. "Ben... ya size olan borcum? Ya..."

"Borcunu unut," diyor babam. "O sayfayı sildik."

"Ne?" çok daha büyük bir şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ama bunu yapamayız! Sana hâlâ..."

"Parayı unut," diyor babam, sesinde beliren hafif bir endişeyle. "Hepsini unutmanır istiyorum, Emma. Bize borcun yok. Hiçbir borcun yok."

Doğrusu bütün bunları bir anda sindiremem. Kafam karışmış halde bir anneme bir babama bakıyorum. Sonra anneme. Sonra, çok yavaşça, yeniden babama.

Ve gerçekten çok garip. Ama sanki yıllardır ilk kez birbirimizi doğru düzgün görüyormuşuz gibi hissediyorum. Bir anlamda birbirimizi göreyek, merhaba deyip bir tür... yeniden başlıyormuşuz gibi.

"Gelecek yıl ufak bir tatil yapmaya ne dersin diye merak ediyorduk," diyor annem. "Yani bizimle..."

"Sadece... biz mi?" diyorum, onlara bakarak.

"Sadece biz üçümüz diye düşündük." Bana çekinerek gülümsüyor. "Eğlenceli olabilir! Elbette, eğer istemiyorsan, gelmek zorunda değilsin."

"Yo, yo! İsterim!" diyorum hemen. "Gerçekten. Ama... ama ya..."

Kendimi Kerry'nin ismini söylemeye zorlasam da olmuyor. Ufak bir sessizlik oluyor. Bu esnada annem ve babam birbirlerine bakıp sonra gözlerini başka yöne çeviriyor.

"Kerry sana sevgilerini gönderdi, elbette!" diyor annem ne-

şeyle, sanki konuyu tamamen değiştirmiş gibi. Boğa mizliyor. "Biliyorsun ya, gelecek yıl Hong Kong'a gitmiyor. Babasını görmek için. En az beş yıldır babasını gör belki de... birbirleriyle biraz zaman geçirmelerinin zam mıştır."

"Tabii," diyorum şaşkınlıkla. "İyi fikir."

Buna inanamıyorum. Her şey değişti. Sanki tüm ail veya attılar da, hepsi farklı bir şekilde düştü ve artık hiç eskisi gibi değil.

"Emma, biz düşünüyoruz ki..." diyor babam ve di "Biz... belki de... pek fark etmediğimizi..." Susuyor ve el nuna sürtüyor.

"Cappuccino" diyor garson, önüme bir fincan koy "Filtre kahve, cappuccino... kahveli kek... limonlu kek. latalı..."

"Teşekkürler!" diyerek annem sözünü kesiyor. "Çok kürler. Bundan sonrasını biz halledebiliriz." Garson yine ve annem bana bakıyor. "Emma, söylemek istediğimiz... le çok gurur duyuyoruz."

Tanrım. Tanrım, sanırım ağlayacağım.

"Tabii..." demeyi başarıyorum.

"Ve biz," diye başlıyor babam. "Söylemek istiyor biz -annen ve ben," Boğazını temizliyor. "Biz her zaman gelecekte de... her ikimiz de..."

Soluk soluğa susuyor. Bir şey söylemeye cesaret ed rum.

"Söylemeye çalıştığım şey, Emma," diye yeniden b "Eminim ki sen... eminim ki hepimiz... söylemek istedi

Yeniden susuyor ve terleyen yüzünü peçeteyle siliyo

"Konu şu ki... şu..."

-Yirmi iki-

Camlı kapıya bakarken, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Eliyle itiyor, kapı açılıyor ve işte aniden içeri giriyor.

Bizim masamıza doğru yürürken, duygular hücum ediyor. Bu âşık olduğumu düşündüğüm adam. Bu beni sonuna kadar kullanan adam. Şimdi ilk şok geçti, eski acı ve aşağılanma dolu duygular tekrar dönüp, beni pelteye çeviriyor.

Ama buna izin vermeyeceğim. Güçlü ve mağrur olacağım.

“Görmezden gelin,” diyorum annemle babama.

“Kimi?” diyor babam, sandalyesinde geriye doğru dönerek. “Oo!”

“Emma, seninle konuşmak istiyorum,” diyor Jack, yüzü gayet kararlı.

“İyi, ama ben seninle konuşmak istemiyorum.”

“Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim.” Anne ve babama bakıyor. “Sadece bir dakika...”

“Hiçbir yere gitmiyorum!” diyorum hiddetle. “Anne babamla güzel güzel çay içiyorum.”

“Lütfen.” Yandaki masaya oturuyor. “Açıklamak ve özür dilemek istiyorum.”

“Bana yapabileceğin bir açıklama olamaz.” Kızgınlıkla anneye babama bakıyorum. “Burada değilmiş gibi davranın. Devam edin.”

Sessizlik oluyor. Anne ve babam birbirlerine gizli gizli ba-

kıyor ve annemin dudaklarını kımıldatarak bir şeyler söylediğini görüyorum. Baktığımı görünce, hemen kesiyor ve kahvesinden bir yudum alıyor.

“Hadi... konuşalım!” diyorum çaresizce. “Peki, anne.”

“Evet?” diyor umutla.

Kafam bomboş. Hiçbir şey düşünemiyorum. Tek düşünebildiğim Jack’in bir metre uzakta oturduğu.

“Golf nasıl gidiyor?” diyorum sonunda.

“Golf... m... İyi, sağ ol.” Annem Jack’e bir bakış atıyor.

“Ona bakma!” diye söyleniyorum. “Ve... ve baba?” Azimle devam ediyorum. “Golf nasıl gidiyor?”

“İıı... İyi,” diyor babam resmi bir biçimde.

“Nerede oynuyorsunuz?” diye soruyor Jack nezaketle.

“Sen bu konuşmalara dahil değilsin!” diye bağırıyorum, öfkeyle sandalyemden ona doğru dönerek.

Sessizlik oluyor.

“Hayatım!” diyor annem aniden sesi titreyerek. “Bana bir bak! Biz... bir... heykel sergisine gitmeliyiz”

Ne?

“Seni gördüğümüze çok sevindik Emma...”

“Gidemezsiniz!” diyorum panik içinde. Ama babam çoktan cüzdanını açmış, masaya 20 poundluk bir banknot yerleştiriyor, annemse ayağa kalkmış, beyaz ceketini giyiyor.

“Onu dinle,” diye fısıldıyor, beni öpmek için eğilirken.

“Hoşça kal, Emma,” diyor babam ve beceriksizce elimi sıkıyor. Ve otuz saniye içinde gidiyorlar.

Bana bunu yaptıklarına inanamıyorum.

“İşte,” diyor Jack, kapı kapanırken.

Kararlılıkla sandalyemi, onu görmeyeceğim bir şekilde, çeviriyorum.

“Emma, lütfen!”

Daha da kararlılıkla, sandalyemi duvara dönük konuma linceye kadar çekiyorum. Böylece anlar.

Tek sorun, cappuccinoma erişemiyor olmam.

“İşte,” döndüğümde, Jack’in sandalyesini benimkinin yanına getirdiğini ve elinde fincanımı tuttuğunu görüyorum.

“Beni yalnız bırak!” diyorum sinirli sinirli, ayağımı yururarak. “Konuşacak hiçbir şey yok. Hiçbir şey...”

Çantamı kapıyorum ve kendimi kafeden dışarı, kalabalık caddeye atıyorum. Bir an sonra, omzumda bir el hissediyorum.

“En azından neler olduğunu konuşabiliriz...”

“Neyi konuşmak?” Topuklarımın üstünde dönüyorum. “Eğer ni nasıl kullandığını mı? Bana nasıl ihanet ettiğini mi?”

“Tamam, Emma. Seni utandırdığımın farkındayım ama bu kadar büyütülecek bir *mevzu* mu?”

“Büyütülecek bir *mevzu* mu?” diye bağıyorum inanmayarak, nerdeyse alışveriş arabasıyla geçmekte olan bir bayana çarpacakken. “Hayatıma girdin. Büyük şaşırtıcı romantizminle beni baştan çıkardın. Beni kendine a...” Kendimi hemen durduruyorum, hızlı hızlı nefes alıp veriyorum. “Benden etkilendi söylüyordun. Benim seni... önemsememe sebep oldun... Ben bu kelimesine inandım!” Sesim dönekeklik edip titremeye başlıyor. “Hepsine inandım, Jack. Ama ta başından beri senin gizli amacın vardı. Beni o aptal araştırmam için kullanıyordun. Bu o zaman boyunca, sen sadece... beni *kullanıyordun*.”

Jack bana bakıyor.

“Hayır,” diyor. “Hayır, bekle. Bu konuda yanlışlıyorsun. Kolumu tutuyor. “Böyle olmadı. Seni kullanmak amacıyla yok etmedim.”

Bunu söyleyecek *sinirlere* nasıl oluyor da sahip olabiliyecekti.

"Elbette niyetin oydu!" diyorum, kavradığı kolumu kurtarıp, yaya geçidinde trafik ışığının düğmesine basıyorum. "Elbette böyle yaptın! O röportajda bahsettiğin kişinin ben olmadığı mı söylemeye kalkışma! Aklından geçen kişinin ben olmadığı mı söyleme. Sakın inkâr etmeye kalkma." Yeniden hissettiğim aşağılanmadan kasılıyorum. "Bütün detaylar bana aitti. Her bir detay!"

"Peki!" diyor Jack ellerini birbirine vurarak. "Tamam. Dinle aklımda senin olduğunu inkâr etmiyorum. Senin bu konuşmaya sızdığını inkâr etmiyorum... Ama bu şu anlama gelmez..." Kafasını kaldırıyor. "Pek çok zaman aklımda sen varsın. Gerçek bu, aklımda hep sen varsın."

Trafik ışığı bipleyerek, geçmemiz gerektiğini bildiriyor. Bu benim fırlama işaretim ve Jack için de arkamdan koşma işareti, ama ikimiz de yerimizden kılmıdamıyoruz. Fırlayıp kaçmak istiyorum, ama niyeyse bedenim itaat etmiyor. Niyeyse bedenim biraz daha dinlemek istiyor.

"Emma, Pete ve ben Panther Şirketi'ne başladığımızda nasıl çalıştığımızı biliyor musun?" Jack'in alev alev yanan koyu gözleri gözlerime dikilmiş. "Kararlarımızı nasıl aldık biliyor musun?"

Ufacık, istiyorsan-anlat omuz silkişiyle cevaplıyorum.

"Doğal içgüdülerimiz. Biz bunu alır mıyız? Biz bundan hoşlanıyor muyuz? Biz bunu seçer miyiz? Birbirimize bunları sorduk. Her gün, tekrar tekrar." Tereddüt ediyor. "Geçen bir iki haftada, bu yeni kadın tüketici işine daldım. Ve kendimi daima şunu sorarken buldum... Emma bundan hoşlanır mı? Emma bunu ister mi? Emma bunu alır mı?" Jack bir an gözlerini kapıyor, sonra açıyor. "Evet, düşüncelerime girdin. Evet, işime bulaştın. Emma, benim özel hayatım ve iş hayatım hep birbirinin içine

girmiştir. Ben hep böyle oldum. Ama bu hayatımın gerçek olmadığı anlamına gelmez.” Tereddüt ediyor. “Bu bizim... aramızdaki... kinin... gerçek olmadığı anlamına gelmez.”

Derin bir nefes alıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

“Emma, sana yalan söylemedim. Seni *baştan çıkarmadım*. Seni o uçakta gördüğüm anda senden etkilendim. Bana bakıp ‘G noktam olup olmadığını bile bilmiyorum...’ dediğin anda sana tutuldum. Sebep iş değildi... *sendin*. Sen olduğun için... her bir küçük ayrıntı.” Yüzünden bir gülümseme gelip geçiyor. “Her sabah en beğendiğin burç falını seçmenden Ernest P. Leopold’dan gelen mektupta yazdıklarına kadar... Duvarındaki egzersiz planının... Hepsi...”

Bakışları bana odaklanmış ve boğazım kasılı ve kafam karman çorman. Ve bir an sallandığımı hissediyorum.

Sadece bir an.

“Hepsi çok iyi...” diyorum, sesim titreyerek. “Ama beni utandırdın. Beni *küçük düşürdün!*” Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve caddede yürümeye başlıyorum.

“Bu kadar çok şey söylemek istememiştim,” diyor Jack, aradımdan gelerek. “Aslında hiçbir şey söylemek istememiştim. İnan bana, Emma, ben de senin kadar pişmanım. Durduğumuz anda, o kısmı kesip çıkartmalarını istedim. Bana keseceklerine dair söz verdiler. Ben...” Kafasını sallıyor. “Bilmiyorum, tahrik oldum, *sürüklendim*...”

“Sürüklendin mi?” Yeni bir öfke dalgası hissediyorum. “Jack, benim hakkımda en ufak detayları bile ifşa ettin!”

“Biliyorum ve çok üzgünüm...”

“Dünyaya benim iç çamaşırlarımdan bahsettin... Ve seks hayatımdan... Ve Barbie yatak örtümden ve onlara bunun ironik...”

“Emma, üzgünüm...”

“Kaç kilo olduğumu söyledin!” Sesim bir çığlığa dönüşüyor. “Ve de yanlış söyledin!”

“Emma, gerçekten, üzgünüm...”

“Üzgünüm yeterli değil!” Yüzüne bakmak için hınçla dönüyorum. “Hayatımı mahvettin!”

“Hayatını mı mahvettim?” Bana tuhaf tuhaf bakıyor. “Hayatın mı mahvoldu? İnsanların senin hakkındaki gerçekleri bilmesi senin için bu kadar büyük bir felaket mi?”

“Ben... ben...” Bir an bocalıyorum. “Bunun benim için nasıl olduğunu anlayamazsın,” diyorum, konuşmayı daha güvenli zemine çekerek. “Herkes bana gülüyordu. Herkes benimle alay ediyordu, tüm ofis. Artemis benimle dalga geçiyor...”

“Onu kovacağım!” Jack kendinden emin bir şekilde sözümü kesiyor.

O kadar şaşıyorum ki, kıkırdıyorum, sonra bunu öksürüğe çevirmeyi başarıyorum.

“Ve Nick de benimle alay ediyordu...”

“Onu da kovacağım.” Jack bir an düşünüyor. “Şuna ne dersin: Seninle alay etmiş olan herkesi kovayım.”

Bu sefer yüksek sesle kıkırdamaktan kendimi alıkoyamıyorum.

“Geriye şirket falan kalmayacak.”

“Olsun. Bu da bana bir ders olur. Bu da bana bu kadar düşüncesiz olmamayı öğretir.”

Bir süre güneş ışıklarının altında birbirimize bakıyoruz. Kalbim hızlı hızlı çarpıyor. Ne düşünmem gerektiğine emin değilim.

“Şans süpürgesi almak ister misiniz?” Pembe kazaklı bir kadın aniden yaldızlı kâğıda sarılmış dalları burnuma dayıyor ve

kızgınlıkla kafamı sallıyorum.

“Şans süpürgesi, bayım?”

“Tüm sepeti alıyorum,” diyor Jack. “Sanırım ihtiyacım olacak.” Cüzdamnı çıkarıp, kadına iki 50 pound veriyor ve sepeti alıyor. Başından sonuna, gözleri gözlerime dikili.

“Emma, sana yaptıklarım için bunu yapıyorum,” diyor, kaddın aceleyle uzaklaşırken. “Yemeğe gidebilir miyiz? Bir içki? Bir... aperatif?” Yüzü hafif bir gülümsemeyle kırışıyor, ama ben ona gülümsemiyorum. Kafam gülümsemeyecek kadar karışık. Bir tarafımın ciddiyetini kaybetmeye başladığını; bir tarafımın ona inanmaya başladığını hissediyorum. Affetmek istiyorum. Ama aklım hâlâ karışık. Bir yerlerde yanlış olan bir şeyler var hâlâ.

“Bilmiyorum,” diyorum, elimi burnuma sürterek.

“Ben gidip berbat etmeden önce, her şey o kadar iyi gidiyordu ki.”

“Öyle miydi?” diyorum.

“Değil miydi?” Jack, şans süpürgelerinin üstünden bana tereddütle bakıyor. “Ben öyle düşünmüştüm.”

Kafam hanlı hanlı işliyor. Söylemem gereken şeyler var. Açıklanması gereken şeyler var. Kafamda bir fikir belirginleşiyor.

“Jack... İskoçya’da ne yapıyordun? Yani ilk karşılaştığımızda.”

Birdenbire, Jack’in yüzündeki ifade değişiyor. Yüzü donuklaşıyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor.

“Emma, korkarım ki sana bunu söyleyemem.”

“Neden?” diyorum, elimden geldiğince yumuşak bir sesle.

“Bu... karmaşık.”

“Peki, o zaman.” Bir an düşünüyorum. “Peki, hani geceyi

kısa kesmek zorunda kaldığın, Sven'in geldiği gece koşu koşu nereye gittin?"

Jack içini çekiyor.

"Emma..."

"Peki o telefon görüşmelerinin olduğu gece? Onlar ne hakkındaydı?"

Bu kez Jack cevap verme zahmetine bile girmiyor.

"Anlıyorum." Sakin olmaya çalışarak, saçlarını geriye itiyor. "Jack, seninle olduğumuz zamanlarda bana kendin hakkında hemen hemen hiçbir şey anlatmadığını fark ettin mi?"

"Ben... sanırım kapalı biriyim," diyor Jack. "Çok mu önemli?"

"Benim için çok önemli. Ben seninle her şeyi paylaştım. Bütün düşüncelerimi, kaygılarımı, her şeyi. Ve sen benimle hiçbir şey paylaşmadın."

"Bu doğru değil..." Elinde sepet olduğu halde, ileri doğru bir adım atıyor ve şans süpürgelerinin bir kısmı yere düşüyor.

"Öyleyse gerçek anlamda hiçbir şey." Kısa bir süre gözlerini kapatıp düşüncelerini bir sıraya koymaya çalışıyor. "Jack, ilişkiler güven ve eşitlik demektir. Eğer biri paylaşırsa, o zaman diğeri de paylaşmalıdır. Yani, bana televizyona çıkacağını bile söylemedin."

"Tanrı aşkına, sadece aptal bir röportajdı!" Elinde altı alışveriş çantası olan bir kız Jack'in sepetinden biraz daha şans süpürgesi döküyor ve o da sinir bozukluğuyla sepeti geçmekte olan motosikletli bir kuryenin küfesine koyuyor. "Emma, aşırı tepki veriyorsun."

"Ben sana tüm sırlarımı anlattım," diyorum inatla. "Sen bana hiçbir sırrımı anlatmadın."

Jack içini çekiyor.

“Her açıdan, Emma, sanırım biraz farklı...”

“Ne?” şaşkınlıkla ona bakıyorum. “Neden... neden bir fark olsun ki?”

“Anlamak zorundasın. Hayatımda çok hassas... karmaşık... çok önemli... şeyler var.”

“Ve ben?” Sesim bir roket gibi patlıyor. “Benim sırlarımın seninkilerden daha az önemli olduğunu mu düşünüyorsun? Sen çıkıp televizyonda ilan ettiğinde daha az incindiğimi mi sanıyorsun?” Tüm bedenim öfkeyle ve hayal kırıklığıyla titriyor. “Sanırım bu sen büyük ve önemli olduğun ve ben... Ben yine ne oldum, Jack?” Gözlerimin yaşlarla yandığını hissediyorum. “Hiç bir-özelliği-olmayan kız mı?”

Jack irkiliyor ve onu can evinden vurduğumu anlıyorum. Gözlerini kapatıyor ve uzun bir zaman sanırım konuşmayacak.

“Bu kelimeleri kullanmak istememiştin,” diyor, eliyle şakaklarını ovarak. “Bu sözleri söylediğim anda, geri almayı istedim. Ben... Ben bundan çok farklı bir şey uyandırmaya çalışıyordum.. Bir tür imaj...” Kafasını kaldırıyor. “Emma, *bilmelisin* ki asla öyle demek...”

“Sana tekrar soruyorum!” diyorum, kalbim deli gibi çarparak. “İskoçya’da ne yapıyordun?”

Sessizlik oluyor. Gözlerim Jack’in gözleriyle buluştuğunda, söylemeyeceğini anlıyorum. Bunun benim için önemli olduğunu biliyor ve yine de bana söylemeyecek.

“Peki,” diyorum hafifçe sesim değişerek. “Bu çok iyi. Açık ki ben senin kadar önemli değilim. Ben uçuşlarda seni eğlendiren ve iş hayatında aklına yeni fikirler getiren eğlenceli bir kıyım.”

“Emma...”

“Mesele şu ki Jack bu gerçek bir ilişki değil. Gerçek bir iliş-

ki iki yönlüdür. Gerçek bir ilişki eşitlik üzerine kuruludur. Ve de güven.” Boğazımdaki düğümü yutmaya çabalıyorum. “Neden gidip kendi seviyende, değerli sırlarını paylaşabileceğin biriyle beraber olmuyorsun? Çünkü görünen o ki benimle paylaşamıyorsun.”

O bir şey söyleyemeden sert bir şekilde dönüp gidiyorum, gözlerimden iki damla yaş yuvarlanıyor, yerdeki şans süpürgelerini çiğneyip geçiyorum.

O gece çok geç saate kadar eve gitmiyorum. Ama hâlâ tartışmamız içimi sızlatıyor. Başım zonkluyor ve kendimi gözyaşlarına boğulmanın eşiğinde hissediyorum.

Dairenin kapısını açtığımda Lissy ve Jemima’yı hayvan hakları üzerine tam gaz tartışırken buluyorum.

“Vizonlar kendilerinden kürk yapılması ister...” diyor Jemima ben oturma odasının kapısını açarken. Susuyor ve bana bakıyor. “Emma! İyi misin?”

“Hayır.” Kanepeye çöküyorum ve kendimi Lissy’nin annesinin Noel hediyesi örtüye sarıyorum. “Jack’le kapıştık.”

“Jack’le mi?”

“Onu gördün mü?”

“Geldi... şey, sanırım, özür dilmek için.”

Lissy ve Jemima birbirlerine bakıyorlar.

“Ne oldu?” diyor Lissy, kollarını dizlerine dolayarak. “Ne dedi?”

Birkaç saniye sessiz kalıp, tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. Şu an her şey kafamın içinde birbirine karışmış.

“Dedi ki... beni kullanmayı aklından bile geçirmemiş,” diyorum sonunda. “Düşüncelerinde hep ben varmışım. Şirkette

benimle alay etmiş olan herkesi kovacağını söyledi." Hafifçe kırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Gerçekten mi?" diyor Lissy. "Vay canına. Bu oldukça romantik..." Öksürüyor ve çekinen bir yüz ifadesi takınıyor. "Üzgünüm."

"Olanlar için gerçekten üzgün olduğunu söyledi ve bütün o şeyleri televizyonda söylemek niyetinde olmadığını söyledi ve aramızdaki aşkın... Her neyse. Bir sürü şey söyledi. Ama sonra dedi ki..." kalbim yine öfkeyle çarpıyor. "Kendi sırlarının benimsikilerden daha önemli olduğunu söyledi."

Öfkeden nefesim kesiliyor.

"Yo!" diyor Lissy.

"Alçak!" diyor Jemima. "Hangi sırlar?"

"Ona İskoçya'yı sordum. Ve aceleyle gitmek zorunda kaldığı geceyi." Lissy'yle göz göze geliyorum. "Ve bana söylemediği bütün her şeyi..."

"E, peki ne dedi?" diyor Lissy.

"Söyleyemeyeceğini." Yine küçük düşürüldüğümü hissediyorum. "Çok hassas ve karmaşık olduğunu söyledi."

"Hassas ve karmaşık mı?" Jemima hevesle bana bakıyor. "Jack'in hassas ve karmaşık bir sırrı mı var? Bundan daha önce hiç bahsetmemiştin! Emma, bu harika. Ne olduğunu bulmalısın... Ve sonra ifşa edersin!"

Kalbim küt küt atarak, ona bakıyorum. Tanrım, haklı. Bunu yapabilirim. Jack'e yaptıklarının hesabını ödetebilirim. Beni incittiği gibi onu incitebilirim.

"Ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum sonunda.

"Bulabilirsin!" diyor Jemima. "Bu kolay. Önemli olan bir şeyler sakladığını bilmen."

"Açık ki gizemli bir şeyler dönüyor," diyor Lissy düşünceli düşünceli." Anlatmadığı telefon görüşmeleri, buluştuğunuzda aceleyle ayrılması..."

"Gizemli bir şekilde mi ayrıldı?" diyor Jemima hevesle. "Nereye gitti? Bir şey söyledi mi? Konuşmalara kulak misafiri oldun mu?"

"Hayır!" diyorum hafifçe kızarak. "Elbette olmadım. Ben... asla başkalarını *gizlice* dinlemem!"

Jemima bana soğuk bir bakış atıyor.

"Bana bunu söyleme. Evet kulak misafiri oldun. Bir şeyler duydun. Hadi, Emma. Ne duydun?"

Kafamda o geceye geri gidiyorum. Bankta oturuyorum, pembe kokteyli yudumluyorum. Yüzüme hafif bir meltem çarpıyor, Jack ve Sven arkamda alçak sesle konuşuyorlar...

"Pek fazla bir şey değil," diyorum gönülsüzce. "Sadece bir şeyleri nakletmek dediğini ve B Planı'ndan bahsettiğini... ve bir şeylerin acil olduğunu duydum."

"Neyi nakletmek?" diyor Lissy şüpheyle. "Fonları?"

"Bilmiyorum. Ve sonra Glasgow'a uçmaktan bahsettiler."

Jemima tereddütlerle bakıyor.

"Emma, buna inanmıyorum. Bunları hep biliyor muydun? Burada ilginç bir şeyler olmalı. Mutlaka *olmalı*. Tabii eğer daha fazla bir şeyler bilebilseydik." Hayal kırıklığıyla soluğunu veriyor. "Yanında kayıt cihazı falan yoktu herhalde?"

"Elbette yoktu!" diyorum hafif bir kahkaha atarak. "Bu bir randevuydu! Sen normalde bir randevuya giderken yanına..." İfadesine inanamayarak sesim gittikçe kesiliyor. "Jemima... Yapmıyorsundur."

"Her zaman değil," diyor, kendisini savunmak istercesine omuzlarını silkerek. "Sadece gerekli olduğunu... her neyse. Bu-

nun konuyla bir alakası yok. Konu elinde bilgi olması, Emma. Yani gücün var. Bunların ne hakkında olduğunu bul... Ve sonra da ifşa et. Bu Jack Harper'a kimin patron olduğunu gösterin. Böylece intikamını alırsın!"

Kararlı yüzüne bakıyorum ve bir an içimde saf, güçlü bir neşenin kaynamaya başladığını hissediyorum. Bu Jack'e yaptıklarını ödetecek. Bu ona gösterecek. Sonra üzülecek! Sonra görececek. Benim bir hiç olmadığımı görececek. Ondan sonra görececek. Ondan sonra görececek.

"Yani..." Dudaklarımı yalıyorum. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

"İlk başta kendi başımıza uğraşacağız," diyor Jemima. "Sonra, bazı insanlarla... daha fazla bilgiye ulaşabilecek insanlarla temas kuracağım." Bana göz kırıyor. "Sakinimli davranarak."

"Özel dedektifler?" diyor Lissy inanamayarak. "Ciddi misin?"

"Ve sonra ifşa ederiz! Annemin bütün gazetelerde tanındıkları var..."

Kafam zonklıyor. Gerçekten bunları yapmaktan bahsediyorum olabilir miyim? Gerçekten Jack'ten intikam almaktan mı bahsediyorum?

"Başlamak için en iyi yerlerden biri çöp tenekeleridir," diye ekliyor Jemima bilgiç bilgiç. "Birinin çöplerine bakarak her tür şeyi bulabilirsin."

Ve birden akıl sağlığım pencereden uçup geliyor.

"Çöp tenekeleri mi?" diyorum dehşetle. "Çöp tenekeleri! fılan bakmıyorum! Aslında, bunu yapmayacağım. Bu saçma bir fikir."

"Böyle mağrur olamazsın, Emma!" diyor Jemima ters bir

sesle, saçlarını geriye atarak. "Başka türlü bu sırrın ne olduğunu nasıl öğrenebilirsin?"

"Belki de bu sırrın ne olduğunu öğrenmek *istemiyorumdur*" diye karşılık veriyorum, gururla.

Örtüye daha da sıkı sarınıyorum ve mahzun mahzun ayak parmaklarıma bakıyorum.

Jack'in bana güvenip söyleyemeyeceği büyük bir sırrı var. Peki, tamam. Kendine saklasın. Peşinden koşarak kendimi alçaltmayacağım. Etrafta çöp kutularını eşeleyerek dolaşmayacağım. Jack umrumda değil.

"Bütün bunları unutmak istiyorum," diyorum, yüzümü asarak. "Hayatıma kaldığım yerden devam etmek istiyorum."

"Hayır!" diye karşılık veriyor Jemima. "Aptallaşma, Emma. Bu intikam için karşına çıkmış büyük bir şans. *Böylece* onu alt edeceğiz." Hayatımda Jemima'yı hiç bu kadar canlı görmemiştim. Çantasına uzanıyor ve küçük eflatun bir Smythson not defteri ve Tiffany kalem çıkartıyor. "Peki, şimdi neler biliyoruz? Glasgow... B planı... nakletmek..."

"Panther Şirketi'nin İskoçya'da ofisi yok değil mi?" diyor Lissy derin düşüncelere dalmış bir edayla.

Kafamı çevirip, inanamayarak ona bakıyorum. Bir kâğıt destesine, bulmacaları çözdüğü yüz ifadesiyle bir şeyler çiziktiriyor. "Glasgow", "nakletmek" ve "B planı" kelimelerini görabiliyorum ve İskoçya'daki tüm harfleri birbirine karıştırarak yeni bir kelime türetmeye çalışıyor.

Tanrı aşkına.

"Lissy, ne yapıyorsun?"

"Sadece... oyalanıyorum," diyor ve utanarak kızarıyor. "Gidip, internette bir şeylere bakabilirim, sadece ilgimi çektiği için."

“Bakın, ikiniz de şunu kesin!” diyorum. “Eğer Jack bana sırrını söylemek istemiyorsa... O zaman ben de bilmek istemiyorum.”

Aniden bugün beni tükettiğini hissediyorum. Ve bir tükülenmişlik. Jack’in gizemli sır dolu hayatı ilgimi çekmiyor. Bu konuyu daha fazla düşünmek istemiyorum. Uzun sıcak bir banyo yapmak ve sonra yatağa gitmek ve sonra Jack’i sonsuza kadar unutmak istiyorum.

-Yirmi üç-

Elbette bunun elimde olmaması dışında.

Jack'i unutamam. Konuştuklarımızı unutamam.

Yüzü ben istemesem de gözümün önünde belirip duruyor. Kırışmış yüzüyle, gün ışığında bana bakışı... Şans süpürgelerini alışı...

Yatakta yatıyorum, kalbim güm güm atarak, tekrar tekrar hatırlıyorum. Aynı yürek yanmasını hissediyorum. Aynı hayal kırıklığı.

Ona kendim hakkında her şeyi anlattım. *Her şeyi*. Ve o bana bir...

Her neyse. Her neyse.

Umrumda değil.

Artık onu düşünmeyeceğim. Canı ne isterse yapabilir. Aptal sırrım kendine saklayabilir.

Ona iyi şanslar. Bu kadar. Aklımdan çıkartıyorum.

Uğurlar olsun.

Birkaç dakika kararmış tavana bakıyorum.

Ve ne demek istedi? *İnsanların senin hakkındaki gerçekleri bilmesi senin için bu kadar büyük bir felaket mi?*

O konuşabilir. İstedığı gibi konuşabilir. Bay Gizem. Bay hassas ve karmaşık.

Bunu söylemeliydim. Bunu söy...

Hayır. Onu düşünmekten vazgeç. Bitti.

Ertesi sabah kendime bir fincan çay yapmak için mutfak-
doğru giderken, çok kararlıyım. Artık Jack hakkında *düşünme-*
yeceğim. Bitti. Bitti. Son.

"Tamam. Üç teorim var," diyor Lissy nefes nefese, elinde
not defteri, mutfakın kapısında pijamalarıyla dikelirken.

"Ne?" Kızarmış gözlerle ona bakıyorum.

"Jack'in büyük sırrı. Üç teorim var."

"Sadece üç mü?" diyor Jemima, Lissy'nin arkasında beyaz
sabahlığıyla, Symthson defterini sıkıca tutarak. "Benim sekiz te-
orim var."

"*Sekiz mi?*" Lissy alınmış bir ifadeyle Jemima'ya bakıyor.

"Teori falan duymak istemiyorum," diyorum. "Her ikiniz
de bir saniye bana bakın, bu benim için gerçekten çok acı verici
oldu. Benim hislerime saygı gösterip bundan vazgeçemez mis-
niz?"

Bir saniye ikisi de boş gözlerle bana bakıyor, sonra birbir-
lerine dönüyorlar.

"*Sekiz mi?*" diyor Lissy yine. "Nasıl sekiz tane bulabildin?"

"Çok kolay. Ama seninkilerin de çok iyi olduğuna emi-
nim," diyor Jemima nezaketle. "Neden sen başlamıyorsun?"

"Tamam," diyor Lissy biraz sıkılarak ve boğazını temizli-
yor. "Bir: Panther Şirketi'ni olduğu gibi İskoçya'ya taşıyor. Et-
rafı incelemek için oradaydı ve dedikoduların yayılmasını iste-
medi. İki: Bir tür beyaz-yakalılar dolandırıcılığına maruz kal-
dı..."

"Ne?" Lissy'ye bakıyorum. "Bunu neden söyledin?"

"Panther Şirketi'nin hesaplarını en son tutan muhasebeci-
ri gözden geçirdim, son zamanlarda birkaç büyük skandala ka-
rışmışlar, ama eğer gizli saklı davranıyorsa ve nakilden bahsed-
yorsa..." Yüzü asılıyor ve huzursuzca geriye bakıyor.

Jack sahtekâr olabilir mi? Hayır. Olamaz.

Öyle ya da böyle ilgilenmiyorum.

“Bunların hepsinin bana olası gelmediğini söyleyebilir miyim?” diyor Jemima kaşlarını kaldırarak.

“Peki, o zaman senin teorin nedir?” diyor Lissy aksi aksi.

“Elbette estetik ameliyat!” diyor muzaffer bir sesle. “Yüzünü gerdirdi ve başkalarının bilmesini istemiyor, bu yüzden nekahet dönemini İskoçya’da geçiriyor. *Ve* B planının da ne olduğunu biliyorum.”

“Ne?” diyorum şüpheyle.

“Botoks!” diyor Jemima caka satarak. “Bu yüzden randevudan kaçır gibi ayrıldı. Kırışıklıklarını düzelttirmek için. Doktorun aniden boş bir randevu saati oldu, arkadaşı bunu söylemek için geldi...”

Jemima hangi gezegenden geliyor?

“Jack asla botoks yaptırmaz!” diyorum. “*Ya da* yüzünü gerdimmez.”

“Bunu bilemezsin.” Bana gerçeği gözler önüne seriyormuş ifadesiyle bakıyor. “Jack’in eski bir fotoğrafını son zamanlarda çekilmiş bir tanesiyle karşılaştı ve bahse girerim farkı görebilirsin.”

“Peki Bayan Marple,” diyor Lissy, gözlerini devirerek. “Peki diğer yedi teoriniz nedir?”

“Bir bakalım...” Jemima defterinin sayfalarını çeviriyor. “Bu oldukça iyi. Mafya üyesi.” Etkisini görmek için bekliyor. “Babası vurulmuş ve tüm diğer ailelerin başındakileri vurmaya planlıyor.”

“Jemima, bu *Baba* filminden,” diyor Lissy.

“Ooo.” Hevesi kaçmış gözüküyor. “Biraz tanıdık gelmişti.” Üstünü çiziyor. “İşte başka bir tane. Otistik bir kardeşi var...”

“Yağmur Adam.”

“Kahretsin.” Yüzü asılıyor ve yeniden listesine bakıyor. “Bu da pek iyi değil... bu da...” birer birer üstlerini çiziyor. “Tamam. Ama bir tane daha var.” Kafasını kaldırıyor. “Başka bir kadın.”

Sarsılarak ona bakıyorum. Başka bir kadın. Bunu hiç düşünmemiştim.

“Bu benim de son teorimdi,” diyor Lissy özür dilercesine. “Başka bir kadın.”

“İkiniz de başka bir kadın olduğunu mü düşünüyorsunuz?” Bir ona, bir ona bakıyorum. “Ama... ama neden?”

Birden kendimi gerçekten çok küçük hissediyorum. Ve aptal. Jack benimle oynadı mı? Düşündüğümde de *daha* mı naiftim?

“Oldukça olası bir açıklama gibi gözüküyor,” diyor Jemima omuz silkerek. “İskoçya’da bir kadınla gizli bir ilişki yaşıyor. Seninle karşılaştığında onunla gizli bir buluşmadan dönüyordun. Kadın onu aramaya devam ediyor, belki tartışıyorlardı, sonra aniden kadın Londra’ya geliyor ve bu yüzden seninle randevusundan apar topar ayrılıyor.”

Lissy ıstırap dolu yüzüme bakıyor.

“Ama belki de şirketi taşıyordur,” diyor bana cesaret vermeye çalışarak. “Ya da sahtekârlık.”

“Ne yaptığı umrumda değil,” diyorum, yüzüm ateş gibi yanarak. “Bu onun sorunu. İstedliğini yapabilir.”

Buzdolabından sütü çıkarıyorum ve buzdolabının kapağını çarpıyorum, ellerim hafifçe titriyor. Hassas ve karmaşık. Bu “başkasıyla ilişkim var” anlamına mı geliyor?

Peki, iyi. Başka bir kadın olsun. Umrumda değil.

“Senin de sorunun!” diyor Jemima. “Eğer intikamını ala-

caksan..."

Tanrı aşkına.

"İntikam almak *istemiyorum*. Tamam mı?" Yüzüne bakmak için dönüyorum. "Bu hiç sağlıklı değil. Ben... yaralarımı sarıp, yoluma devam etmek istiyorum."

"Evet. Tabii, peki ben sana intikam hakkında bir şey daha söyleyebilir miyim?" diye karşılık veriyor, sanki şapkadan tavşan çıkartıyormuş gibi. "Kapanış!"

"Jemima, kapanış ve intikam aslında aynı şey değildir," diyor Lissy.

"Benim kitabımda öyle." Bana etkileyici bir bakış atıyor. "Emma, sen benim arkadaşısın ve öylece oturup alçak bir adamın sana yanlış davranışlarda bulunmasına izin vermene seyirci kalmayacağım Bunun hesabını vermesi gerekiyor. Bunu hak ediyor. Cezalandırılmayı hak ediyor!"

Bir miktar endişeyle Jemima'ya bakıyorum.

"Jemima bu konuda herhangi bir şey *yapmayacaksın*."

"Elbette yapacağım," diyor. "Öylece durup, acı çekmeni seyretmeyeceğim. Buna kardeşlik denir, Emma!"

Tanrım. Gözümün önünde Jemima'nın pembe Gucci takımıyla Jack'in çöp kutularını karıştırması beliriyor. Ya da tırnak törpüsüyle arabasını çizmesi.

"Jemima... hiçbir şey yapma," diyorum çekinerek. "Lütfen. İstemiyorum..."

"İstemediğini *sanıyorsun*. Ama ileride bana teşekkür..."

"Yo, teşekkür etmeyeceğim. Jemima, bana aptalca bir şey yapmayacağına dair söz ver."

Asi bir şekilde çenesini sıkıyor.

"Söz!"

"Tamam," diyor Jemima sonunda, gözlerini devirerek. "Söz

veriyorum.”

“Ayağını yerden kaldırdı,” diyor Lissy .

“Ne?” İnanamayarak Jemima'ya bakıyorum. “Adam gibi söz ver! Gerçekten sevdiğin bir şeyler üzerine yemin et.”

“Tanrım!” diyor Jemima surat asarak. “Peki, sen kazandın. Tay derisi Miu Miu çantamın üzerine yemin ederim. Hiçbir şey yapmayacağım. Ama bil ki, büyük bir hata yapıyorsun.”

Salına salına odadan çıkıyor ve tedirgin gözlerle onu izliyorum.

“Bu kız tam bir psikopat,” diyor Lissy, kendini sandalyeye atarken. “Onun buraya taşınmasına neden izin verdik ki?” Çayından bir yudum alıyor. “Ashında nedenini hatırladım. Çünkü babası bir yıllık kirayı peşin vermişti...” Yüzümdeki ifade gözüne çarpıyor. “Sen iyi misin?”

“Jack’e gerçekten bir şeyler yapacağını düşünüyor musun?”

“Elbette hayır,” diyor Lissy güven verircesine. “Sadece konuşuyor. Muhtemelen tiki arkadaşlarından birine rastlayıp, hepsini unuttur.”

“Haklısın.” Silkiniyorum. “Haklısın.” Fincanımı alıp, birkaç dakika sessizce oturuyorum. “Lissy, Jack’in sırtının gerçekten başka bir kadın olabileceğini düşünüyor musun?”

Lissy ağzını açıyor.

“Her neyse. Boş ver. Umrumda değil,” diyorum cüretkârca, Lissy daha cevap veremeden. “Ne olduğu umrumda değil.”

“Tabii,” diyor Lissy ve bana içtenlikle gülümsüyor.

Ofise vardığımda, Artemis masasından parlayan gözlerle bakıyor.

“Günaydın Emma!” Catherine’a sırtıyor. “Son zamanlarda entelektüel kitaplar okuyor musun?”

Oo, a ha hi ho. Çok, çok komik. Ofisteki diğer herkes benimle alay etmekten sıkıldı. Sadece Artemis bunun komik olduğunu düşünüyor.

“Aslında, okudum Artemis,” diyorum neşeyle, ceketimi çıkartarak. “Son zamanlarda çok iyi bir kitap okudum. İsmi de ‘Eğer mesai arkadaşımız kimsenin fark etmediğini düşündüğü anlarda her şeye burnunu sokan iğrenç bir inekse ne yapmalısınız?’”

Ofiste bir kahkaha tufanı kopuyor ve Artemis koyu kırmızı oluyor.

“Yo! Öyle yapmıyorum,” diye bağıyor.

“Yaptığını söylemedim,” diye karşılık veriyorum masuma-ne tavırlarla ve keyifle bilgisayarımı açıyorum.

“Toplantıya girmeye hazır mısın, Artemis?” diyor elinde dosya çantası ve bir dergi ile ofisinden çıkan Paul. “Ve bu arada, Nick,” diye ekliyor uğursuz bir ses tonuyla. “Gitmeden, bana Panther Bar için neden...” derginin ön sayfasını gösteriyor, “*Bowling Monthly* dergisine indirim kuponu koyduğunu söyler misin? Bu ürün senin olduğu için, senin yaptığını varsayıyorum.”

Kalbim hafifçe yerinden oynuyor ve kafamı kaldırıyorum. Kahretsin. Paul’un bunu fark edeceği hiç aklıma gelmemişti.

Nick bana kötü bir bakış fırlatıyor ve ben acı dolu bir yüz ifadesi takınıyorum.

“Şey,” diye saldırganca başlıyor. “Evet, Paul. Panther Bar benim ürünüm. Ama aslında...”

Tanrım. Benim yerime suçlanmasına göz yumamam.

“Paul,” diyorum titreyen bir sesle, hafifçe elimi kaldırarak. “Aslında, onu...”

“Çünkü sana söylemek istediğim şeyler var.” Paul Nick’e

sırıttıyor. "Harika bir fikirmiş! Geri bildirim sonuçları geldi ve eğer talihsiz durumu göz önüne alınırsa... çok sıra dışı!"

Şaşkınlıkla bakıyorum. İşe yaradı mı?

"Gerçekten mi?" diyor Nick, açık ki çok şaşırmış gözük-mek istemiyor. "Yani... harika!"

"Gençler için olan bir ürünün kuponunu yaşlıların dergisin-de dağıtmak nereden aklına geldi?"

"Şey!" Benim tarafıma hiç bakmadan manşetlerini düzelti-yor. "Aslında *kumar* oynadım. Ama düşündüm ki... uçma zama-nıydı... yeni bir demografik..."

Bir dakika. Ne diyor?

"Deneyin sonuç verdi." Paul Nick'e onaylayan bir bakış gönderiyor. "Ve çok ilginçtir ki, yeni hazırladığımız İskandinav-ya pazar araştırmalarıyla uyuyor. Daha sonra bu konuyu ko-nuşmak için, beni görmek istersen..."

"Elbette!" diyor Nick memnun bir gülümsemeyle. "Ne za-man?"

Yo! Nasıl? Tam bir *alçak*.

"Bekle!" Kendim de şaşırmama rağmen, öfkeyle ayağa kal-kıyorum. "Bir dakika! Bu benim fikrimdi!"

"Ne?" Paul kaşlarını çatıyor.

"*Bowling Monthly*'de kupon vermek benim fikrimdi. Öyle değil mi, Nick?" Gözünün içine bakıyorum.

"Belki seninle tartışmış olabiliriz," diyor, gözlerini kaçırır-ak. "Gerçekten hatırlamıyorum. Ama, öğrenmen gereken bir şey var ki, Emma, pazarlama ekip işidir..."

"Bana ukalalık yapma! Bu ekip işi değildi. Bu tamamen be-nim fikrimdi. Dedem için koymuştum!"

Bunu ağzımdan kaçırmak istememiştim.

"İlk olarak ailen. Şimdi de deden," diyor Paul, bana bakmak

için dönerken. “Emma, Bu ‘Ailenizi İşe Getirin Haftası’ mı?”

“Hayır! Sadece...” diye başlıyorum, bakışları altında biraz terleyerek. “Ona ve arkadaşlarına indirim yaparsak, bol bol alıp stok yaparlar diye düşündüm. O büyük toplantıda da size anlatmaya çalıştım, dedem Panther Bar’a bayılıyor! Ve bütün arkadaşları da öyle. Bana sorarsanız, Panther Bar’ı gençlere değil, onlara pazarlamalısınız.”

Sessizlik oluyor. Paul şaşkın gözüküyor.

“İskandinavya’da da aynı sonuca vardıklarını biliyor musun?” diyor. “Yeni araştırma sonuçları bunu gösteriyor.”

“Oo” diyorum. “Şey... işte.”

“Peki bu yaşlı kuşak Panther Bar’ı niye bu kadar seviyor Emma? Biliyor musun?” Gerçekten etkilenmiş gözüküyor.

“Elbette biliyorum”

“Bu kararsız grup...” diyor Nick bilgiççe. “Emekli nüfustaki demografik kayışlar...”

“Hayır,” diyorum sabırsızlıkla. “Çünkü... çünkü...” dedem bunu söylediğim için beni öldürecek. “Çünkü takma dişlerini yerinden çıkartmıyor.”

Herkes afallayarak susuyor. Sonra Paul başını geriye atıp, kahkahalar atıyor. “Takma diş,” diyor gözlerinden yaşlar akarak. “Bu çok dahice, Emma. Takma diş!”

Tekrar kıkırdıyor ve ben de ona bakıyorum, beynime kan hücum ettiğini hissediyorum. İçimde hiç olmadığı kadar tuhaf bir his var. Sanki içimde bir şeyler olup bitiyor, sanki...

“Yani terfi edebilir miyim?”

“Ne?” diyor Paul kafasını kaldırıp.

Gerçekten bunu söyledim mi? Yüksek sesle?

“Terfi edebilir miyim?” Sesim hafifçe titriyor, ama kendimden eminim. “Eğer kendi fırsatımı yaratırsam, terfi edebileceği-

mi söylemişsiniz. Aynen böyle demişsiniz. Bu kendi fırsatımı yaratmak değil mi?"

Paul birkaç saniye, gözlerini kırıştıtarak, bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor.

"Bildğin gibi, Emma Corrigan," diyor sonunda. "Sen tanıdığım en... en şaşırtıcı insanlardan birisin."

"Bu evet anlamına mı geliyor?" diye ısrar ediyorum.

Tüm ofiste sessizlik var. Herkes ne diyeceğini görmek için bekliyor.

"Tanrı aşkına," diyor gözlerini devirerek. "Peki! Terfi edebilirsin. Oldu mu?"

"Hayır," diyen sesimi duyuyorum, kalbim daha da çılgınca atıyor. "Dahası var. Paul, senin dünya kupası amblemlı kupanı kırdım."

"Ne?" Ağzı açık bakıyor.

"Gerçekten çok üzgünüm. Sana yeni bir tane alırım." Hiç ses çıkarmadan şaşkın şaşkın bakan ofise dönüyorum. "Ve fotokopiye kâğıt sıkıştıran bendim. Aslında her zaman bendim. Ve şu popo..." Heyecanlanmış yüzlerle çevrelenmiş halde, ilan tahtasına yürüyorum ve fotokopiyi alıyorum. "Bu benim ve artık burada durmasını istemiyorum." Kendi etrafımda dönüyorum. "Ve Artemis kurdele çiçeğin..."

"Ne?" diyor şüpheyle.

Burberry yağmurluğu, özel tasarım gözlükleri ve kendini beğenmiş, senden-daha-iyiyim ifadesiyle karşımda duran Artemis'e bakıyorum.

Tamam bu noktaya kadar uzatmayalım.

"Ben... ben sorunun ne olduğunu bilmiyorum." Gülümsüyorum. "İyi toplantılar."

Günün geri kalanında, çok keyifliyim. Hem şaşkınlık hem keyif, ikisi bir arada. Terfi ettiğime inanamıyorum. Yani Pazarlama Sorumlusu olacağım!

Ama sadece bu kadar değil. Bana ne olduğunu bilmiyorum. Sanki tamamıyla yeni biri olmuşum gibi hissediyorum. Paul'un kupasını kırdıysam ne olmuş? Kimin umrunda? Kaç kilo olduğumu herkes bilse ne olur? Kimin umrunda. Elveda Oxfam çantasını masanın altına saklayan eski, boktan Emma. Selam sana yeni, kendinden emin, çantasını gururla sandalyesine asan Emma.

Terfi ettiğimi bildirmek için annemle babamı arıyorum ve çok heyecanlanıyorlar! Hemen Londra'ya gelip beni kutlamaya götüreceklerini söylüyorlar. Ve sonra annemle Jack hakkında harika bir sohbete koyuluyoruz. Bazı ilişkilerin sonsuza kadar, bazılarının sadece birkaç gün süreceğini ve hayatın tam da böyle olduğunu söylüyor. Sonra Paris'te kırk sekiz saat flört ettiği bir adamı anlatıyor. Daha önce hiç öyle fiziksel hazlar yaşamadığını, sonu olmadığını bildiğini, ama bunun çok daha üzücü olduğunu söylüyor.

Sonra babama bunlardan hiç bahsetmememin daha iyi olacağım söylüyor.

Aslında biraz şaşırılmış durumdayım. Babam ve annemin... en azından, ben hiç...

Şey. Sadece bir girişim.

Ama annem haklı. Bazı ilişkiler kısa ömürlüdür. Jack ve benim varabileceğimiz bir yer yoktu. Ve aslında, ben ona uygun değilim. Ona çok fazlayım. Bugün kalbim bir kere kasıldı, o da onu koridorda gördüğümü sandığımda ve gerçekten çabucak kendimi topladım.

Bugün yeni hayatım başlıyor. Aslında, bu akşam Lissy'nin

dans gösterisinde yeni biriyle tanışmayı ümit ediyorum. Gerçekten uzun, çarpıcı bir avukatla. Evet. Ve beni gelip, büyüleyici harika spor arabasıyla işten alacak ve mutlulukla, saçlarımı geriye savura savura merdivenlerden ineceğim, ofisinin penceresinde ters ters bakan Jack'e dönüp *bakmayacağım* bile...

Yo, yo. Jack olmayacak. Jack'i aştım. Bunu hatırlamalıyım. Belki elime yazanım.

Yirmi dört-

Lissy'nin dans gösterisi Bloomsbury'de küçük, çakıl taşı kaplı bir avluda yapılıyor ve vardığımda her tarafın cep telefonlarıyla konuşan pahalı takımlar giymiş avukatlarla tika basa dolu olduğunu gördüm.

"...müvekkilim anlaşmamın koşullarını kabul etmiyor..."

"...dördüncü fıkraya dikkat edin virgül buna rağmen..."

Kimse içeri girmek için en ufak bir girişimde bulunmuyor, bu yüzden ben sahne arkasına, getirdiğim buketi vermek için Lissy'nin yanına gidiyorum. (Aslında gösterinin sonunda sahneye atmayı planlıyordum, ama bu bir gül buketi ve ben çoraplarımı kaçıracak diye düşündüm.)

Pejmürde koridorda yürürken, ses sisteminden müzik yayını yapılıyor ve insanlar parlak kostümleriyle bana sürtünerek geçip duruyorlar. Saçında mavi tüyler olan bir adam duvarda bacağına esnetiyor ve aynı anda giyinme odasındaki birileriyle konuşuyor. "Bu yüzden geri zekâlı davacı tarafa 1983'te Miller Davy'e karşı emsalinin anlamının..." Aniden duruyor. "Kahretsin. Başlama adımlarını unuttum." Benzi atıyor. "Bir şey hatırlayamıyorum. Dalga geçmiyorum! Önce jété... sonra?" Bana sanki cevap bekliyormuş gibi bakıyor.

"İl... pirouette?" Şansımı deniyorum ve sonra, mum duruşunda kalkan kıza neredeyse basıyorum ve yoluma devam ediyorum. Sonra giyinme odalarından birinde taburenin üzerinde

oturan Lissy'i görüyorum. Yüzünde ağır bir makyaj var ve gözleri büyük ve parlak ve onun saçlarında da mavi tüyler var.

"Tanrım, Lissy!" diyorum, kapının ağzında durarak. "Hani ka görünüyorsun! Ben..."

"Yapamayacağım."

"Ne?"

"Yapamayacağım!" diye yineliyor çaresizce ve üstündeki bornozu çekiştiriyor. "Hiçbir şey hatırlayamıyorum. Kafamın içi bomboş!"

"Herkes böyle düşünür," diyorum güven vererek. "Dışarıda tam da aynı sözleri söyleyen bir adam..."

"Hayır. Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorum." Lissy bana kontrolünü kaybetmiş birinin gözleriyle bakıyor. "Bacaklarım odun gibi, nefes alamıyorum..." Bir allık fırçası alıyor, sıkıntıyla fırçaya bakıyor, sonra yerine koyuyor. "Bunu yapmayı neden kabul ettim? Neden?"

"İl... Eğlenceli olacağı için?"

"Eğlence?" Sesi kuşkuyla yükseliyor. "Sence bu eğlence mi? Tanrım." Aniden yüzündeki ifade değişiyor, susuyor ve birden kapılardan birine doğru koşuyor. Sonra öğürme sesleri duyuyorum.

Tamam, burada yolunda gitmeyen bir şeyler var. Dans etmenin sağlığa faydalı olduğunu sanırdım.

Dışarı çıkıyor, yüzü solgun ve titriyor ve ben kaygıyla gözlerimi dikmiş ona bakıyorum.

"Lissy, iyi misin?"

"Yapamayacağım," diyor. "Yapamayacağım." Ani bir karar vermiş gibi görünüyor. "Tamam, eve gidiyorum." Elbiselerini uzanıyor. "Aniden hastalandığımı söyle, acil bir..."

"Eve gidemezsin!" diyorum dehşet içinde ve elbiselerini

elinden almaya çalışıyorum. "Lissy, iyi olacaksın! Yani, bir düşün. Kaç kere büyük bir mahkeme salonunda ayağa kalkıp, bir sürü insanın önünde uzun konuşmalar yaptın ve üstelik eğer yanlış yapsaydın, masum bir adam hapse girebilirdi?"

Lissy bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Evet, ama o kolay!"

"Şey..." Çaresizce çevreme göz gezdiriyorum. "Peki, eğer şimdi gidersen, buna daima pişman olacaksın. Daima geriye bakacaksın ve keşke yapsaydım diyeceksin."

Sessizlik oluyor. Bütün o tüylerin falan altında Lissy'nin beyninin çalıştığını görebiliyorum.

"Haklısın," diyor sonunda ve elbiselerini bırakıyor. "Tamam. Yapacağım. Sadece... sonrasında yanına gel. Yo, bunu da yaparım. Sadece dışarıda bekle. Dışarıda dur."

"Tamam," diyorum tereddüt ederek. "Eğer gitmemi istiyorsan..."

"Hayır!" Kendi çevresinde dönüyor. "Gidemezsin! Fikrimi değiştirdim. Sana yanımda, burada ihtiyacım var!"

"Tamam!" diyorum, daha da fazla tereddütle, tam da "son on beş dakika!" çağrısı yapıldığında.

"Ben gideyim!" diyorum. "Sen de ısın."

"Emma." Lissy kolumu tutuyor ve derin derin gözlerimin içine bakıyor. Kolumu öylesine sıkı tutuyor ki, canımı acıtıyor. "Emma, eğer bundan sonra böyle bir şey yapmak istediğimi söylersen, beni durdur. Ne dersem diyeyim. Beni durduracağına söz ver."

"Söz veriyorum," diyorum telaşla. "Söz veriyorum."

Kahretsin. Lissy'i daha önce hiç böyle görmedim. Şimdi daha da iyi giyinmiş insanlarla dolmuş olan avluya giderken, be-

nim de sinirlerim laçka olmuş durumda. Bırakın dans etmeyi, ayakta duracak hali yok.

Lütfen her şeyi berbat etmesine izin verme Tanrım. Lütfen.

Gözümün önüne adımlarını hatırlayamayan, şaşkın bir tavşan gibi durduğu görüntüler geliyor. Ve izleyiciler öylece ona bakıyor. Bunun düşüncesi bile karnımı ağrıtıyor.

Tamam. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Eğer bir şeyler yolunda gitmezse, dikkatleri başka yöne çekeceğim. Kalp krizi geçiriyormuş gibi yapacağım. Evet. Kendimi yere atacağım ve bir anda herkes bana bakacak, ama gösteri falan durmayacak, çünkü İngiltere'deyiz ve herkes gözlerini sahneye çevirinceye kadar Lissy adımlarını hatırlamış olacak.

Ve eğer beni hastaneye götürmeye falan kalkarlarsa, şöyle diyeceğim "Göğüs ağrılarından muzdaripim!" Öyle olmadığımı kimse ispatlayamaz.

Ve eğer *ispatlayabilirlerse*, mesela özel makinelerle falan, o zaman...

"Emma."

"Ne?" diyorum boş bulunarak. Ve sonra kalbim duruyor.

Jack üç metre ötede duruyor. Her zamanki üniformasını giymiş; kot pantolon ve kazak. Söz birliği içinde takımlar kuşanmış avukatların içinde bir kilometre ötede göze batıyor. Koyu gözleri benim gözlerimle buluştuğunda, bütün o acıların yeniden göğsüme dolduğunu hissedebiliyorum.

Tepki verme, diyorum kendime hemen. Kapanış. Yeni hayat.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, ufak bir aslında- hiç-ilgilenmiyorum omuz silkişi eşliğinde.

"İlanı masanda buldum." Gözlerini gözlerimden çekmeden, bir kâğıt parçasını gösteriyor. "Emma, gerçekten konuşmak isti-

yorum.”

İçimde aniden bir sızı hissediyorum. Aniden karşıma çıkabileceğini ve benim onunla konuşmak için her şeyi bırakıvereceğimi düşünüyor? Şey, belki de meşgulüm. Belki yeni bir ilişkim var. Bunu düşünmedi mi?

“Aslında... buraya başka biriyle geldim,” diyorum kıbarca, hafifçe acıyan bir edayla.

“Gerçekten mi?”

“Evet, öyle. Yani...” Hafifçe omzumu silkiyorum ve Jack’in yürüyüp gitmesini bekliyorum. Ama gitmiyor.

“Kim?” diyor.

İyi de kim olduğunu soracağını tahmin etmemiştim. Bir an ne yapmam gerektiğine emin olamıyorum.

“İ... şu,” diyorum sonunda ve avluda, köşede, bizim tarafa bakmayan uzun boylu bir adamı işaret ediyorum. “Yanına gitsem iyi olacak sanırım.”

Başım dik, topuklarımın üzerinde dönüp uzun boylu adama doğru yürüyorum. Ona saatin kaç olduğunu soracağım ve Jack gidinceye kadar biraz konuşmaya çalışacağım. (Ve belki de Jack’e hoş zaman geçirdiğimizi göstermek için birkaç kere neşeyle gülerim.)

Yanına varmama birkaç adım kala, uzun boylu adam dönüp telefonu ile konuşmaya başlıyor.

“Selam!” diyorum neşeli neşeli, ama beni duymuyor bile. Boş gözlerle bana bakıyor, telefonu ile konuşa konuşa, kalabalığın içine karışıyor.

Köşede tek başıma kaldım.

Kahretsin.

Sonsuz gibi gelen birkaç saniyeden sonra, elimden geldiğince kayıtsız bir havayla, dönüyorum.

Jack hâlâ orada durmuş beni izliyor.

Öfkeye ona bakıyorum, bütün bedenim utançtan sarsılıyor.
Eğer bana gülerse...

Ama gülmüyor.

"Emma..." bana aramızda birkaç adım kalıncaya kadar yaklaşıyor, yüzü samimi. "Dediklerin. Aklımdan çıkmıyor. Seninle daha fazla paylaşmalıydım. Seni dışarıda bırakmamalıydım."

Önce bir şaşkınlık hissediyorum, sonra yaralanan gururu mu. Demek şimdi benimle paylaşmak istiyor? Evet ama artık çok geç. Belki de ben onunla ilgilenmiyorum artık.

"Benimle paylaşman gerekmiyor. Senin ilişkilerin senindir, Jack. Ve muhtemelen ben onları anlayamam, eğer karmaşık olduklarını ve benim..."

Kararlılıkla dönüyorum ve avluda yürümeye başlıyorum.

"En azından sana bir açıklama borçluyum." Jack'in sesi beni takip ediyor.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin!" Gururla çenemi havaya kaldırıyorum. "Bitti, Jack. Ve eğer her ikimiz de... Aaah! Bırak beni!"

Jack kolumu yakaladı ve şimdi beni kendine doğru çekiyor.

"Bugün buraya belli bir nedenle geldim, Emma," diyor büyük bir ciddiyetle. "Sana İskoçya'da ne yaptığımı anlatmaya geldim."

Elimden geldiğince saklamaya çalışsam da, yaşadığım en büyük şok bu.

"İskoçya'da ne yaptığın beni ilgilendirmiyor!" demeyi beceriyorum. Kolumu çekiyorum ve elimden geldiğince cep-telefonu-gevezesi-avukatlar arasında ilerlemeye başlıyorum.

"Emma, ben söylemek istiyorum." Peşimden geliyor. "Gerçekten söylemek istiyorum."

“Ama belki ben bilmek istemiyorum!” diye cevap veriyorum küstahça. Avluda çakıl taşlarını sıçrata sıçrata yürüyorum.

Birbirimize düello yapan iki kişi gibi bakıyoruz. Göğsüm hızla inip kalkıyor.

Elbette bilmek istiyorum.

Bilmek istediğimi biliyor.

“Öyleyse anlat,” diyorum sonunda, gönülsüzce omuzlarımı silkerek. “Eğer istiyorsan anlatabilirsin.”

Jack, hiç konuşmadan, beni kalabalıktan uzak, sakın bir yere götürüyor. Yürürken, cüretkârlığım giderek sönüyor. Aslında, biraz endişeliyim. Hatta, korkuyorum.

Sahiden sırrını bilmek istiyor muyum?

Ya eğer Lissy'nin söylediği gibi, bir düzenbazsa? Birtakım üçkâğıtlar çeviriyorsa ve beni de bunlara bulaştırmak istiyorsa?

Ya eğer utanç verici bir ameliyat geçirdiyse ve ben kazara gülmeye başlarsam?

Ya başka bir kadın *varsa* ve bana onunla evleneceğini falan söylemeye geldiyse?

İçimde bir sızı hissediyorum, bastırmaya çalışıyorum. Eğer öyleyse... Sakin davranırım, sanki başından beri biliyormuş gibi. Ben de başka bir sevgilim *varmış* gibi yaparım. Evet. Ona *çarpık* ağızla gülümser ve şöyle derim “Biliyor musun Jack, asla sadık olduğumuzu...”

“Peki.” Jack yüzüme bakıyor ve bir anda eğer bir cinayet işlediyse, onu ihbar etmeye karar veriyorum. İster söz vermiş olayım, ister söz vermemiş olayım.

“İşte.” Derin bir nefes alıyor. “Birini ziyaret etmek için İskoçya’ya gitmiştim.”

Kalbim güm güm atıyor.

“Bir kadın,” diyorum kendime hakim olamadan.

"Hayır, bir kadın falan değil!" İfadesi değişiyor ve bana bakıyor. "Böyle mi düşündün? Başka birinin olduğunu mu?"

"Ben... ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum."

"Emma, başka bir kadın yok. Ben..." Tereddüt ediyor. "Buna... aile diyebilirsin."

Beynim fırl fırl dönüyor.

Aile?

Tanrım, Jemima haklıymış. Bir mafya üyesiyle berabermişim.

Tamam. Panik yapma. Kaçabilirim. Tanık koruma programına katılabilirim. Yeni ismim Megan olabilir.

Yo, Chloe. Chloe de Souza.

"Daha kesin konuşmak gerekirse... bir çocuk."

Bir çocuk? Beynim yeniden fırl fırl dönüyor. Bir çocuğu mu var?

"İsmi Alice." Hafifçe gülümsüyor. "Dört yaşında."

Bir karısı ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir ailesi var ve bu bir sır. Biliyordum. Biliyordum.

"Senin..." Kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Bir çocuğum mu var?"

"Hayır, benim kendi çocuğum değil." Jack birkaç saniye yere bakıyor, sonra kafasını kaldırıyor. "Pete'in çocuğu. Bir kızı var. Alice Pete Laidler'in kızı."

"Ama... ama..." Kafam karışmış halde Jack'e bakıyorum. "Ama... ben Pete Laidler'in bir çocuğu olduğunu hiç duymadım."

"Kimse bilmiyor." Uzun uzun bana bakıyor. "Bütün mesele de bu."

Bu hiç ama hiç beklemediğim bir şeydi.

Bir çocuk. Pete Laidler'in çocuğu.

"Ama... ama nasıl olur da kimse bilmez?" diyorum aptal aptal. Kalabalıktan iyice uzaklaştık, bir ağacın altında banka oturuyoruz. "Yani birileri görmüştür."

"Pete harika bir adamdı." Jack içini çekiyor. "Ama bağlılık konusunda hiç de başarılı değildi. Maria -Alice'in annesi- hamile olduğunu fark edinceye kadar, ayrılmışlardı bile. Maria gururlu, cüretkâr insanlardandır. Her şeyi kendi başına yapmaya karar verdi. Pete maddi olarak onu destekledi, ama çocukla ilgilenmedi. Hatta kimseye baba olacağını bile söylemedi."

"Sana bile?" Ona bakıyorum. "Çocuğu olduğunu bilmiyor muydun?"

"Ölünceye kadar bilmiyordum." Yüzü hafifçe asılıyor. "Pete'i çok severdim. Ama bunu affetmek benim için çok zor. Öldükten birkaç ay sonra, Maria bu bebekle çıkageldi." Jack derin derin içini ekiyor. "Şey. Nasıl hissettiğimizi hayal edebilirsin. Şok az kalır. Ama Maria çok müspet biriydi, kimsenin bilmesini istemedi. Alice'i, Pete Laidler'in sevgili kızı olarak değil, normal bir çocuk gibi büyütmek istedi. Büyük bir servetin varisi değil..."

Aklım allak bullak. Dört yaşında bir kız Pete Laidler'in Panther Şirketi'ndeki payını alıyor. Vay canına.

"Yani her şeyi alacak?" diyorum şüpheyle.

"Her şeyi değil. Ama çok. Pete'in ailesi cömertliğin ötesinde davrandı. Ve bu nedenle Maria onu halkın gözünden uzak tutuyor." Ellerini açıyor. "Onu sonsuza kadar koruyamayacağımızı biliyorum. Er ya da geç ortaya çıkacak. Ama onu bulduklarında, basın çıldırarak. Zenginler listesinin tepesine oturacak... Diğer çocuklar ona kötü zamanlar yaşatacak. Artık normal olamayacak. Bazı çocuklar bununla baş edebilir. Alice... öyle değil.

Astımı var, çok narin."

Jack konuşurken, aklıma Pete Laidler öldüğündeki gazete-ler geliyor. Her gazetenin ön sayfasında fotoğrafı vardı.

"Bu çocuğa aşırı korumacı davranıyor olabilirim." Jack esfle gülümsüyor. "Biliyorum. Maria bile bana öyle olduğumu söylüyor. Ama... benim için Alice çok kıymetli." Bir süre ilerj doğru bakıyor. "Pete'den bize kalan tek şey."

Duygulanarak ona bakıyorum.

"Telefon konuşmaları bununla mi ilgiliydi?" diyorum emin olamayarak. "Geçen gece o yüzden mi gitmen gerekiyordu?"

Jack içini çekiyor. "Birkaç gün önce ikisi de bir kaza geçirdi. Ciddi bir şey değildi. Ama... biz Pete'in ardından, aşırı du-yarlı olduk. Doğru tedavinin yapıldığına emin olmak istedik."

"Tabii." Hafifçe irkiliyorum. "Bunu anlayabiliyorum."

Bir süre konuşmuyoruz. Beynim bütün parçaları bir araya getirmeye çalışıyor. Anlamaya çabalıyorum.

"Ama anlayamıyorum," diyorum. "Neden benim İskoçya'-da olduğunu saklamamı istedin? Kimse bilemezdi ki."

Jack kederle gözlerini deviriyor.

"Bu benim kendi aptallığımdı. Bazı kişilere o gün Paris'e gideceğimi söylemiştim, sadece ekstra bir önlem. İsimsiz bir bi-let aldım. Kimsenin fark etmeyeceğini düşündüm. Ama ofise geldim... ve sen oradaydın."

"Yüreğin hopladı."

"Tam olarak değil." Gözlerime bakıyor. "Ne yapmam ge-rektiğini bilemedim."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve boğazımı temiz-liyorum.

"Yani... ıı..." diyorum, bakışlarımı başka yöne çevirerek "Yani bu yüzden..."

“Tek yapmaya çabaladığım senin ağzından bir şey kaçırmamandı. ‘Hey, Paris’te değil, İskoçya’daydı.’ Ve sonra senaryolar yazılmaya başlar.” Jack kafasını salıyor. “İnsanların yapacak daha iyi işleri olmadığında ürettikleri saçma sapan teorilere inanamazsın. Hepsini duydum. Şirketi soymak istiyorum... Eşçinselim... Mafya mensubuyum...”

“İ... Gerçekten mi?” diyorum ve bir tutam saçımı çekiyorum. “Ya! İnsanlar ne kadar aptal!”

Yanımızdan birkaç kız geçiyor ve bir müddet ikimiz de susuyoruz.

“Emma, sana bunu daha önce söylemediğim için özür dilerim,” diyor Jack alçak bir sesle. “İncindiğini biliyorum. Seni dışlıyormuşum gibi geldiğini biliyorum. Ama... kolayca paylaşılacak bir şey değil.”

“Yo!” diyorum hemen. “Elbette yapamazdın. Aptalcaydı.”

Ayakkabımın burnunu çakıl taşlarının üzerinde gezdirmiyorum, biraz utanıyorum. Önemli bir şey olduğunu düşünmem gerekirdi. Karmaşık ve hassas bir şey olduğunu söylediğinde, gerçekten doğru söylüyordu.

“Bunu bilenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez.” Jack büyük bir ciddiyetle gözlerime bakıyor. “Hepsi özel ve güvenilirdir insanlar.”

Bakışlarında boğazımı düğümleyen bir şey var. Ona bakarken, yanaklarıma kan dolduğunu hissediyorum.

“İçeri giriyor musunuz?” diyen bir ses duyuyoruz. Yenimizde sığıyoruz ve siyah kotlu bir kadının yaklaştığını görüyoruz. “Gösteri başlamak üzere!” diyor keyif içerisinde.

Beni bir rüyadan uyandırmış gibi hissediyorum.

“Ben... ben gidip Lissy’nin gösterisini izlemeliyim,” diyorum sersem sersem.

“Tabii. O zaman ben gideyim. Tüm söylemek istediğim bu kadardı.” Jack ayağa kalkıyor, sonra geri dönüyor. “Bir şey daha var.” Birkaç saniye sessizce bana bakıyor. “Emma, son birkaç günün senin için kolay olmadığının farkındayım. Sen son derece sağduyulu davrandın, ben bunu... yapamadım. Ve özür demek istiyorum. Tekrar.”

“Sorun... değil,” demeyi başarıyorum.

Jack arkasını dönüp giderken onu izliyorum, düşüncelerim çatal olmuş.

Bunca yolu bana sırrını söylemek için geldi. Büyük ve önemli sırrını.

Bunu yapmak zorunda değildi.

Tanrım. Tanrım...

“Bekle!” dediğimi duyuyorum ve Jack hemen bana doğru dönüyor. “Sen... sen de gelmek ister misin?” Gülerken yüzü kırışığında içimi bir mutluluk kaplıyor.

Avluda beraberce yürürken, konuşacak cesareti topluyorum.

“Jack, sana söylemem gereken bir şey var. Senin az önce söylediklerin hakkında. Geçen gün sana hayatımı mahvettiğini söylediyimi hatırlarsın.”

“Hatırlıyorum,” diyor Jack keyfi kaçarak.

“*Muhtemelen* bu konuda yanıliyordum.” Boğazımı temizliyorum. “Aslında... yanıliyordum.” İçtenlikle ona bakıyorum. “Jack, hayatımı mahvetmedin.”

“Mahvetmedim mi?” diyor Jack. “Bir şans daha var mı?”

İstemesem de kıkırdıyorum.

“Hayır, yok!”

“Yok mu? Son cevabın bu mu?”

Bana bakarken gözlerinde daha önemli bir soru var ve ben yanı umut, yanı korku içindeyim. Biraz hızlı soluk alıp veriyorum.

Aniden Jack'in bakışları ellerime yöneliyor. "Jack'i aştım" diye sesli sesli okuyor.

Kahretsin.

Bütün yüzüm alev alev yanıyor.

Bir daha asla elimin üzerine bir şeyler yazmayacağım. Asla.

"Bu sadece..." Yine boğazımı temizliyorum. "Bu sadece kalamaca... Öyle demek değil..."

Cep telefonumun çalışı sözümü kesiyor. Tanrıya şükürler olsun. Bu her kimse, onu seviyorum. Aceleyle çıkartıp, yeşile basıyorum.

"Emma, beni sonsuza kadar seveceksin!" diyor Jemima'nın şakıyan sesi.

"Ne?" Telefona bakıyorum.

"Senin için her şeyi tasnif ettim," diyor muzaffer bir edayla. "Ben bir yıldızım, bensiz ne yapardın bilemiyorsundur..."

"Ne?" Bir uyan sinyali alıyorum. "Jemima, neden bahsediyorsun?"

"Jack Harper'dan intikamını almandan, aptal! Sen bir korkak gibi otururken, ben her şeyi ele aldım."

Bir an hareket edemiyorum.

"İl, Jack... bana bir dakika müsaade edebilir misin?" Ona kocaman gülümsüyorum. "Benim... konuşmam gerekiyor."

Titreyen bacaklarla avluda, bizi duyamayacağı bir köşeye gidiyorum.

"Jemima, hiçbir şey yapmayacağına söz vermiştin!" diye fıslıyorum. "Miu Miu tay derisi çanta üzerine yemin ettiğini ha-

tırılıyor musun?”

“Miu Miu tay derisi çantam yok ki!” diye böbürleniyor zaffer dolu bir sesle. “Fendi tay derisi çantam var!”

Bu kız deli. Tam anlamıyla deli.

“Jemima, ne yaptın?” diyorum. “Bana ne yaptığını anlat.”

Kalbim korkuyla küt küt atıyor. Lütfen arabasım çizdiğini söylemesin. Lütfen.

“Göze göz, Emma! Bu adam sana ihanet etti ve biz de ona ayımsını yapacağız. Şimdi, burada Mick adlı çok hoş biriyle oturuyorum. Bir gazeteci, Daily World'de yazıyor...”

Kamm buz kesiyor.

“Tabloid gazeteci mi?” diyorum sonunda. “Jemima, sen deli misin?”

“Bu kadar dar kafalı ve taşralı olma,” diye azarlıyor Jemima. “Emma, tabloid gazete yazarları arkadaşlarımızdır. Özel dedektif gibidirler... Ama ücret istemezler! Mick daha önce annem için pek çok şey yaptı. Bir şeyleri açığa çıkartmakta inanılmazdır. Ve Jack Harper'ın küçük sırrını bulmakla çok ilgilendi. Bildiğimiz her şeyi ona anlattım, ama seninle de konuşmak istiyor.”

Bayılacak gibi hissediyorum. Bu olamaz!

“Jemima, beni dinle,” diyorum, bir deliyi çatıdan atlamaktan vazgeçirmeye çalışan birinin sakın ve alçak ses tonuyla. “Jack'in sırrını bulmak istemiyorum, tamam mı? Unutmak istiyorum. Bu adamı durdurmalısın.”

“Durdurmayacağım!” diyor hırçın altı yaşında bir kız edasıyla. “Emma, bu derecede zavallı olma! Erkeklerin üstüne basıp geçmesine izin veremezsin. Onlara günlerini göstermelisin. Annem her zaman der k...” Acı acı lastik sesleri geliyor. “Hafif bir tümsek. Seni sonra ararım.”

Telefon kesiliyor.

Dehşetten uyuşmuş haldeyim.

Çılgınca numarasını çeviriyorum, ama telesekreter çıkıyor.

“Jemima!” diyorum sinyal ötünce. “Jemima, buna son ver! Buna...” Jack önümde beliriverince aniden sözümü kesiyorum ve gülümsüyorum.

“Başlamak üzere,” diyor ve merakla bana bakıyor. “Her şey yolunda mı?”

“Evet,” diyorum kısık bir sesle ve telefonu çantama koyuyorum. “Her şey... yolunda.”

-Yirmi beş-

İçeri girerken panikten nerdeyse başım dönüyor.

Ben ne yaptım? Ben ne yaptım?

Çarpık ahlaklı, intikam arzusuyla gözü dönmüş, Prada giyen kaçığa Jack'in en kıymetli sırrını verdim.

Tamam. Sakin ol, diyorum kendime bir milyarınıc kere. Aslında hiçbir şey bilmiyor. Yani aslında elinde ne var ki?

Ama ya bulursa? Ya bir şekilde gerçeğe rastlarsa? Ve Jack onları yönlendirenin ben olduğumu anlarsa?

Bunu düşününce hasta oluyorum. Karnım sancıyor. *Neden* Jemima'ya İskoçya'dan bahsettim? *Neden*?

Yeni karar: Kimseye kimsenin sırrım söylemeyeceğim. Asla, asla. Bana önemli gelmese bile. Sinirlensem bile.

Aslında... Bir daha asla konuşmayacağım, nokta. Konuştuğum her şey başımı belaya sokuyor gibi görünüyor. İlk olarak eğer o aptal uçakta, ağzımı açmamış olsaydım, şimdi bu belaya bulaşmamış olacaktım.

Dilsiz olacağım. Sessiz bir muamma. İnsanlar bana sorduğunda, sadece başımı sallayacağım ya da kâğıtlara üstü örtülü cevaplar yazacağım. İnsanlar alıp, çözmeye çalışacak, gizli anlamlar arayacak...

"Bu Lissy mi?" diyor Jack, programdaki bir ismi göstererek ve ben korkuyla sıcıyorum. Bakışlarını takip ediyorum, sonra sessizce başımı sallıyorum, ağzım mühürlü.

“Gösteride başka birilerini daha tanıyor musun?” diye soruyor.

Hiç konuşmadan “kim bilir” anlamında omuzlarımı silkiyorum.

“Peki... Lissy ne zamandır çalışıyor?”

Tereddüt ediyorum, sonra üç parmağımı gösteriyorum.

“Üç?” Jack kararsızlıkla bana bakıyor. “Üç ne?”

Elimle kendimce “ay” anlamına gelen bir jest yapıyorum. Tekrarlıyorum. Jack kafası karışmış gözüküyor.

“Emma, bir sorun mu var?”

Ceketimde kalem olup olmadığına bakıyorum, ama yok.

Tamam, konuşmamaktan vazgeçiyorum.

“Yaklaşık üç aydır,” diyorum yüksek sesle.

“Hımm.” Jack başını sallıyor ve programa bakmaya devam ediyor. Yüzü sakın ve hiçbir şeyden şüphelenmiyor ve içimde suçluluk duyguları kabarıyor.

Belki de ona söylemeliyim.

Hayır. Söyleyemem. Nasıl söylerim? “Aklıma gelmişken, Jack. Benden saklamamı istediğin önemli sırrın vardı ya? Şey, tahmin et bakalım ne...”

Tek ihtiyacım bunun yayılmasını önlemek. Hani şu askeri filmlerde çok şey bilen kişiyi öldürürler ya. Ama Jemima’yı nasıl durduracağım? Verebileceği en büyük zararı vermeye çalışarak Londra’da dolanan çıldırmış bir insan roketini ateşledim ve şimdi onu geri getirmek istiyorum ama kontrol düğmesi çalışmıyor.

Tamam. Mantıklı düşün. Panik yapmana gerek yok. Bu gece hiçbir şey olmayacak. Cep telefonunu aramaya devam edeceğim ve ona ulaştığım anda, eğer bacaklarınm kınılmasını istemiyorsa, bu işi engellemesi gerektiğini tek hecelik kelimelerle

açıklayacağım

Alçak sesle, ısrarlı bir davul vuruşu hoparlörlerden yayılıyor ve ben ürkmeye başlıyorum. Çok telaşlıyım. Burada bulunuşumun asıl amacını unuttum. İçerisi tamamen kararıyor ve izleyiciler sessizliğe gömülüyor. Davul vuruşunun sesi artıyor, ama sahnede hiçbir şey olmuyor; hâlâ zift gibi kara.

Davul daha da yüksek sesle çalıyor ve ben gerilmeye başlıyorum. Bu biraz ürkütücü. Ne zaman dans etmeye başlayacaklar? Ne zaman perdeleri açacaklar? Ne zaman...

Vay! Aniden beni nerdeyse kör eden göz kamaştırıcı bir ışık salonu dolduruyor, herkes nefesini tutuyor. Gümleyen müzik salonu dolduruyor ve siyah, parıltılı bir kostüm giymiş dönen ve sıçrayan bir kişi sahnede beliriyor. Bu her kimse çok etkileyici. Göz kamaştıran ışık yüzünden durmadan gözlerimi kırıyorum. Bunun bir kadın ya da bir adam olduğunu bile...

Tanrım! Bu Lissy.

Şaşkınlıkla koltuğumda taş kesiliyorum. Diğer her şey aklımdan uçup gitti. Gözlerimi Lissy'den alamıyorum.

Bunu yapabileceğini hiç bilmezdim. Hiç! Beraber bale yaptık gerçi. Biraz da tap dans yaptık. Ama biz hiç... Ben hiç.. Nasıl olur da birini yirmi yıldan fazla bir zamandır tanırım ve dans edebileceğini bilmem?

Jean-Paul olduğunu tahmin ettiğim maskeli bir adamla yavaş bir dans yaptı ve şimdi şu kurdeleli şeyle zıplıyor ve dönüyor ve tüm izleyiciler coşkuyla ona bakıyor ve o sahnede parlıyor. Onu aylardır bu kadar mutlu görmemiştim. Onunla *o kadar* gurur duyuyorum ki.

Gözlerimden yuvarlanmaya başlayan yaşlar beni dehşete düşürüyor. Ve şimdi burnum akmaya başladı. Mendilim bile

yok. Bu çok utanç verici. Okuma bayramındaki anneler gibi sümkmürmek zorunda kalacağım. Sonra ayağa kalkıp, elimde kamerayla öne koşup “Babana el sallla, tatlım!” diyeceğim.

Tamam. Kendime hakim olmalıyım, yoksa vaftiz kızım Amy’i Tarzan çizgi filmine götürdüğümdeki gibi olacak. Işıklar yandığında, o derin uykudaydı ve ben sel gibi gözyaşları akıtmıştım ve zalim-bakışlı-dört-yaşındakiler bana aval aval baktılar. (Kendimi savunmak için, oldukça romantik *olduğunu* söylemeliyim. Ve Tarzan da oldukça seksiydi.)

Bir şeyin elimi dürtüklediğini hissediyorum. Bakıyorum, Jack bana bir mendil uzatıyor. Mendili alırken, parmakları parmaklarıma dolanıyor.

Gösteri bittiğinde, mutluluktan uçuyorum. Lissy seyircileri selamlıyor ve hem Jack hem ben birbirimize gülümseyerek çılgınca alkışlıyoruz.

“Ağladığımı kimseye söyleme,” diyorum, alkış seslerinin arasında.

“Söylemem,” diyor Jack ve bana esefle gülümsüyor. “Söz veriyorum.”

Perde son kez iniyor ve insanlar yerlerinden kalkıp, ceketlerine ve çantalarına uzanmaya başlıyorlar. Ve yeniden normale dönüyoruz. Keyfin yerini kaygıya bıraktığını hissediyorum. Yeniden Cemima ile temasa geçmeyi denemeliyim.

Çıkışta, insanlar avludan geçerek parti odasına akıyorlar.

“Lissy partide buluşuruz demişti,” diyorum Jack’e. “İl... Sen neden gitmiyorsun? Benim kısa bir telefon görüşmesi yapmam lazım.”

“İyi misin?” diyor Jack, merakla bana bakarak. “Gergin gözüküyorsun.”

“İyiymi!” diyorum. “Sadece heyecanlandım!” Becerebildiğim kadar ikna edici bir şekilde gülümsüyorum, sonra duyamayacağı bir uzaklığa erişmesini bekliyorum. Hemen Jemima’nı numarasını çeviriyorum. Yine mesajlar.

Yeniden arıyorum. Yine telesekreter.

Ötkeden bağırarak istiyorum. Nerede? Ne yapıyor? Nered olduğunu bilmiyorsam onu nasıl denetleyebilirim ki?

Başlayan paniğimi görmezden gelerek, sakın durup, ne yapmam gerektiğini bulmaya çalışıyorum.

Tamam. Partiye gidip, her şey yolundaymış gibi davran, telefon etmeye devam et ve ulaşamazsan, onu görünceye kadar bekle. Başka yapabileceğim hiçbir şey yok. Her şey yoluna girecek. İyi olacak.

Parti büyük, canlı ve gürültülü. Bütün dansçılar burada ve hâlâ kostümlerinin içinde, tüm izleyiciler ve eleştirmeye gelmi gibi gözüken birkaç kişi. Garsonlar içki servisi yapıyor ve konuşmaların gürültüsü inanılmaz. İçeri girdiğimde, tanıdık kimseyi göremiyorum. Bir kadeh şarap alıyorum ve kalabalık içerisinde, ilerlemeye başlıyorum. İster istemez konuşmalara kula misafiri oluyorum.

“...harika kostümler...”

“...provalar için zaman...”

“...hakim bildiğini okur...”

Aniden Lissy’i görüyorum, yüzü kızarmış ve parlıyor ve bir sürü iyi-görünümlü avukat-tipli adam tarafından çevrelenmiş, adamlardan biri arsızca durmadan bacaklarına bakıyor.

“Lissy!” diye bağıyorum. Dönüyor ve ona sarılıyorum. “Böyle dans edebildiğini hiç bilmezdim! Harikaydın!”

“Oo yo. Değildim,” diyor hemen ve tipik bir Lissy-ifadesi

takınıyor. "Ben berbat..."

"Dur!" diye sözünü kesiyorum. "Lissy, gerçekten muhteşemdin. *Sen* muhteşemdin."

"Ama ben saçma..."

"Saçmaladığını *söyleme!*" diye bağıriyorum. "Muhteşemdin. Söyle hadi. *Söyle*, Lissy."

"Şey... tamam." Yüzü gönülsüzce gülümsemeye geçiyor. "Tamam! Ben... muhteşemdim!" Bir mutluluk kahkahası atıyor. "Emma, hayatımda kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim! Ve tahmin et ne oldu, seneye turneye çıkmayı planlıyoruz."

"Ama..." Ona bakıyorum. "Bunu tekrar yapmak istemediğini söyledin ve eğer bir daha bundan bahsedersen seni durdurmamı istedin."

"Oo, bu sadece sahne heyecanıydı," diyor havai bir el sallayışıyla. Sonra sesini alçaltıyor. "Bu arada, Jack'i gördüm." Hevesle bana bakıyor. "Neler oluyor?"

Kalbim güm güm atıyor. Ona Jemima'dan bahsetmeli miyim?

Hayır. Bu sadece telaşlanmasına yol açacak. Ve şu an ikimizin de yapabileceği bir şey yok.

"Jack buraya benimle konuşmaya gelmiş." Tereddüt ediyorum. "Bana... sırrını söylemeye."

"Şaka ediyorsun!" diye fısıldıyor, elini ağzına koyarak. "Peki, neymiş?"

"Sana söyleyemem."

"Bana *söyleyemez* misin?" Lissy inanamazmış gibi bana bakıyor. "Bütün olanlardan sonra, bana *söylemeyecek* misin?"

"Lissy, gerçekten söyleyemem." Özur diler bir ifade takınıyorum. "Bu... karmaşık."

Tanrım, aynı Jack gibi konuştum.

“Tamam, peki,” diyor Lissy somurtarak. “Sanırım bilmeden yaşayabilirim. Peki... siz ikiniz yeniden beraber misiniz?”

“Bilmiyorum,” diyorum, kızarak. “Belki.”

“Lissy! İnanılmazdın!” yanında takım elbiseler içinde birkaç kız beliriyor. Lissy’e gülümsüyorum ve o kızlarla selamlaşırken hafiften hafiften uzaklaşıyorum.

Jack hiçbir yerde görünmüyor. Jemima’yı yeniden denesem mi?

Gizlice telefonumu çıkartıp arkamda “Emma” diyen bir ses duyunca geri yerine koyuyorum.

Dönüp bakıyorum ve çok ama çok şaşıyorum. Connor, takım elbise içinde, elinde bir kadeh şarapla, spot ışıkları altında parlak ve sarı saçlarıyla karşımda duruyor. Hemen, taktığı kravatın yeni olduğunu fark ediyorum. Mavi üzerine büyük sarı polka noktaları. Sevmedim.

“Connor! Burada ne işin var?” diyorum şaşkınlıkla.

“Lissy bana da duyurudan göndermiş,” diyor, hafif bir küstahlıkla. “Lissy’den daima hoşlanmışımdır. Gelmek gerekir diye düşündüm. Ve sana rastladığım için memnunum,” diye ekliyor. “Eğer mümkünse, seninle konuşmak istiyordum.”

Beni, kalabalıktan uzağa, kapıya doğru yönlüyor ve biraz tedirginlikle onu takip ediyorum. Jack televizyona çıktığından beri Connor’la doğru düzgün konuşmadım. Bunun sebebi gözüm her iliştiğinde, hemen diğer yöne kaçmam olabilir.

“Evet?” diyorum, yüzüne dönerek. “Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Emma.” Sanki resmi bir konuşmaya başlayacakmış gibi boğazını temizliyor. “Ben ilişkimizde... bana karşı... her zaman dürüst olmadığın hissine kapıldım.”

Bu yılın azımsaması olabilir.

“Haklısın.” Utanarak itiraf ediyorum. “Tanrım, Connor, olan biten her şey için çok, ama çok üzgünüm...” Ciddiyetle elini kaldırıyor.

“Önemli değil. Geldi geçti. Ama bundan sonra bana karşı tamamen dürüst olursan sevinirim.”

“Kesinlikle,” diyorum, ciddiyetle başımı sallayarak. “Elbette.”

“Son zamanlarda... yeni bir ilişkiye başladım,” diyor biraz kasılarak.

“Hey!” diyorum şaşkınlıkla. “Senin adına sevindim! Connor, gerçekten. Kim?”

“Francesca.”

“Ve nerede...”

“Sana seks hakkında bir şeyler sormak istemiştım,” diyor Connor, utanmanın verdiği telaşla sözümü keserek.

“O! tabii,” şarabımdan bir yudum alarak duyduğum kaygının sancısını dindirmeye çalışıyorum. “Elbette!”

“Bu konuda bana karşı... dürüst müydün?” Yüzü ateş kırmızısı olmaya başlıyor. “Yoksa bana numara mı yapıyordun?”

Oo yo. Düşündüğü bu mu?

“Connor, sana hiçbir zaman orgazm taklidi yapmadım,” diyorum, sesimi alçaltarak. “Yemin ederim. Asla.”

“Şey.. Peki,” beceriksizce eliyle burnuna dokunuyor. “Ama başka bir şeyde numara yaptın mı?”

Belirsizlik içinde ona bakıyorum. “Ne dediğini...”

“Hiç...” Boğazını temizliyor “...kullandığım özel bir teknik hoşuna gidiyormuş gibi yaptın mı?”

Tanrım. *Lütfen* bana bu soruyu sorma.

“Ben gerçekten... hatırlayamıyorum!” lafı dolandırıyorum. “Aslında, gitmem gerekiyor...”

"Emma, lütfen söyle!" diyor ani bir ısrarla. "Yeni bir ilişkiye başlıyorum. Ancak geçmişteki... hatalarımı öğrenirsem güzel olabilir."

Parlayan yüzüne bakıyorum ve aniden büyük bir suçluluk hissediyorum. Haklı. Dürüst olmalıyım. Sonunda ona karşı dürüst olmalıyım.

"Peki," diyorum sonunda ve ona yaklaşıyorum. "Dilinle yaptığın o şey var ya?" Sesimi daha da alçaltıyorum. "Şu... *kaydırma*? Şey, o bazen beni gıdıklıyordu. Eğer yeni kız arkadaşın için bir tavsiye vereceksem, bunu yapma derim..."

Yüz ifadesi karşısında sesim yavaş yavaş kesiliyor. Kahretsin. Yapmış bile.

"Francesca dedi ki..." diyor Connor kalas gibi bir sesle. "Francesca bunun kendisini gerçekten tahrik ettiğini söyledi."

"Şey, eminim öyle olmuştur!" diye geri adım atıyorum. "Kadınlar birbirinden farklıdır. Hepimizin bedenleri farklıdır... Her beden farklı... şeylerden hoşlanır."

Connor bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Cazı sevdiğini de söyledi."

"Sevebilir! Caz seven *pek çok* kişi var."

"Woody Allen filmlerini satır satır bilmemin çok hoşuna gittiğini de söyledi." Kızarmış yüzünü siliyor. "*Yalan* mı söylüyordu?"

"Hayır, eminim söylemiyordur..." Çaresizce susuyorum.

"Emma..." sersem sersem bana bakıyor. "*Her* kadının sırları var mıdır?"

Oo yo. Connor'ın kadın milletinin tümüne karşı güvenini sarsmış olabilir miyim?

"Hayır!" diyorum. "Elbette, yoktur! Dürüst olmak gerekirse Connor, eminim sadece benim vardır."

Salonun girişinde aşına olduğum sarı saçları fark ettiğimde sözlerim dudaklarımda kuruyor. Kalbim durdu.

Bu olamaz...

Bu o değildir...

"Connor, gitmek zorundayım," diyorum, girişe doğru acele acele giderken.

"Bana otuz sekiz beden olduğunu söyledi!" diye acizce arkamdan bağılıyor. "Bu ne demek? Gerçekte kaç beden almam gerekir?"

"Kırk iki!" diye omzumun üstünden cevap veriyorum.

Bu Jemima. Girişte duruyor. Burada ne işi var?

Kapılar açılıyor ve yeni bir şokla bayılmak üzereyim. Yanında kot pantolonlu, kısa saçlı, sincap gözlü bir adamla gelmiş. Omzunda asılı bir fotoğraf makinesi var ve ilgiyle etrafa bakmıyor.

Yo. Bunu yapmış olamaz.

"Emma!" dendiğini duyuyorum.

"Jack!" arkama dönüyorum, gözleri sevgi dolu, bana gülümsüyor.

"İyi misin?" diyor ve şefkatle burnuma dokunuyor.

"İyiyim!" diyorum hafifçe omuzlarımı silkererek. "Harikayım!"

Bu durumla başa çıkmalıyım. Bunu yapmak zorundayım.

"Jack bana biraz su getirebilir misin?" diyorum. "Ben burada olacağım. Biraz başım dönüyor." Jack endişelenmiş gözüküyor.

"Bak iyi görünmüyorsun. Seni eve götürüyüm. Arabayı çağıracağım."

"Yo. İyiyim. Kalmak istiyorum. Sadece bana su getir. Lütfen," diye ekliyorum.

O gider gitmez, fuayeye koşuyorum, telaştan nedeysse tö-
kezliyorum.

“Emma!” Jemima neşeyle bana bakıyor. “Mükemmel! Ben
de tam sana bakınmak üzereydim. Şimdi, bu Mick ve sana bazı
sorular sormak istiyor.” Girişe açılan küçük ve boş bir ofisi işa-
ret ediyor.

“Hayır!” diyorum kolunu tutarak. “Jemima, gitmelisin. He-
men şimdi git.”

“Hiçbir yere gitmiyorum!” Jemima kolunu kurtarıyor ve ar-
kamdaki ofisin kapısına doğru yaklaşan Mick’e bakıp gözlerini
deviriyor. “Sana bu konunun onu sinirlendirdiğini söylemiştim.”

“Mick Collins,” Elime bir kartvizit sokuşturuyor. “Seninle
tanıştığım memnun oldum, Emma. Şimdi kaygılanacak hiçbir
şey yok, Emma, var mı?” kendisine gitmesini söyleyen histerik
kadınlara alışkınmış gibi -muhtemelen alışkındır- bana sakinleş
ifadesiyle gülümsüyor. “Hadi sakın sakın oturup, güzel güzel
sohbet edelim...”

Konuşurken sakız çiğniyor ve bana gelen nane kokusunu
aldığımda, neredeyse kusacak gibi oluyorum.

“Bak, bir yanlış anlama oldu,” diyorum, kibar olmaya çalı-
şarak. “Korkarım hikâye falan yok.”

“Şey, bunu göreceğiz, değil mi?” diyor Mick dostça bir gü-
lümsemeyle. “Bana olanları anlat...”

“Hayır! Yani, hiçbir şey yok.” Jemima’ya dönüyorum. “Sa-
na hiçbir şey yapmamamı söylemiştim. Bana söz verdin!”

“Emma, ne kadar ödleksin.” Kızgın kızgın Mick’e bakıyor.
“Neden benim harekete geçmem gerektiğini şimdi görüyor mu-
sun? Sana Jack Harper’ın bu kıza yaptığı alçaklığı anlattım. Ona
bir ders vermek gerek.”

“Kesinlikle haklısın” diye ona katılıyor Mick ve sanki beni

değerlendirmiş gibi başını yana eğiyor. “Çok çekici,” diyor Jemima'ya. “Aslında, beraberinde bir röportaj dizisi düşünebiliriz. ‘Büyük patronla maceram.’ Ciddi para kazanabilirsin,” diye ekliyor bana dönerek.

“Hayır!” diyorum dehşetle.

“Emma, bu kadar çekingen olmaktan vazgeç,” diye bağırıyor Jemima. “Gerçekten bunu yapmak istiyorsun. Bunun senin için yeni bir kariyer olacağının farkındasın.”

“Yeni bir kariyer istemiyorum!”

“O zaman istemelisin! Monica Lewinsky’nin yılda ne kadar kazandığından *haber*in var mı?”

“Sen hastasın,” diyorum inanamayarak. “Sen gerçekten hasta, saplantılı...”

“Emma, ben sadece senin çıkarların için çabalıyorum.”

“Hiç de öyle değil!” diye bağırıyorum, yüzümün ateş gibi yandığını hissederek. “Ben... Ben Jack’le yeniden bir araya geliyor olabilirim!”

Otuz saniyelik bir sessizlik oluyor. Nefesimi tutarak Jemima'ya bakıyorum. Sonra sanki katil robot yeniden faaliyete geçmiş, daha da fazla ışın gönderirmiş gibi oluyor.

“Şimdi bunu yapmak için *daha fazla* sebebin var!” diyor Jemima. “Bu ona haddini bildirir. Kimin patron olduğunu gösterir. Devam et, Mick.”

“Emma Corrigan’la röportaj. 15 Temmuz Salı 21:40.” Kafamı kaldırıyorum ve dehşetten kaskatı kesiliyorum. Mick küçük bir kayıt cihazı çıkartmış, bana doğru uzatıyor.

“Jack Harper’la ilk kez uçahta karşılaştın. Bu uçuşun nereden nereye olduğunu söyleyebilir misin?” Bana gülümsüyor. “Olduğun gibi konuş, sanki telefonda bir arkadaşınla konuşuyormuş gibi.”

“Kes şunu!” diye bağıyorum. “Def ol! Def ol!”

“Emma, büyü biraz,” diyor Jemima sabırsızlıkla. “Sen Mick’e yardım etsen de etmesen de o Jack’in sırtını bulacak, bu nedenle eğer...” Kapı tokmağı gıcırtyla dönerken aniden susuyor.

Oda sanki etrafımda yüzüyor.

Lütfen söyleme, lütfen...

Kapı açılırken, nefes alamıyorum. Kıpırdamıyorum.

Tüm hayatım boyunca hiç bu kadar ürkemedim.

“Emma?” diyor Jack, bir elinde iki bardak suyla içeri girerken. “İyi misin? Sana hem su hem de soda aldım çünkü ben...”

Susuyor ve gözleri, kafası kanşmış halde Jemima ve Mick’in üzerinde dolanıyor. Şaşkınlıkla Mick’in hâlâ elimde duran kartını alıyor. Sonra gözleri hâlâ dönen kayıt cihazına takılıyor ve yüzü hafifçe seğiriyor.

“Sanırım gitsem iyi olacak,” diye mırıldanıyor Mick, Jemima’ya dönüp kaşlarını kaldırarak. Kayıt cihazını cebine sokuyor, sırt çantasını alıyor ve dışarı sığıyor. Birkaç saniye kimse konuşmuyor. Tek duyabildiğim başımın içindeki zonklamalar.

“Kimdi bu?” diyor Jack sonunda. “Gazeteci mi?”

Gözlerindeki tüm ışıık kayboldu. Sanki birileri bahçesini ezip geçmiş gibi gözüküyor.

“Ben... Jack...” diyorum beceriksizce. “Bu... öyle değil...”

“Neden...” Anlamaya çalışıyormuş gibi alnını ovuşturuyor. “Neden bir gazeteciyle konuşuyordun?”

“Neden bir gazeteciyle konuştuğunu düşünüyorsun ki?” diyor Jemima’nın sesi gururla.

“Ne?” Jack’in bakışları hoşnutsuzlukla Jemima’ya dönüyor.

“Sen kendini çok önemli bir milyoner sanıyorsun! Küçük insanları kullanabileceğini sanıyorsun. Birinin özel sırlarını herkese ilan edebileceğini, o insanı istediğin kadar küçük düşürebileceğini ve sonra da bunun yanına kalacağını sanıyorsun. Ama hiç de öyle değil!”

Kollarını kavuşturup, çenesini kaldırarak, Jack'e doğru birkaç adım atıyor. “Emma senden intikamını almak için eline bir şans geçmesini bekliyordu ve şimdi işte o şansı yakaladı! Eğer bilmek istiyorsan, O bir gazeteciydi. Ve senin üzerinde çalışıyor. Ve İskoçya'daki küçük sırrının gazetelerde yayınlandığını görünce, belki o zaman ihanetin ne demek olduğunu anlarsın! Ve belki yaptıklarına üzülürsün. Söyle ona Emma. Söyle!”

Ama ben felç oldum.

İskoçya kelimesini söylediği anda Jack'in yüzünün nasıl değiştiğini gördüm. Sanki tükendi. Şoktan çarpıldı. Dosdoğru bana baktı ve gözlerinde büyüyen güvensizliği görebiliyorum.

“Emma'yı tanıdığını sanabilirsin ama hiç tanımıyorsun.” Jemima hevesle, avını parçalayan bir kedi gibi, devam ediyor. “Onu fazla küçümsedin, Jack Harper. Yapabileceklerini çok küçümsedin.”

Kapa çeneni! İçimde bağırıyorum. Bu doğru değil! Jack, ben asla, asla

Ama bedenimin hiçbir yerini hareket ettiremiyorum. Yutkunamıyorum bile. Elim ayağım bağlı çaresizce suçlu suçlu ona bakıyorum.

Jack ağzını açıyor, sonra yeniden kapıyor. Sonra topukları üzerinde dönüyor, kapıyı itiyor ve dışarı çıkıyor.

Bir an küçük odada çıt çıkmıyor.

“İşte!” diyor Jemima, zaferle ellerini ovuşturarak. “Bu ona haddini bildirdi!”

Bu sözler sanki büyüyü bozuyor. Aniden yeniden kırılda-
yabiliyorum. Nefes alabiliyorum.

“Sen...” Konuşamayacak kadar titriyorum. “Sen aptal... ap-
tal... düşüncesiz... orospu!”

Kapı pat diye açılıyor ve içeriye gözleri fincan gibi, Lissy
giriyor.

“Burada neler oldu?” diye soruyor. “Jack’in fırtına gibi dı-
şarı çıktığını gördüm. Patlamaya hazır bir bomba gibi görünü-
yordu!”

“Buraya bir gazeteci getirdi!” diyorum ısırap içinde, elim-
le Jemima’yı göstererek. “Kahrolası tabloid gazeteci. Ve Jack
hepimizi buraya kapamış buldu ve düşündü ki... Ne düşündü-
ğünü Tanrı bilir...”

“Seni geri zekalı inek!” Lissy Jemima’ya bir tokat atıyor.
“Ne düşünüyordun?”

“O! Emma’nın düşmanından intikamını almasına yardım
ediyordum.”

“O benim düşmanım değil, geri zekâlı...” Ağlamak üzere-
yim. “Lissy... Ne yapacağım? Söyle ne?”

“Git!” diyor bana cesaret veren bakışlarla. “Hâlâ onu yaka-
layabilirsin.”

Kapıdan çıkıp deli gibi koşuyorum, avluyu geçiyorum, göğ-
süm hızla inip kalkıyor, ciğerlerim yanıyor. Yola varınca, çılgın-
ca sağa sola bakıyorum. Sonra yolun aşağısında Jack’i görüyö-
rum.

“Jack, bekle.”

Cep telefonu kulağında olduğu halde yürüyor. Ve sesimi du-
yunca gergin bir yüzle dönüyor.

“Bu nedenle İskoçya’yla bu kadar ilgilenmiştin demek.”

“Hayır!” diyorum korku içinde. “Hayır! Dinle, Jack, bilmiyorlar. Yemin ederim hiçbir şey bilmiyorlar. Onlara anlatmadım...” Duruyorum. “Jemima'nın tek bildiği orada olduğun. Daha başka bir şey değil. Blöf yapıyordu. Hiçbir şey söylemedim.”

Jack cevap vermiyor. Uzun uzun bana bakıyor ve sonra yürümeye devam ediyor.

“O adamı çağıran ben değildim, Jemima'ydı!” diye ümitsizce bağıryorum, arkasından koşarken. “Onu durdurmaya çalışıyordum... Jack beni tanıyorsun! Sana bunu yapmayacağımı *biliyorsun*. Evet, Jemima'ya İskoçya'da olduğunu söyledim. İçinmiştım, öfkeliydim ve... ağzımdan kaçtı. Ve bu bir hataydı. Ama... ama sen de bir hata yaptın ve ben seni affettim.”

Bana bakmıyor bile. Bana bir şans bile vermiyor. Gümüş arabası kaldırımın kenarına yanaşıyor ve arabanın kapısını açıyor.

Panikten karnıma sanki bir bıçak saplanıyor.

“Jack, ben değildim,” diyorum çılgınca. “Ben değildim. Bana inanmalısın. İskoçya'yı sandığın sebeple sormadım! Sırrımı *satmak* istemedim!” Yaşlar yüzümden sel gibi boşalıyor ve göz yaşlarımı hoyratça siliyorum. “Ben bu kadar büyük bir sırrı *bilmek* bile istemezdim. Ben sadece küçük sırlarını bilmek istedim! Ben sadece seni tanımak istedim... Senin beni tanıdığın gibi.”

Ama o bakmıyor. Arabanın kapısı kapanıyor ve araba hareket edip yola koyuluyor. Ve ben kaldırımda, tek başıma kalıyorum.

-Yirmi altı-

Bir süre kıpırdamıyorum. Orada kalakalıyorum. Yüzüme rüzgâr vuruyor. Yolun sonunda Jack'in arabasının gözden kaybolduğu yere bakıyorum. Hâlâ sesi kulaklarımda. Hâlâ yüzü gözlerimin önünde. Sanki beni hiç tanımıyormuş gibi bakışları.

Bedenim acıyla kasılıyor ve ben dayanamayarak, gözlerimi kapatıyorum. Zamanı geriye alabilseydim... Daha güçlü olsaydım... Jemima ve arkadaşını binadan çıkartabilseydim... Jack geldiğinde hemen konuşabilseydim...

Ama yapamadım. Ve artık çok geç.

Partideki davetlilerden bir grup, gülerек ve vergileri tartışarak, avludan kaldırıma çıkıyorlar.

"İyi misiniz?" diyor biri merakla ve ben irkiliyorum.

"Evet," diyorum. "Teşekkür ederim." Bir kez daha Jack'in arabasının gözden kaybolduğu yere bakıyorum ve geri partiye dönüyorum.

Lissy ve Jemima hâlâ o küçük ofiste. Lissy yüklendikçe, Jemima korkuyla sınıyor.

"...bencil az gelişmiş küçük orospu! Beni hasta ediyorsun, anlıyor musun?"

Birilerinin Lissy'nin mahkemede Rottweiler gibi olduğunu söylediğini duymuştum. Ama şimdi, onu gözleri öfkeyle parlayarak ileri geri yürürken gördüğümde, doğrusu ben bile korkuyorum.

"Emma, şunu durdur!" diye yalvarıyor Jemima. "Ne olur artık bana bağırmasın."

"Peki. Ne oldu?" Lissy bana bakıyor, yüzü umutla parlıyor. Sessizce, kafamı sallıyorum.

"O..."

"Gitti." Yutkunuyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Oo, Emma." Dudağını ısırtıyor.

"Yapma," diyorum titreyen bir sesle. "Ağlarım." Duvara yaslanıyorum ve birkaç kez derin derin nefes alıyorum. "Arkadaşı nerede?" diyorum sonunda ve parmağımla Jemima'yı gösteriyorum.

"Dışarı atıldı," diyor Lissy hoşnutlukla. "Yargıç Hugh Morris'in bale giysileriyle fotoğrafını çekmeye çalıştı ve bir grup avukat onu çevreleyip, kapının önüne koydu."

"Jemima, beni dinle." Pişmanlıktan eser okunmayan mavi gözlerine bakmak için kendimi zorluyorum. "Onun bu konuyla daha fazla bir şeyler bulmasına izin veremezsin."

"Peki," diyor somurtarak. "Onunla konuştum. Lissy istedi. Peşini bırakacak."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Annemi sinirlendirecek hiçbir şey yapmaz. Aralarında oldukça kazançlı bir anlaşma var."

Lissy'e "güvenebilir miyiz?" bakışı fırlatıyorum ve şüpheyle omuzlarını silkiyor.

"Jemima, seni uyarıyorum." Kapıya doğru yürüyorum, sonra acımasız bir yüzle geri bakıyorum. "Eğer bu konuda en ufak bir şey sızarsa -herhangi bir şey- halka horladığını ilan ederim."

"Ben horlamam ki," diyor Jemima ters ters.

"Evet horluyorsun," diyor Lissy. "Çok fazla içtiğinde ger-

çekten de çok çok kötü horluyorsun. Ve herkese Donna Karan mantonu indirimli satış mağazasından aldığım söyleriz.”

“Oradan almadım ki!” diyor, yanakları kızarmaya başlıyor.

“Aldın. Poşeti gördüm,” diye atlıyorum. “Ve bir kez peçete değil, elbezi istediğini de söyleriz.”

Jemima ağzını eliyle kapatıyor.

“...ve incilerinin gerçek değil, kültür incileri...”

“...ve partilerindeki yiyecekleri asla senin pişirmediğini...”

“...Prens William’la tanışmam gösteren fotoğrafın sahte olduğunu...”

“...ve bundan sonra çıktığın her erkeğe tek dileğinin parmağında bir tek taş olduğunu da söyleyeceğiz!” diye bitiriyorum ve minnettarlıkla Lissy’e bakıyorum.

“Peki!” diyor Jemima nerdeyse gözyaşları içinde. “Peki! Her şeyi unutacağıma söz veriyorum. Yemin ederim. Ama lütfen şu indirimli mallar satış mağazasından kimseye bahsetmeyin. Lütfen. Gidebilir miyim?” Yalvaran gözlerle Lissy’e bakıyor.

“Evet, gidebilirsin,” diyor Lissy hor gören bakışlarla ve Jemima odadan çıkıp gidiyor. Kapı kapanır kapanmaz, Lissy’e bakıyorum.

“Jemima ile Prens William’ın fotoğrafı gerçekten sahte mi?”

“Evet! Sana söylemedi mi? Bir keresinde bilgisayarda onun için bir şeyler yapmıştım ve yanlışlıkla dosyayı açtım... Oradaydı. Kafasını fotoğraftaki kızın kafasının üstüne kopyalamış!”

Kıkırdamaktan kendimi almıyorum.

“Bu kız inanılmaz.”

Aniden kendimi çok güçsüz hissederek, sandalyeye çöküyorum. Bir süre sessizlik oluyor. Uzaktan, partiden kahkaha ses-

leri geliyor, adliye siteminin halihazırdaki sorunları üzerine konuşmalar...

"Seni dinleme zahmetine bile girmedi mi?" diyor Lissy sonunda.

"Hayır. Gitti."

"Bu biraz aşırı değil mi? Yani, o senin *bütün* sırlarım söyledi. Sen sadece onun bir..."

"Anlamıyorsun." Donuk kahverengi halıya bakıyorum. "Jack'in bana söylediği sür rastgele bir şey değil. Onun için çok önemli. Bunca yolu bana bunu söylemek için geldi. Bana güvendiğini göstermek için." Zorlukla yutkunuyorum. "Ve hemen akabinde beni bunu bir gazeteciye yetiştirirken gördü."

"Ama söylemedin ki!" diyor Lissy sadakatle. "Emma, bu senin suçun değildi!"

"Benim suçumdu!" Yaşlar gözerime doluyor. "Eğer çenemi kapalı tutsaydım, eğer Jemima'ya baştan bir şey söylememiş olsaydım..."

"Yine bir şeyler yapardı," diyor Lissy. "O zaman Jack seni çizilen arabası için suçlardı. Veya hasar gören cinsel organları."

Titrek bir kahkaha atıyorum. Kapı açılıyor ve içeri sahne arkasında gördüğüm tüylü adam giriyor. "Lissy! İşte buradasın. Yemek servisi başladı. Çok güzel gözüküyor."

"Tamam," diyor Lissy. "Sağ ol, Colin. Bir dakika içinde geliyorum."

Colin çıkıyor ve Lissy bana bakıyor.

"Bir şeyler yemek ister misin?"

"Aç değilim. Ama sen git," diye ekliyorum aceleyle. "Gösteriden sonra açlıktan ölüyor olmalısın."

"Kurt gibi açım," diye itiraf ediyor. Sonra kaygıyla bana bakıyor. "Ama sen ne yapacaksın?"

“Ben. Eve gideceğim,” diyorum elimden geldiğince neşeyle gülümseyerek. “Kaygılanma. İyi olacağım.”

Ve eve gitmeyi planlıyorum. Ama dışarı çıktığımda, canım hiç eve gitmek istemiyor. Yaşadıklarımdan yay gibi gerilmiş haldeyim. Partiye geri dönüp, sohbet etmeyi kaldıramam... Ama odamın sessiz dört duvarını da kaldıramam. Şu an değil.

Avludan, boş salona doğru gidiyorum. Kapı kilitli değil ve içeri giriyorum. Karanlıkta orta sıralarda bir koltuğa doğru gidiyorum ve rahat mor koltuğa oturuyorum.

Boş sahnenin sessiz karanlığına bakarken, iki kocaman gözyaşı gözlerimden çıkıp, yavaş yavaş yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Durumu bu derece berbat ettiğime inanamıyorum. Jack'in gerçekten bunu düşünebildiğine... Benim...

Yüzündeki şaşkınlık gözümün önünden gitmiyor. Gücsüzlüğümü, umarsızca konuşma çabamı, kendimi açıklama gayretimi, yeniden ve yeniden yaşıyorum.

Eğer sadece yeniden...

Aniden bir gıcırta oluyor. Kapı yavaş yavaş açılıyor.

Karanlıkta şüpheyle birinin içeri girişini ve sonra durmasını izliyorum. Kendimi tutmaya çabalasam da, kalbim dayanılmaz bir umutla çarpıyor.

Bu Jack. Jack olmalı. Beni bulmaya geldi.

Uzun, ıstırap dolu bir sessizlik oluyor. Endişeyle geriliyorum. Neden hiçbir şey söylemiyor? Neden konuşmuyor?

Beni cezalandırmaya mı çalışıyor? Bir kez daha özür dilememi mi istiyor? Tanrım, bu işkence. Bir şeyler söyle, diye sesizce yalvarıyorum. Sadece bir şeyler söyle.

“Oo Francesca...”

“Connor...”

Ne? Tekrar, dikkatle bakıyorum ve büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum. Ben ne kadar aptalım. Jack değil. Bir kişi değil, iki kişiler. Bu, Connor ve onun yeni kız arkadaşı olmalı... Uzun uzun öpüşüyorlar.

Perişan halde, kulaklarımı tıkayarak, koltuğuma gömülüyorum. Ama yine de her şeyi duyabiliyorum.

"Bu hoşuna gidiyor mu?" diye Connor'ın mırıltıldığını duyuyorum.

"Mmm..."

"Gerçekten hoşuna gidiyor mu?"

"Elbette! Beni sorguya çekmekten vazgeç!"

"Üzgünüm " diyor Connor ve sonra "mmm"lar dışında sessizlik oluyor.

"Bu hoşuna gidiyor mu?" diyen sesi duyuluyor yeniden.

"Sana demin hoşuma gittiğini söyledim."

"Francesca, lütfen dürüst ol, tamam mı?" Connor'ın sesi heyecandan yükseliyor. "Çünkü bu hayır demekse..."

"Hayır demek değil! Connor, senin derdin nedir?"

"Derdim, sana inanmamam."

"Bana *inanmıyor* musun?" Sesi öfkeli geliyor. "Neden bana inanmıyorsun?"

Aniden vicdan azabıyla doluyorum. Hepsi benim suçum. Sadece kendi ilişkiyi berbat etmekle kalmadım, onlarınkini de berbat ediyorum. Bir şeyler yapmalıyım. İlişkilerini kurtarmaya çabalamalıyım.

Boğazımı temizliyorum. "İl... pardon?"

"Bu da kim?" diyor Francesca keskin bir sesle. "Orada kim var?"

"Benim. Emma. Connor'ın eski kız arkadaşı."

Bir dizi ışık yanıyor ve kırmızı saçlı bir kızın, eli ışık düğ-

mesinde, kavgaya hazır halde baktığını görüyorum.

“Ne yapıyorsun? Bizi mi gözettiyorsun?”

“Hayır!” diyorum. “Bak. Üzgünüm. Ben istemeden... kula misafiri oldum...” Yutkunuyorum. “Mesele şu ki, Connor huy-suzluk yapmıyor. Sadece senin dürüst olmanı istiyor. Ne istediğini bilmek istiyor.” En anlayışlı, en kadınsı ifademi takmıyorum. “Francesca... ona ne istediğini söyle.”

Francesca inanamayarak bana bakıyor sonra Connor’a bakıyor.

“Def olup gitmesini istiyorum!” Beni gösteriyor.

“Oo” diyorum şaşkınlıkla. “İı, peki. Üzgünüm.”

“Ve giderken ışıkları kapa,” diye ekliyor Francesca, Connor’ı salonun arka tarafına giden koridora doğru çekeştirerek.

Sevişecekler mi?

Tamam, bunun civarında olmak istemiyorum.

Beceriksizce çantamı alıyorum ve sıraların arasından çıkış doğru ilerliyorum. Kapıları itip girişe çıkıyorum, ışıkları söndürüyorum, sonra avluya geçiyorum. Kapıyı ardımdan kapatıyorum ve kafamı kaldırıyorum.

Ve sonra donakalıyorum.

İnanamıyorum. Bu Jack.

Jack, avluda, hızla bana doğru geliyor. Yüzünden kararlılık okunuyor. Düşünecek ya da hazırlanacak zamanım yok.

Kalbim gerçekten çıldırmış gibi atıyor. Konuşmak ya da bağırarak ya da... *bir şeyler* yapmak istiyorum, ama yapamıyorum.

Çakıl taşlarını çıtırdatarak yanıma geliyor, omuzlarımdan yakalıyor ve uzun uzun gözlerimin içine bakıyor.

“Karanlıktan korkarım.”

“Ne?” Bocalıyorum.

“Karanlıktan korkarım. Hep korktum. Yatağımın altında bi

beyzbol sopası saklarım, lazım olursa diye.”

Büyük bir şaşkınlıkla ona bakıyorum.

“Jack...”

“Havyar sevmem.” Gözlerini etrafta dolaştırıyor. “Ben... Ben Fransız aksanımdan utanırım.”

“Jack, sen ne...”

“Bileğimdeki iz on dört yaşında bir şişe birayı açarken oldu. Çocukken Francine Teyzemin yemek masasının altına sakız yapıştırdım. Bekâretimi Lisa Greenwood adlı bir kızla, amcasının ahırında kaybettim. Seviştikten sonra arkadaşlarıma göstermek için sutyenini saklayıp saklayamayacağımı sordum.”

Kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum, ama Jack, gözlerini gözlerimden ayırmadan, devam ediyor.

“Annemin Noel hediyesi olarak verdiği kravatları asla takmadım. Daima olduğumdan dört beş santim daha uzun olmak istedim. Ben... Ben co-dependantın ne anlama geldiğini bilmiyorum. Gökyüzünden düşen Süperman olduğum rüyayı tekrar tekrar görüyorum. Bazen yönetim kurulu toplantılarda otururken, çevreme bakıp “Bu adamlar da *kim?*” diye düşünüyorum.”

Nefes alıyor ve bana bakıyor. Gözleri hiç görmediğim kadar koyu.

“Uçakta bir kıza rastladım. Ve.. Tüm hayatım değişti.”

İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Boğazım kasılmış, başım ağrıyor. Ağlamamak için kendimi çok zorluyorum, ama yüzüm kendi kendine buruşmuş.

“Jack...” Umutsuzca yutkunuyorum. “Ben.. gerçekten ben...”

“Biliyorum.” Başım sallayarak sözümü kesiyor. “Söylemediğini biliyorum.”

“Ben asla...”

"Yapmayacağını biliyorum," diyor şefkatle. "Yapmayacağını biliyorum."

Ve artık denetleyemiyorum, gevşememle birlikte yaşlar sel gibi boşanıyor. Biliyor. Tamam.

"Peki.." Kendimi kontrol etmeye çabalayarak yüzümü siliyorum. "Peki bu... bizim..." bir türlü kelimeleri söyleyemiyorum.

Uzun, dayanılmaz bir sessizlik oluyor.

Hayır derse, ne yapacağımı bilmiyorum.

"Belki kararından vazgeçmek isteyebilirsin," diyor Jack sonunda ve bana ruhsuz ruhsuz bakıyor. "Çünkü sana söyleyeceğim daha pek çok şey var. Ve hepsi hoş değil."

Keyifle bir kahkaha atıyorum.

"Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

"Oo, söylemek zorundayım," diyor Jack. "Söyleyeceğim. Yürüyebilir miyiz?" Avluyu işaref ediyor. "Çünkü bu uzun sürebilir."

"Tabii," diyorum, sesim hâlâ biraz titriyor. Jack kolunu uzatıyor ve biraz duraksadıktan sonra, giriyorum.

"Peki.. Nerede kalmıştım?" diyor, avluda ilerlerken. "Oh, evet. Bunu gerçekten kimseye *söylememelisin*." Sokuluyor ve sesini alçaltıyor. "Panther Cola'yı hiç sevmem. Pepsi'yi tercih ederim."

"Yo!" diyorum şaşkınlıkla.

"Aslında, Pepsi'yi Panther kutusunun içine dökerim..."

"Yo!" Kahkaha atıyorum.

"Doğru. Hoş olmadığını söylemiştim..."

Yavaş yavaş karanlık ve ıssız avluda dolaşmaya başlıyorum. Sadece ayaklarımızın altında çıtırdayan çakıl taşlarının, ağaçlara vuran rüzgârın ve konuşan Jack'in sesi var. Bana her şeyi anlatıyor.

-Yırmı yedi-

Bu günlerde ne kadar farklı biri oldum. Sanki dönüştüm. Ve artık yeni Emma'yım. Eskiden olduğumdan çok daha açığım. Daha dürüstüm. Çünkü şunu öğrendim ki, eğer dostlarınıza, iş arkadaşlarınıza ve sevdiklerinize dürüst olmayacaksınız, o zaman yaşamın anlamı ne?

Artık sadece *küçük* sırlarım var. Ve bunlar da pek az. Muhtemelen bir elin parmakları kadar. İşte ilk aklıma gelenler:

1. Annemin yeni röflesi iyi mi kötü mü karar veremiyorum.
2. Lissy'nin yaş günümde yaptığı Yunan-tarzı pasta hayatımda yediğim en iğrenç şeydi.
3. Anne ve babamla tatile giderken Jemima'nın Ralph Lauren mayosunu ödünç aldım ve askılarından birini kopardım.
4. Geçen gün arabada haritaya bakarken, "Londra'nın çevresindeki bu büyük ırmak da ne?" dedim ve sonra M25 otobanı olduğunu fark ettim.
5. Geçen hafta Lissy ve Sven hakkındaki o tuhaf rüyayı gördüm.
6. Artemis'in kurdele çiçeğini gizlice "Rebuild" bitki besini ile beslemeye başladım.
7. Japon balığı Sammy'nin yine değiştiğine *eminim*. Bu yeni yüzgeç nereden çıktı?
8. "Emma Corrigan Pazarlama Sorumlusu" kartımı alakasız

insanlara vermekten vazgeçmem gerektiğini biliyorum,
ama kendimi durduramıyorum

9. İleri pro-ceramidin ne olduğunu bilmiyorum. (Hatta geri pro-ceramidin ne olduğunu da bilmiyorum.)
10. Geçen gece, Jack “Ne düşünüyorsun?” dediğinde, “Oo hiçbir şey...” cevabını verdim ama bu doğru değildi. Aslında çocuklarımıza koyacağımız isimleri düşünüyordum.

Ama erkek arkadaşımızdan küçük, garip sırlar saklamamız
tamamıyla normaldir.

Bunu herkes bilir.

-SON-